C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Pournelle_Jerry_Stirling_S_M-5-Cisar_a_Zoldner.PDB

PDB Name: Pournelle_Jerry_Stirling_S_M-Ci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.9.2003
Modification Date: 14.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

J. POURNELLE & S. M. STIRLING:

CÍSAŘ & ŽOLDNÉŘ

"Dobře střežené tajemství principátu bylo odhaleno: zdá se, že je možné, aby císař byl vybrán mimo Řím."
Tacitus, Historie, I, 4
Heilóti nevládnou "oukej"...

Chronologie
1969 Neil Armstrong stanul na Měsíci.
1990 fiada smluv mezi Spojenými státy a Sovětským svazem položila základ Kondominiu. Vojenský výzkum a vývoj jsou postaveny mimo zákon.
1996 Francouzská cizinecká legie vyrván jádro ozbrojených sil Kondominia.
2004 V Kalifornském institutu technologie je ukončen vývoj Aldersonova pohonného systému.
2010 Zpravodajská služba Kondominia se usilovně snaží potlačit veškerý výzkum technologií zaměřených na
2100 vojenské využití. Tato snaha je podporována organizacemi sdruženými pod názvem Nulový růst. Většina vědeckého výzkumu je zastavena. Jsou objeveny obyvatelné planety. Začíná jejich obchodní využití.
2020 Jsou založeny první mezihvězdné kolonie. Jsou vytvořeny sbory vesmírného válečného loďstva a námořní pěchoty Kondominia. Začíná kolonizační období Velkého exodu. Prvními kolonisty jsou disidenti, rebelové a dobrovolníci z řad dobrodruhů.
2030 V Moskvě se narodil Sergej Lermontov.
2040 Migrační úřad zahajuje masové vystěhování nedobrovolných kolonistů mimo Sluneční soustavu.
2043 V fiímě se narodil John Christian Falkenberg. 2060 Počátek národně osvobozeneckého hnutí.

Chvalořečení namísto předmluvy
"Potřebujete si vzít nějakou knihu do Grafu?"' Vezměte si tuhle. Potřebujete knihu pro vzdělávací seminář důstojníků o konfliktech s nízkou intenzitou? Použijte tuhle.
Čtenáři science fiction důvěrně znají pány Pournella a Stir-linga. V tomto díle nabízejí jak zábavu, tak poučení. Tato kniha se čte rychle. Postavy a situace jsou plné života. Bitevní scény vám vyrazí dech. Číst tuhle knihu je ohromná zábava a neměla by chybět pod palubní deskou pro případ, že na střelnici budete čekat, až se na vašem palpostu zvedne mlha.
Tahle kniha vám tak ohromně pomůže při přípravě přednášky či dokonce celého semináře o konfliktech s nízkou intenzitou (KNI). Pournelle a Stirling postavili jeden prapor před dvojnásobnou překážku: vycvičit místní armádu a zároveň bojovat proti vzmáhajícímu se povstání. Jejich program zahrnuje výcvik ve střelbě ze zbraní a operace malých jednotek, tak aby se spojila výuka střelby s výukou nových důstojníků. Povstání se vzmáhá z fáze jedna partyzánské války, jak ji definoval Mao, a přerůstá od teroristických akcí k fázi tři - ke konvenčním bitvám celých vojenských jednotek. Dílcy této knize se tématem vzdělávacího důstojnického kursu může stát celá škála problémů svázaných s konflikty s nízkou intenzitou.
Tyto konflikty hrají významnou roli na seznamu tréninkových misí všech složek, ať již se jedná o konvenční výcvik, anebo přípravu speciálních jednotek. Kniha nabízí čtivý, leč náročný úvod do problémů a překážek, kterým musí čelit vo-
Tanková střelnice v Německu.
jenské síly, stojící před úkolem potlačit ozbrojené povstání. Liší se i zpravodajská příprava, jež musí počítat jak s městskou zástavbou, tak s otevřeným terénem, ale i s politickým prostředím. Ke slovu přijdou zákony pozemního válečnictví, neboť stupňující se násilnosti teroristů vyžadují odvetu. Avšak síly reprezentující zákonnou vládu musí dbát zákonů, zatímco teroristé se za zákony schovávají, aniž by je samozřejmě respektovali. Výrazové prostředky

uplatněné v knize tak představují uživatelsky přátelský rámec pro průzkum světa partyzánského válečnictví. Pournelle a Stirling použili klasické poučky předsedy Maa, aby vytvořili příběh o partyzánské válce a jejím potlačení. Mao sice prohlásil, že válka v Číně se liší od válčení v jiných částech světa, ale většina partyzánských sil používá Maovy poučky jako návod k akci a přizpůsobuje je svému operačnímu prostoru. Jednotlivé fáze partyzánských operací se řídí Maovými vodítky a poskytují barvitou ukázku jejich uplatnění. První fáze partyzánské války zahrnuje operace ve stylu "udeř a zmiz", zaměřené na policejní síly, a teror. Druhá fáze, mobilní válečnictví, zahrnuje jak malé konvenční síly, tak pokračující partyzánské a teroristické operace. Závěrečná bitva je klasickou fází tři, jež představuje srážku velkých konvenčních sil. Snadno rozlišitelné fáze umožňují jejich rozbor a následnou diskusi v rámci důstojnických vzdělávacích kurzů. Problematika partyzánské války rozhodně nezmizí, obzvláště po operaci Pouštní bouře a po našem rozhodujícím konvenčním vojenském vítězství.
Číst tuto knihu je zábavné, ale kromě pobavení vás přiměje také k zamyšlení. Naši nepřátelé nás někdy v budoucnu nemusí ohrozit velkými konvenčními silami. Jejich reakce na nadřazené vojenské síly může být nekonvenční. Jste připraveni na příští válku? Přečtěte si tuto knihu a uvažujte o odpovědi."
Major Kevin Č. M. Benson časopis ARMOR

Croftonova encyklopedie současné historie a sociálních aspektů (3. vydání)
Kondominium: První pokusy Spojených států vytvořit kondominiální alianci byly udušeny neúspěchem komunistického puče a následným odstraněním Gorbačova. Sovětský svaz se rozpadl na národnostní a etnické celky. Avšak když se ekonomická situace jak bývalého Sovětského svazu, tak Spojených států nadále zhoršovala, mnozí v obou státech se s nostalgií ohlíželi za časy studené války. Když byl po nové sérii vojenských a politických pučů znovu ustaven Sovětský svaz, Spojené státy se rychle se svým bývalým nepřítelem spojily v alianci, jež nastolila nadvládu obou těchto dominantních států nad zbytkem světa. Nebyla to ovšem aliance postavená na skutečném přátelství, ale spíše na oboustranné výhodnosti...
Exodus let 2015 - 2050: V první generaci po zdokonalení Aldersonova pohonu v roce 2010 bylo založeno více než čtyřicet planetárních kolonií, nepočítaje důlní osady a čerpací stanice v soustavách bez planet pozemského typu. Zatímco Kondominium nepovzbuzovalo vlády (jiné než Spojených států a Sovětského svazu) aby zakládaly přímá osídlení a zásobovací stanice, byly běžné korporace nebo osadní asociace tajně podporované vládami. Soukromé kolonizační podniky byly typicky buď komerčního rázu (např. Hadley, v.t.), nebo náboženstvo-etnického charakteru. Viz Ararat, Dajan, Frýdland,
Mejdži a další. Během této fáze opustilo Sluneční soustavu několik milionů emigrantů, téměř všichni dobrovolně -ačkoliv obě kondominiální mocnosti poskytovaly stále intenzivnější .povzbuzení" politicky nepohodlným jednotlivcům i skupinám. Tak nyní existují planety, jejichž populace jsou čistě mormonské (Deseret), tvořené americkými černými separatisty (Nová Azanie), ruskými racionalisty (St. Je-katěrina), Finy (Sisu) a dokonce Eskymáky (Nuliadžuk).
Druhá fáze mezihvězdné kolonizace začala v důsledku rozšíření mandátu Migračního úřadu, jenž umožňoval nedobrovolný transport kolonistů (nádav-kem k již existující záplavě trestanců, z nichž mnozí byli jen drobní narušitelé zákona). Během tohoto období (od roku 2040 dosud) zůstávala dobrovolná emigrace zhruba stabilní, ale nedobrovolná se zvýšila až na úroveň přesahující patnáct milionů lidí za rok. Ve stejné době bylo založeno více než sedmdesát nových planetárních kolonií, mnohé speciálně Koloniálním úřadem jako přeskllovací osady. Vzhledem k někdy extrémně špatným podmínkám obyvatelnosti určitých planet (viz Haven, Frystaat) a chronickému nedostatku kapitálu v koloniích mimo naši Sluneční soustavu, jsou ztráty mezi transponovanými osobami často velmi vysoké. Průměrná doba života je v některých případech pouhé tn roky.
Dobře střežené tajemství principiátu bylo odhaleno: Zdá se, že je možné, aby císař byl vybrán mimo Řím.
Tacilus, Historie, l, 4
Voják stojí osamocen. Ve chvíli, kdy musí buďto uspět, anebo čelit neúspěchu, jenž jej může pronásledovat až za hrob, má jen málo času a pouze dvě věci na zřeteli - svou misi a jakou vnitřní silou k jejímu splnění disponuje. Af již ovládá milion jiných mužů, anebo jen zbraň ve své ruce, je voják v okamžiku rozhodnutí nejosamělejší ze všech lidí. Stupeň harmonie, jehož dosáhl ve vztahu k jemu známému světu, je zdrojem jeho síly. Jestli se přizpůsobil pouze chaosu, je to právě v tuto chvíli, kdy se rozplyne a ztratí v jeho nicotnosti.
Joseph Maxwell Cameron: Anatomie vojenské cti
Nejdůležitější skutečností první poloviny dvacátého století je fakt, že Spojené státy a Anglie mluví anglicky. Nejdůležitější skutečností druhé poloviny bude fakt, že dominantní rasou jak ve Spojených státech, tak v Sovětském svazu je bílá rasa.
Herman Kann, 1960
I.
Bum. Nad stmívajícím se jižním obzorem zmáčeným studeným deštěm zaplala na okamžik palčivou jasností fialová ohnivá koule. K zemi se jako roj světlušek začal v dlouhých mělkých obloucích snášet vodopád trasovacího střeliva a rudě planoucí explodující munice.
Žoldnéřský seržant se spokojeně usmál, když se mu scéna promítla na monitor krytu jeho přilby. Otočil se ve svém zákopu zády k akci probíhající na jihu a čelem k údolí pod hřebenem, na němž se ukrývali jeho muži. Dvanáctičlenné družstvo SAS** leželo zakopáno na nízké terénní vlně. Pod maskovacími sítěmi byli ve svých pavoucích dírách neviditelní. Nad maskovacím krytem seržanta se ukazovala jenom jako nit tenká špice periskopu s optickými vlákny. Byla tma, z měsíce Kythéry svítil nad obzorem jen úzký stříbrný srpek, ale s noktovizory to nebyl žádný problém.

Nepřátelské kolony byly roztaženy v zalesněném údolí dole pod nimi, točily se vysokou trávou a mezi eukalyptovými stromy. Svah byl pokryt červenohnědou kosodřevinou a jetelem. Muži a muly se při zvuku výbuchu zastavili, potom se na hlasitě křičené povely rozptýlili.
*) SAS (Speciál Air Squadron) jsou speciální výsadkové týmy průzkumníků a záš-kodníků, které byly poprvé organizovány britskou armádou za druhé světové války. Představují specialitu Falkenbergovy legie: tvoří je průzkumníci, kteří jsou nasazováni do akcí, při nichž musí pronikat do hloubky nepřátelského týlu, kde shromažďují zpravodajské informace, anebo provádějí diverzní činnost. (Pozn. překl.)
"Teď," řekl seržant Taras Miscowsky do hrdelního mikrofonu. Tohle ti zkurvysyni určitě nečekali, pomyslel si s hořkým úsměškem v temném soukromí své díry.
Z oblaků nad hlavou se ozýval hluboký bručivý svist. Potom: prásk... prásk... prásk. Nad údolím se zableskly rudé ohnivé body, časované 160 mm minometné granáty vybuchující ve výšce deseti metrů. Zničená vegetace se ohýbala v kruzích směrem od výbuchů, devastovaná ocelovými úlomky šrapnelů. Lidé a zvířata pod údery ocelových cepů křičeli, zmítali se v agónii anebo zůstávali tiše ležet. Slabý hořký zápach výbušniny se promísil s vůní vlhké země a trávy. Přilétla další salva, a další, a vzduch byl naplněn neustávajícím svistem. Pozorovatelé naváděli palbu na houfy partyzánů kupící se kolem důstojníků a poddůstojníků. Výbuchy zaháněly povstalce na panický útěk a rozsekaly na fašírku každý jejich pokus znovu se seskupit.
"To jim dá za vyučenou, kapitáne," prohlásil Miscowsky a odhodil maskovací síť. Potom nasadil formálnější tón: "Pane, mají těžké ztráty. Odhaduji tak třicet procent na celou rotu. Víc než polovina mezků je také vyřízená. Pohybují se ve směru sto pětašedesáti stupňů, přesně."
"Rozumím. Sledujte je. Pošleme tam rychle přehradnou jednotku."
„Provedu, pane. Většinu z nich ztratíme, jestli si nepospíší-me."
"Správně. Děkuji vám, seržante."
Někteří z povstalců postupovali do kopce přímo na západ, směrem k jeho postavení. Svah byl mírný a skýtal dobré úkryty. Minometné granáty vybuchovaly stále blíž a blíž k vojákům postupujícím do kopce. Jednotka SAS byla dobře zakopaná, ale byli to zvědové a ne řadové vojsko, a kromě toho jich byl jenom tucet. Miscowsky bliknul do středu nepřátelské skupiny zaměřovacím laserem.
"Palebné zadání. Živé cíle, žádné obrněnce. Pět set padesát šest metrů, směr sto sedmnáct stupňů."
"Je to na cestě," zazněl ve sluchátkách hlas jeho velitele. O pár vteřin později se ozval desátník Washington.
"Zachytili jsme v našem týlu zvuky pohybující se jednotky, seržo. Je to promíchané, lehká vozidla a pěchota."
"Rozumím. Kapitáne, od západu se ke mně blíží královští."
"Rozumím, Miscowsky. Kolem se teď z jihovýchodu přesunuje druhá záklopka pasti."
Miscowsky otočil tím směrem hlavu a zapnul infračervené senzory na krytu své přilby. Pár kilometrů dole pod ním se teď rozpoutalo peklo, u zákopů, na něž chtěli partyzáni zaútočit. Ruční palné zbraně, minomety... A jako kopí rozptýlené 76 mm střely z kanónů lehkých tanků typu katafraktus". Několik se jich teď rychle blížilo k němu. Už rozeznal horkem zvlněný vzduch z jejich motorů. Směs informací ze zvukových čidel mu dala představu o dění v týlu postavení SAS. Vojenské boty dupající po trávě a tichý pískot elektrických palivových článků. Potom se ozvalo hlasitější šup-plonk, když zahájily střelbu minomety, nejdřív lehké 81 mm a potom střední 120 mm.
Klepl na bok své přilby, aby se přepnul na frekvenci roajalistická jednotky.
"Zde Miscowsky, Falkenbergova legie," ohlásil se.
Na nízkém odvráceném svahu za ním se zhmotnil temný tvar poskakujícího vozítka. Byla to trojkolka s hranatou kabinou zavěšenou mezi dvě kola, koule vyrobené z monokrysta-lového Charbonneauova hliníkového vlákna. Stroj se zastavil a z kabiny seskočila postava v objemné bojové zbroji z nemourlonu.
"Kapitán Lewis, druhý královský pluk," řekl muž.
Tank byl očividně pojmenován po těžkém jezdectvu Peršanů, Parthů a Sarmantů. Tito jezdci, zvaní cataphractus (z řeckého slova označujícího zbroj či oblékání do zbroje), byli oděni v šupinaté zbroji, jež pokrývala i jejich koně. Podobné jezdce lze spatřit i na Trajanově sloupě v Římě; Římané je zavedli po řeckém vzoru. Ve své době to byli nejlépe zbrojí chránění válečníci. Spartská verze obrněnce byla navržena Melissou von Alderheim jako lehké samohybné dělo. (Pozn. překl.)
Další vojáci ve stejných maskovacích uniformách a zbrojích zaplavovali hřeben. Jednotlivá družstva stavěla kulomety a střelci s puškami se rozvinuli do rojnice a zahájili palbu. Zezadu přivážely lehké čtyřkolové trubkové džípy munici a těžké zbraně, bezzákluzová děla a raketomety.
Miscowsky se postavil do pozoru a vysekl formální zasalutování. "Pane, Falkenbergova legie si vám dovoluje představit jednu nepřátelskou kolonu, značně opotřebovanou," zahlásil.
Královský důstojník opětoval jeho gesto a při pohledu na akci probíhající pod kopcem se zašklebil. Brýle pro noční vidění měl posunuté na temeni a používal hranaté senzorické okuláry. Nebyly tak výkonné jako mnohoúčelové kryty přileb legie, ale Sparta byla chudá planeta.
"Někteří z nich už zvedají ruce," řekl. Zezadu k němu přistoupil spojař a podal mu do natažené dlaně sluchátko. "První četa," pokračoval do mluvítka. "Rozviňte se do rojnice a postupujte. Chci zajatce, ale neriskujte zbytečné ztráty. Když budete na pochybách, tak střílejte." Muži se rozptýlili a začali se prodírat křovisky na svahu.
"Dobrá práce, seržante," otočil se znovu k Miscowskymu a pokýval hlavou.
* * *
"Další várka, pane?" zeptal se Miscowsky s nadějí v hlase.
Vrtulník královského spartského vojska za zády družstva SAS stále ještě protáčel motory.
"To už jsou poslední." Kapitán legie Jamey Mace, náčelník průzkumníků, škubl palcem směrem ke koloně

nepřátelských zajatců, kteří se šourali kolem stráže dolů k říčnímu přístavišti.
Tyndos tekl odsud na sever, kde se vléval do Eurotasu, největší řeky Zvlněného světadílu. McKenzovo přístaviště bylo říční městečko, jako většina na tomhle světě. Nebylo jich
tu mnoho, což bylo také typické. Byl tu povrchový důl vzácného kovu, zařezávající se do hladkého zeleného kopce, geo-termální elektrárna a kilometr železnice vedoucí dolů k nakládacím dokům. Kromě toho tu ještě stála stavení pro pár set lidí, od vápnem omítnutého georgiánského domku majitele dolu až po hornické baráky z lepenice zpevněné umělou hmotou. U přístavu byla zásobovací stanice, hromady polen připravené pro parníky a nádrže s podzemnicovým olejem pro dieselové motory. Také tu byl bar, ošuntěle vyhlížející hotel, společenský dům bratrstva, dva kostely - státní a anglikánské církve - malinký hindský chrámek a tříčlenná posádka jízdní policie, v jejíž úřadovně byla zároveň pošta.
Partyzáni ze Spartské lidově osvobozenecké armády - heilóti - se tu k ničemu moc užitečnému nedostali. Rosin bar a gril hořel, jeden z parníků u mola se potápěl ve svém kotvišti. Záměrem povstalců patrně bylo zmocnit se osídlení na tak dlouho, aby mohli zničit důl - umožňoval získávat královské vládě mimoplanetární tvrdou měnu - zabít měšťanské osadníky, udělat přednášku deportovaným trestancům, zařazeným mezi dělníky...
"Dovolte mi je pronásledovat, kapitáne."
"To nemůžu," zavrtěl Mace hlavou. "Vrátíme se zpátky k výcvikové službě, seržante. Budeme zoufale potřebovat, aby každý královský voják byl vycvičen co nejlépe..."
"Ano, pane, ale..."
"Kdybych věřil, že je alespoň jediná šance k tisíci, že je pořád naživu, tak bych vám nařídil, abyste ji šel hledat."
"Nic byste mi nemusel nařizovat, kapitáne, ani nikomu jinému. Ksakru, já vím, že je mrtvá. Ale chci..,"'
"Nějakou hlavu?"
"Koule by postačily."
„J3ostanete svoji šanci," řekl Mace. Bylo lehké uhodnout, jak to Mace myslí. Taras Hamilton Miscowsky pocházel z prostředí, kde se pokrevní svazky braly velice vážně. "Ale zrovna teď musíme vyhrát válku, seržante."
"Provedu, pane." Miscowsky byl zticha. Poslechl, ale nesouhlasil. Před dvěma měsíci pro něj válka přestala být zaměstnáním - tehdy, když zemřela Deborah Lefkowitzová. Poručík Lefkowitzová byla ženou Jerryho Lefkowitze, který byl Miscowskyho prvním velitelem v legli. Miscowsky by nepřežil první bitvu, kdyby Lefkowitz nestavěl životy svých mužů nad své vlastní bezpečí. Deborah Lefkowitzová byla elektrotechnickou, nebyla trénovaná k boji. Jedině čirá smůla přivedla její pozorovací letoun přímo nad nepřátelské raketové nosiče. To bylo během tažení v údolí. Miscowsky ji nedokázal zachránit, nikdo to nedokázal, po tom, co po havárii z letounu stále ještě vysílala zlověstná data. Data, která patrně zachránila detašovanou jednotku legie zde na Spartě, ale nikdo nezachránil Deborah. Našli její rozervané a zakrvácené šaty, ale nic jiného, navzdory úsilí nejlepších stopařů legie.
To je oficiální verze, pomyslel si Miscowsky. Ale Mendota tam byl a mlčí, a já bych se vsadil, že našli něco víc. Možná, že náčelník má nějaký důvod nechávat si to všechno pro sebe, ale u všech rohatejch...
Jerry Lefkowitz byl moc daleko, osm měsíců mezihvězdného tranzitu, ačkoliv nejrychlejší depeše tu vzdálenost urazily za polovinu času. Byl s plukovníkem Falkenbergem a hlavní částí legie na Novém Washingtonu.*1 Sparta měla být původně pro pátý legionářský prapor klidnou výcvikovou misí a rájem pro nebojové složky. Ještě ani teď nebude mít zprávu o své ženě. Miscowsky se zlostně zaškaredil. Alespoň mu tu novinu nebude muset říct on. To má na krku kurát. Ale budu mu muset napsat. A až to udělám, tak tam chci připsat dousku.
Přistoupil k nim nějaký člověk v uniformě kapitána miliční-ho bratrstva. "Jsem kapitán McKenzie, pane," řekl Mácovi. "Slyšel jsem něco o pronásledování." Byl to muž středního věku, podsaditý a s pískovými vlasy. V jeho hlase zaznívalo divoký tón.
Jerry Pournelle: Žoldnéř. Vydalo nakladatelství United Fans, a.s., ve spolupráci s Klubem Julese Vernea, Praha 1995.
"Osmnácté bratrstvo má povolení vyslat bojové hlídky do kraje obsazeného bandity," řekl Mace a kývl severozápadním směrem. Leželo tam Dračí pohoří, ohromné jako Himaláje, a rozkládala se tím směrem hornatá krajina pokrytá lesy a prériemi, známá jako Illyrské údolí.
"Ne vaši SAS?" zeptal se McKenzie. Obdivně si prohlížel žoldnéřské vojáky, kteří v dešti stoicky dřepěli na bobku a opírali se o zbraně. "Dostali bysme pěkně královsky na frak, kdybyste nevyšťárali tu teroristickou pakáž, jak se shromažďuje v těch stržích. Máme tu jen necelou rotu bratrstva. Kdyby na nás udeřili bez varování..."
Kapitán Mace vytáhl z náprsní kapsy své zbroje cigarety a jednu nabídl Sparťanovi. Zapálili si a přitom chránili zápalky před vytrvalým lijákem.
"To je právě ono," řekl. "Podívejte, nepřítel nikdy nezaútočí, když si myslí, že o jeho příchodu víme. Prostě to odtroubí, rozdělí se a seskupí se někde jinde, kde my nejsme. Takže moc dopředu vás varovat nemůžeme..."
Oba přikývli. Spojení legie bylo bezpečné - většinou - ale běžné spoje bratrstva tekly jak řešeto a nezdálo se, že by s tím někdo mohl něco zásadního udělat.
Většina ze tří milionů obyvatel Sparty byla roztroušena podél téměř deset tisíc kilometrů dlouhého toku řeky Eurotas. Většina transportu probíhala rychlostí říčního člunu, přičemž rychlejší dopravní alternativou byla vzducholoď. Technologicky pokročilejších dopravních prostředků existovalo velmi málo. Sparta šetřila své finanční prostředky na výstavbu průmyslu a luxusních předmětů osobní spotřeby dovážela jen velmi málo. Dokonce i vojenské vrtulníky byly stále vzácné a teprve v současné době začínaly sjíždět z výrobních linek ve větším množství.
Daleko od městeček a roztroušených rančů údolí byly hory, bažiny, lesy. Bylo snadné se v nich ukrýt, zvláště teď, když byly odstraněny družice. Heilóti se tudy plížili ve vysoké trávě jako krysy, tajné se shromažďovali, udeřili bez varování
a znovu se rozptýlili, než jim mohly královské síly úder oplatit.
"To je jako rozšlapávat ty zatracené šváby," trpce si stěžoval jeden Sparťan. "Člověk ty potvory nemůže najít."

"Mm-hmm," bručel Mace. "A legie nemá dost jednotek SAS, aby to nějak podstatně změnila. Musím vycvičit vaše vlastní pravidelné síly a také vaše SAS" - což v rámci královských vojenských sil znamenalo spartské výsadkové týmy - "abyste měli širší škálu možností."
McKenzie bezděčně přikývl. "Stejně je budeme pronásledovat," řekl. Potom mírněji dodal. "Můj chlapec Pyrrhos byl v údolí. Dostal Leónidovu hvězdu... posmrtně."
"Buďte opatrný," řekl Mace.
"Pane," naklonil se Miscowsky dopředu. "Pane, já jsem o tom uvažoval." Jeho provinciální akcent trochu zdrsněi, angličtina byla zabarvena přízvukem typickým pro jeho domovskou planetu Haven. "Buďto nepřítel sestupuje do údolí, anebo se jednalo o rekruty. Možná je sem vyslali proto, aby si trochu přičichli k vojně."
"Ano?" Mace si zajatce přemýšlivě měřil.
Hodně z nich skutečně vypadalo trochu nemotorně, nepůsobili tím sedřeným dojmem, jaký člověk získá po nějakých šesti měsících života na Spartě s její velkou přitažlivostí. Deponovaní. Trestanci a političtí vězňové ze Země. Většinou to byli heilóti, stejně jako většina spartského obyvatelstva. A opravdu se zlomili až příliš snadno. Nevyznačovali se pevným sepjetím uvnitř jednotek, zdálo se, že jsou nepřátelským protějškem vojáků v základním výcviku. Spartská lidově osvobozenecká armáda patrně v tomto prostoru neočekávala příliš velký odpor.
"Takže," pokračoval Miscowsky, "se jednalo o cvičné manévry a někde poblíž je pozorovala velitelská skupina. Možná by stálo za to, abychom je pronásledovali, kapitáne. Možná je tu někde i ten parchant Bronson, ten, co jsme získali jeho hlasový otisk v údolí."
To by snad stálo za to, uvažoval žoldnéřský důstojník. Kdybychom dostali do rukou Geoffreye Nilese, tak bychom už mohli vykonávat nějaký nátlak. Velkosenátor Bronson podporoval povstání protizákonně... Ne že by si poslední dobou kdokoliv na Zemi lámal hlavu s takovými maličkostmi, jako byl kondominiální Zákon o válce či nějaké smlouvy nebo něco podobného.
"Ne," zavrtěl nakonec hlavou. "Niles už je možná mrtvý... anebo pořád bloudí někde po údolí a hledá přeživší heilóty. Máme svoje rozkazy; nasedněte si, seržante."
* * *
Prásk. Pod nějakou botou se zlomila větev.
Geoffrey Niles se probudil a potom se ještě víc skrčil pod převislou modrou skálu. Byla stíněna vysokými kmeny habrů a hustou pokrývkou prašného sněhu, jenom necelého půl metru od potůčku, který proudil pod ledovým škraloupem dolů do mělkého údolí.
Násilím utišil prudké oddechování a se stisknutými zuby se snažil potlačit drkotání zubů způsobené zimou a podvýživou. Kůži na prstech měl v místech, kde držel pušku, popraskanou. Tělo jej bolelo jako nějakého artrózou trpícího sedmdesátníka, ačkoliv mu bylo teprve osmadvacet pozemských let. Jen málokdo by v tom strašákovi, krčícím se v jeskyni, poznal onoho štíhlého pohledného světlovlasého Angličana, jakým byl ještě před necelým půl rokem. Podepsala se na něm velká přitažlivost Sparty a oči se mu klížily nevyspáním. Ve vzduchu byl cítit vlhký vápenec a rozbahněná země. Na skále na druhém břehu potoka se na javorech objevovala první poupata a mezi žlutou trávou první žluté stonky.
Další zapraskání a zvuk tiše klejícího hlasu. Prošli kolem něj muži a zastavili se na břehu potoka, objevil se další člověk vedoucí smečku psů se zplihlýma ušima. Muži v uniformách...
Královští, pomyslel si. Maskovací uniformy, zbroje a přilby z nemourlonu, ale náramenní nášivky prozrazovaly milici bratrstva. Nebyla to ani pravidelná královská armáda, ani, díky Bohu, žoldnéřští průzkumníci jednotek SAS Falkenbergovy legie. Uvědomoval si, že ta úleva byla iracionální. Byl jich nejméně tucet a on měl v zásobníku už jenom pět nábojů. Milicionáři byli venkované zvyklí na stopování, dobře vycvičení. Nakonec tenhle převis prohledají. Z poslední bitvy v údolí unikl díky tomu, že se nechal unášet proudem řeky vlévající se do Eurotas. Zanesla jej hluboko do území drženého roajalisty a zpáteční cesta do divočiny byla dlouhá.
Dokonce nemůžu dávat vinu ani prastrýčkovi, že mě sem poslal, pomyslel si hořce. Žádal jsem ho, abych mohl jít na Spartu a sloužit revoluci, kterou velkosenátor Bronson tajně podporoval. Chtěl jsem dobrodružství. Bože!
* * *
"Ztratil jsem ho, seržo," řekl muž se psy znechuceně. "Vlezl do potoka tam dole, kde není porost, ale ať se propadnu, jestli vím, kudy vylezl."
Miliční poddůstojník zavrčel. "Vy všichni, rozptylte se. Možná, že leží tady někde kolem. A dávejte si bacha - ušli jsme pěkný kus cesty na západ, a není to jediný heilót tady v okolí. Sparksi, dej mi..."
Hvizd.
Voják se zlomil a padl po zádech do vody. Na hrudi se mu zvětšovala rudá skvrna. Ostatní sebou nacvičenými pohyby hodili na zem a škrábali se k převisu, aby mohli opětovat palbu. Ostré práskání jejich pušek vyrobených na planetě Nový Aberdeen se vracelo seshora s ozvěnou výstřelů, které zaznívaly nahoře v lese.
Znovu vystřelila odstřelovačská puška s tlumičem a roajalistickou hlídku začal ostřelovat kulomet. Vedle těla ve vodě se na břeh zřítilo ze svahu další tělo. Dopadly na něj větvičky
ulámané výstřely. Muž vyrážel vysoký, srdceryvný nářek bez konce.
Niles přinutil mozek k přemýšlení. Utíkal před těmito pronásledovateli už dlouho. Bylo nepravděpodobné, že by tady nablízku byla nějaká další královská hlídka, která by mohla zasáhnout. Podle zvuků palby převyšovali partyzáni vládní vojáky do značné míry a podle taktiky Spartské lidově osvobozenecké armády - heilótú - by měli...
Bože. Pokud ještě existují nějací heilóti... Připravená léčka v údolí ztroskotala tak rychle, že roajalisté patrně rozprášili všechno až na nějaké rozptýlené skupiny.
Búúúm. Puškový nástavec někde v dálce opustil granát. Přistál na hraně převisu nad jeho hlavou a vybuchl v záplavě

nasekaného ocelového drátu. Z druhé strany potoka pálily do zad královských vojáků další pušky a vybuchovaly další granáty. Hluk se mohutně stupňoval, až náhle ustal, jako když utne. Niles čekal, zatímco heilóti se opatrně přibližovali, dokud jejich velitel nezapískal signál všechno vyčištěno. Potom zavolal:
"Jdu ven! Jsem starší skupinový vedoucí Geoffrey Niles, Spartská lidově osvobozenecká armáda!" To byl oficiální název heilótů.
"Vyjděte ven pomalu," nabádal jej hlas.
Protáhl se mezi habry a pušku nechal za sebou. Tvrdé pružné kmeny mu uhýbaly jen neochotně a zasypaly jej sněhem. Stál s rukama zvednutýma. Obklopila jej poločeta heilótských partyzánů, ještě vzrušená svým zásahem. Mířilo na něj několik pušek.
."Prohlídněte to tady pořádně, nenechte tu nic měšťanům," přikazoval heilótský seržant. Muži se pohybovali rychle, zbavovali královské milicionáře zbraní, zbrojí, výstroje a oblečení.
Jeden z bojovníků bratrstva byl stále ještě naživu, navzdory řadě otvorů po kulkách v kříži. Partyzánský poddůstojník si stoupl za záda plazícího se muže a vypálil mu z bezprostřed-
ní blízkosti z pušky ránu do hlavy. Přilba odlétla v gejzíru krve. Partyzán se otočil k Nilesovi.
"Kdo jste říkal, že...," začal, a potom se odmlčel. Oči se mu rozšířily údivem, když poznal strašidelnou postavu v hadrech, které zůstaly z jeho uniformy následkem bloudění v zimních lesích.
Seržant byl malý, stejně jako většina ostatních partyzánů, byl nejméně o hlavu menší než Angličan měřící 185 cm. Partyzáni byli do jednoho deponováni z pozemských zaopatřovacích ostrovů, kde byly všechny děti chronicky podvyživené. Podle přízvuku to byl Američan a podle zvláštní kombinace šikmých očí světlezelené lahvové barvy to byl Euroasiat.
"Ježíšmárjá, to je opravdu starší skupinový vedoucí Niles," vyhrkl, zasalutoval a napřáhl ruku. "Seržant Andy Čeung, pane... Sakra, my už mysleli, že vás žerou vrány!"
"Já už jsem měl taky takový dojem, seržante, já taky," řekl Niles. Třásl se úlevou, ale také hořkým zklamáním. ChíèZ jsem z toho pryč, říkal si v duchu. Určitě pryč od heilótů, po hrůzách toho loňského tažení. Otravný plyn a vraždění zajatců, hrdelní zločiny podle Zákona o válce. Ale roajalisté by mě pověsili. Jedinou šanci, jak se dostat živý z téhle planety, měl pouze s partyzány. Pryč z téhle planety a zpátky tam, kde mu Bronsonův vliv a bohatství mohou koupit beztrestnost ode všeho.
"Musíme odsud fofrem zmizet," pobízel seržant Čeung. "Minulý týden jsem ztratil kvůli těm zatracenejm SAS půl čety. Nejsou odsud ani sedum kiláků." Poddůstojník se na něj zašklebil. "Polní prima bude určitě ráda, že vás zase vidí, pane."
Skilly, pomyslel si a roztřásl se ještě víc. Ó, Bože!
* * *
"Chcete mi namluvit, pánové, že nemůžeme udělat vůbec nic, abychom se zbavili toho vražedného hmyzu?"
Korunní princ Lysander Collins rázoval sem a tam před širokými okny, která shlížela na Vládní náměstí. Sněmovní místnost, kde se konala schůze vlády, byla v druhém patře vládního paláce. Byl deštivý jarní den a čerstvý vánek přinášel ze zahrad vůni vlhké vegetace spolu se slanou vůní Egejského moře. Princ byl vysoký mladík asi kolem pětadvaceti let, měl krátké hnědé vlasy a pravidelné rysy. Až donedávna to byly rysy ještě poměrně dětské tváře.
Peter Owensford, major Falkenbergovy legie, generálmajor královské spartské armády, vzhlédl k princi od svých lejster. Už nevypadá tak mladě.
Korunní princ Lysander Collins toho za posledních osmnáct pozemních měsíců prožil opravdu hodně. Byl vyslán na kondominiální vězeňskou planetu Tanith jako neoficiální vyslanec k Falkenbergově námezdní legii. Prožil tam křest ohněm jako dobrovolník v důstojnické hodnosti a shodou okolností získal respekt u mnoha legionářských důstojníků.*) Owensford podezříval Lysandera Collinse, že by si docela rád podržel svůj pseudonym "kornet Princ," jen kdyby mohl zůstat v řadách legie. To bylo samozřejmě nemožné, navzdory Lysanderovu odvážnému husarskému kousku, kdy unesl povstalecký raketoplán s pašovanými drogami... Bylo to stejně nemyslitelné jako jeho krátká a k nezdaru odsouzená známost s Uršulou Gordonovou, hotelovou dívkou z Tanithu. Sparta byla pro civilizaci a pro plány velkoadmirála Sergeje Lermontova příliš důležitou planetou, než aby si princ mohl dovolit jinou roli, než jaká mu byla předurčena jeho urozeným původem. Pokud vůbec ještě nějaká civilizace zůstane, až se Kondominium rozpadne.
Kluk nám trochu vyrostl, pomyslel si Owensford. Když se Lysander vrátil na Spartu, našel tu naplno zuřící povstání. A taky si ve všem počínal naprosto správně. Jako polní vrchní velitel dokonce výborně. Už jsem bojoval pod horšími.
*) Jerry Pournelle: Princ & žoldnéř. Vydalo nakladatelství United Fans. a.s., ve spolupráci s Klubem Julese Vernea, Praha 19%.
A teď mu zakazovali i tohle. Vzhledem k tomu, že soudnost jeho královského otce byla snížena nepřátelskou virovou sabotáží, stal se de facto vykonavatelem Collinsovy poloviny pravomocí dualistické monarchie. Ten křest ohněm v něm vzbudil pomstychtivost.
"Ne, pane," pronesl Owensford nahlas. "Je toho hodně, co můžeme a musíme udělat."
Korunní princ měl na sobě uniformu generálporučíka, takže bylo možné jej oslovovat jen jako vojenského nadřízeného a ne jako vládce. Byla to užitečná fikce. "Ale chci, aby se uvedlo do zápisu, že za současných podmínek bude velice obtížné dosáhnout nad nepřítelem rychlého a rozhodného vítězství."
Pohlédl směrem k Halu Slaterovi, dalšímu přítomnému žoldnéři. Náčelník královské válečné školy měl v královské armádě hodnost generálmajora. Možná, že dosti trvalou. Owensford se vrátí ke své žoldnéřské hodnosti majora, až pátý prapor Falkenbergovy legie opustí Spartu... Jestli ji vůbec opustí. Je dost pravděpodobné, že to přinejmenším pro část žoldnéřské posádky bude stálá základna. A já tady velím celé armádě. To je opravdu provokující šance. Pokud bych tu chtěl zůstat jako spartský měšťan, byla by také dlouhodobá. Je to lákavé. Sparta je dobré místo a já už mám toho

trmácení se z planety na planetu plné zuby.
Owensford se znovu podíval na prince Lysandera. Rozhodně vy rostl. Dokázal bych ho přijmout jako vládce. Myslím, že Hal to už udělal.
Hal Slater už žádné velitelské místo v činné službě zastávat nebude. V regeneračních tancích si totiž pobyl až příliš dlouho. Příliš mnoho jeho kostí byly titanové náhražky a díky svým zraněním stráví zbytek života za kancelářským stolem. Ředitelování na válečné akademii byl moc dobrý post pro závěr kariéry. A určitě si na tom místě povede dobře. Když byl Hal Slater ještě příslušníkem legie, vyučil nejenom Owens-forda, ale řadu dalších mladých důstojníků. Jeho syn George
byl v legii kapitánem a brigádním generálem v královských spartských silách.
A Hal Slater je Falkenbergovým nejstarším přítelem. Jestli vůbec někdo tuší, jakou hru Falkenberg hraje, pak je to Slater.
Lysander se zastavil u okna a zadíval se na náměstí. "Doufal jsem, že to tažení v Illyrském údolí přinese lepší výsledky," řekl zahořkle. "Museli jsme za to zaplatit moc vysokou cenu."
Owensford přikývl. Bitvy s heilóty v severozápadním pohoří byly krvavé. Z konvenčního hlediska to bylo krvavé vítězství... z velké části díky rozhodnutí korunního prince Lysandera, že nepřijme podmínky příměří, které mu nabízel nepřítel, když bitva byla již vyhraná. To stálo královskou armádu hodně, ale byla schopna vrhnout nepřátelské síly na bezhlavý útěk a neúnavně je stíhala. Lysander, jak Owensford dobře věděl, byl stále ještě pronásledován výčitkami kvůli velkým ztrátám. Královští přišli o některé raněné zasažené nepřátelským plynem, protože je nedokázali v průběhu bitvy dostat z bojiště.*1
"Bylo to drahé, ale bezpochyby to stálo za to," ujišťoval ho Owensford. Podíval se na Slatera, který souhlasně přikývl. "Pochybuji o tom, že na jižní frontě unikla víc než nějaká pětina nepřátel. Bude to pro ně znamenat citelnou ztrátu vycvičených velitelů."
"To ještě neznamená, že jsme je zlomili," poznamenal Lysander.
"To ne, pane. Ale zastavili jsme je. Pane, měli šanci zmocnit se většiny rozlohy údolí. Tak by získali útočiště. A víc než to. Získali by území a tím by z toho udělali opravdovou planetární válku, nejenom povstání. Mohli by požádat Kondominium o intervenci. Vzhledem k současné kondominiální politice by jim to dokonce mohlo vyjít. Místo toho jsme zajali většinu jejich velitelů, možná polovinu jejich technonin-
*) Jerry PourneUe a S. M. Stirling: Král & žoldnéř. Vydalo nakladatelství United Fans, a.s., ve spolupráci s Klubem Julese Vernea, Praha 1998.
džů z Mejdži, i když nižších hodností, a ukořistili jsme spoustu materiálového vybavení. Některé jejich jednotky se prostě vypařily. Spousty dezertérů. Jedna jednotka se vzdala téměř do posledního chlapa."
"Jsou to dobří rekruti?" zeptal se Hal Slater.
Owensford přikývl.
Princ Lysander se zamračil. "Vy přijímáte jako vojenské dobrovolníky heilóty!"
Owensford se pousmál. "Ne pro vás, pane. Do legie. Dáme jim částečný výcvik a pošleme je jako posily plukovníku Falkenbergovi na Nový Washington. Jde o to, pane, abyste nepochyboval o tom, že jste udělal správné rozhodnutí. Nejenže jsme je připravili o jejich vítězství, ale málem jsme je zlomili."
Slater opatrně pronesl: "Bylo toho dost, aby je to zlomilo definitivně."
"Ale nezlomilo."
"Ne, pane," přikývl Peter Owensford. .Jvlají příliš silnou mimoplanetární podporu."
"Nejenom mimoplanetární."
"Ano, pane." To bylo bolavé místo. Sparta ještě nepozastavila ústavní měšťanská práva a heilóti měli spojence jak v senátu, tak jinde.
"Podívejte se na to takhle. Přinutil jste je, aby se vrátili ke klasické fázi jedna partyzánských operací," podotkl Slater.
"Ke zběsile prováděné fázi jedna," dodal Owensford.
"No jistě," řekl Slater. "Je to bolestivé, ale fáze jedna nemůže mít úspěch, jestliže budete mít silné nervy."
Lysander udeřil hranou dlaně do kamenného parapetu. Tohle byl bezpohlavní učený jazyk vojenských profesionálů. "Ráze jedna" znamenala přepady a sabotáže, spálené ranče a civilisty zabité pozemními minami, kdejakou formu teroristických zvěrstev.
Pohlédl na Slatera. "Tohle jste měl na mysli ve své první přednášce o strategii na válečné koleji, že ano?" Zacitoval: "Ozbrojené povstání proti modernímu státu vyžaduje mocné spojence operující z bezpečné základny. Povstání, které dostává dodávky vojenského materiálu z takového bezpečného zdroje, může naneštěstí pokračovat prakticky donekonečna."
"Ano, pane," přisvědčil Slater. "Za současných okolností je trpělivost stejně důležitou zbraní jako výbušniny." Pokrčil rameny. "Je to také to jediné, co nám v současné době zbývá."
Lysander stroze přikývl. Oba profesionálové byli starší než on - Owensfordovi bylo pres třicet, Slaterovi přes padesát -a dohromady měli zkušeností za celou generaci. Bude tu kumulovanou moudrost muset nějak využít.
"Souhlasím. Ale nemusí se mi to líbit," řekl. "Co jiného můžeme dělat?" Zvedl ruku. "Nemluvte mi o taktice, ta je zřejmá - co můžeme dělat, abychom tu válku skončili?"
Slater se pousmál. Ne každý muž Lysanderova věku si uvědomoval, že je nezbytně nutné, aby strategie předcházela taktiku.
,"V podstatě existují tri způsoby, jak porazit nepřítele," začal Slater formálně. Přednášky vyplňovaly většinu jeho vojenské dráhy dokonce ještě předtím, než se stal náčelníkem spartské válečné akademie. "Pyzicky je zničit je jeden z nich - zabít jich tolik, aby se ostatní v zoufalství vzdali. Můžeme to s heilóty provést jedině v případě, že budou ochotni

shromáždit se na jednom místě, kde je budeme schopni dostat. Málem tuhle chybu udělali loni v údolí, ale pochybuji, že ji udělají znovu. Jejich velitelé jsou špatní chlapi.
A ženské, pomyslel si Owensford. Vzpomněl si na ten výsměšný kontraalt heilótské polní náčelnice tam v údolí, s lehkým karibským přízvukem. Podle výrazu tváře se dalo soudit, že Lysander myslí na totéž. Žádný z nich nezapomněl na bezmocné zajatce, zavražděné na její rozkaz.
"...špatní do té míry, že by vhodnějším výrazem bylo »od-porní«, ale nejsou pitomí. S opravdovým válčením zkušenosti nemají, ale jsou prohnaní a mají zkušené žoldnéřské poradce, a rychle se učí."
Slater usrkl vody a pokračoval. "Jak se to ve válce často stává, nemůžeme nepříteli vnutit bitvu, když se s námi nechce srazit. Poměr vojáků k prostoru je příliš nevýhodný. Není tam nic, co by museli bránit do posledního muže. Nemají žádná města, farmy ani rodiny, tak jako je tomu u královských sil, ani žádné materiálové základny." Slater se odmlčel. "Alespoň žádné v našem dosahu."
Sparta měla tři miliony obyvatel a desetina z nich žila v hlavním městě. Zvlněný světadíl představoval osmnáct milionů čtverečních mil území. Dokonce i vnitrozemí podél řeky Eurotas bylo obydleno jen řídce.
"Obzvláště s ohledem na omezené možnosti sledování není pravděpodobné, že bychom jich v jednom okamžiku zaskočili velké množství najednou." Rakety země vzduch mařily každý pokus vyslat na oběžnou dráhu více špionážních družic. Použití průzkumných letadel nepřicházelo samozřejmě v úvahu, a dokonce i roboty představovaly nákladné a krátkodobé řešení, neboť nepřítel disponoval účinnými protiopatřeními. Kromě toho námezdní technici z Mejdži byli prostě lepší v elektronickém zpravodajství a kontrašpionáži než kdokoliv, koho si v tom směru mohla dovolit dualistické spartská monarchie. Prohánělí se po libosti v každé počítačové síti na planetě s jedinou výjimkou -jak Slater toužebně doufal - sítě legie. Její ochrana stála legionářské specialisty-elektro-techniky neúnosné množství času při kontrole virů a pásek a při neustálém prověřování přístrojů královské armády. Královské síly se musely spokojit s tím, co dokázali objevit průzkumníci a špioni, a s tím, co dokázaly legionářské počítače vymáčknout z dostupných údajů.
"Samozřejmě je to nepříjemná připomínka našeho nedostatečného průzkumu," pokračoval Slater., JDružice na nízké oběžné dráze lze sundat celkem snadno, ale geosynchrony nad celou planetou? Musejí v tom ohledu nějak spolupracovat s kondominiálním válečným loďstvem."
"Jste si tím jist?" dožadoval se ujištění Lysander
"Skoro určitě," potvrdil Slater. "Kondominiální loďstvo možná nesundalo naše geosynchrony osobně, ale když k tomu došlo, dívali se jinam. A všimněte si, že nám za ně nenabídli výměnu."
"Ne. Když žádáme o spolupráci, nikdy neřeknou ne, ale k ničemu nikdy nedojde. Zdržování, byrokracie, formuláře nejsou správně vyplněny... Myslíte si, že jsou aktivně proti nám?"
Slater pokrčil rameny. "Přinejmenším se chovají neutrálně."
"Co s tím můžeme dělat?"
."Předpokládám, že jste podal formální protest."
Lysander přikývl. "A vy?"
"Udělali jsme, co jsme mohli," řekl Peter Owensford. "Odeslal jsem naléhavé depeše Falkenbergovi a admirálu Lermon-tovovi. Když budeme mít štěstí, může je Lermontov použít k rozkazu, aby Kondominium aktivně zasáhlo na naší straně."
"Jak jste ty depeše odeslal?" zeptal se Lysander.
"S vaším dovolením bych si to raději nechal pro sebe," odpověděl Owensford.
Lysander rychle přikývl. "To asi bude nejlepší. Myslíte si, že by nám mohlo kondominiální loďstvo pomoci? Kdy?"
Hal Slater zavrtěl hlavou. "Brzo to nebude. Kondominiální politika je horká kaše." Opět nasadil učitelský tón. „J3ru-hou metodou, jak porazit nepřítele, je udeřit do jeho týlu - na zdroje jeho zásob a podpory. Naneštěstí to nedokážeme ze stejného důvodu, nedokážeme je lokalizovat. Tak dlouho, dokud budou mít tichou podporu Kondominia, tak dlouho se jejich týl nalézá mimo planetu."
"Bronson," řekl Lysander. Vyslovil to jméno s krajním odporem.
."Přesně tak. Velkosenátor Bronson. Jeho lidem se pořád nějak daří dovážet sem zásoby. Jeho lodní linky mají pravidelný tranzit přes spartskou planetární soustavu, a tak se sem materiál dostává. Je to jako s geosynchronními družicemi. Nemáme žádné důkazy, ale je těžké najít jiné vysvětlení."
Smlouva o nezávislosti ponechala dozor nad vesmírnou dopravou v rukách kondominiálních sil a velkosenátor měl v Kondominiu velkou moc. Obdobně to bylo i v případě Sparty - podporoval ji velkoadmirál Sergej Lermontov a velkosenátor Grant, představující rodinu Blainů... A výsledkem byla slepá ulička. Nic nového pod sluncem. Už to trvalo celou generaci od doby, kdy Kondominium jako celek bylo vůbec schopné udělat cokoliv pozoruhodného. Sovětský svaz se opět rozpadal - ale rozpadaly se i Spojené státy. Obě velmoci společně ovládaly svět, ale žádný stát si nevzpomínal, proč k tomu došlo.
"Bronson," pokračoval Slater,, je také v pozadí většiny našich hospodářských problémů."
Hlavní vývoz Sparty představovaly minerály a výrobky na střední technologické úrovni pro planety, které byly ještě méně industrializované než Sparta. Trhy vysychaly, kontrakty byly vypovídány, dodavatelé neplnili smlouvy, byly vyžadovány okamžité splátky půjček. Zadluženost planety rostla astronomicky a Úřad pro nivelizaci znovu snížil úvěruschop-nost planety dualistické monarchie o jednu třídu. Finančníci byli kvůli situaci na Zemi stále nervóznější. Kapitál proudil pryč, na bezpečnější planety, do míst jako byl Frýdland a Da-jan, a zůstával tam.
"Co ten Bronson vlastně chce?" rozčiloval se Lysander.
Hal Slater potřásl hlavou. "To nevíme."
"Zdá se, že Falkenberga upřímně nenávidí."

"Ano, pane," přitakal Slater. "Ale to je moc stará historka."
.JFalkenberg mu překazil operaci na Tanithu," připomněl Lysander.
"Ano, pane. S vaší pomocí." Slater pokrčil rameny. "Bronson svým nepřátelům nikdy nic nezapomíná. Určitě jste si všiml, že se s vámi ani nepokusil smlouvat. Ale když vezmeme v úvahu náklady, které vynaložil na tuhle operaci, musí být v sázce něco víc než jen osobní nevraživost. Ledaže by..."
"Ledaže by co?"
, J^edaže by se cítil příliš starý a nepotřebný a nezůstalo mu nic jiného než jeho nenávisti," řekl Slater.
"Ať už ty jeho motivy jsou jakékoliv, musí to přestat." Lysander zíral z okna na spartskou krajinu. "I kdybychom povolali každého člena bratrstva," pokračoval zvolna, "tak nás nebude dost, abychom to skončili rychle. Je to tak?"
"Ne, pane," odpověděl Owensford na rovinu. "Rozptýlili by své síly, zmizeli by pod zemí a čekali by na nové zásoby. Nemůžeme žádnou miliční jednotku držet v poli déle než jeden měsíc nebo tak nějak. Heilótské přepady jsou plánovány dlouho v předstihu. Když zjistíme, že se shromažďují, a provedeme opatření k obraně nebo k protiútoku, prostě svůj přepad zruší a najdou si jiný cíl někde jinde. Nikdy neútočí, aniž by měli místní převahu sil, a my nemáme dost mechanických transportních prostředků, abychom mohli v každém takovém případě rychle reagovat."
Obyvatelů Sparty se statutem měšťanů byl jeden milion. Prvosledová milice jejich bratrstev mohla postavit do pole čtvrt milionů vojáků. Kdyby to však udělala, mohla by to celá planeta naneštěstí zabalit. Měšťané představovali třetinu veškeré pracovní síly a ještě větší podíl měli mezi kvalifikovanými dělníky a úředníky.
"Udržujeme neustále ve zbrani patnáct praporů jako místní zásahové jednotky a budujeme stálou královskou armádu, která bude mít pětadvacet tisíc vojáků," řekl Owensford. Přejel si rukou nakrátko ostříhané hnědé vlasy. "Ať už mělo tažení v údolí jakýkoliv výsledek, rozhodně máme díky němu spousty chlapů s bojovými zkušenostmi." Bojová akce byla nejlepším prostředkem, jak rozpoznat nejvhodnější velitele malých jednotek. "A také ty nejlepší z přistěhovalců jako brance. Každý chce bojovat v řadách vítězů. Nepřestáváme nepřítele drtit."
Hal Slater se nepatrně ušklíbl. "Teď vidíte, pane, proč profesionálové nenávidí partyzány," řekl. "Je to čistě jen otázka unavovací strategie, dokud nepozabíjíme nebo nepochytáme jejich špičkové velitele."
Lysander se kysele usmál. "Poznal jsem takové žoldnéře, takové, co tenhle typ války milovali. Dlouhé boje a žádné výsledky - samozřejmě nepodezřívám z ničeho takového Falkenberga."
Slater na to nic neřekl.
"Dobrá," pokračoval Lysander. "Unavovací strategie, zatímco senátor Bronson posílá heilótům zbraně a peníze, a kondominiální Migrační úřad sem posílá trestance a nedobrovolné osadníky, aby z nich mohli lanařit nové brance. Trvá dvacet lei, pánové, než vychováte měšťana, ale jen osm měsíců, abyste ze Země na Spartu dopravili trestance. Já samozřejmě vím, že mezi nimi můžete provádět nábor stejně jako nepřítel. Ale čert aby to vzal, bez urážky, Sparta potřebuje měšťany, a ne žoldnéře."
Protáhl se v ramenou, bylo to podvědomé gesto člověka, jenž si na zádech upravuje břemeno, které se odhodlal nést.
"Můžeme také něco dělat na politické frontě," pokračoval. "Zničit nepřátelské podzemní sítě. A přistihnout Crosera."
Na okamžik dostaly tváře všech tří mužů lišácký výraz. Senátor Dion Croser, hlava Neměšťanské osvobozenecké fronty... a téměř jistě vůdce celého ozbrojeného povstání. Téměř všichni povstalci byli deponovaní a neměšťané. Croser byl synem jednoho z otců zakladatelů Sparty a o jeho spoluúčasti na povstání se dosud nenašel žádný přímý důkaz.
"A nebude poslední," pokračoval Lysander potichu. Dokonce i oba žoldnéři se poněkud ulekli výrazu v jeho šedých očích. "Nemůžeme zaútočit na člověka, který představuje v Kondominiu moc - dokonce ani nemůžeme vzdorovat samotnému Kondominiu - zatím. Ale Crosera dostaneme. A nakonec s ním dostaneme i ty, kteří ho podporují. Jako že je Bůh nade mnou, nikdy už nedopustím, aby se tu na rozhodující místo dostal někdo, kdo by mohl Spartě takhle škodit. Anebo kdekoliv jinde, pokud to bude v mých silách."
"Ale teď," dodal svižnějším tónem, "bychom se měli připravit na schůzi válečného kabinetu."
* * *
Zatímco se heilótské hlídka přesunovala na sever, rozpršelo se ještě prudčeji. Koně měli svěšené hlavy a unaveně se vlekli kupředu. Pro Geoffreye Nilese znamenala cesta odpočinek a zotavení, poté co v uplynulých dvou měsících většinou hladověl a mrznul. Na konci druhého týdne byl už dost silný na to, aby dokázal proklínat kapky studeného deště, které jej bičovaly do tváře a stékaly mu za maskovací pončo, a aby si uvědomil, jak moc nenávidí ten stálý zápach promoklých lidských a koňských těl. Čím více se blížili k úpatí Dračího pohoří, tím byl les hustší. Šplhal z údolí po stráních, aby si podmanil svahy kopců, a ponechával pouze nepatrné ostrůvky vysoké prérijní trávy, která jinde v Illyrském údolí pokrývala rozsáhlé plochy. Čas od času míjeli nějakou hlídku - jednou málem padli do léčky - ale častěji vídali skupinky shánějící píci, anebo lovící ohromná stáda vysoké a jiné volně žijící zvěře.
"Takhle daleko už se moc nepřátel nevyskytuje, viďte," zeptal se heilótského poddůstojníka.
"Ne, pane," odpověděl ten člověk. Přidržoval si pušku na hrušce sedla a očima nepřestával prohledávat okolí. "Aspoň ne moc velký skupiny. Někdy se pokoušejí o průzkum bojem, tak s jedním praporem nebo i víc, ale my se rozptýlíme, přepadáme je a voni zase vodtáhnou. Taky se takhle daleko těžko dopravujou zásoby. Nemaj teď taky žádnej družicovej průzkum a nemůžou sem riskovat posílat průzkumný letadla. Pořád se ale snažej lokalizovat naše základny. Proniká sem spousta lidí. Přepadáme je ze zálohy a voni zase nás, znáte to — alespoň to pomáhá s výcvikem těch novejch holubů."
Niles přikývl. Koně stoupali do dlouhého svahu. K plískanici se teď přidaly ještě kroupy, museli být nejméně tisíc metrů nad mořem. Úpatí už pomalu nechávali za sebou a vzhledem ke spartské přitažlivosti 1,21 G tu atmosféra houstla a teplota stoupala. Svahy na obou stranách byly hustě porostlé borovicemi douglaskami a sekvojemi, duby a buky. Genetičtí inženýři a pěstitelé zde odvedli dobrou práci. Větve se nad hlavami spojovaly a pod kopyty skřípal štěrk a

zlomené větve. Otočili se za skalní převis. Nilesovi stačila jen chvilka soustředění, aby rozeznal bunkry, které lemovaly stezku. Byly ponořeny hluboko ve vápenci a úzké střílny skrývaly hlavně 15 mm gatlingů*'. Nervózně škubl rameny při vědomí, že těžké pušky odstřelovačů je patrně měly v mířidlech už nejméně hodinu.
"Pane," oslovil jej důstojník, který se právě svezl ze sedla. "Máme pro vás dopravu. Polní prima se nemůže dočkat, dokud vás osobně nevyslechne."
Niles zvedl v údivu obočí, když spatřil džíp. Byl to obyčejný místní šestikolový model s pneumatikami z Charbon-neauova vlákna, ale heilóti měli zpočátku jen málo mechanických dopravních prostředku. Docela pěkně se vzmáháme, pomyslel si.
Nová velitelská základna se také ostře lišila od staré. Byla to kamenná miska o rozloze několika kilometrů, zřícený dóm podemletý prosakující vodou. To bylo v údolí běžné, neboť z Dračího pohoří stékaly každoročně ohromné proudy vody a protékaly stovkami tisíc čtverečních kilometrů starých mořských vápencových usazenin. Okraje prstence byly jako rozeklané tesáky trčící k obloze. Vyvalil oči na přijímací a vysíla-
*) Těžké rychlopalné dělo s půlkruhovým odměrem nazvané po svém vynálezci. Američan dr. Richard J. Gatling zkombinoval revolverový mechanismus, poháněný ručně klikou, s principem otočného svazku hlavní. Svou zbraň předvedl v roce 1862, tehdy ještě s papírovými náboji. Ty byly posléze vystřídány náboji s kovovým okrajovým zápalem a zbraň se šesti hlavněmi ráže 11,4 mm byla koncem téhož roku patentována Byla to první úspěšná konstrukce kulometu. Její mechanický princip se znovu uplatnil v konstrukci těžké zbraní používané námezdnými jednotkami na vzdálených světech, kde výroba a doprava náročných zbrojních systémů byla příliš drahá. Gatlingy používané na Spařte mely ráži 15 mm, kadenci sto ran za sekundu a svazek šestnácti hlavní, jejichž palba rozsévala smrt v segmentu téměř devadesát stupňů (Pozn. překl.)
čí antény a raketnice pro vystřelování protiletadlových střel skyhawk a talon. Okraje misky lemovala ústí jeskyň, kolem nichž panoval čilý ruch, avšak stejně tak se to lidmi hemžilo i na celé plošině prolákliny.
Tady se věru nemusejí obávat leteckého průzkumu, říkal si v duchu. Stály tu vyrovnané řady srubů a vojáci cvičili pod širým nebem. Bylo jich tu víc, než očekával, daleko víc, ale co jej opravdu ohromilo, byla výzbroj. Spousta zbraní byla zdejšího původu, všechno možné počínaje puškami a kulomety až k velkým 160 mm minometům, které byly místní náhražkou za děla. Dion Croser si přivlastňoval značnou část planetární výroby a skladoval ji tady v jeskyních údolí celé desetiletí, než propukl ozbrojený konflikt. Avšak byl tu také mimoplanetární materiál v ohromujícím množství, zbraně, které znal jenom z přednášek v Sandhurstu. Tucet 155 mm raketových houfnic s krátkou hlavní vyrobených na Frýdlandu. Tísnil se kolem nich dav heilótů, kteří se seznamovali s jejich obsluhou. Dále tu viděl šest středních tanků třídy Suslov, s pancířem účelných tvarů a věžemi o nízkém profilu, a 135 mm kanóny na hydraulických podvozcích. Tohle byly kondominiální vzory vyrobené na Zemi.
A také zatraceně drahé', pomyslel si.
Džíp zastavil před jedním jeskynním vchodem. Čekal tam na něj nějaký člověk. Niles jej poznal; měřil 190 cm a byl tak rozložitý, že působil podsaditě. Jeho kůže měla barvu starého mahagonu, hlava byla úplně lysá a z okrouhlé tváře vystupoval zobanovitý nos. Na zádech měl zavěšeny dvě mačety, kterým vděčil za svou přezdívku, a v rukách držel lehký kulomet, který v jeho ohromných prackách vypadal jako dětská hračka. Jedinou změnou, jíž si všiml, byla určitá vychrtlost jeho tváře.
"Dvoukudličko," řekl Niles a kývl na pravou ruku heilótské velitelky.
"Nilesi," odpověděl ten druhý, stejně zdvořile a nezávazně. Velký Maya nic nenamítal, když si Skilly vybrala Angličana jako svého nápadníka. Taková už měla donna privilegia. Niles si byl v hloubi duše také jist, že by neváhal ani vteřinu chladnokrevně ho zabít, kdyby se ve svém výběru spletla...
Jeskyně byly prostornější než staré na základně jedna, kterou obsadili roajalisté minulou zimu, ale vnitřní uspořádání bylo podobné, včetně neustálého chladu a zápachu vlhké skály. Na stěnách byla připevněna svítidla, byly tu barevné orientační značky, občas dřevěné stěny a přepážky a prostory hrubě přitesána ve skále pneumatickými kladivy. Také se mu zdálo, že je tu daleko více moderní elektroniky. Prošel několika velkými učebnami s družstvy heilótů rozdělenými do kabinek pro intenzivní výuku, kteří měli na hlavách připevněny přilby se zařízením pro příjem dat. Potom prošli kolem ostražitě hledících stráží do ještě většího sálu, kde se kolem počítačového monitoru se zobrazenou mapou shromáždila skupinka postav v důstojnických uniformách. Jedna z nich na něj pohlédla.
"Nazdárek, Džeffi," pronesla líně, když byl dost blízko na to, aby zasalutoval.
Geoffrey Niles cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Domníval se, že si ji pamatuje, ale živá Skida Thibodeau byla něco jiného než vzpomínka. Hodně vysoká, skoro dva metry, z nichž většinu tvořily nohy. Svaly jako panter, a tak se také pohybovala. Čokoládově hnědou tvář vroubily rozpuštěné černé kudrnaté vlasy, které se leskly do modra. Vysedlé lícní kosti a plné rty, trochu zahnutý nos, šikmé oči oříškové barvy s lesklými zelenými skvrnkami. Proti své vůli nasál nozdrami pach její kůže s příměsí mýdla a mentolu a náznakem přírodního pižma. A to nezapomenutelné napětí z jejího strach vzbuzujícího pohledu, inteligentního, zkoumavého a naprosto nemilosrdného.
"Skilly je ráda, že tě zase vidí," pronesla.
"Jsem rád, že jsem zpátky, polní primo," řekl. Uvědomil si s lehkým pocitem viny, že to je pravda. Proboha, jaká to žena!
Líně se na něj usmála a na čele se mu vyrojil pot. Potom upřela pohled zase na mapu. "Provádíme tu tak trochu ohledání mrtvoly," pokračovala. "Ten malý cvičný útok se trochu nepodařil."
Odkašlal si a rozhlédl se po ostatních důstojnících. Poznával jich hodně. Byl tu von Reuter, bývalý major kondominiálních sil; Sutčukil, thajský aristokrat deponovaný z politických důvodů, člověk s věčným úsměvem a nejchladnějšíma očima, jaké Niles kdy viděl. Kiši Takadi, technonindža a styčný důstojník z planety Mejdži. Dalšího člověka málem nepoznal. Čhandos Wichasta, který pro velkosenátora Bronsona vykonával špinavou práci všeho druhu. To byl pro něj šok. Naposledy viděl toho malého Indiána na Zemi, při tom ponižujícím rozhovoru s prastrýčkem

Adriánem v Bronsonově sídle v Michiganu. Sparta byla poslední šancí, jak se ospravedlnit... Což znamená, že velkosenátor dokáže udržovat oboustranné' spojeni. Na úpatí Dračích hor byla velká ledovcová jezera, kde mohly útočné čluny se silnými motory přistávat a startovat.
"Brigádní vedoucí Niles," řekl Wichasta diskrétně. To bylo další překvapení. Niles měl v minulém tažení ve spartské osvobozenecké armádě hodnost staršího skupinového vedoucího - odpovídala zhruba hodnosti majora. Skilly se usmála a pokrčila rameny. "Měl jsi pravdu, Džeffi; ten plán Skilly posledně překombinovala," řekla. "Nebo jsme tu možná měli zpravodajský průnik nebo obojí. Skilly si myslí, že obojí. No nic, chytří lidé se přece z chyb poučí."
"Ach..." No tak, ty pitomče, nevydýchej tu jako úplný blbeček, ".. .Teď se zdá, že to máte pevně v rukou."
Skilly přikývla. "Číselně nám to vychází," řekla uvážlivě. "Dostáváme teď hodně mimoplanetárních hračiček...,'" kývla směrem k Wichastovi, ".. .a peněz, spousty peněz. Roajalisté také nemají vůbec ponětí, kolik jsme toho schovali. Teď jim pouštíme žilou opravdu vydatně, až budeme připravení, tak budou mít opravdu čeho litovat."
"Hmmm. Nebude kondominiální námořní stanice na základně Egeis..." Zmlkl, když si všiml lišáckých úsměvů kolem mapového stolu.
Položila svou elektronickou tužku. "Polní prima si myslí, že těch analýz už bylo dost," řekla. "Von Reuter vás teď rozdělí na skupiny a zaměstná vás podle svého uvážení." Podívala se na Nilese a tomu se ve spáncích rozbouřila krev. "Musím si teď poslechnout hlášení brigádního vedoucího Nilese."
Croftonovy eseje a přednášky z vojenské historie (2. vydání)
Profesor John Christian Falkenberg II.: Předneseno ve West Pointu 17. června 2073
Voják a špion byli vždycky problémoví partneři, odsouzení k nedobrovolnému manželství. Mezi vojenskými ctnostmi je na prvním místě oddanost, především k vlastnímu stavu. V souladu s tím je také nejopovrhovanějším vojenským hříchem - dokonce horším než zbabělost - zrada vojenské přísahy. Samozřejmě, že existují rozumně a nasnadě jsoucí funkční příčiny takové etiky: prvotním citovým pojítkem armád je a musí být důvěra. Bez ní nemůže žádná vojenská síla fungovat ani na okamžik. Skutečný špion - utajený operativec - je především osoba nosící masku, která oblékne uniformu a přisahá pod falešnou záminkou a která zneužije důvěru a předá nepříteli životně důležité informace o vojsku, do jehož řad se vloudí. V důsledku toho se na špiony nevztahují žádná ochranná opatření Zákona o válce. Je dokonce historicky doloženo, že některé vojenské síly váhaly, zdali mají vůbec použít údaje od takto .pošpině-ných" informátorů.
Avšak osobní zpravodajský kontakt -zpravodajce přímo uvnitř poradních sborů nepřítele - je nenahraditelný. Dokonce i tam, kde jsou k dispozici neomezené prostředky technické špionáže, je osobní zpravodajský kontakt nenahraditelný. Představuje přímý přístup k poznání zájmů nepřítele, což je vždycky nejobtížnější aspekt shromažďování vojensko-zpravodajských informací. Stejně tak důležitým a mocným nástrojem je vědomost o tom, že byly infiltrovány vlastní řady, nebof to zasévá podezření a uvolňuje závazky vzájemné loajality, na níž je postavena operační výkonnost vojenské jednotky.
II.
U stolu seděli oba hlavní zpravodajští důstojníci Falkenbergovy legie. Kapitán Jesus Alana byl malý štíhlý muž tmavé pleti s pečlivě pěstěným knírkem pod nosem. Jeho žena Cat-herine, také v hodnosti kapitána, byla o pět centimetrů vyšší a měla oslnivě rudé vlasy. V legii koloval vtip, že kapitánem je tu skoro každý. Velitelská posloupnost byla postavena na vykonávané funkci, nikoliv na platovém žebříčku. Kromě nich byla kancelář v pevnosti Plataje prázdná.
Padal jarní déšť, zde, několik kilometrů od Sparta City, docela mimy. Přinášel pootevřeným oknem vůni vlhkého vepřovicového jílu. Tudy se také nesl zvuk vysokých bot dupajících po mokrém štěrku a hlas vyvolávající levá, levá...
Na cvičáku dostávala do těla další skupina branců; snažili se je vycvičit co možná nejrychleji. Prapory vzniklé na základě úsilí pátého legionářského praporu a královská armáda rostly a rostly.
"Nevypadá to moc nadějně," řekl Jesus Alana.
Fascikly v pevné vazbě ležely před ním. Jen dvě jména...
"Tenhle nevypadá moc nadějně, že ano, mi corazonl"
"Samá voda, samá voda," přitakala Catherine. "Mohl by se naučit biologickou zpětnou vazbu, ale je nepoužitelný pro cokoliv, co vyžaduje představivost. S trochou štěstí z něj bude ucházející pěšák."
"Takže nám zůstává ta mladá žena."
"Ten její spis vypadá daleko nadějněji. Ukončila základní výcvik a poddůstojnickou školu. Bylo by rozumné udělat z ní důstojníka. Vyšší IQ. A vzhledem k tomu původu také značná motivace."
"Já vím. Ale..."
"Ale pořád jsi romantik, Jesusi. Uvědom si, že pochází ze zaopatřovacího ostrova."
"Ano," vzdychl a dotkl se ovladače na stole. "Vojína Tal-kinsovou, prosím."
Margreta Talkinsová byla mladá žena. Šedé oči měly tvrdší vzhled, než by odpovídalo jejím dvaceti letům. Byla středního vzrůstu, měla olivovou kůži a tmavé kudrnaté vlasy mahagonového odstínu ostříhané nakrátko. Tvářila se ostražitě. Vypadala trochu unaveně. Ani královská armáda, ani legie nepřijímaly ženy na místa prvosledových bojovníků, ale základní výcvik nebral na tuto skutečnost zřetel. Nechceme po nich, aby bojovaly, ale stává se to dost často, pomyslel si Jesus. Pevné tělo, sluší jí to. Se sváděním svých objektů nebude mít žádné problémy. Talkinsová vrátila Jesusovi jeho tvrdý pohled a potom zrakem šlehla k zařízení na stole. Byla to souprava plochých monitorů a několik elektronických modulů s upraveným povrchem pro speciální vojenské účely.
"Rané. Paní." Její angličtina byla severoamerická, téměř stejná, jakou mluví daňoví poplatníci. Byl to hlas člověka, který pečlivě kopíruje přízvuk vyšší třídy, tak jak ho zná z televize.
"Rosaďte se, vojíne Talkinsová," řekla Catherine. "Položím vám teď řadu otázek. Odpovědi nejsou důležité samy o sobě - prostě jen řekněte, co vás zrovna napadne.

Tak zaprvé, co si myslíte o heilótech?"
Když výslech po hodině skončil, Talkinsová měla vlasy přilepené potem na čelo, ačkoliv její tvář byla pořád klidná.
"Perfektní," řekla Catherine. "Nejenom, že to udělá, ale dokonce se k tomu přihlásí dobrovolně."
"Dobrovolně k čemu, paní?" zeptala se Talkinsová.
Jesus Alana se naklonil dopředu. "K utajené operaci. Velice tajné a velice nebezpečné."
"Uškodí to heilótům?"
"Jestli to vyjde, tak to nepřítele značně poškodí. Nejdříve ale potřebujeme váš souhlas."
Ticho se prodlužovalo. Potom přikývla a úsečně pronesla: "Ano, pane."
"Proč?" zeptal se kapitán Jesus Alana mladé ženy ve cvičebním stejnokroji. "Ta mašina...,'" ukázal na počítač velikosti knihy, otevřený na stole ".. .nám říká, že to myslíte vážně. Ale neříká nám, proč jste ochotná vzít na sebe to riziko?"
V hlase jí zazněla stopa hněvu. Alana se přitom lehce zamračil, ale potom pochopil, o co jde. Hlásila se dobrovolně a měla trochu hořké výčitky veterána, který se proklíná za to, že se dobrovolně přihlásil k něčemu, o čem ví, že je to blbost. Mladá žena konečně promluvila.
"Jde o mého bratra," řekla bezvýrazně.
"Zabit v akci," poznamenala Catherine. "Pomsta?" pokračovala a přitom po očku sledovala graf analyzátoru hlasového stresu. Měla spoustu dat, která bude čas podrobněji prozkoumat později.
"Říkala jsem Georgovi, aby nerukoval," odpověděla. "Podívejte se, pane... paní. Oba pocházíme z Kolumbijského zaopatřovacího ostrova, víte?"
Jesus přikývl. Věděl o tom. Slyšel, že na podobných místech žije nyní asi polovina obyvatelstva Spojených států. Samozřejmě, původní úmysl byl dobrý. Zvýšit bezpečnost měst, vystrnadit hordy nuzáků, přibývající jako nádor, z předměstských ghet, shromáždit je někde, kde by mohli dostat vzdělání, naučit se být někým a vymanit se ze svého podřízeného postavení. A při té příležitosti je také dostat do kontrolovatelných prostor. Ať se klidně bouří, ale na bohaté se nedostanou.
Teď tito měšťané - pojmenoval je tak před pětasedmdesáti lety nějaký byrokrat se zvrhlým smyslem pro humor - seděli na zadku a hnili, zatímco daňoví poplatníci na ně platili, a pla-
tili ještě víc na policii, která je před měšťany chránila. Z planety Tanith, na níž pracovali trestanci, přicházela droga borloj, která udržovala obyvatele zaopatřovacích ostrovů v poslušnosti, spolu s levným chlastem a televizí. Ale někteří unikali. Někdy se to podařilo.
"Ale podařilo se vám absolvovat školu," řekla Catherine. "Jak? Či lépe řečeno, proč?"
"Sestra Mary Margaret se o to postarala. Později jsem se o to starala sama."
Catherine nasadila uklidňující úsměv. "Se mnou to bylo podobně."
"Vy jste také ze zaopatřováku? Paní?"
‚J^egie se nestará, odkud člověk pochází, stejně jako Sparta," řekl Jesus. "Většinou se nikdo z nás také nestará, proč někdo narukuje, ale v tomhle případě musíme vědět víc." Ukázal na osobní složku na stole. ‚JMsonova technická škola v Pittsburghu. Žádný záznam o braní drog. Drobné přestupky - předpokládám, že jste byla dost inteligentní, aby vás nechytli u něčeho většího. Vy a váš bratr jste si na Zemi vedli dobře. S vaším vzděláním byste neměla mít problémy se zařazením do - normální společnosti."
"Jako cvičení lachtani," řekla Margreta. "Náš patron byl na nás hrdý. Nabídl nám příležitost ve státních službách."
"O tom sní polovina obyvatel zaopatřovacích ostrovů," řekla Catherine. "Takže proč jste na Spartě? Tady se říká, že jste byli dobrovolní vystěhovala."
"Nezdálo se nám, že Země má nějakou budoucnost. K čemu by bylo čtení knížek, kdyby člověk nepřemýšlel? Nám bylo jasné, že Spojené státy nejsou tím, o čem jsme se učili v dějepise. Chtěli jsme..." Zarazila, se. "Ksakru, kdybych tak věděla co, paní. Asi nám to tenkrát připadalo jako dobrý nápad."
"A co jste plánovali tady?"
"Začít podnikat. Být pány vlastního života. Stát se měšťany. Proto taky George narukoval... Říkala jsem mu, že by bylo lepší, kdybych šla já, že by to bylo bezpečnější. Vždycky
jsme se s Georgem starali jeden o druhého. Nikoho jiného jsme neměli, ale v armádě už bych se o něj starat nemohla. Myslel si, že statistiky vypadají dobře, ale někdo musí mít smůlu."
Manželé přikývli. Vojín George Talkins byl v poli jeden týden, jako spojovací technik, když jeho nákladní auto najelo na minu.
"Každopádně," pokračovala Margreta, "s Georgem jsme... kvůli němu to beru víc osobně. Vždycky jsem byla pro roajalistickou stranu - líbí se mi, jak to tady řídí - ale kvůli Geor-govi je z toho osobní záležitost."
Talkinsová vzhlédla a oba manžele lehce zamrazilo z intenzity jejího pohledu. "Pane, co přesně chcete, abych udělala?"
"Chceme, abyste pronikla do jejich řad," řekl Jesus Alana. "Snaží se o to, pochopitelně, obě strany. A našli jsme v roaja-listických organizacích řadu takových lidí pomocí tohoto..." Ukázal prstem na analyzátor hlasového stresu.
"Problém je v tom, že nepřítel má určitě něco podobného. Mají také lepší počítačové vybavení a víc lepších techniků, než máme my. Specialisté z Mejdži jsou drazí, ale mají to nejlepší, co existuje, dokonce o něco lepší vybavení, než je běžný standard zpravodajské služby válečného loďstva. Bez zábran se prohánějí v místní počítačové síti a jediné skutečnost, že legionářské počítače mají pevně programovatelné paměti, nás dosud uchránila od průlomu - alespoň doufáme. Per Dios, pokaždé, když porovnáváme svoje zdrojové soubory s počítačovými soubory vlády nebo královské armády, tak zjišťujeme nesrovnalosti! Každá operace, kterou opravdu chceme utajit, musí být vyřizována jenom ústně."
Talkinsová zamrkala. "Jak vám mám pomoct proniknout tou sítí, když mají tohle, pane?" řekla a ukázala na hlasový analyzátor.

"Snadno," řekla Catherine. "Detekci hlasového napětí je možné oklamat. Chce to důkladný hypnotický trénink a zvládnout biologickou zpětnou vazbu, a i přesto jen velice malé
procento lidí projde byť jen povrchní zkouškou přístrojem. Kromě toho jenom zlomek tohoto malého procenta je schopen té práce v ostatních ohledech."
Talkinsová zavřela oči a ponořila se téměř na půl minuty do myšlenek.
"A já se hodím? Musím se hodit. A má to na starosti legie kvůli utajení. Budu pak mít nárok na měšťanství?"
"Určitě," řekl Jesus Alana.
"Je to nebezpečné, Margreto," poznamenala Cať herine. "Jestli do toho nechceš jít, nikdo se o tomhle našem rozhovoru nikdy nedozví."
"Jak dlouho?"
"Rok, možná dva. Víc určitě ne. Ale chápej, nebude to snadné. Kromě jiného budou heilóti také chtít, aby ses podílela na jejich násilnostech. Abys tak dokázala svou oddanost jejich věci."
"To myslíte jako..."
"Jako třeba střílet zajatce," řekla Catherine. "Možná je od-pravovat i horším způsobem."
"Kristepane. Stejně jako na Pennově ostrově." Na chvíli se odmlčela. "Můžu opravdu způsobit nějakou změnu?"
"Ano."
"A měšťanství - až bude po všem?"
"Ano."
"Oukej. Udělám to. Co dál?"
"Složíš přísahu věrnosti legii - to bude působit hodnověrně, potřebujeme lidi s tvým vzděláním a už jsme zahájili místní nábory pro řadu profesí. Absolvovala jsi královskou poddů-stojnickou školu. Za předpokladu, že uděláš závěrečné zkoušky, staneš se kornetem, to znamená nejnižším důstojníkem ve výcviku."
"Zakládá to nárok na měšťanství?"
,"V tvém případě určitě. Ať už budeš mít při svém propuštění z legie jakoukoliv hodnost, staneš se v královské armádě důstojníkem."
Margreta zamyšleně přikývla.
"Všechno to bude vypadat úplně přirozeně. My tě vycvičíme, potom tě pošleme dočasně na univerzitu. Je jisté, že jakmile tam budeš, tak se tě heilóti pokusí zlanařit."
"Vy už jste to vyzkoušeli."
"Ano."
"Co se stalo s mou... předchůdkyní?"
Catherine se vesele zašklebila. "Nic takového, co si myslíš. Vdala se za hostujícího studenta a odstěhovala se s ním na Frýdland."
"Vy jste ji nechali odejít, aniž by si odkroutila svůj závazek?"
"To byly zvláštní okolnosti," řekla Catherine Alanova.
"No, tohle se mi asi nestane. Ne že bych to neudělala, kdyby se objevil ten pravý. Anebo byla ta přede mnou opravdu něco speciálního?"
Jesus pokrčil rameny. "Tohle budeme řešit, až k tomu dojde. Teď budeš přeložena do legie a pošleme tě do školy důstojnických čekatelů. Pochopitelně, musíš si tam počínat co nejlépe, tvoji instruktoři nebudou mít ponětí, že máš nějaký speciální statut. Až budeš vyřazena jako důstojník, Catherine nebo já si s tebou znovu promluvíme. Nikdo jiný nebude o tvém poslání vědět, ani teď, ani později."
"Žádné záznamy?"
"Až se příště setkáme, vysvětlíme ti, jak bys mohla prokázat svou identitu v případě, že bychom ani já, ani Catherine nebyli k dosažení. Jinak opravdu žádné záznamy existovat nebudou. Takže, sejdeme se znovu za šest týdnů."
* * *
Tohle je dobrá kamufláž, pomyslela si Margreta Talkinsová, když jí číšník přinesl oběd a po očku si přitom prohlížel její modrozlatou vycházkovou uniformu s hodnostním označením korneta. Nikdo nebude mít podezření, že si heilóti dávají schůzky právě tady.
Vážně pochybovala o tom, že by majitelé věděli o tajné schůzce, kterou zde podzemí zorganizovalo. Polovina návštěvníků v zahradní hospůdce byla v uniformách královské armády, většinou to byli branci na své první dovolené po přijímači. Seděli tu se svými kamarády anebo s děvčaty (často s oběma). Venku byl poutač, nabízející jim slevu. Většina ostatních hostů byli strojničí nebo údržbáři z továrny, oblečení v ušpiněných montérkách. Vzhledem k válečnému úsilí teď von Alderheimovy továrny pracovaly na tři směny.
Hospoda U kuchaře a grilu byla na Burke Avenue nedaleko Posvátné stezky, nepříliš vzdálené od kondominiální enklávy na severním konci hlavní třídy Sparta City. Na západ odsud se až k brlohům Horního města rozkládala obydlí dělnické třídy, dvou až třípatrové domky rozdělené do skromných bytů. Velká Alderheimova továrna na jihu byla snadno dosažitelná pěšky nebo na kole z doků, stejně tak jako shluk malých to-várniček, které vyrostly kolem ní. Řada domů měla v přízemí obchůdky anebo podniky jako byl tenhle. Cihlami vydlážděný dvůr byl od chodníku oddělen nízkou zídkou a zaplněn litinovými stolky se slunečníky a dřevěnými židlemi. Přestože byl teprve začátek jara, klima Sparta City už bylo velice příjemné, pokud ovšem nepršelo. Dopravní ruch na přilehlé ulici byl slabý, občas tu přejel nákladní vůz, koňmi tažený valník, elektrické vozítko nebo nějaké bicykly.
"Tady to je, slečno," řekl číšník. "Jeden zahradní salát...," byla to vrchovatá miska salátu a zeleniny, pečlivě barevně naaranžovaná - "jedno míchané maso na grilu...," na dřevěném talíři nudličky kořeněného hovězího, vepřové ledvinky, kostky lezouna skalního s houbami a smaženou cibulkou, "a vinný střik."

Sáhla do peněženky pro desetikorunu; tolik si asi přístavní dělník vydělal za hodinu, na místní poměry to bylo dost drahé.
"Pro Falkenbergovu legii je to zdarma, slečno," řekl číšník. Vypadal na sedmnáct a měl příjemnou pihovatou tvář. Byl to patrně syn majitele. "Pozornost podniku."
, JDěkuji vám," řekla upřímně. Připomínal jí trochu George. Vypadal naivnější, ale na Spartě měli kluci koneckonců čas na dětství. A legie byla v téhle čtvrti oblíbená. Vzpomněla si na propagační film, který viděla v pevnosti Plataje. Žila tu asi čtvrtina měšťanů a zbytek tvořily usazené rodiny, které doufaly, že se měšťané stanou z jejich dětí, anebo šetřily na koupi usedlosti na venkově. Neměšťanská osvobozenecká fronta tady raději demonstrace nepořádala, protože obyvatelé se vždy shromáždili na chodnících s baseballovými pálkami a brokovnicemi a za hrobového ticha je výhružně pozorovali.
Vzala si jeden hovězí plátek. Hovězí jí pořád ještě chutnalo divně. V dnešní době jenom málo lidí na Zemi jedlo dost masa. Jídlo daňových poplatníků, řekla si. To je něco jiného než ty věčné škroboviny, syntetické bílkoviny a umělé proteiny, které dostávali na zaopatřovacích ostrovech.
Už dojedla, ale pořád ještě žádná známka kontaktu. Čekání. Vojáci a špioni stráví spoustu času čekáním. Rozhodně si to mohli dovolit studenti, pokud mohli opravdu navštěvovat univerzitu a ne naplňovat studovny v době, kdy by měli spát. Na spartské univerzitě se seznámila s Mary Williamsovou. Rozhovor se stočil na její původ ze Země a povídání o odporné chudobě na zaopatřovacích ostrovech. Díky tomu působil její rozhořčený radikalismus hodnověrně - alespoň pro děti privilegovaných, z kterých se zřejmě na studentské úrovni rekrutovali příslušníci Neměšťanské osvobozenecké fronty.
Idioti, říkala si opovržlivě. Jsou dost bohatí na to, aby si mohli dovolit opovrhovat penězi. Ona - a George, zatraceně, cen aby to vzal - se málem udřeli, aby se dostali do střední třídy, vůbec neměli v úmyslu ji svrhnout. Občasné schůzky ji dovedly do legální organizace NOF a nakonec k její podzemní složce.
Mary jí naznačila, že tohle bude opravdový kontakt, někdo, ke komu by se sama nedostala, jedině přes sérii tajných schránek a prostředníků. Nemohla si dovolit žádné štěnice zašité
do uniformy, to by bylo moc riskantní vůči protivníkovi, jakého předpokládal Alana. Nicméně byl tu tým, který ji pozoroval, zásahová četa a odstřelovači s těžkými puškami, takže byla pravděpodobně bezpečná. A měla patřičný výcvik, který by ji měl pomoci oklamat detektory. A kromě toho svůj vrozený důvtip.
Obchodnice s informacemi, voják a špion — a to mi ještě není ani jedenadvacet. Co bude příště— cirkus?
Pozřít poslední sousta nebylo vůbec snadné. Soustředila se, zhluboka se nadechla a pomohla si trikem, který ji naučila Čaťherine Alanova - myslet na rybník s nehybnou hladinou vody. Bylo to rychlejší a méně vyčerpávající než techniky, které používali na překonání strachu doma. Beznosej Karlíček dovedl člověka vynervovat až dost. Na Zemi nikdy nebyli s bratrem členy Organizace, ale byli smluvními dodavateli. Košer operace vyžadovaly příliš mnoho licencí, příliš mnoho papírování a podmazávání a protekci. Všechno mimo zaopatřovací ostrovy bylo pevně sešněrováno cechy a odbory a velkými korporacemi protěžovanými vládou. Tak pro koho jiného nám zbývalo pracovat, pomyslela si. Beznosýho Karlíčka zajímalo jedině, jestli jste dokázali zkrotit počítač a přinutit ho panáčkovat. Ona a George to dokázali kdekoli a kdykoli.
Po chvíli se jí puls zpomalil a svaly v zátylku uvolnily. Margreta si povzdechla, objednala si kávu a z aktovky si vyndala nějaké poznámky z přednášek. Týkaly se tvorby počítačových programů, univerzita se spolu s dalšími vědci snažila tento obor vzkřísit z mrtvých. Problém byl v tom, že kondominiální zpravodajská služba vynaložila větší úsilí než kdokoliv jiný na zničení všech dostupných údajů, dokonce falšovala ranou historii vývoje oboru. Snahy kondominiálního Zpravodajského úřadu potlačit veškerou nebezpečnou vědu -což znamenalo, jak se později ukázalo, veškerou vědu vůbec - byly až příliš úspěšné. Snaha o znovuvynalézání se musela vracet téměř až na samý začátek, pokud se mělo dosáhnout něčeho více, než jenom uspořádání standardních prefab-
rikovaných dílů do nových sestav. Šířily se pověsti, že Xana-du a Mejdži dosáhly pozoruhodného pokroku, ale pokud to byla pravda, držely to obě planety v tajnosti.
Na poznámky dopadl stín. "Ano?" řekla Margreta, zvedla hlavu a rozhlédla se. Byl to číšník. Zahrádka se už zaplnila lidmi, byly přistavěny další stoly pro vojáky a pro odpolední směnu z továren. "Promiňte, ale na někoho tu čekám. Jestli potřebujete stůl, tak už půjdu."
"Žádný problém, slečno," řekl číšník. Plaše se usmál. "Kromě toho, měl bych si vás předcházet." Když udiveně zvedla obočí, dodal. "Právě jsem byl přijat za čekatele do bratrstva, minulý týden, slečno, a mám se příští pondělí hlásit k výcviku v pevnosti Plataje u sedmého pěšího. Mimochodem, váš přítel volal. Řílcai, že tu bude každou chvíli."
"Díky. A hodně štěstí v armádě. Doufám, že jste neposlouchal moc romantických povídaček. Je to tvrdá dřina."
Dokonce i podle jejích měřítek. Ale přesto bylo užitečné, že porozuměla boji po technické stránce. Talkinsová dvojčata se na ulici hodně naučila a pokud člověk zaplatil, mohl studovat i tam, ale legie znamenala přece jenom úplně odlišnou kategorii.
"To si pište, slečno, můj bratr bojoval s prvním bratrstvem v údolí - myslela byste, že se tam při šplhání po útesech přitahovali zubama, kdybyste ho slyšela..."
Margreta se zasmála a zavrtěla hlavou. Mladík mezitím odběhl, popadl u výčepního okénka podnos s pivními holbami a proplétal se mezi hlaholícími skupinkami mládenců v šedých tunikách se stojacími límečky a vyholenými lebkami. Určitě se už vidí jako jeden z nich, říkala si, když si zavírala aktovku. Déíí, pomyslela si, všechno jsou to přerostlé děti. Snaží se dokázat, jak jsou tvrdí.
Cukla sebou, když se u jejího stolu zastavil tmavý člověk v konzervativní hnědé tunice a přiléhavých kalhotách.
"Nelekejte se," řekl a přistoupil k ní s plavnou pružností. Uchopil její dlaň a stiskl ji jako ve svěráku, stejně pevně a neosobně.

"Právě jsme," pokračoval, zatímco se posadil k ní a položil na stůj kufřík, "eliminovali běžné věci: policejní sledovačku, nastražený odposlech a podobně. Pasivní sledování je samozřejmě možné."
* * *
Muž byl asi 175 cm vysoký, s hnědou kůží a podle rysů Latinoameričan. Byl v nezvykle dobré fyzické kondici, ne zrovna hromotluk, ale měl široká ramena a pohyboval se s lehkostí závodního koně. Nebyl to rodilý anglický mluvčí, usoudila. Dobré ucho na nepatrné rozdíly v přízvuku byla další dovednost její nové zpravodajské profese a jejího bývalého života na hranici zákona. Záhadný muž neměl žádnou stopu lokálního či planetárního akcentu. To bylo nezvyklé. Rozhodně to nebyl Sparťan, jejich dialekt byl tak archaický, že to byla téměř klasická angličtina. Zachoval si původní koncovky, činil rozdíly mezi "č" a"k" a měl málo převzatých španělských nebo orientálních slov, která tvořila tak velkou část moderního jazyka. Angličtina tohoto člověka byla bez chuti a bez zápachu, jako jazyk nějakého vysokoškolského premianta či nějakého vysoce postaveného kondominiálního byrokrata.
"Myslela jsem si, že informace, které jsem vám dodala v minulých týdnech, budou důkazem mojí dobré vůle, pane," řekla. Kombinace respektu a pevného postoje se tu hodila nejlépe.
Lehce se zasmál. "No jistě, ale jak oba víme, slečno Talkinsová, často stojí za to obětovat informace pravdivé, aby bylo možné nasadit agenta dubléra, který bude protivníkovi podsouvat informace falešné. Vzhledem k tomu, že informace, které jste nám dodala, jsou velice užitečné a všechny byly potvrzeny z nezávislých zdrojů, tahle možnost zůstává."
Margreta si dovolila ten luxus, že si olízla rty; chutnaly slaně. "Stihomam je prokletím téhle profese, pane," řekla.
Co takhle zachvění hlasu? Ne, to by bylo příliš. Musí si myslet, že mám ohromnou cenu, a agent se slabými nervy kráčí pří-
mo do katastrofy. „Dobře zabezpečený agent umístěný ve zpravodajské sekci legie by byl nesmírně užitečným člověkem."
"Přesně tak. Ale pro agenta, který má pohodlné postavení někde jinde, by to byla nadměrne riskantní pozice," odpověděl suše.
"Tam kde jsem, pane, se dá těžko hovořit o pohodlném postavení," řekla chladně. "Můj původ... mám mnoho důvodů, proč sympatizuji s hnutím."
Skeptické mlčení. No tak dobrá, holka, je čas pustit se do toho doopravdy.
"No tak dobrá. Pane." V hlase teď zazněla pečlivě vypočítaná prohnanost. "Viděla jsem dost, abych pochopila, že heilóti mají reálnou šanci na vítězství. Jestli dostanu pořádnou šanci, tak jsem schopná to někam dotáhnout. V legii sedí na těch nejlepších židlích Falkenbergovi staří kámoši a člověk tam neudělá kariéru, pokud nevelí v poli, a to ženská nesmí. Nechci strávit třicet let jako oslavovaná úřednice vojenské správy, anebo se vdát za nějakého učeně se tvářícího žoldáka páchnoucího whiskou a starat se o hejno oficírského potěru. Chci být někdo, já sama osobně."
"A chci," pokračovala trochu zadýchaně, "mít to zadostiučinění, abych viděla ty neschopné břídily, kteří mají na svědomí smrt mého bratra, stát u zdi a vidět je zastřelené. Celý svůj život jsme se s bráchou brodili bahnem, abychom si vydělali na živobytí, zatímco pitomci, kteří neměli ani desetinu našeho mozku, si v pohodě tloustli na vysokých židlích a šili na nás boudy. Doma jsme nemohli prorazit, protože jsme neměli rodiče na správných místech - bylo to horší než někde v Indii. A tady, ti takzvaní generálové nedokážou vymyslit nic lepšího pro člověka s mozkem, jako měl můj brácha, než aby se tahal s počítačem přes minové pole."
To je úžasné, kolik zasuté nenávisti dokážeš vyhrabat, pomyslela si s lehkým záchvěvem nevolnosti, otočila hlavu stranou a snažila se ovládnout dýchání. Buď tím, kým se chceš zdát, jak řekl Sokrates.
Neviditelný muž se zasmál. "To už je lepší. Altruisté jsou nespolehliví, zatímco nenávist a opovržení jsou dva neselhávající motory konspirativní politiky." Po dlouhé odmlce, kdy se díval do kufříku, pronesl: "To bylo upřímné, alespoň mě o tom ujišťuje můj přístroj. Dobrá."
"Nicméně vyvstal nám tady jeden problém. Sama jste se stala podezřelou pro své nadřízené v důsledku svých kontaktů se členy NOF, která je podle všeobecného přesvědčení" -náznak ironie - "podezřelá ze spojení s heilótským hnutím a Spartskou lidově-osvobozeneckou armádou. Legionářská zásada »žádné politikaření v legii« tady stěží bude fungovat."
"Nikdy jsem k nim nevstoupila," řekla Margreta. "Jenom jsem s nimi tak koketovala a nijak moc jsem je v těch jejich diskusích nepřesvědčila." Bože, ať to neztroskotá na vlastní kamufláži! Postupné odcizování bylo daleko důvěryhodnější než obrácení Šavla v Pavla na silnici do Damašku. Bylo by to méně pravděpodobné než slepičí zuby před vznikem genetického inženýrství.
"Zinscenovala jsem na univerzitě pár hádek s lidmi z NOF' -což nebyl žádný problém, když se uváží, co to je za trapné šašky, s výjimkou Mary; na to, že je to takový zkažený spratek, je docela fajn - "a spřátelila jsem se s roajalisty. Přivítali mě zpátky jako zbloudilou ovečku."
"Možná. Nicméně mám zdravý respekt před kapitány Alanovými. Legie je malá organizace a přísně uzavřená, je hrozně těžké proniknout do jejich důstojnického sboru, obzvláště proto, že mají také analyzátor hlasového stresu."
Další odmlka. Kdo jsou ti lidé? pomyslela si. Nejsou to Sparťané, nejsou to ani členové podzemního aparátu NOF. Specialisté najatí na jiné planetě? Téměř vyprskla nad tou ironií. Žoldnéři. Mejdžijané, soudě podle ukořistěných přístrojů - ačkoliv to mohli být i jiní Orientálci, možná z Xana-du, snad dokonce i ze Země, kteří se snaží, aby si všichni mysleli, že jsou ze Země. Utajené operace se takhle nějak organizovaly.
"Máte ale pravdu," pokračoval ten člověk. "Nemá cenu vzdávat se tak nesmírně užitečné pozice, jak říkáte. Využívejte dál různé ty skulinky. Na tohle číslo zavolejte, kdybyste byla v nouzi." Podal jí přes stůl proužek papíru. "Laskavě si uvědomte, že stav nouze je zpravodajský termín. Uvědomte si také, že odteďka máte závazek. Stačí odmítnout rozkaz a my prostě oznámíme vašim nadřízeným v legii, co jste dělala."
Legionářský trest za zradu byl provaz.

"Tohle místo už nebudeme používat?"
"Ne, s tím už končíme. Sbohem, kornete Talkinsová. Odejděte odsud co nejrychleji, prosím."
Kývl na ni, vstal a protáhl se kolem ní. Čekala bezpečných deset minut, potom vstala, sebrala aktovku, nezapomněla nechat slušné spropitné a mávla na taxi.
"Určitě je z Mejdži," řekla, když se natáhla na zadní sedadlo. "Mají také hlasové analyzátory."
"Je dobře, že to máme potvrzené," odpověděl z místa řidiče kapitán Jesus Alana. "To by bylo nádherné," řekl toužebně, "kdybychom mohli toho syna deseti otců čapnout a vymáčknout z něj všechno, co ví. Ale s Mejdžijanem to samozřejmě nejde."
Margreta přikývla. Technonindžové používali sebevražedné techniky. Když chtěli, dokázali i zastavit vlastní srdce. A pokud byli zajati, tak to také dělali.
"Krmit je dezinformacemi bude ještě lepší," řekl. "A teď... hlášení."
* * *
Julio McTieran se vesele zašklebil, když viděl, jak si mladá žena zastavila taxi a odjela.
Boha jeho, ta je ale správná, pomyslel si. Nese se jako palma kývající se v jižním vánku. Na ní vypadají zrzavé vlasy bezvadně. Jsou ale pořádně tmavé, samozřejmě. Jeho mladší sestra měla oranžovou kštici a podle jeho soukromého názo-
ru byla tak fádní, že by se kvůli ní nezastavily ani kuchyňské hodiny. Takže tohle je jedna z těch hrozných žoldnéřek, které s baianty zacházejí jako s otroky, a o kterých vždycky tak blouznil Mike! Bude o ní bráchovi muset říct, hned jak přijede z Mandalay na dovolenou.
"Julio, ty budižkničemu, přestaň spát s otevřenýma očima a pojď mi pomoct!"
"Ano, mami," odpověděl rezignovaně, přehodil si utěrku přes rameno a popadl podnosy.
Velká objednávka od nové party vojáků a jejich slečen - pět smažených kuřat, šest mís mexické speciality zvané "burri-to", sedm porcí domácích hranolků, potom zmrzliny, tři přestupové limonády, karafa domácího červeného vína a dvě světlá piva. Tahle parta nepatřila k nováčkům. Měli na uniformách stužky za tažení v údolí a jeden voják s tváří fretky a hodností monitora měl vojenskou medaili. Když se zhoupl v židli s rukou kolem pasu jedné z dívek, vycenil žluté zuby.
Deponovaný, usoudil Julio. Zvedl v každé ruce jeden podnos. Jeho bandážovaná předloktí váhu snadno unesla. Julio vyznával zásadu připravenosti a cvičil víc, než vyžadoval jeho výcvik v bratrstvu. Každé ráno vyběhl se zátěží patnáctkrát na Thermopylský mys a potom zpátky domů ulicemi, na nichž ještě nezačal dopravní provoz. Jestli může nějaký bývalý trestanec dostat vojenskou medaili, tak já můžu taky.
Matka se smála a žertovala s vojáky. Někteří byli odsud ze sousedství, někteří byli z údolí a pár jich pocházelo z brlohů Horního města, ale všichni si užívali dobré pohody. Julio si připadal neviditelný, když dívkám servíroval z podnosů, a pozoroval způsob, jakým se tisknou do náručí svých společníků, usmívají se a vypadají ve svých tenkých potištěných šatečkách hezky a čerstvě. Už jenom jeden týden, říkal si netrpělivě. Už jen jeden týden a půjdu se přihlásit.
Otáčel se s prázdnými podnosy, když si všiml motorky, která zastavila venku. Nebylo na ní nic neobvyklého, běžný dvousedadlový městský model, kterých tu jezdily tisíce. Dva
pasažéři na sobě měli nenápadné šaty, až na to, že měli nasazeny bílé karnevalové masky, ačkoliv do začátku masopustu zbývaly ještě celé týdny. Mladík snadno poznal věc, kterou jeden z mužů vyndal z pláště, neboť to byla automatická pistole Walther ráže 10 mm, kterou používali ve výcvikovém kursu bratrstva. Jedině skutečnost, že se sem vůbec nehodila, byla tak divná, že ho přiměla nehnutě stát a zírat nevěřícně, když ji muž zvedl a přiložil prst na spoušť.
Jeden z vojáků měl lepší reflexy. Monitor s vystouplými zuby kopl do stolu, jenž se převrhl a vytvořil tak bariéru. Zároveň tasil svoji pobočí zbraň a vystřelil, aniž vůbec vstal ze židle. Střelec na motocyklu se skácel dozadu, takže většina dávky šla do vzduchu. Bylo slyšet praskot zasažených střešních tašek. Hosté křičeli a snažili se vyskočit na nohy, ale bránily jim v tom stoly, židle a ostatní křičící a zmatení hosté. Všude létaly láhve a jídlo a víno a krev. Voják znovu vystřelil, ale nestačil už zabránit druhému muži na motocyklu ve vytažení pojistky a hození granátu do nádvoří taverny U kuchaře a grilu. Julio pohledem sledoval, jak granát opisuje ve vzduchu oblouk.
Pětisekundová pojistka, uvažoval chladně. Chlapi na motorce teď oba leželi na zemi. Voják, který je zastřelil, se obezřetně ukryl za těžkou dubovou deskou stolu a strhl k sobě dívku, která seděla vedle něj. Pár ostatních hostů mělo stejný výcvik, ale většina si vůbec nevšimla, že granát dopadl na zem.
Tři sekundy. Podlouhlý granát zadrkotal na cihlách nedaleko od něj a točil se na boku jako káča. Tříštivý model, uvědomil si. Tohle už při výcviku také probírali. Omotaný ocelovým ostnatým drátem, smrtící účinek do patnácti metrů. Vybuchl necelou sekundu poté, co se na něj vrhl a pevně se přitiskl k zemi.
Croftonova encyklopedie obydlených planet (2. vydání)
Zemětvorba: Techniky, za jejichž pomoci je planeta mimo Sluneční soustavu učiněna obyvatelnější pro lidské či jiné formy pozemského života. Před objevením Aldersonova pohonu (v.t.) se výraz .zemětvorba" vztahoval především na hypotetické projekty přizpůsobení planet, jako jsou Mars nebo Venuše, k osídlení lidmi. Ačkoliv tyto záměry byly z technického hlediska uskutečnitelné, objevení světů s kyslí-ko-vodíkovou atmosférou a životním cyklem na bázi uhlíku z nich učinily projekty finančně naprosto neefektivní. Ukázalo se, že obyvatelné planety jsou relativně běžné a že základní podobnosti jejich biologické skladby - tj. převaha analogů příbuzných DNA -do značné míry podporují "pansper-mickou" hypotézu, jež praví, že základní stavební bloky života pocházejí z kosmu, kde se komplexní hydrokar-bonáty a aminokyseliny formují spontánně. Rozdíly v podrobnostech, například v "preferencích" cukrů, či méně závažné rozdíly, jako je přítomnost či absence různých vitaminů, způsobují lidské kolonizaci vážné problémy. Namátkové zavádění pozemských bakterií, flóry a jednoduché fauny představují znamenité zkušební indikátory vhodnosti zhruba pozemského světa pro lidské osídlení.

Obecným pravidlem se ukázalo, že čím méně pokročilá je ekologie planety, tím snadnější je zavedení pozemských forem. Na planetě Tanith (v.t.), která se v rozporu se vzhledem svého povrchu nalézá v post-miocénním a post-savčím stadiu evolučního vývo-
je, umožňuje jedině intenzivní ochrana ze strany obyvatel vůbec nějaké přežívání pozemské fauny a flóry. Většina planet s kyslíkovou atmosférou skýtá méně nepříznivé podmínky a selektivní zavádění vyšších forem živočichů je možné, jakmile je domorodý ekosystém desorganizován lidskou činností. Nejpříznivější prostředí představují planety jako Mejdži (v.t.), Xanadu (v.t.) nebo Churchill (v.t.), jejichž původní ekosystémy jsou značně jednodušší než na Zemi. Zde zavedené formy, s nepatrnými genetickými zásahy, jež kompenzují takové faktory, jako jsou rozdíly v délce roku, často spontánně nahrazují lokální životní formy.
Extrémním příkladem je planeta Sparta (v.t.), kde relativní mládí planety a značná rychlost vytváření kontinentů a poklesu půdy způsobily, že lokální ekologie kolonizace zemské kůry sotva započala. Vysazené rostliny a dovezená zvířata, se na planetě s panenskými ekologickými podmínkami, lavinovitě rozšířily přes celé kontinenty a téměř přes noc kompletně nahradily nečetné domorodé druhy (srovnatelné s pozemskými mechy, lišejníky, kapradinami a s některými druhy obojživelného hmyzu). Naproti tomu dosazené druhy se zapojily do komplexní a proměnlivé interakce obvyklého vzorce potravinového řetězce (rostliny - býložravci - masožravci), tak jak byl vypracován pro světy, které nikdy nebudou naprosto shodné s prostředím Země. Stabilní ekologický systém se může dotvářet tisíce let...
III.
"Skvělé," prohlásil Dion Crošer a zapálil si dýmku. Dílcy Bohu, že ekologové vyloučili z tabáku to svinstvo, pomyslel si nepřítomně. Největší pomůcka k soustředění, jaká kdy byla vynalezena. "Skvělá práce." Čroser byl vysoký muž, 180 centimetrů souměrné atletické postavy. Tvář převážně evropských rysů zdůrazňoval orlí nos a modré oči. Jejich lehké zešikmení a vysedlé lícní kosti byly dědictvím po matce, která se narodila japonským rodičům v Kalifornii, ale Čroser se již narodil na Spartě. Patřil ke generaci následující po otcích zakladatelích. "Obzvláště to, že jste dokázali někoho nasadit přímo do legionářské zpravodajské služby."
"No, nejedná se přímo o informátora s vysokou hodností. A náš kontakt v královské tajné službě už naznačil, že tenhle agent dublér už je možná podezřelý. Pracujeme na plánu, jak jej nahradit a vytěžit z něj mezitím maximum možných informací."
Člověk sedící naproti němu v jeho pracovně se moc nepodobal Kendžo Murasakimu, náčelníkovi společnosti Speciální úkoly z Nové Ósaky. Vypadal spíše jako americký míšenec, pokud se jeho podoba vůbec dala k něčemu přirovnat. Ale koneckonců viděl Murasakiho v jeho skutečné podobě vlastně jenom jednou -pokud vůbec. Postava z říše duchů a stínů, to rozhodně, pomyslel si Čroser. Námezdný technonindža, zcela nepravděpodobný spojenec Neměšťanské osvobozenecké
fronty. V politice se setkávají věru podivní partneři a Bronsonovy peníze vytvářejí spojení ještě nepravděpodobnější.
"Ale stejně jsme už dostali cenné informace," řekl nahlas.
Kendžiro učinil rozmáchlé gesto. S převlekem změnil dokonce i gestikulaci. "Z větší části je to jenom potvrzení materiálů, které jsme už měli z jiných zdrojů, spartská primo," řekl. "Pořád ještě pracujeme na odkrytí kontrolních kódů počítačů samotné legie. A i to bude užitečné jen v omezené míře, protože nemají volně programovatelné paměti. Nejlepší metoda bude postupovat velice obezřetně, rozhodně velice obezřetně. Naše sondy pozitivně odhalily kondominiální zpravodajské zabezpečení a protivirový systém na úrovni velitelství válečného loďstva. Je to skvělá práce, i když nikterak rafinovaná. Kondominiální zpravodajská služba zaměstnává ve svých vlastních výzkumných ústavech řadu lidí, kteří v průběhu posledního století záhadně ‚zmizeli'.
"No jistě," řekl Čroser. "No tak, pozemská prima měl pravdu, zacházejí s Lermontovem v rukavičkách. Kondominium by mělo jít k čertu v každém případě."
Jakmile založím demokratickou republiku, musím hlavní úsilí napřít na výzkum počítačů. Nemůžeme být závislí na cizincích. Vzhlédl a střetl se s maskou severoamerické přívětivosti, kterou si Murasaki nasadil. A už mám plné zuby toho, jak jsem závislý na tomhle chlapovi, supěl. Mejdžijana měli pověst fanatické oddanosti svým zaměstnavatelům. Ale tady je zaměstnavatelem Bronson — pozemská príma -jenomže co má senátor doopravdy za lubem?
Murasaki naklonil hlavu. "Pozemská prima ovšem není bez vlivu ani na Kondominium. Ještě uvidíme, co to znamená. Co se týče přítomnosti, spartská primo, doporučoval bych některé selektivní vraždy."
Čroser se zamračil. "Myslel jsem, že jste už s místními vládami začali?"
"Ano. Měl jsem na mysli klíčové osoby v horních strukturách nepřítele."
‚J3oufám, že ne krále?" To by bylo přece jenom příliš. Co se králů týkalo, měl na mysli po svém vítězství spíše jejich vypovězení do exilu než popravu.
"Ne." Murasaki rozpřáhl ruce. "David je velice schopný administrátor a ekonom, ale emocionálně je neschopný přizpůsobit se vyhroceným konfliktům. Nechtěli bychom, aby jej nahradil někdo jiný. Co se týče Alexandra...,'" nepatrně se usmál, "...je pořád ještě příliš oblíbený, těší se velké důvěře, a to i mezi neměšťany. Jeho odstranění by bylo kontraproduktivní. Jeho soudnost je pořád nejistá" - zprávy o virové nákaze královy psychiky se krátce předtím dostaly na veřejnost..., "a princ Lysander je do té míry schopný, až je to alarmující. Má mnoho následovníků hlavně mezi mládeží. Nemáme zrovna teď zapotřebí odstraňovat heroického krále-vojáka. Ne, měl jsem na mysli technický personál. Poplašila nás účinnost, s jakou proběhla mobilizace, kterou královská vláda vyhlásila."
"To souhlasím," povzdychl si Croser a třel si prsty kořen nosu. Moc rád bych věděl, jestli strach vyvolaný tím, že jsme Alexandra přiotrávili, stál za tu vlnu hněvu, kterou vyvolal! "Snažte se, ať to zase nezbabráte jako s tím Armstrongem, buďte tak hodný!"
Když viděl ty záběry, udělalo se mu nevolno. Ach, senátor Steven Armstrong byl zatvrzelý reakcionář toho nejhoršího druhu - typický hrabivý zbohatlík a drzý ctizádostivec - ale Alicia byla okouzlující žena. S těmi dětmi to byla také smůla.

Žena, děti a s odříkáním postavená loď, to všechno zničené teroristickým útokem v jediné hodině - nebylo divu, že se ten chlap pomátl.
Murasakiho úklona se poněkud nehodila k roli, jakou hrál. "Nicméně, spartská primo, Armstrongova Tajná měšťanská armáda má pro nás ohromnou cenu," zdůraznil.
"Rchá," odsekl Croser a upěchoval si dusátkem tabák v dýmce. "Vždyť jsou to jen vzteklí psi, i když nám ženou do náruče hodně neměšťanů,"
Tento týden měli na svědomí další dva bombové útoky, jeden na skupinu deponovaných, kteří právě vystupovali z raketoplánu a směřovali do kondominiální enklávy, druhý na schůzi nově vytvořeného odborového svazu přistěhovalých zemědělských dělníků. To byla první neměšťanská odborová organizace. Armstrongova skupina šílela strachy a nenávistí, ale její akce by klidně mohly být diktovány z velitelství hnutí.
"Budeme se jich všech muset zbavit okamžitě potom, jak převezmeme moc," prohlásil. Existuje vlastně až nepříjemné množství lidí, kterých se budeme muset zbavit. Musím si najít čas pořádně si to promyslet. Když se dělá omeleta, rozbijí se přitom nějaká vejce, to dá rozum, ale není nutno kvůli tomu podřezávat kuřata. Nemohl by Spartu ovládat bez spolupráce některých starých příslušníků vládnoucí třídy. "V každém případě pomáhají našim odvodům do značné míry. Nádherná symetrie."
Zašklebil se. "Alespoň můžeme argumentovat: «Podívejte se, roajalisté mají také své extrémisty a nedokážou je kontrolovat, stejně jako NOF nedokáže kontrolovat heilóty.» Mimochodem," vzpomněl si, "polní prima říká, že potřebuje víc vašich lidí, jestli mají znovu všechno rozjet po tom tažení v údolí."
Mejdžijan se znovu uklonil. "Obětovali jsme tomu už mnoho," řekl opatrně. "Ale vyvrácení původního mýtu, že měšťanské vojsko je neporazitelné, znamenalo určitou kompenzaci. Přestože roajalisté udrželi bitevní pole, demonstrovali jsme, že naši vojáci dokážou s královskou armádou bojovat."
"No dobrá, vyvinulo se to tím způsobem. Mohlo to dopadnout daleko lépe a mohlo to dopadnout daleko hůře."
Vysedávání u přijímače v těch kritických hodinách ho připravilo o rok života. Nečekané nadšení, když se zdálo, že žoldnéři a královské síly vlezli do pasti, a potom divošské zklamání, když viděl, že se to obrátilo proti jeho vlastním lidem. Bojové zkušenosti Falkenbergových vojáků stačily na to, aby
zvrátily výsledky Murasakiho proniknutí počítači roajalistická zpravodajské sítě.
"Mým příštím politickým tahem bude," pokračoval, "přímý útok na legitimitu královské vlády. Musím to udělat dřív, než postaví NOF a mne osobně mimo zákon. Je to na spadnutí, i když se budeme rvát, aby se to pozdrželo. Teď vám vysvětlím, jak při tom mohou obě křídla, veřejné i podzemní, spolupracovat..."
* * *
"Neměl jsi být na schůzi, Lynne?" zeptala se Melissa von Alderheim.
"Ne, odložili ji až na zítřek," odpověděl princ Lysander své snoubence. Musel zvýšit hlas, protože hluk z tovární haly doléhal až sem, do řídící kóje. ."Přivezli ze Země nějaké politické analýzy, o kterých si Falkenbergovi lidé myslí, že jdou až na dno našich problémů. Zítra s tím seznámí válečnou radu."
Byli v nové Alderheimově továrně, postavené ani ne před deseti lety na zelené louce jihovýchodně od města, s vlastním přístavem v Ústavní zátoce. Ze svého místa dokázali přehlédnout ohromnou stroji zaplněnou betonovou montážní halu číslo tři. Po celé její délce se na pásech řízených z centrálního továrního počítače pohybovala vozidla a zastavovala se u každé montážní stanice, kde se na ně vrhaly skupiny stroj-nflců v montérkách. Jeřáby v trolejích u stropu skládaly plechy a ostatní komponenty, od svařovacích jehel odletovaly jiskry a rozléhal se lomoz pneumatických nástrojů. Vzduch byl prosycen elektrickým šumem, vůní ozónu, oleje a rozpáleného kovu.
Všechno mi to připomíná nějaké historické obrázky z první průmyslové revoluce, říkal si Lysander kysele. Nicméně je to něco, na co bychom měli být pyšní. Na většině světů sotva převažovalo moderní strojní zařízení nad masovou ruční výrobou. Melissa k němu přistoupila a on ji vzal kolem pasu.
Měla na sobě také montérky, ale vyplňovala je úžasným způsobem.
"Lynne!" okřikla jej naoko, když rukou zabloudil trochu níž. "Tady ne!"
"Tak potom budeme muset od podobných setkání upustit," řekl s přísnou tváří. "Lidé nás začnou podezřívat, když budeme továrny objíždět společně." Byli přáteli již od dětství a bralo se za hotovou věc, že se jednou vezmou. Poslední dobou se na to těšil stále víc a víc. Melissa není jenom chytrá a hezká, je to opravdová přítelkyně, člověk, který chce to samé co já.
"Už jsi zapomněl na svou hotelovou dívku?"
"Ano."
"Nevěřím ti."
"Melisso..."
"To je v pořádku. Je hezké, že to říkáš. A kromě toho máme povinnosti." Najednou byla ohromně činorodá. "Mám pro tebe překvapení."
"Doufám, že příjemné."
"Válka se nevyvíjí dobře."
"Záleží na tom, čemu říkáš dobře. Neprohráváme." Mávl vzrušeně rukou kolem haly. "A vyvíjíme válečné úsilí, které bude mít význam pro budování civilizace."
"Už jsi pomyslel najednání s... s Croserem?"
"Jistě," řekl Lysander. "Nechce po nás nic menšího, než abychom se zbavili všeho, co nás přivedlo až sem. Chce stát založený na sociálním zabezpečení se vším, co to přináší. Ne, díky. Ale nejhorší na tom je, že mám dojem, jako bychom byli jenom nějaký druhořadý problém," řekl Lysander.
"Jak to myslíš?"

"Jako nějaký druhý program. Skutečná válka je politická a probíhá ve Velkém senátu. Kdyby nám Kondominium pomohlo. .. k čertu, kdyby jen přestalo pomáhat těm prokletým nepřátelům! - mohli bychom tuhle zatracenou válku hned zabalit a vrátit se ke svým životům. Taky k naší svatbě."
"Takže se to nevyvíjí dobře."
Zamračil se. "Nevyvíjí, a ještě se situace zhoršuje," řekl. "Nepřítel se dokáže pohybovat údolími rychleji, než dokážeme my v nížinách, a začíná znovu vystrkovat hlavu. Neděje se zatím nic rozhodujícího, ale zabíjejí rančery - budeme se muset přesunovat rychleji a udeřit na ně tvrději, anebo nám v létě nezůstane od pohoří jediný celý ranč."
.JDobrá, dobrá. Tak už se pojď podívat na ten dárek, který jsem pro tebe udělala," řekla a vedla ho dolů po dalším schodišti do haly šest, kolem hlučících obráběcích strojů. "Naše továrna to udělala, já jsem jen pomáhala."
Zdržel se u obráběcích strojů alespoň pohledem. Byly to zvnějšku hladké mechanismy ve výšce člověka, opatřené pouze konzoli, monitorem a vstupní a výstupní šachtou. Stačilo na jednom konci strčit dovnitř kus kovu, naprogramovat obrábění, a z druhého konce vyjel jakýkoliv požadovaný tvar, vytvořený nejrůznějším způsobem — od pískování tryskami až po nadzvukový paprsek, bez dotyku lidských rukou. Bylo to zařízení vyrobené na Zemi firmou Hyundai, koupené ze čtvrté či z páté ruky, ale stále ještě představující investici tak obrovskou, že ji muselo realizovat ministerstvo financí. Tady bylo to nenápadné srdce velké továrny. Vyráběla stroje na výrobu obráběcích strojů, které lidská obsluha bude moct použít ke skutečně výrobní činnosti.
Jednoho dne... Jednoho bude mít Sparta opravdové továrny, plně robotizované.
Prošli velkými dveřmi z plátové oceli hlídanými dvěma ozbrojenými továrními strážci. Uvnitř pracovali technici v bílých pláštích kolem nějakého obrněného vozidla, kolem dokola ležely části dalších podobných strojů. "Tady to je!" prohlásila Mellisa. "Podívej se: katafraktus." Stoupla si na stranu a zatleskala. Několik inženýrů, provádějících závěrečné testy, ji dobrosrdečně zdravilo.
"Vaše Výsosti, slečno von Alderheim," Šéfinženýr se uklonil.
"Omlouvám se, že jsme vás přerušili, pane Azzízi," řeiu Lysander nepřítomně. Náhle dokonce i žena po jeho boku ustoupila na okamžik z jeho vědomí, když spatřil uhlazenou šedozelenou masu stroje před sebou. "Nevěřil jsem, že byste doopravdy dokázali navrhnout tank, který by bylo možné postavit," přiznal se.
"Spíše se jedná o lehce pancéřované samohybné dělo, pane," pronesl skromně inženýr. Snědá tvář mu zářila úsměvem profesionála, který úspěšně vyřešil nesnadný problém. "Zatím nestačíme na keramicko-metalové slitiny a žádná realistická tloušťka oceli není moc platná. Tady slečna to na univerzitě spočítala na počítači s programem CAD-CAM."
Melissa učinila odmítavé gesto. "Jenom jsem si pohrála s programem," řekla a začervenala se. "Díky patří Andre Charbonneauovi."
"Charbonneau?" podivil se Lysander.
Znal to jméno, jednalo se o francouzského materiálového inženýra zatčeného pro ilegální výzkum a odsouzeného před třiceti lety Zpravodajským úřadem k deportaci. Francouz měl z pekla štěstí, že byl poslán na Spartu a již po dvě desetiletí byl neodmyslitelnou součástí von Alderheimova průmyslového impéria. Monokrystalová železo-chromová slitina, kterou vynalezl, byla jedním z mála skutečně originálních spart-ských výrobků a prvořadou vývozní komoditou.
Nové vozidlo tvořil trup asi šest a půl metru dlouhý a tři a čtvrt široký, vysoký dva a půl metru, vpředu a po stranách ostře klopený. Zavěšen byl na širokorozchodných nápravách po sedmi kolech na každé straně, vpředu měl řízení pomocí řetězových převodů. Klínově tvarovaná věž byla posazena v zadní části trupu a byla vybavena dlouhým kanónem a koaxiálním kulometem.
"Pancíř je vrstvený," vysvětloval Azziz a láskyplně trup poplácal. "Dvacet milimetrů oceli, potom vrstva tkaného nemourlonu a železo-chromové vlákno v izolátoru, následuje dalších dvacet milimetrů oceli. Vršek je krytý tímhle." Držel
kostku nějakého tvrdého sklovitého materiálu podloženého válcovaným kovem. "Je to vysoce stabilní brizantní výbušnina. Vystřelte na to raketu a ono to exploduje a zneškodní ji to plazmovým paprskem. Starý dajanský nápad."
"Vlastně to pochází ze Země," připomněla Melissa, která se spokojeně usmívala nad nadšením mužů. "Ale vyhrabala jsem to z ohromné hromady datového haraburdí, které jsme koupili jako součást výprodeje z těch jejich neužívaných raketoplánů."
Azziz přikývl a nedbale upustil plátek výbušniny na plošinu katafraktu.
"Celá ta věc je nemotornější než keramicko-metalové slitiny a při stejné váze poskytuje asi 75% ochranu," řekl. "Zastaví většinu lehkých protitankových zbraní, pokud zasáhnou přední zešikmení. Celková váha třicet tun. Pásy jsou vyrobeny také z Charbonneauova vlákna s vetkanými wolframovými klíny. Zavěšení pomocí vodíkových jednotek jsme převzali z našich těžkých důlních tahačů, stejně tak jako motor -je to kompresorový diesel o sedmi stech koňských silách, nejvyšší rychlost 80 kilometrů za hodinu, dosah sedm set kilometrů. Budeme vyrábět tři verze, tady tu s rychlopalným dělem ráže 76 mm, další s raketovou houf ničí 125 mm naváděnou laserovým paprskem, a potom bojové vozidlo pěchoty.
Zbraňové systémy jsou zatím upevněny čtyřbodově a mají laserový hledáček," pokračoval s rostoucím vzrušením. "Ale jestli se nám podaří vylepšit je moderní elektronikou a senso-rickým vybavením, přísahám, že to bude skvělý vývozní artikl. Nebude to asi tak výkonná samohybka jako ty, co vyrábějí fabriky North American Motors anebo Daimlerwerk Frýdland AG, ale bude daleko levnější - cena bude pětkrát nižší a bude zatraceně snadnější na údržbu na planetách s nerozvinutým průmyslem."
"Hračky pro velké kluky," poznamenala Melissa. Když na ni překvapeně pohlédli, dodala. "Pro mě je to jen mechanismus, Lynne. Nemám k tomu ten, no řekněme, citový vztah. Mimochodem, vyrobili tu soupravu shodných vodicích šab-
Ion pro továrnu v Olynťhosu a okamžitě tam rozjíždíme sériovou výrobu. Dokážeme..,'"

BUUUMMM. Zdálo se, že exploze nikdy neskončí, vibrace duněly mezi lisovanými kovovými příčkami uvnitř haly a pokračovaly na vysokém stropě továrny.
"Kde to bylo, proboha, kde to bylo?" vyštěkl Lysander a vytrhl z pouzdra zbraň. Nikdo nebyl zraněn, nic nehořelo. Ale bylo to blízko. Mluvítko na jeho opasku zakvákalo.
"Jsme na cestě, princi!" To byl Harv s velitelskou zásahovou jednotkou. Díky Bohu, že jsem se nechal umluvit, abych je vzal s sebou, pomyslel si Lysander.
Technici zalehli do krytu; vřeštěla poplachová siréna. Melissa zmizela. Na okamžik se ho zmocnila panika, ale potom uviděl, jak se její hlava vynořuje z věže katafraktu. Chytrá holka. Na kilometry daleko to bylo asi nejbezpečnější místo.
Princ zatřásl hlavou. V uších mu pořád zvonilo, ale věděl, odkud se nesou výkřiky. Azziz stál po jeho boku a v jedné ruce třímal ocelovou tyč.
„J3ržte se vzadu, člověče," vyštěkl Lysander.
"Držte se vzadu, jděte s tím k čertu," odsekl inženýr, ačkoliv se trochu stáhl. "Neprodal jsem všechen svůj majetek na Zemi a nepřestěhoval jsem se sem jen proto, abych všechno ztratil kvůli nějaké trestanecké pakáži!"
Proplížili se dveřmi do další haly. "Můj Bože!" zvolal hrůzou ochromený Azziz.
Lysander nepředpokládal, že by jej tak zdrtil pohled na dva dělníky, ležící na podlaze. Harvova zásahová jednotka už tady byla, opatrně se pustila do pátrání a poskytovala zraněným první pomoc. Předmětem inženýrova zděšení byla první ze čtyř výrobních linek Hyundai. Vnější ovládací pult byl pryč a jedna strana vnější kapotáže z bórového vlákna byla vyboulené a zčernalá.
"Jsme vyřízení!" zařval a chytil se za hlavu. "Dva miliony kondominiálních kreditů a rok dodací lhůta, a všechno je to v prdeli!"
Ocelová tyč, kterou předtím třímal, se kutálela po podlaze. Pospíchal ke stroji. Harv se zvedl od zraněného technika a šel k jednomu posuvnému jeřábu, naloženému 75 mm ocelovými hranatými tyčemi. Prohlížel je a jednu po druhé nadzvedával.
"Asi jsem to našel, pane," řekl a zasalutoval. "Rychlá práce, seržante," pochválil jej Lysander. Harv Middleton, princův tělesný strážce a příslušník stejné organizace bratrstva, by to na důstojníka asi nikdy nedotáhl, ale ani o to nestál. Chtěl jediné - zůstat princi nablízku.
"Sabotáž, princi. Tady ten operátor říkal, že obcházeli jeřáby a plnili je těmi hraněnými sochory každou půlhodinu nebo tak nějak. Všimli se, že zásobník s díly byl přestěhován."
Lysander došel k němu a prohlédl si jednu ze sousedních výrobních linek. Měla nakládací rameno, které uchopilo neo-pracovanou tyč, automaticky ji nastavilo a přidržovalo, zatímco ji odebíral vnější mechanismus linky.
"Mají tady čerstvou trolej. Naložili tam první dávku, otočili se, aby zkontrolovali dokončené díly, a právě když ji obcházeli, tak to vybouchlo. Muselo to být něco v té oceli, pane."
."Pravděpodobně," souhlasil zasmušile Lysander. V ruce pořád ještě držel pistoli. Zastrčil ji do pouzdra se zlostným pocitem marnosti. "Zatáhněte to kordonem, dokud sem nepřije-de milice. Na nic tady nesahejte, soudní znalci to budou chtít vidět v původním stavu." Pravděpodobně to byly ty tyče, říkal si. Přicházejí buď rovnou tady ze slévárny, nebo z továrny v Olynthosu, anebo na lodích. Vsadím se, že to byla nějaká ta bárka. Je to tisíce kilometrů příležitosti něco tam nastražit.
, JVÍrzí mě, že jsem ti překazil dovolenou, seržante," pokračoval.
Harv se vesele zazubil a poklepal si na pažbu pušky, zavěšené na rameni. "Chystali jsme se, že si uděláme noční cvičení kolem vaší lovecké boudy," řekl. "Abychom měli jistotu, že se vám a slečně nic nestane."
"To nebude nutné, nepojedeme na chatu," řekl Lysander otevřeně. "Nevytáhneme nohy z paláce."
Poddůstojníkova tvář se trochu protáhla. Lysander potlačil úsměv a poklepal mu po rameni. S Harvem to byla někdy trochu svízel, ale byl to dobrý chlap a bratr.
"Navštiv svoji vlastní dívku, seržante," poradil mu.
"Kterou?" vrátil mu to s úsměvem Harv. Potom se rozhlédl po svých lidech. "Omluvte mě, pane."
Důstojník přikývl, otočil se a vrátil se zpátky. Cestou rozhrnoval dav vyplašených techniků a odmítal jejich otázky.
Melissa seděla na pásu katafraktu a čekala na něj.
"Je to zlé?" zeptala se.
"Dva zranění," odpověděl Lysander. "Jedna výrobní linka je zničená."
Překvapeně zamrkala. "To je opravdu zlé." Vysvětlil jí, co zjistil, a ona zavrtěla smutně hlavou.
"Neříkej mi, že budeme muset prohlížet každou lodní zásilku surovin!"
"Bojím se, že ano," řekl. Potom jemněji dodal: "Taky se bojím, že by bylo riskantní, abychom teď jeli do Theramenských vrchů. Pro mě za mě, mně palác vyhovuje bezvadně, a k čertu s dekorem." Natáhl k ní ruku.
NIK 2010: Speciální operace a nekonvenční válčení v příštím století
(Institut pozemního válečnictví, Asociace pozemní armády USA, 1990)
V diskusích, v nichž se operuje s výrazy guerilla, partyzán, povstalec, terorista a žoldnéř, panuje často zmatek. Výrazy guerilla, partyzán a povstalec jsou zaměnitelné. Tato tři slova označují jedince, jehož cílem je svrhnout ozbrojenou silou vládu, většinou za použití místních zdrojů. Mezinárodní konvence určují pravidla zacházení s guerillou, povstalci a partyzány. Musejí nosit zbraně otevřeně, mít rozlišovací označení, jež lze rozeznat na dálku, a počínat si v souladu se zákony války. Podřízení se těmto jednoduchým požadavkům staví povstalce, guerillu či partyzána do kategorie zákonně uznávaného bojovníka, který má v případě zajetí právo na zacházení jako válečný zajatec.
Teroristé se žádné zákonné ochraně netěší. Obyčejně své zbraně ukrývají, za účelem vlastní ochrany se vmísí mezi civilní obyvatelstvo a k dosažení svých cílů často používají rukojmí. Odporují mezinárodním konvencím, a proto se s nimi obvykle zachází jako s obyčejnými zločinci. Teroristické metody často zahrnují ozbrojenou a nelegálními násilnými

prostředky prosazovanou propagandu. Nejtypičtějším teroristickým záměrem je dosáhnout širokého uznání svých úmyslů prostřednictvím pobuřujících akcí, které přitahují mezinárodní pozornost.
Jeden výraz, žoldnér, si v průběhu 21. století určitě vysloužíznačnou po-
zornost a bude se jej patrně používat stejně nevhodné, jako je tomu v současné době. Komerční podnikatelé vlastní v současné době některé zbraňové systémy, vykonávají ochranu v armádních a námořních objektech a provádějí vojenský výcvik. Někteří z nich se dokonce podílejí na vojenském plánování. Použití komerčních firem ve vojenských záležitostech má vzestupnou tendenci a jejich štáb často (von bývalí příslušníci pozemních či námořních sil. Avšak jsou tyto společnosti a jejich zaměstnanci označováni za žoldnéře oprávněně?
Slovo žoldnéř se častěji používá s hanlivým významem. Výraz obvykle vypovídá víc o pisatelově či komentátorově politické orientaci než o popisované osobě. Výhradní motivací opravdového žoldnéře je finanční odměna a prubířským kamenem je skutečnost, zdali by změnil strany za více peněz. Jinými slovy žoldnéř nerozlišuje mezi politickými kauzami či státy, jimž nabízí své služby. Jeho práce je prostě k mani za nejvyšší nabídku. Praktickým důsledkem je to, že většina lidí, kteří bývají označováni jako žoldnéři, jsou ve skutečnosti dobrodruzi, nečiní-cí rozdílu mezi politickými kauzami, které podporují...
Rod Paschall
Dopis, jenž byl uložen na poste restante ministerstva války ve Sparta City:
Vážený generálmajor Owensforde:
Nazdárek, Pefko! Skilly ti píše, aby ti poděkovala za seminář v operačním umění, který jsi pro nás heilóty tuhle uspořádal v lllyrském údolí. To Skilly naučí nedělat takový překombinovaný plány! Skilly teď už líp chápe, co Clausewitz napsal o rozdělování sil a taky další podobný věci.
Byla to drahá lekce, Pefko, ale jak nás učí Sokrates, vědomosti jsou poklad, který nám nikdo nevezme.
My heilóti milujeme vědomosti, a tak se chceme přiučit všechno, co nás můžeš naučit. Budeme to zkoušet pořád dál. Znovu... a znovu... a znovu. Tolikrát, až to všechno uděláme správně a složíme závěrečný zkoušky z konečnýho vítězství. Je to vlektej boj, žejo?
Pozdravuj od Skilly princátko. Je tak paličatý, že už jí možná brzy přijde do cesty, co? Ale má recht, že se vůbec nestará o ty zajatce a raněný.
Ty a ti tvoji pistolníci jste měli kliku, ale zasloužili jste si to.
Skida Thibodeau Polní príma, Spartská lidová osvobozenecká armáda
P.S. Možná budete mít kliku ještě jednou. Možná i dvakrát. Ale nám stačí, když budeme mít kliku jen jednou!
IV.
"Důležitá věc je," řekl Peter Owensford, "obrovská věc je neztratit nervy."
Kolem sněmovního stolu se ozvalo souhlasné mručení. "Dáte ten dopis k dispozici tisku?" zeptal se někdo.
"Nevím. Myslíte, že to upevní odhodlání, nebo by to spíš mohlo lidi postrašit?"
"Asi obojí." Alan Hruška, náčelník milice ve Sparta City, měl přemýšlivý výraz. "Já osobně jsem pro to, říct měšťanům všechno, co víme."
"Správně," souhlasil Owensford. "To je naše hlavní výhoda. Měšťané jsou naši partneři, ne naši otroci. Kromě toho jednu kopii poslala novinám sama. No tak dobrá, předám to Harol-du Prestonovi do Tribuny. Dlužíme mu to - odvedl dobrou práci s tím pumovým útokem na tu mexickou hospodu."
Hruška přikývl. "To bych řekl."
"Jak je tomu chlapci?" zeptal se někdo.
Hruška pokrčil rameny. "Žádné změny. Bude měsíce v regeneračních tancích, ale počítají s tím, že ho přestaví. Chci ho mít ve sboru, až se z toho dostane..,'"
"Nám by se hodil do armády," namítl Owensford. Praští sebou na granát a hned si může vybírat kariéru. "Ať už se s ním stane cokoliv, tak medaili má jistou. Předpokládám, že jeho léčba je zaplacená..."
"Jistě, o všechno se postaralo jeho bratrstvo."
"To je dobře... Ach." Owensford vstal, aby přivítal nově příchozího. "Doktore Whitlocku! Pánové, dovolte mi, abych vám představil doktora Caldwella Whitlocka, politického poradce."
Nastalo všeobecné představování. Horace Plummer, místopředseda válečné rady, povstal. "Půjdu informovat Jejich Veličenstva, že jsme připraveni začít."
Roland Dawson, první náměstek předsedy vlády, ukázal na místo vedle Owensforda a Whitlock se vydal tím směrem. Lehce se uklonil. "Paní ministryně, pánové. Je mi potěšením, že zde mohu být přítomen." Mluvil se silným jižanským přízvukem.
"Byla bych ráda, kdyby to byla pravda." Ministryně spravedlnosti Elayne Rusherová vypadala spíše jako dáma ze společnosti mezi třicítkou a čtyřicítkou než jako pětapadesátiletá babička, přestože měla kolem očí mnoho ustaraných vrásek. , Ale je hezké, že to říkáte."
„J3ěkuji, paní." Whitlock se posadil. Byl to vysoký štíhlý muž na kraji padesátky, který díley pečlivému cvičení a drahým regeneračním procedurám vypadal mladší. Dokonce i navzdory silné spartské přitažlivosti působil uvolněně. Měl světlý knírek a kozí bradku z dlouhých, pečlivě upravených žlutých kudrlin, a byl oblečen s parádivou elegancí. Měl na sobě pestrobarevnou tuniku, vysoké boty z vykrajované kůže, černé přiléhavé saténové kalhoty, širokou šerpu a v kravatě měl smaragdovou jehlici. Byla to ukázka současné špičkové pozemské módy.
"Jak dlouho se tu zdržíte?" zeptal se Peter Owensford.
"Už tu zůstanu. Než jsem odjel, tak jsem na Zemi uzavřel všechny své záležitosti."
"Dobrý Bože!"
"Nebylo to snadné," řekl Whitlock. "Moje rodina se usadila v Montgomery, však víte. A vlastnili jsme jacksonvillské

plantáže, už od doby koupě Yazoo."
"To je to na Zemi tak špatné?"
Whitlock se pohledem ujistil, zdali každý naslouchá, a přikývl. "Zmíním se o tom několika slovy v průběhu schůze, ale na Zemi se opravdu dějí neuvěřitelné věci. Od té doby, co John Grant je mrtev, by mě nepřekvapilo, kdyby po příštích volbách opustila vládu jednota. Jestli všechno vydrží až do té doby, což..."
Na vzdálenějším konci sálu se otevřely dveře. "Paní a pánové - Jejich Veličenstva!"
Každý povstal, aby přivítal krále Alexandra a Davida, kteří vstoupili doprovázeni Lysanderem.
Král vypadá lépe, konstatoval s uspokojením Owensford. Lysander mu prozradil, že Melissa a jeho matka, královna Adriana, jej na etapy zpracovávaly, aby odjel na dovolenou do letního paláce na ostrově Leros. Dva týdny mezi oranžov-nflcy a olivovníky zázračně urychlily léčbu. Alexandrova pokožka byla opálená a pevnější, oči ztratily ten výraz štvance a už se nepohyboval jako člověk, který nese na bedrech dvojnásobné břímě.
Naproti tomu jeho královský kolega David vypadal, jako by stále truchlil. Byl panujícím korunním princem dlouhá léta, než jeho nemocný otec tiše zemřel. Alespoň, že heilóti měli dost slušnosti nechat nás krále pohřbít bez incidentu. Davidova neokázalá korunovace byla narušena třemi pumovými útoky a pokusem vyvolat pouliční bouře. Nepokoje byly potlačeny za cenu zraněných mezi demonstranty. Na následky pumových atentátů zemřeli příbuzní některých policistů. Další případ útlaku, který může opozice zužitkovat.
Na druhé straně David Freedman vždycky tak trochu vypadá, jako že budeme muset zvýšit daně. Předchůdci královského rodu Freedmanů byli profesory ekonomie se značnou náklonností k bezstarostnosti ještě v dobách, kdy Sparta byla na Zemi zárodečným snem Konstituční společnosti. Každá regule či daně jim připadaly jako sdírání vlastní kůže. Člověk mohl s Davidem soucítit, ale za peníze z daní se nakupovalo vybavení, které jeho muži potřebovali k boji a k vítězství.
Královští kolegové zaujali místa ve středu stolu. Alexander kývl na Horace Plummera. "Prosím, pane místopředsedo."
"Vaše Veličenstva, jako první je na pořadu zpráva o současné situaci. Prosím generála Owensforda."
* * *
".. .takže na konci jara budeme mít v souladu s krizovým programem více než třicet tisíc lidí ve zbrani v rámci královské armády," uzavřel svou řeč Owensford. "Navíc budeme mít dva pluky spartské legie na plných stavech. Vycvičili jsme čtyři roty heilótských dezertérů a posíláme je plukovníkovi Falkenbergovi jako posily na Nový Washington."
"Řekněte nám o tom," požádala ministryně spravedlnosti Rusherová.
"Nedá se k tomu mnoho dodat," odpověděl Owensford. "Nabídli jsme amnestii každému zajatému nepřátelskému vojákovi, který vstoupí do legie, a přihlásily se jich asi dva tisíce. Asi polovina z nich byla schopna absolvovat celý výcvik. Ostatní, kteří se nepřihlásili, jsme předali milici."
"Co se stane s těmi dobrovolníky, kteří nezvládli výcvik?" zeptal se Roland Dawson.
"Předali jsme je milici stejně jako ty, kteří nás poslali k čertu," řekl Peter. ."Působilo to jako stimul v závěru výcviku."
"Budou odtransportováni na nejvzdálenější kout ostrova," doplnil náčelník milice. "Budou odděleni od obyčejných válečných zajatců. Právě teď mají obě skupiny plné ruce práce s výstavbou táborů a opatřováním potravy, ale doufám, že budeme schopni zahájit vzdělávací program pro ty, kteří se rozhodli vyhnout se problémům a budou se chtít vrátit zpátky do civilizovaného života." Pokrčil rameny. "Je to další věc, kterou máme v plánu, ale nijak s tím nespěcháme, rozhodně ne dříve, než válka skončí."
"Takže žádný z heilótů, které vycvičíte, nezůstane na Spartě?" ujišťovala se Elayne Rusherová.
"Přesně tak, paní, tady bychom jim nemohli věřit. Mimo planetu...," Owensford pokrčil rameny.
„JLegie dělá vojáky z podobných lidí odjakživa," poznamenal doktor Whitlock.
"To je pravda," přisvědčil Owensford. "A konečně se nám tak podařilo doplnit pátý prapor Falkenbergovy legie téměř na plné stavy pluku, většinou z branců právě dorazivších s kon-dominiálními transporty. Nevyhnutelně to znamená dočasné kompromisy stran kvality jednotky, ale pracujeme na tom."
"Nic tak nevylepší morálku mužstva jako bojová zkušenost," řekl suše Whitlock."
"To máte naprostou pravdu," řekl Owensford. "Zvláště poddůstojníků. Výcvik důstojníků a poddůstojníků jsme samozřejmě urychlili. Pročesáváme kondominiální transporty a hledáme bývalé námořní pěšáky. Nejlepší výcvik je ale samozřejmě pořád opravdový boj. Naneštěstí ho máme až až."
Promítla se mapa.
"Všimněte si rozložení incidentů." Pomocí kurzorové šipky vyznačil hranice jižního úpatí Dračích hor, jižně a východně od reky Rhyndakos, směrem k pobřežnímu městu Kolchis. "Pokusy o infiltraci, tady a tady. Byly až příliš úspěšné, protože nemáme žádný družicový průzkum a téměř žádný letecký."
„J3oktore Whitlocku," zeptal se Alexander. "Mohli bychom se odvážit znovu vypustit družice? Místní kondominiální velitel nechce dát jasnou odpověď. Říká, že ta otázka je urážlivá. Ale naše zdroje nejsou bezedné..."
Whitlock přikývl. "Zrovna teď bych to nedělal. Admirál Lermontov si je vědom situace, ale jeho snahy o určité změny blokuje admirál Townsend."
"Townsend?"
"Bronsonův vnuk," řekl Whitlock.
"To zní hrozivě," promluvil Hal Slater.
"Je to hrozivé, plukovníku Slatere. Promiňte, generále Slatere," opravil se Whitlock. "Velení loďstva je teď předmětem vášnivých debat a naneštěstí tu existují další kritické situace, vyžadující pozornost a vliv admirála Lermontova."
"Jako je třeba Nový Washington?" zeptal se David Freed-man.
"Ano, Vaše Veličenstvo," odpověděl Whitlock. Rozhlédl se kolem místnosti. "Chcete vyslechnout zprávu teď, se všemi těmi lidmi?"

"Ano, počítám, že ano," řekl Alexander. "Jestli bychom neměli téhle skupině věřit, tak jsme vyřízení."
"Dobrá. Ale s vaším dovolením, sire, ještě než začnu, nechám generála Owensforda dokončit zprávu, jak vidí situaci on."
"Dobře," přisvědčil Alexander. "Jestli tomu dobře rozumím, tak novou družici mít nemůžeme."
"Možná ne právě teď, sire,"
"Chápu. Generále..."
"Moc už toho nezbývá," řekl Owensford. "Další akce probíhaly zde, podél údolí řeky lásón směrem do Lykúrgských vrchů. Víme, že mají určité síly na úpatí pohoří Pindaros a Parnas, táhnoucích se východně od řeky. Kromě toho se také zintenzivňuje činnost ve Středním údolí. Jejich posledním trikem je kladení min do řeky. Pár jsme jich vytáhli. Je to velká krabice plastické trhaviny s jednoduchou dotekovou roz-buškou. Dokáže to hezky razantně prorazit dno říčního člunu."
Lord Henry Jamaga, ministr vnitra a rozvoje, si znechuceně odfrkl. "Co to má za význam, kromě obyčejného sadismu?"
Owensford pokrčil rameny. "Má to stejný účel, jako vysílání malých jednotek do Dolního údolí," řekl. "Musíme kvůli tomu rozdělovat síly a hledat miny. Každý muž, kterého musíme poslat do Dolního údolí, chybí ve Středním."
"Plán zněl, že je tam udržíme uzavřené," řekl Jamaga. "To znamená, že nevyšel."
"Ne, pane. Pro to nemáme dost vojáků. Podívejte, to by nedokázal ani Alexandr Veliký s Caesarem dohromady, udržet tu oblast neprodyšně uzavřenou, ani s milionem pěšáků. Uko-čírovat takovouhle partyzánskou válku znamená, že vám to odsává vojáky, jako houba saje vodu."
"Takže co uděláme?" Freiherr von Alderheim nosil monokl a vypadal velice prušácky, ale jeho hlas měl přátelský tón. Když žoldnéři Falkenbergovy legie poprvé dorazili, díval se na ně s podezřením, ale později se stal jedním z jejich hlavních podporovatelů.
"Vydržíme to," řekl Owensford. "A budeme pokračovat ve zvětšování svých sil. Vaše Veličenstva, mým původním úkolem zde bylo vycvičit žoldnéře, které byste mohli pronajímat mimo planetu za tvrdou měnu. To děláme. Jak poznamenal doktor Whitlock, není lepší způsob, jak stmelit jednotky, než opravdový boj. V tomto smyslu nám tahle válka opravdu pomohla předběhnout harmonogram.
"Za strašlivou cenu," upozornil David Freedman.
"Ano, Veličenstvo, ale cena za odvedení a výcvik tolika vojáků by byla stejně strašlivá. Až bude po všem, budeme mít vycvičené soudržné jednotky s veliteli zocelenými v ohni. Myslím si, že byste za ně potom mohli požadovat slušnou cenu."
"Možná," řekl David. , Ale aby bylo jasno, mně se tenhle plán nikdy moc nezamlouval." Pokrčil rameny. "Samozřejmě kdybychom s tím nezačali, tak jsme teď neměli jednotky připravené potlačit tuhle - rebelii. Možná, že bychom už prohráli. Omlouvám se, generále. Prosím pokračujte."
"Vaše Veličenstva, něco se nám přece jenom podařilo. Záloha pobřežní stráže, naše říční válečné loďstvo, kontroluje většinu našich řek a o ostatní bojuje s povstalci. Dřív se po nich prohánělo bez zábran. To už neplatí.
Výroba raket Thoth stoupá. Nemáme jich ještě tolik, kolik bych si přál, ale tempo se zvyšuje. Továrny Freiherra von Alderheim vyrábějí vrtulníky a malá letadla rychleji, než stanoví plán. V organizačním a materiálovém přehledu každého pluku s leteckou rotou nepočítáme, ale každý z nich má ales-
poň nějaké letadlo a na brigádní úrovni jich mají víc. To nám umožňuje daleko větší strategickou pohyblivost. Nemůžeme letadla samozřejmě používat pro taktické střety. Povstalci mají dostatek protiletadlových raket, aby nám v tom dokázali zabránit. Na druhou stranu to, že je s sebou musejí vláčet, zhoršuje jejich pohyblivost a komplikuje jejich zásobování, a oni leteckou podporu nemají.
Výsledkem je, že jsme po všech stránkách omezili jejich schopnost doplňovat zásoby z našich zbrojních továren. Kradli nám materiál před očima, ale to teď už neexistuje. Na druhou stranu mají ohromné zásoby a dostávají další odněkud mimo planetu. Pokaždé, když je poškodíme na množství, tak se zvýší kvalita jejich nových dodávek. Skoro jako naschvál, jako kdyby to byla nějaká hra."
"Aha," řekl Whitlock. "A tady jste se toho dotkl."
"Pane?"
"Vzato velice realisticky, je to skutečně hra. Hra o vysokou sázku, ale přesto je to hra."
"Očekávám, že nám to vysvětlíte," řekl Owensford.
"Ano. Zmíním se o tom ve své přednášce."
"Doktore Whitlocku, ujišťuji vás, že vám věnujeme plnou pozornost," řekl král David Freedman. "Možná byste mohl přednést svou zprávu ihned."
"Jak si přejete, sire. Podívejte, vám všem je určitě jasné, že tohle povstání by nemělo sebemenší šanci bez nějaké mimoplanetární pomoci."
"Ano, samozřejmě," přisvědčil Alexander.
"A nejedná se o žádnou malou pomoc. Nevím, kolik přesně Bronson investoval, ale musela to být víc než miliarda kreditů."
"Tolik...,'" vydechl David Freedman. "Ano, věřím tomu..., ale, doktore Whitlocku, proč?"
"Toť otázka," řekl Whitlock. "Co chce, že to má takovou cenu? Na to je jediná smysluplná odpověď. Impérium."
Rozhostilo se dlouhé ticho.
"A on bude císařem," doplnil nakonec Alexander.
"On sám, s následníkem a s celou skupinou následníků," řekl Whitlock. "Ano."
"Proč, u Boha, stojí o tohle povolání?" dožadoval se Alexander.
."Protože je přesvědčen, že to tak musí být, a je si jist, že on a jeho lidé jsou jediní, kteří to dokážou udělat," řekl

Whitlock. "Vím o tom, že vy všichni si o Bronsonovi myslíte, že je pouze zlý a sobecký. Chápu, proč jej Sparťané takhle vidí, ale jsem překvapen, že to berou i tihle dva" - ukázal prstem na Petra Owensforda a Hala Slatera. "Plukovník Falkenberg na to měl vždycky realističtější názor"
"Bronson a pomýlený idealista?" zeptal se David Freed-man.
Whitlock pokrčil rameny. "Můžete jej označit za vlastence, jestli se vám to líbí víc. On sám sebe tak chápe."
"A my mu stojíme v cestě," řekl David. "Proč? Protože jsme se - rozhodně alespoň králové z rodiny Collinsů - už před časem zavázali k účasti na tom Lermontovově plánu? Jen proto musí naši lidé krvácet a umírat v té špinavé partyzánské válce, kterou nemůžeme vyhrát? Protože jsme uzavřeli to špatně uvážené spojenectví s Lermontovem?"
"Davide," řekl Alexander jemně. ,"Prosím vás, omluvte mého kolegu, doktore Whitlocku. Přesto ale něco na tom je. Zasloužili jsme si pozornost senátora Bronsona jenom proto, že podporujeme jeho nepřátele? Mohli jsme se tomu vyhnout, kdybychom zůstali neutrální?"
"Já o tom velice pochybuji, sire. A teď budu opravdu muset přednášet. Dovolte, ale lépe se mi přemýšlí vestoje."
Whitlock vstal a došel k mapě, před kterou rázoval sem a tam. "Vždycky jsem měl rád tabule," řekl nepřítomně. "Mám za to, že každý v tomto sále je prověřený - důkladně prověřený?"
, Ano, jistě," řekl Alexander.
Whitlock mlčel a rozhlížel se postupně po všech tvářích.
"Můžete pokračovat," ujistil jej Hal Slater.
"Jak generál Slater říká," řekl Lysander pečlivě.
Whitlock kývl Slaterovi a mírně se uklonil Lysanderovi. "Děkuji vám, Veličenstvo. Dobrá, tak začněme od začátku. Kondominium se rozpadá. Až se rozpadne, vypukne na Zemi válka a nezůstane omezená pouze na Zemi. Značně velké množství nacionalistů na Zemi má celkem úzké vztahy se svými koloniemi na to, aby se válka rozšířila za Sluneční soustavu. Máme pro ni jméno - mezihvězdná válka. Ale nevíme dost dobře, co to jméno znamená. Jenom to, že bude pěkně zlá, hodně zlá na to, aby stálo za to jí zabránit. Jsme zatím v obraze? Oukej.
Takže. Grantové a Blainové předpovídali tento vývoj již před dvaceti lety. Možná ještě dříve, ale před dvaceti lety mě najali, abych zkoumal jejich možnosti. Problém byl v tom, že mnoho možností neexistovalo. Příliš mnoho kolonií se navzájem nenávidělo. V některých oblastech bylo válečné loďstvo jedinou silou, která udržovala mír. Stáhněte loďstva a válka začne takhle." Luskl prsty. "Očividný závěr je, že loďstvo či jeho podstatná část musí být neustále v činnosti, pokud chceme mít vůbec nějakou šanci, že svou civilizaci udržíme.
To samozřejmě stojí peníze. Spoustu peněz, a loďstvo je k ničemu, pokud nemá základny, odvodní kanceláře, domovy pro vysloužilce a domovské přístavy pro rodinné příslušníky. Když chcete udržet civilizaci, musíte udržovat civilizované domovské základny. Potřebuje také předsunuté základny na hranicích civilizace s barbary. Předsunutá stanoviště, odposlouchávací stanoviště, čerpací a zásobovací stanice, základny. Některé z nich mohou být vyčleněné komplexy, ale je lepší mít celé planety.
To vyžaduje vojáky. Je to už dávno, co to muž jménem Feh-renbach formuloval takto: »Můžete přelétnout nějaké území, můžete je bombardovat, můžete je vyhodit do povětří a poslat do pekla, můžete je dokonce sterilizovat, ale nevlastníte je,
dokud tam na kopci nemáte na stráži sedmnáctiletého kluka s puškou.« Kde sebrat vojáky? Můžete je najmout. Není na to dost peněz, ale co je ještě horšího - když najmete žoldnéře, tak co vlastně máte?"
Všichni se podívali po Slaterovi a Owensfordovi, ale potom pohled odvrátili.
"Samozřejmě, existují žoldnéři a žoldnéři,'" pokračoval Whitlock. "Zdaleka si nejsou všichni podobní. Vezměte si Falkenbergovu legii. Původně to byl 42. pluk kondominiální řadové námořní pěchoty. Ohromně vyznamenávaný, byla to elitní jednotka ještě předtím, než převzal velení Falkenberg. Není divu, že zůstala pohromadě, i když Kondominium nařídilo její rozpuštění. Lermontov jim pomohl najít práci. Počítejte. Falkenberg a Lermontov se znají dlouhou dobu. Z obou stran se jedná o loajální vztah. Můžete si Falkenbergovu jednotku představit v určitém smyslu jako Lermontovovu pretoriánskou gardu, s tou výhradou, že Lermontov není žádný případný císař.
Ale to je jenom jeden pluk. Abyste udrželi situaci v rukou, potřebujete jich víc. Kde je vezmete?"
"Na Spartě," řekl král David. "Vy a můj otec..."
"Sire, raději nepředbíhejme," zarazil jej Whitlock. "Zatím jsme došli k tomu, že potřebujeme základny a vojáky, kteří by je hlídali. Potom je tu další potřeba, planetární vlády, které mají zájem o uchování civilizace. Místa bez zášti, kterou by bylo nutné překonávat, bez ambicí, které by bylo nutné potlačovat. Jako je Sparta. Není divu, že jste byli první na řadě, kdo byl přizván k podpisu."
"Nešlo o žádný závazek. Tehdy," řekl Alexander., J^ermon-tov a Grant byli naši přátelé, měli jsme určité obchodní koncese, příznivý výklad pravidel..."
"Což všechno skončilo, když Grantové a Blainové ztratili vliv," řekl David.
"Jasně, ale dalo se předvídat, že to tak dopadne," pokračoval Whitlock. "Měli jste to vědět. Kdyby nebylo jasné, že všechno půjde k čertu a nikdo tomu nedokáže zabránit, tak by
nebylo zapotřebí takové konspirace. Jaké jsme měli alternativy? Spojit se s Bronsonem?"
Alexander pokrčil rameny. "To nám nikdy nikdo nenabídl. Kdybychom..."
"Kdybyste to udělali, tak byste nakonec přišli o svoji nezávislost," řekl Whitlock. "Bronsonovy planety mají loutkové vlády a hlavní slovo tam mají Bronsonovi zástupci. Nemyslím, že by se s tím Sparta smířila."
, Ani já ne," ozval se baron von Alderheim. Tvářil se zamyšleně. "Tohle by podle vás nastalo, kdyby Croser a jeho lidé vyhráli?"
"Jo."
"Vědí to?" Otázku položil sir Alfred Nathanson. Naťhanson byl ministrem války, ale byla to spíše administrativní než

velitelská funkce. Podle spartské ústavy byli vrchními veliteli králové, kteří mohli vydávat rozkazy přímo jednotlivým generálům. Fakticky byl skutečným ministrem války korunní princ Lysander, zatímco Naťhanson vyřizoval administrativní detaily.
"Pochybuji," odpověděl Whitlock. "Vy všichni znáte Cro-sera lépe než já. Myslíte si, že by mu role loutky připadala nějak zvlášť přitažlivá?"
."Přitažlivá určitě ne," odpověděl Alexander. "Ale nejsem si jist, jestli by ji nepřijal. Jeho otce jsem znal dobře, ale Dion je pro mě trochu záhada. Přijal by pozlátko moci bez skutečné její podstaty? Možná, že ano. Asi by se dokázal přesvědčit, že to je pro dobro věci, že to poslouží něčemu vyššímu."
"A že dokáže někdy v budoucnu využít svého postavení, aby to změnil," dodal Roland Dawson. "Ano, řekl bych, že asi takhle nějak by uvažoval. Ale teď určitě očekává, že se zmocní jak pozlátka, tak podstaty."
"No, na to má tedy rozhodně nepatrnou šanci," řekl Whitlock. "Tím spíš, když uvážíme, s kým se spojil." Kliknul na programovou nabídku a na nástěnném monitoru se objevil snímek.
"Polní prima. Takhle říkaj! heilóti své vojenské velitelce, stejně jako Čroser je nazýván spartská prima a Bronson pozemská prima. Zajímavý soubor označení, co říkáte? Nevyjadřuje vůbec, kdo je komu podřízen. No, každopádně, tady ji máme."
Zena na monitoru vypadala asi na třicet a měla zřetelné eu-roafrické rysy. Výška 180 cm podle měřítka na okraji obrázku, vysedlé lícní kosti, svérázná krása doplněná hřívou rozpuštěných kudrnatých vlasů. Ohromující atletická postava. Na rtech jí pohrával nestoudný úsměšek.
"Slečna Skida Thibodeau, přezdívka Skilly, narozená v roce 2061 v Belize Čity ve středoamerickém státě Belize. Matka příslušnice sekty mennonitů, unesena a přinucena k prostituci, otec pasák. V šesti letech osiřela, základní vzdělání se jí dostalo v katolické dobročinné škole. Transponovaná beliz-skou vládou - to už byla sama zralá pro šibenici - pro »přeči-ny vůči veřejnému pořádku« v roce 2083. Vypadá lépe než naši obvyklí teroristé, ale jen se podívejte na ten výčet! Travičství, pojišťovací podvody, distribuce drog, přepady, zastra-šování, vražda, vyděračství - všechno, na co si dokážete vzpomenout. Když se vaše policie začala zajímat o její konto a podobné věci, tak zjistila, že se jí podařilo nashromáždit více než šest milionů kreditů."
"No, není to žádná troškařka," řekl Lysander sarkasticky.
"Správně. Taky se jí podařilo dostat většinu těch peněz mimo planetu. Nejspíš je ulila někam, kam se může dostat, až bude muset rychle zmizet. Šest let také byla, ehm, intimní přítelkyní vašeho dobrého měšťana Diona Crosera, ale nejsou tu žádné důkazy politické vazby. Tedy písemné důkazy."
Náčelník Hruška kysele přikývl. "Nemáme žádný záznam v trestním rejstříku, kromě jednoho obvinění z přepadení, které ji dostalo do vězení. Víme už moc let, že je to kriminálnice, ale nemáme žádné důkazy. Hodně se stěhuje, ale vždycky na pár měsíců je u Crosera. Ukazují se spolu veřejně v nočních klubech."
"A Croser byl samozřejmě naprosto šokován, když zjistil, že je zapletená v trestné činnosti," doplnila ministryně spravedlnosti Rusherová.
"Jde o to, že se jen tak někomu nepodrobí," řekl Whitlock. "Neslučuje se to s její osobností. Takže tady ji máme, jak dělá špinavou práci za Crosera, a pokud Croser sám není dost chytrý na to, aby viděl, co Bronson zamýšlí se Spartou, tak ona je. Což vyvolává otázku, jakou hru vlastně hraje?"
"Máte na ni odpověď?" zeptal se Alexander.
"Jedině to, co se zdá očividné. Počítá s tím, že až boje skončí, bude spartská i pozemská prima tancovat podle toho, jak bude pískat polní prima." Pokrčil rameny. "Jestli dokáže pře-chytračit Bronsona, tak potom je opravdu třída."
"Dábelská, ale nezkušená," řekl Hal Slater. "Nezkušená, co se intrik tohoto typu týče. Tam, odkud pochází, byla ze všech nejmazanější. Dokázala přechytračit každého. Podívejte se na její plán tažení v údolí. Je složitý, dobře vyladěný, chytrý -a naprosto nefunkční. Mám podezření, že s tímhle je to stejné. Prostě nemá žádné zkušenosti zjednání se skutečně chytrými lidmi, s lidmi podporovanými stejně inteligentním generálním štábem. Její zkušenost s Croserem jí patrně žádné iluze nevzala - a Bronsonovi lidé jí samozřejmě žádné brát nehodlají."
"Dokud nebude příliš pozdě," řekl Whitlock. "Jo, souhlasím, že asi takhle nějak to bude. Počítá s tím, že až bude po všem, bude tomu velet s Croserem po boku, aby jí pomáhal, a on počítá s tím samým, akorát s vyměněnými rolemi."
"Oni se opravdu chtějí stát vládou?" uvažoval nahlas David. "Oni chtějí vládnout!"
"Ne, sire, nechtějí vládnout. Chtějí panovat," řekl Caldwell Whitlock. "To není totéž. A jak ukazuje zpráva generála Owens-forda, došli ve svém záměru už hodně daleko."
Alexander potřásl nevěřícně hlavou. "Jak mohli lidé jako oni dát dohromady armádu, armádu schopnou bojovat s profesionály, přímo nám pod nosem?"
"Pečlivé plánování," řekl Whitlock. "Smysl pro odhad podmínek. A spousta mimoplanetární pomoci. Podmínky na prvním místě. Právě jsem říkal tady generálu Owensfordovi, že tohle není válka, na kterou je zvyklý. Je to revoluční boj toho typu, k jakým na Zemi docházelo před sto padesáti lety. Podívejte, vy jste obětí vlastního úspěchu. Útlak a zoufalství nevyvolávají revoluce. V celé zaznamenané historii bylo jenom jedno úspěšné povstání otroků. Ne, revoluce jsou vyvolávány nadějí - ve spojení s určitým stavem sociální dezorganizace. Mohla by to způsobit porážka ve válce, ale Migrační úřad způsobil něco podobného - a také nesplněné ambice. Lůza může naplnit vojenské řady, ale jedině lidé usilující o vlastní prospěch je mohou vést.
Planety jako Mejdži nebo Churchill jsou pro tento typ války příliš homogenní a stabilní. Musely by se stát obětí nějaké invaze. Například Frystaat nebo Diego jsou planety výrazně utlačovatelské. Ty by zastřelily vašeho Crosera již před lety. Vy se nacházíte, obávám se, asi někde uprostřed. Na mnoha místech je civilizace jen tenkou vrstvou na moři barbarství. Řím měl Goly a Sasy, Země je rodí přímo ze své podstaty. Presto však tamní systém má jistou stabilitu. Masy své vládce nikdy nespatří, většinou jsou ponechány postupné degeneraci, přičemž ti jejich příslušníci, kteří jsou

nebezpeční, bývají vyexpedováni anebo zverbováni k námořní pěchotě či k válečnému loďstvu. Produktivní pracující menšina je udržována v poslušnosti hrozbou - promiňte mi pozemskou terminologii - davu měšťanů. A nepatrná vrstva vládnoucí oligarchie je tak bezpečná. S jedinou výjimkou - není bezpečná sama před sebou. To je místo, kde může dojít ke zhroucení systému, tak jako se to stalo ve starém Římě.
Takže," pokračoval a zapálil si doutník, "vy zde máte místo toho opačný problém, vycházející zezdola. Rozumějte, vy tu máte naprosto neobvyklou vládnoucí třídu. Je to plná třetina obyvatelstva a je viditelná. Pak vám Kondominium pošle barbary ze Země. A co vy uděláte? Dáte jim šanci. Nedáte jim
žádnou možnost výmluvy. Nic. Dáte jim jasně najevo, že jejich neúspěch je jejich vlastní chybou, a ještě to zdůrazňujete zviditelněním úspěchu a jeho zhodnověrněním.
To docela fungovalo, dokud jste nezačali být v menšině. Hodně z nich si vedlo dobře a vy jste dosáhli pozoruhodné a obdivuhodné sociální proměnlivosti. Ale hodně z nich si dobře nevedlo. Měli za sebou příliš mnoho generací neúspěšných předků, příliš dlouho vůbec ani netušili, co měšťanství znamená. Vidí ve vás bohaté otrokáře a bylo jim řečeno, že úplně postačí, když si vezmou to, co je na dosah ruky. Dobrá, s tím si dokážete poradit, pokud neztratíte nervy, ale nikde není psáno, že to bude snadné."
"Dáváme jim všechny možné příležitosti, aby si polepšili. Mají šanci stát se měšťany, rozhodně jejich děti," řekl lord Ja-maga. "Můj dědeček sem byl deponován!"
"Jasně, pane, ale nezapomínejte, jak se věci mění. První generace deponovaných se zde zařadila do pracující společnosti, ve které byla řada příležitostí. Nebyla tu žádná opozice, která by stála za řeč. Teď tu máte záplavu těch barbarů. Mnozí z nich vyrůstali v žumpách, kterým vládly krysy v lidské podobě. Například Skida Thibodeau z Belize. Jediný rozdíl mezi tamními pouličními gangy a vládou byl v palebné síle. Slečna Thibodeau vyrůstala v prostředí, kde neexistoval zákon ani morálka. Má ohromné schopnosti a morálně volní vlastnosti žraloka kladivouna." Další mohutné zabafání z doutníku.
"Samozřejmě místní demografické složení také nepomáhá. Problém je v převaze mužů. Velká koncentrace mladých, sociálně znepřátelených a sexuálně frustrovaných mužů s žádnou vyhlídkou na založení rodiny je receptem na problémy. Naverbovat je do vojska a poslat je na jiné planety byl dobrý nápad, až na to, že přišel pozdě. Protože tu zapracoval poslední faktor: kdo má ze stávajících podmínek prospěch."
"Čroser," řekl někdo.
Jméno zaznělo jako kletba.
"To je pravda. Pro utopistické společnosti je typické, že se v druhé generaci dočkají povstaleckých živlů. Je smůla, že ve vašem případě se jedná o perverzně brilantní mozek s dětinskou záští proti celému sociálnímu řádu. Zná historii, zná slabá místa vaší společnosti. Četl jsem některé jeho práce z doby, kdy studoval na univerzitě.
Je to také charismatický vůdce, který si dokáže získat oddanost, nebojí se přenést pravomoci a umí si vybírat schopné lidi.
Odhaduji, že tohle plánoval skoro dvě desetiletí. Shromažďoval fondy - nebude vás šokovat, když řeknu, že vlastní víc peněz, než tady Freiherr von Alderheim?"
Průmyslník vypadal, že šokován je.
"Má spoustu dluhů," řekl Whitlock. "Ale také spoustu moci."
"Kde to získal?" chtěl vědět von Alderheim.
"Hodně pochází z mimoplanetárních zdrojů," řekl Whitlock. "Je lehké uhádnout odkud."
"Takže si ho koupil Bronson? Proč? Jaké úmysly má Bronson s námi?" ptal se Alexander.
"Pluky. Chce totéž, co Lermontov," odpověděl Whitlock. "Vy jste se rozhodli vybudovat fabriku na vojáky. To bylo z hlediska Bronsona fajn. Stejně počítal s tím, že to provede Croser, takže jste začali dobře. Potom se staly dvě věci. Slečna Skilly se najednou nemohla dočkat, aby už se věci daly do pohybu - nevím proč, snad začala pociťovat přibývající roky - a vy jste sem pozvali Falkenbergovu legli, aby ty vojáky vycvičila. To stačilo na vzbuzení Bronsonovy pozornosti."
."Protože nenávidí Falkenberga," řekl David.
, Jiiu, sire, na tom něco je, ale kdybyste sázel na to, že velkosenátor Adrian Bronson se nechává unášet emocemi, tak byste pokaždé prohrál. Ne že by si občas neliboval v zášti, je to zatraceně zavilý chlap, ale zamyslete se nad tím. Když postavíte běžné žoldnéřské pluky pro mimoplanetární nasazení, vůči komu asi budou loajální?"
,"Předpokládám, že vůči výplatčímu žoldu," řekl Lysander mírně.
"Přesně tak. Ale Vaše Veličenstvo bylo s Falkenbergovou leglí na Tanithu. Ke komu jsou oni loajální?"
"K Falkenbergovi. Chápu," řekl Lysander. "To, co Bronson zprvu viděl jako výhodu - žoldnéřské pluky, na které by mohl mít vliv - se ukázalo jako pravděpodobná hrozba."
"Takhle nějak to asi bylo," řekl Whitlock. ."Předtím byla jeho podpora Croserovi jenom formální, taková, jakou poskytuje mnoha planetám jen tak pro jistotu, způsob, jak si udržet vliv. Sparta nedávala nijak najevo, že má něco společného s Falkenbergem nebo s Lermontovem. A potom z ničeho nic princ Lysander odletí na Tanith, kde se Falkenberg s jedním z Blainů tajně spolčí, aby překazil Bronsonovy plány získat větší vliv nad válečným loďstvem. Korunní princ Lysander se stane panem kornetem Princem, a to úplně postačí na to, aby byla senátorova pozornost probuzena."
"Proč?" zeptal se David.
"Počítám, že jste se nikdy nesetkal s Falkenbergem," poznamenal Whitlock. „JCdyby ano, tak byste se neptal. Na každý pád velice brzy už nemusí být na pochybách, jestli princ Lysander zvolí v nadcházejícím konfliktu Lermontovovu stranu, protože pan kornet Princ jde a zhatí Bronsonovi celou operaci ve prospěch Lermontova."
"Jenom hra. Sám jste řekl, že je to jenom hra."

"Až skoro sem to byla jen hra," souhlasil Whitlock. "Bronson nestál o to, aby Croser vyhrál a upevnil svou pozici, ale nechtěl taky, aby prohrál. A tak posílá dostatek podpory, aby ho udržel nad vodou. Ale to všechno se loni změnilo. Teď je to všechno pryč."
"Takže proto sem poslal technonindži," řekl Slater. "A zin-tenzivnil svou vnější podporu."
"Takže co se stane teď?" zeptal se Lysander.
"Nepředbíhejme událostem," poznamenal Whitlock. "Nejprve se podívejme na to, čemu čelíme. Croser budoval dvacet let politickou strukturu bez nějaké větší opozice. Koneckonců nikoho ani nenapadlo, že by organizování Neměšťanské fronty znamenalo něco jiného než cvičení v marnosti. Budování ideologie. Už jsem se zmínil o tom, že tohle je trochu archaické místo? Ne? Podívejte, vy tu máte něco opravdu sta-romódního. Skutečnou pravověrnou maoisticko-leninskou stranu predvoje, která to myslí smrtelné vážně. Ach, ne přísně marxistickou, i když má některé ty prvky, ale spíše nacio-nálně socialistickou, skutečně. Najednou začne budovat armádu. Tady generál ví lépe než já, jakými způsoby se to dá udělat."
Owensford přikývl. "Udělali jsme si určitý obrázek na základě výslechu zajatců," řekl.
"Nejdřív začnete v malém, s několika oddanými partyzány. Dáte jim vojenské vzdělání a naverbujete skupiny lidí s výcvikem — spousta dobrých důstojníků a poddůstojníků na Zemi je na suchu, a poddůstojníci jsou zpočátku ještě cennější než důstojníci. Není jich mnoho, kteří by stáli o to, přidat se k téhle partě, ale je jich dost. Pošlete další naverbovat žoldnéřské jednotky na jiných planetách, takže dostanete muže s bojovými zkušenostmi. Použijte je k výcviku vybraných místních rekrutů, kteří jsou oddaní vaší věci. Začíná to v malém, ale jakmile se jednou rozjedete, vzrůst bude geometrický. Shodli jsme se také, že oni - pravděpodobně Croser - začali hromadit výzbroj a výstroj, v údolích a jinde, už nejméně před deseti lety. Většinou se jednalo o propašované lodní zásilky. Čroserovy společnosti dostávaly vývozní zakázky dostatečně nadsazené na to, aby kryly pěti až deseti procenty svou skutečnou cenu, a používaly zisk ke skutečnému prodeji na pokrytí nadbytečných dodávek. Je to složité, ale funguje to, přičemž moc lidí se o tom nedozví."
Alexander otáčel v prstech perem. "Ale Croser si určitě nemohl myslet - pokud je to on - že taková síla svrhne vládu? Koneckonců bratrstva mohou v případě nebezpečí povolat do zbraně sta tisíce vojáků."
Whitlock zamával doutníkem, aby zdůraznil svou myšlenku. "Nejde o útok a výměnu vlády - vy myslíte v termínech moderní války, uvažujete o malých rozhodných taženích, Vaše Výsosti. Nepřítel užívá starší schéma. Jejich cílem nejsou ve skutečnosti ozbrojené síly, ale společnost jako celek. Oni vám neposkytují žádný cíl útoku, zatímco vy musíte bránit všechno. Nemůžete provést všeobecnou mobilizaci organizací bratrstva na dlouhou dobu. Znamenalo by to přílišné ochromení života. A hodně příslušníků, pokud nejsou zrovna ve zbrani, je roztroušeno po farmách a rančích na míle vzdálených. Existuje jedno vojenské rčení..."
"Bedřicha Velikého," doplnil Owensford. "Kdo brání všechno, nebrání nic. To je naprostá pravda."
"A také jedno čínské rčení," pokračoval Whitlock, "které shrnuje použitou metodu: »Smrt pod tisícem šlehnutí«." Další mohutné zabafání. "Nebude to fungovat, rozhodně ne tím způsobem, jak si to Croser původně naplánoval. Povstalci podcenili solidaritu vašich bratrstev. A také to, jak začínají být jejich příslušníci naštvaní." Ponurý úsměv. "Bezcílní lidé nechápou, jak zarputilí dokážou být obyčejní lidičkové, když jsou jejich hodnoty pošlapávány. Ale Croser teď dostává pomoc zvenčí, a v tom je celý ten rozdíl."
"»Smrt pod tisícem šlehnutí«, to platí politicky stejně tak jako vojensky," pokračoval Whitlock. "Například to referendum, které tak prosazuje."
David zlostně odfrkl. "To je fraška. Referendum o vesmírném volebním právu, kde nemáme vesmírné volební právo? Není to nic jiného, než zkouška veřejného mínění."
Whitlock se uchechtl. "Jde o to, že vy lidé děláte z hlasování velký humbuk. Na Zemi už nezůstaly ani tři státy, kde by volby měly nějaký význam. Určitě k nim nepatří USA. Tady to je žárlivě střežené privilegium. Zbytek obyvatelstva si myslí, když s tím ti měšťané tolik nadělají, tak to musí být dobrá věc, která stojí za to. Protože většina měšťanů se nepřiblíží ke Croserovu průzkumu ani na deset metrů, vsadím se
s vámi, že bude proveden s úzkostlivou čestností a stejně vyhraje na celé čáře. Nemá to žádnou právní závaznost - ale stejně to rozdělí obyvatelstvo ještě víc. Kdo asi tak vystoupí a řekne na rovinu: »Ano, jsem tak nízko, že se nedotýkám ani hadího břicha a nezasloužím si hlas?« Bude to mít rozhodně určitý vliv na ty, kteří by rádi pro sebe anebo alespoň pro své děti získali měšťanský status.
Je to psychologicko-politické džiu-džitsu. Až vyhraje, bude tvrdit, že má lidový mandát. A zase znovu některá opatření, která jste nuceni přijmout, naženou určité okrajové vrstvy měšťanů ke Croserovi. Vyšší daně, například. Dále omezený přístup k palným zbraním. Je to nezbytné, to jistě, ale mnozí z vašich považují držení zbraní téměř za náboženské tabu: »ozbrojení lidé jsou svobodní lidé«. Stejně jako válečná omezení všeho druhu. Ti, kteří se nedají ke Croserovi, budou vytlačováni směrem k radikálům na druhé straně spektra, k tomu ubohému bláznu Armstrongovi a jeho Tajné měšťanské armádě, anebo k radikálnímu davu z Pragmatické strany. Mezi nimi panuje také spousta sobeckých zájmů. Pohraniční planety s nedostatkem pracovních sil mají vždy sklon k systému nucené zaměstnanosti, otroctví či najímání zahraničních dělníků. Jakmile tu je nepatrný profit a plná zaměstnanost, dělníci mají tendenci k fluktuaci. To představuje opravdu lákavou příležitost použít k zajištění přísunu pracovních sil výjimečné ekonomické prostředky za cenu, která ještě umožňuje nějaký zisk. Většina vašich měšťanů prokázala obdivuhodnou zdrženlivost, ale začínají být zuřiví a vystrašení. A každá změna tímhle směrem děsí neměšťanské vrstvy ještě více."
"Otročení za mzdu. Nevolnictví," řekl Alexander. "Já vím, že se to stává, ale je to v protikladu se všemi zásadami, na nichž byla tahle vláda založena."
"Jasně," řekl Whitlock., Ale nepřítelem každého svobodného člověka je hrabivý člověk, který má opravdový úspěch. Největšími nepřáteli kapitalismu jsou úspěšní kapitalisté.

Právě kvůli tomu musíte mít vlády, ale mít jenom vládu, to nestačí. Existuje spousta lidí, kteří začnou na dně, zbohatnou díky svobodě a tvrdé práci, a potom se snaží uchvátit vládu, aby už nemuseli dál pracovat.
Faktem je, že až tohle všechno skončí, mám pro vás určité rady, jak ten váš systém trochu zalátat. Musíte svým jednotlivým dělníkům dát trochu víc moci a odborářským bosům a vlastníkům trochu méně. Ale to si necháme do šťastnějších časů. Právě teď vás ty nevypočitatelné teroristické akce nutí utahovat šrouby, dávat víc moci vlastníkům, protože jsou loajální, a na ty dole pouštět hrůzu. A kromě toho ukazujete, že královská vláda nedokáže ochránit ani samotné měšťany. To se podepisuje na loajalitě neměšťanů a na jejich morálce."
Na tvářích kolem stolu se zračil ponurý hněv. V hrubých rysech si to vše uvědomovali, ale pozemšťanovo chladně střízlivé zhodnocení situace je šokovalo.
Owensford točil v prstech svou brigadýrkou.
"Ukazuje se to v jejich přístupu k válčení," řekl přemýšlivě. "Ze začátku jsem z toho byl úplně vyveden z míry. Oni podle mě nebojují tak, jak tomu termínu já rozumím. Jak se doktor Whitlock už zmínil, zvykli jsme si na určitý styl válčení. V zásadě limitovaný, se snahou nezničit hodnoty, za které bojujeme ve společenstvích příliš křehkých na to, aby vydržely napětí masové mobilizace. Je to válka mezi kondotiéry. Manévrovací válka, jsme připraveni bojovat, ale teprve když jedna ze stran má neporazitelnou převahu. Potom uzavíráme smlouvy. Vojáků je málo, jsou drazí a každý z nich je pečlivě vycvičen, takže žoldnéřští kapitáni je nasazují jen s těžkým srdcem.
Avšak naši nepřátelé tady," pokračoval, "nevedou tenhle druh války. Vůbec ne. A jsou ochotni plýtvat vojáky, protože jich vždycky naverbují víc než my."
Doktor Whitlock zamáčkl svůj doutník. "Podrobnosti jsou v mé zprávě, pánové," uzavřel. "Lituji, že jsem nemohl být víc optimistický. Máte pár opravdových problémů. Nic, co
byste nemohli zvládnout, kdybyste se v tom plácali dál a dál, pokud by ovšem neměli pomoc zvenčí. A tu bohužel mají."
"A Bronson opravdu chce být císařem?" zeptala se Elayne Rusherová.
"Spíše předsedou," odpověděl Whitlock, "ale ano, chce."
"Císařem Čeho?" chtěl vědět David Freedman.
"Něčeho co možná největšího, Vaše Výsosti."
"To je nemožné," poznamenal Peter Owensford.
Whitlock pokrčil rameny. "Možná. Možná ne. Podívejte se na to takhle. Sparta je neutralizovaná. Nemáte skoro žádnou armádu, o válečném loďstvu vůbec nemluvě, takže nemůžete ovládat ani svou vlastní planetu. Přinuťte velký senát, aby odstranil Lermontova z velení loďstva dřív, než se Kondominium rozpadne, dokud lidé senát ještě poslouchají, a dosaďte jako velkoadmirála nějakého Bronsonova člověka..."
"Copak by to loďstvo dovolilo?" zeptal se Alexander.
"Mohlo by. V loďstvu je silná tradice poslouchat rozkazy a držet se mimo politiku. A držet pospolu. Jestliže by byl Bronson dostatečně opatrný ve výběru kandidáta, existoval by v loďstvu velký tlak poslechnout a držet pospolu. Poslední věc, kterou většina těch kapitánů chce, je vzájemná válka."
"Stane se to?" dožadoval se odpovědi Lysander.
."Pravděpodobně ne. Zaprvé nemá dost hlasů na to, aby se mohl zbavit Lermontova, alespoň tak dlouho, dokud se Grant drží."
"Asi můžeme předpokládat, že jste v té věci udělal, co bylo ve vašich silách," řekl Lysander. Whitlock přikývl. "Tak. Protože s tím už nemůžeme dál nic dělat, soustředíme se na svoje vlastní problémy. Můžete dokázat, že je to Bronson, kdo podporuje povstalce?"
"Ano, Vaše Výsosti, a celkem nedávno toho už bylo dost. Nepředpokládá se, že velkosenátor! povedou vlastní soukromé války. Ale skutečností je, že Kondominium se rozpadá. Každý senátor se teď stará sám o sebe. A Bronson nabídne tolik, kolik je potřeba, aby dosáhl svého."
"Protože nemá v úmyslu své dluhy čestně splatit."
"Možná, ale nevsázejte na to. Dobrý politik drží slovo, a on je v politice už dlouho. Na tom však stejně nezáleží, jasné je, že Bronson má ohromné zdroje jak na Zemi, tak mimo planetu. Rodina Bronsonů má určitě větší čistý příjem než dualis-tická monarchie."
"A je ochoten utrácet miliardy na podporu našich nepřátel," konstatoval Alexander.
"Jasně. Potřebuje továrnu na vojáky. Vy jednu máte," řekl Whitlock. "Jakmile se Kondominium rozpadne, bude to jako pád říše římské. Bronsonovy pozemské peníze budou fuč. Právě teď jde o to, buďto je použít, anebo o ně přijít."
"Nový Washington," řekl Lysander. "Co víte o něm?"
Whitlock přikývl. "Tam to jde dobře. Falkenberg a jeho zaměstnavatelé mají pod svou kontrolou dobrou polovinu planety a tu druhou budou zvládat tak dlouho, dokud loďstvo nezasáhne. A to nezasáhne, protože na to dohlíží Lermontov, ale Blaina a Granta to stojí hodně námahy."
"Takže v náš prospěch už se angažovat nemohou, čili nemůžeme počítat s tím, že by místní kondominiální loďstvo ochránilo naše průzkumné družice," řekl Lysander.
"Tak nějak to bude, Vaše Výsosti. Na druhé straně situace na Novém Washingtonu nebude trvat navěky, a jakmile bude skončena, jsme první na řadě." Whitlock pokrčil rameny. "Jediné, co musíte udělat, je vydržet. Máme tu politickou válku, a tak musíme udělat nějaké politické plány. Promluvíme si o tom příště."
"Právě jsem si uvědomil," promluvil David Freedman, "že by k tomuhle stejně došlo, i kdybychom se nezapletli s Ler-montovem. Croser by budoval svoji moc s Bronsonovou pomocí a my bychom nikdy nevěděli, že se to děje."
Lysander promluvil téměř šeptem: "A nikomu na Spartě nezáleží. Jsme prostě jenom figurkou na něčí šachovnici."
Whitlock zachmuřeně zavrtěl hlavou. "Já bych to takhle nestavěl, Vaše Výsosti. Chápu, na co narážíte. Jak Lermontov,

tak Bronson si myslí, že zachraňují civilizaci, všelidské hodnoty ve světě, který jde do pekla. Rozdíl je v tom, že Falkenberg a Lermontov si nejsou tak docela jisti, že oni jsou ti jediní, kteří vědí, co je pro vesmír nejlepší. K čertu, oni mají rádi svobodné lidi. Hledají přátele a spojence, nejenom poddané."
"Přál bych si, abych tomu mohl věřit." řekl David.
"Jaké máme možnosti?" zeptal se Alexander. "Celý civilizační základ se hroutí."
"Už nikdy víc zákon," promluvil Owensford.
Udiveně na něj pohlédli.
"Zákon o válce a žoldnéřský kód cti - byli jsme schopni vynutit si jejich dodržování, protože každý, na kom záleželo, v ně věřil, a ti, kterým na nich nezáleželo, byli z vojenského hlediska zanedbatelnou silou. Dokázali jsme je přinutit, aby je bezvýhradně dodržovali. Doktor Whitlock se tu zmínil o našich místních barbarech. Mezi nimi jsme prováděli odvody, ale dostávali se pod velení civilizovaných mužů. Teď tu máme armádu - ne dav, ale skutečnou armádu -jejíž velitelé jsou sami barbaři. Celé generace se nám dařilo udržet válku v limitovaných hranicích. Obestavěli jsme ji stěnou slávy, válka byla strašlivá, ale nádherná. Teď bude strašlivá a hnusná."
Lysander nic neřekl, ale Petra Owensforda zamrazilo, když zachytil princův pohled.
Croftonova encyklopedie obydlených planet (2. vydání)
Smlouva o nezávislosti, Spartská:
Dohoda podepsaná mezi Velkým senátem Kondominia a Dualislickou monarchií Sparta (v.t.) roku 2062. Dohoda o původním osídlení mezi Konstiluční společností a koloniálním úřadem Kondominia zaručovala svrchovanou vnitřní samosprávu, ale Kondominium si podrželo jurisdikci nad rozsáhlou enklávou ve Sparta City (v.t.), orbitální tranzitní stanici Egeis (v.t.) a čerpací stanice kolem plynového obra, planety Zeus. Kromě toho zůstala v období samosprávy na Spartě posádka kondominiálního pluku námořní pěchoty a její velitel také vykonával funkci generálního guvernéra a prosazoval zbytkové pravomoci, jež si podržel koloniální úřad a jež se většinou týkaly regulace nedobrovolných kolonistů a trestane-cké populace.
V souladu s politikou "nového pohledu* vekosenátora Fedrokovského, prosazujícího zredukování kondominiální angažovanosti na těch vzdálených systémech, kde to bylo proveditelné, začaly v roce 2060 rozhovory s dualis-tickou monarchií. Podle podmínek smlouvy se královská vláda stala plně zodpovědnou za vnitřní pořádek a vnější obranu Spartského systému a všechna omezení týkající se místních vojenských a policejních sil byla zrušena. Tranzitní stanice a oběžné zásobovací stanice kolem Dia byly rovněž převedeny pod pravomoc královské vlády. Smlouva však také stanovila, že zařízení určená pro používáni představiteli Kondominia a vojenského loďstva budou spravována na spartské náklady. Tykalo se to doků, palivových skladů, opravárenských dílen a raketoplánů obstarávajících dopravu mezi oběžnou dráhou a planetou. Migrační úřad si také podržel kontrolu nad pokračujícím přísunem nedobrovolných kolonistů a jeho objemem, a pro tyto účely je nadáte udržována kondominiální enkláva ve Sparta City s redukovanou posádkou. Sankce obsažené ve smlouvě umožňují náčelníkovi této enklávy zasáhnout v případě, že královská vláda nezajistí plnění těchto závazků...
"Výběr velitelů a jejich výchova ve speciálních jednotkách západních států se odchýlily od vojenských norem po strávení neúspěchů na bojištích v průběhu malajské krize v padesátých letech. Velení SAS, nespokojené s výkonem jednotky v bojích proti komunistických teroristickým bandám, došlo k závěru, že je nutná revize náboru a základního výcviku příslušníků SAS. Program, jenž byl za tím účelem vyvinut, byl aplikován nejenom na mužstvo. Do náročného a zcela nového selektivního procesu byli zahrnuti také důstojnici.
Selektivní systém SAS eliminoval kandidáty, kteří nevyhovovali po stránce fyzické, nebyli schopni zdravého nezávislého úsudku pod vlivem stresu a chyběla jim motivace. Systém zahrnuje několikatýdenní náročný výcvik v individuální orientaci na pevnině. Kandidáti nesou na dlouhých pochodech těžké plné polní. Každý muž si den po dni stanoví vlastní osamělý kurs a nesmí se spoléhat na ostatní, že za něj učiní rozhodnutí. Během pochodů nejsou kandidáti povzbuzováni, ale naopak dostávají každou příležitost z kursu odejít, což by mělo za následek ztrátu šance na přijetí do jednotky. Kurs je normálně schopno dokončit asi 15 až 25 procent kandidátů, kteří se tak kvalifikují na přijetí do pluku. Ti, kteří absolvují výcvik úspěšné, zaručují vysoké IQ, vynikající fyzickou kondici a demonstrují schopnost moudře se rozhodovat navzdory veliké únavě a mentálnímu stresu. Pro službu v SAS jsou vybíráni jedině motivovaní, soběstačni a bystře uvažující jedinci.
Rod Paschall
Konflikty s nízkou intenzitou v roce 2010:
Speciální operace a nekonvenční válečnictví v příštím století
(Institut pozemního válečnictví, asociace pozemní armády USA, 1990)
...na začátku války to bylo snadné, mohli jsme dojít do Kábulu a zaútočit, kde jsme chtěli. Měli jsme svoje základny dva až tn kilometry od nepřátelských pozic, dokonce na šest sedm kilometrů od největší sovětské základny v Darlahma-nu... V roce 1982 měli kolem tříkilometrový bezpečnostní pás, ale nebyl moc účinný... Konečně jsme dostali 207 mm rakety s dosahem 8 kilometrů, takže cíle uvnitř hlavního města byly pořád pod palbou.
...Nakonec rozšířili kolem dokola pás svých předsunutých stanovišť a snažili se ovládnout oblast kolem města alespoň tak širokou, aby byli z dosahu našich raket. Navzdory třem prstencům obranných postavení, která vybudovali, jsme pořád dokázali pravidelně proklouznout skrz a naše operace neustále pokračovaly... Samozřejmě teď už jsme si museli počínat pořádně profesionálně. Všechny operace se musely pečlivě plánovat. Museli jsme mít spoustu ochranných skupin, protože jsme potřebovali zaměstnat všechny nepřátelské posty v té oblasti... Museli jsme přesné znát trasy. Museli jsme studovat alternativní ústupové trasy. Museli jsme si dávat pozor na miny, pasti, světlice, které odhalovaly naše postavení, dokonce i na psy.
Velitel mudžahedinů, Afghánistán, 1985

V.
Vrtulník s překlopným rotorem změnil klopení vrtule. Letadlo zakroužilo před přistáním nad vojenskou základnou.
"To je fajn, že zase navštívíme prapor," poznamenal Harv Middleton.
Lysander se na okamžik usmál, než se otočil dozadu k oknu. "Teď už je to pluk. Či bude, až odsud odletíme." Dole, na třech pahorcích uprostřed nekonečné travnaté půdy, tábořil První královský pluk korunního prince. V současnosti byli převedeni do týlové oblasti k bezpečnostní službě, což byl jakýsi oddechový a rekreační čas. Snadná služba, ale Lysander měl radost, když viděl, že jim to nezabránilo ve výstavbě opevněného tábora s obranným perimetrem obehnaným ostnatým drátem a zoranými minovými poli, společně s palebnými stanovišti schopnými se navzájem krýt. Odvedli dobrou práci. Těšil se, že si s nimi promluví. Od té doby, kdy byl Lysander majorem Čollinsem a velel průzkumníkům během tažení v údolí, došlo u prvního pluku k mnoha změnám, ale pluk si jej jistě pamatuje.
"Jsou dobře utábořeni, princi," poznamenal Harv.
Čte mi myšlenky. No jo, nevedli jsme si špatně. Potichu se zasmál, když si uvědomil, jak vzpomíná na tehdejší jednoduchý život. Byl možná jednodušší, ale rozhodně dost frustrující. Bylo to monumentální porušení principu jednoty velení nechat korunního prince sloužit ve funkci velitele jednotky,
a sotva si získal respekt svých mužů, tak ho Owensford zase zbavil velení, vrátil jej zpátky do politiky a poslal do štábní školy, ke kancelářské práci a předstírání, že koordinuje celou válku. Byla to důležitá práce, ale Lysander si rád našel každou výmluvu, aby se dostal zpátky mezi vojáky. Až tahle válka skončí, nechám Davida starat se o hospodářství. Já si vezmu na starosti vojenské záležitosti. Možná bych mohl dokonce velet spartské legii mimo planetu.
Přistávací plocha vrtulníkového transportéru byla přeplněna celou četou tělesné gardy. Všichni příslušníci byli měšťané anebo pokročilí kandidáti a teoreticky jim velel aristokratický mladý poručík. Avšak bylo nepravděpodobné, že by Sandy Dunforth dokázal v případném sporu odporovat štábnímu seržantu Harvu Middletonovi. Když se letadlo dotklo země, Harv býval první venku a gardisté zaujali stanoviště kolem přistávací plochy, jako kdyby královskému princi hrozilo při návštěvě jeho pluku nějaké nebezpečí.
U čerta, jsem tady bezpečnější, než když se procházím po ulicích Sparta City, říkal si sarkasticky. Ta heilótská série atentátů se musí zarazit. Můžeme chránit jen omezený počet vlastních lidí. Smrt pod tisícem šlehnutí, ale nemusíme přece umírat. Jak neustále opakuje Owensford, důležité je neztratit nervy. Nemůžou vyhrát, když budou zabíjet učitele a úředníky. Rozhodně ne tehdy, když budeme mít vůli k odvetě.
Zvuk turbín zmohutněl, když se letadlo přiblížilo k vrcholu pahorku, a rotor se naklonil dozadu. Pilot byl umělec. Velké letadlo dosedlo na zem se sotva znatelným nárazem a četa gardistů se vějffovitě rozestoupila, jakmile se spustila se zasyčením hydrauliky zadní rampa. Lysander poslušně čekal, až Harv dá signál, že je všechno v pořádku. Harv byl Lysanderův starší přítel, bratr z Fraternity, ale také společník jeho her z doby, kdy byli děti. Ne že bychom teď byli o mnoho starší. Midd-leton věděl, že nemá žádné velké intelektuální vlohy a houby se o to staral. Princ Lysander klidně mohl myslet za ně za oba, na všechno kromě své bezpečnosti. Když šlo o to, aby ochrá-
nil svého prince, Harvův vyvinutý smysl pro službu bez smyslu pro humor v něm probouzel maniakální inteligenci.
Lysander zamžikal před přívalem jasného slunečního světla zvenčí. Všude kolem spěchali stráže a poslové. Z velitelské budovy vyšla skupinka tří důstojníků a rázovali spěšně směrem k nim. V jejich čele byl major Bennington, sporý a schopně vyhlížející muž, narozený na Spartě, měšťan a inženýr, z něhož se stal voják. Když poznal, kdo přiletěl, začal volat zpátky do kanceláře rozkazy. Polnice zatroubily signál a rychle nastupovala čestná uvítací rota.
Bennington zasalutoval. "Vaše Veličenstvo, řekli nám, abychom očekávali návštěvníky, ale nevěděli jsme koho. Omlouvám se..."
"Žádný problém," přerušil jej Lysander. Oplatil mu zasalutování, potom mu potřásl rukou a poplácal jej po rameni. "Je dobré zase tě vidět, Jamie, můj bratře," řekl formálně. Potom zvýšil hlas. "A všechny mé ostatní bratry."
"A také tebe, bratře." Bennington si nezapomněl potřást rukou také s Harvem. Potom je vedl k čekající jednotce. Kráčeli kolem velitelských kádrů čestné roty. Lysander se zastavil. "To je seržant Ruark. To byla skvělá práce tam v údolí, když jste poznal to minové pole. Zachránil jste mi tam prdel."
Ruark se zašklebil a stejně se zakřenili chlapi kolem něj.
Lysander prohodil pár slov s několika dalšími muži, které poznal, než dovolil Benningtonovi, aby je odvedl.
"Je to prima vás zase vidět, pane," řekl Bennington. "Ale měl jste nám říct..,"'
"Naše spojení je děravé a na velitelství měli zato, že bude lepší, když neřeknou, kdo je na cestě. Nebylo účelem vás pře-kvapit, ale nedalo se tomu vyhnout."
"Ano, pane."
"Vypadáte unaveně. Stejně jako vojáci."
"Trochu, pane. Bylo to tu tvrdé. Ale měli jsme tři týdny na odpočinek a je čas vrátit se zpátky do pole. Ale nejprve... S vaším dovolením, máme dneska v důstojnické jídelně slavnostní večeři. Nestává se často, aby s námi povečeřel prapor-ní velitel."
"Obávám se, že budeme muset večeřet venku," řekl Lysander. "Za chvíli tu bude Owensford a pár lidí ze štábu. Postarejte se, ať dostanou pozvání - kdo bude předsedou důstojnické jídelny?"
"Kapitán Hooker, pane. Preston Hooker. Z fraternity De-martus."
"Aha. Velitel čety těžkých zbraní."
"Ano, pane... Ale teď už velitel roty."
"Je tu spousta nových tváří," řekl Lysander. "Nejezdím sem dost často. Já vím, že jsem jenom titulární velitel, ale k čertu, měl bych znát svoje důstojníky, rozhodně alespoň všechny v tomhle pluku!" Zasmál se. "Ano, řekl jsem v pluku. Jste teď První královský jezdecký pluk korunního prince. Dostanete oficiální vyrozumění co nejdříve, společně s povýšením."

"Děkuji vám, pane."
"Asi to není moc velké překvapení vzhledem k tomu, kolik nových povinností jsme vám přidali, ale chtěl jsem vám tu novinu sdělit osobně." Rozhlédl se po tábořišti. "Jo... spousta nových tváří a další přicházejí. Musel bych přerušit svou práci, abych je všechny poznal. Znal jsem všechny Falkenbergovy lidi, když nás zaučovali. Jde to bez nich dobře?"
"Ano, pane. Někdy by se nám hodily jejich technické vymoženosti, ale tohle je teď nezávislý spartský pluk."
Lysander přikývl, potěšen pýchou v Benningtonově hlase. "Správně. Sparta potřebuje... svoje vlastní lidi. Teď mi to tady všechno ukažte. Akorát musíte vždycky říct, kam jdeme, nebo Harv dostane mladý!"
Bennington je vedl směrem k okraji čerstvě navršeného náspu. Rozhlíželi se odtud po okolních polích, táhnoucích se do daleka. První mechanizovaný prapor prvního spartského pluku byl opevněn na třech pahorcích nedaleko pracovních skupin, které pomáhal chránit. Opevněné tábory na pahorcích
se rozkládaly za pozemními valy, jež byly navršeny buldozery. Vojáci byli ve cvičných uniformách, zbraně měli vyrovnány ve stojanech, někteří se věnovali různé užitečné činnosti, ale většina z nich podle všeho jenom užívala příjemného počasí. Byli sto kilometrů ve vnitrozemí, na sever od Egejského moře, ale mírné mořské pobřeží dosahovalo i sem, nad zvlněné vulkanické pahorky. Tento okres měl natolik teplé podnebí, že v několika kopci stíněných údolích podél pobřeží tu dokonce rostly palmy.
"Dobrá zem," poznamenal Lysander.
"Jistě pane," usmál se Bennington. Stejně jako na většině Sparty. Ještě se pořádně nerozhodla, čím se vlastně stane.
"Řekl bych, že to bude savana," řekl Lysander. Zkoumal dalekohledem okolní terén. Pár stromů, pár houštin kosodřeviny. Občas bylo vidět virginský dub. "Tráva. Vsadím se, že v létě tu míváte efektní požáry?"
"Ano, pane, to míváme."
Táhlé zvlněné kopce mizely v mlze na vzdáleném obzoru planety větší než Země. Nad okrajem tohoto světa vycházel bledý tříčtvrteční kotouč Kythéry. Tam, kam dohlédl, se něco mihlo. Antilopa, usoudil, prohánějící se svobodně na vrcholcích kopců v celoroční trávě vysoké po kolena. Skalnaté pahorky byly porostlé lipnicí, jež na svazích a pláních dosahovala ještě větší výšky, vějířovitou trávou pamp, bahenní trávou a ohromnými modrými pni většími než člověk. Všechno bylo šťavnatě zelené díky nedávným sezónním dešťům, poseté a protkané krásenkami a rudými máky. Vůně byla tak opojná jako vychlazené bílé víno.
"Bože, já tuhle planetu miluji."
"Ano, pane. Kéž by to tak cítil každý," pronesl Jamie zachmuřeně. "Královský pluk dostal pěkně do těla. Ten odpočinek jsme potřebovali. Děkuji vám, že jste nám dopřál tohle volno."
Lysander přikývl. Odpočinek po brutálním tažení v pozdní zimě tam na severozápadu, kdy se snažili zastavit nájezdy v údolích. Válka plná zákeřných přepadů, spálených rančů a nekonečné zimy, bahna, horečky, okořeněná nepřetržitou frustrací a prošpikovaná okamžiky čiré hrůzy. Člověk se pořád strachoval, jestli v příštím okamžiku nešlápne na minu, jestli se v nedalekém hájku neskrývá odstřelovač. Příliš mnoho nováčků, na jejichž výcvik nebyl čas, neboť královská armáda rostla a rostla a jednotky měly nedostatek velitelů. Noví branci dělali hloupé začátečnické chyby, hnali se v celých zástupech za hlukem, nezakrývali světla, stoupali si proti světlé obloze. Když na to přijde, dokázali se také opít v nějakém bordelu v Olynthosu a skončit s nožem v zádech v zastrčené uličce.
"Problém je, že při odpočívání mají lidé čas na přemýšlení," pokračoval Jamie. "Každý se po skončení tažení v údolí cítil docela dobře. Dali jsme jim pěkně na prdel. Chlapi byli pyšní. Potom jsme přistáli na bahnitém svahu a strávili jsme celou zimu v zoufalé snaze udržet se na jednom místě."
Lysander si prohrábl nakrátko ostříhané hnědé vlasy. "To jsem nevěděl, Jamie," řekl. "Podívej, to je jeden důvod, proč jsem s tebou chtěl mluvit. Musíme začít přemýšlet, co uděláme příští rok, co uděláme, až bude po téhle válce, až se s ní vypořádáme. Oba víme, že heilóti by nevydrželi ani šest měsíců, kdyby neměli pomoc zvenčí. Zatraceně, kdyby nám sem Kondominium nesypalo svůj lidský odpad, tak by tu nebyli žádní'heilóti."
"Naprostá pravda," řekl Jamie Bennington a zúžil oči. "Což znamená?"
"Což znamená, že jsme v tomhle srabu, protože jsme bezmocní. Nejenom vůči Zemi. Whitlock říká, že Kondominium nevydrží ani pět let. Bez válečného loďstva..."
"Ano, pane," řekl Bennington. "O tom se bavíme v důstoj-nickém klubu každý večer. Frýdlandští jsou zatím docela přátelští, ale..."
"Anebo Mejdži. Podívej se, co se děje na Thurstonu a Die-gu, a to se tam Kondominium stále ještě snaží udržet pořádek. Bez nich by to tady nevydrželo ani chvíli."
"Takže vy říkáte, Lysandře, můj bratře, že bychom neměli počítat s klidným posádkovým životem, až pozabíjíme heilóty?"
"V žádném případě."
"V žádném případě," zamumlal Bennington. "V žádném případě, můj princi. Takže. Budete chtít, aby pro expediční výpravy byla připravena nejenom spartská legie? A my jsme byli vybráni?"
"Uvažoval jsem o tom. Co na to chlapi řeknou? Poslechnou rozkazy?"
"Záleží na tom, kdo ty rozkazy vydá," řekl Bennington. "Za svým princem půjdou kamkoliv, po tažení v údolí."
Vrátili se zpátky do kanceláře. Uvnitř byl seržant ve službě a dva desátníci.
Seržant vyskočil do pozoru. "Pane, oznámím dozorčímu důstojníkovi, že jste tady."
Než to mohl udělat, vešel z vedlejší místnosti desátník. "Seržante, mám tady naléhavou zprávu z..." Zarazil se, když uviděl Lysandra a Benningtona.
"Pokračujte," řekl Bennington.
"Provedu, pane. Naléhavý telegram, pane. Zpráva přišla z Halleckova ranče ze Tří návrší prostřednictvím Venkovské

tísňové radiové sítě. Farmářův nejstarší syn a tři dělníci jsou nezvěstní. Jsou tam podezřelé stopy. Místní policie žádá o pomoc."
"Dobře," řekl Bennington. "Seržante, vyhlašte poplach pro zásahovou jednotku..."
"Halleck?" zeptal se Lysander.
"Ano, pane."
"Zatraceně," zavrčel Lysander. "Mohl by to být ranč Aarona Hallecka?"
"Seržante?" zeptal se Bennington.
Služba vyťukala dotaz na konsoli. "Tady se říká Roger Halleck, podíváme se, Roger Halleck, fraternita Bližence, syn senátora Aarona Hallecka, pane."
"Tak tímhle tomu nasadili korunu," vybuchl Lysander "Vnuk senátora Hallecka je nezvěstný. Majore, udělejte mi tu laskavost a pošlete tam svoje absolutně nejlepší lidi."
"Jasně," Bennington se poradil s dozorčím poddůstojníkem. "Kdo všechno tady je?"
"Pane, v pohotovosti je četa průzkumníků poručíka Hartu-niana. Na tuhle práci asi nikoho lepšího neseženeme."
"Ať sebou hodí," nařídil Bennington.
."Provedu, pane." Seržant se otočil ke konsoli.
"Jaká je tam situace?" zeptal se Lysander.
Bennington promítl na monitor mapu. "Jsme si zcela jisti, že tady kolem neoperují žádné velké bandy. Hrozné rádi by se dostali až k silnici do Kolchidy, než to tu skončíme, ale jižně od Dračích hor není žádný úkryt." Mávl rukou směrem k horskému řetězu na severu a západě. "Je tma a nasněženo. Těžko se tamtudy někdo dostane, aniž by nezanechal stopy. Ale tady všude je krajina posetá kaňony. V těch jeskyních se může schovat kdokoliv."
"Hartunian je připraven vyrazit, majore," oznámil dozorčí.
Bennington mrkl na mapu. "Všivé cesty. Seržante, řekněte náčelníkovi policie, že tam vojáci budou asi za dvě hodiny."
"Nemáte žádné letadlo?" zeptal se Lysander
"Máme jen tři," odpověděl Bennington. "Všechny jsou v opravě. Snažíme se, aby k tomu nedocházelo, ale někdy si nemůžeme pomoci. Seržante, měl byste ty opraváře raději popohnat..."
"Zrovna jsem to udělal, pane. První letadlo bude v operačním stavu až za devadesát minut."
"Dobrá."
"Mohl bych to urychlit," řekl Lysander. "Seržante, řekněte poručíku Hartunianovi, aby své muže naložil do mého vrtulníku. Posíláte s nimi něco dalšího?"
"Ano, říkal jsem si, že bych mohl poslat jednotku lehkých transportérů," řekl Bennington. "Takové cvičení jim neuškodí a Hartunian bude možná potřebovat pomoc."
"Kdo je to?"
"Četa B. Kapitán Reid."
"Díky. Oukej, ať se připraví a vyrazí po silnici. Nebude vám vadit, když se k Hartunianovi připojím?"
"Je to moudré, Vaše Výsosti?" zeptal se Bennington.
"Když uvážíme, že jde o Halleckovy, tak by mohlo být," odpověděl Lysander. "Nebudeme se jim plést do práce."
Přistoupil ke dveřím kanceláře. "Harve!"
."Princi!"
"Vezmi četu tělesné stráže a nasedněte. Pilot ať se okamžitě připraví vyrazit. Jdeme na lov!"
Harv se lišácky usmál. „J?rovedu, panel"
* * *
Ranč U tří návrší byl typickým rančem kolchidského okresu, představoval celkem malý podnik. Ne co se týče plošného výměru - Halleckovi si nárokovali více než dva tisíce hektarů - ale co do výnosu. Většina zdejší půdy, kterou obrněná kolona projížděla, vypadala, jako kdyby nikdy nepoznala lidskou ruku. Až na to, že samotná tráva, pasoucí se stáda bizonů a antilop, mustangů a divokých oslů, vidlorohů a dokonce i divoké husy, stěhující se na sever v hejnech zatemňujících oblohu, byly důkazem lidské přítomnosti. Evoluce na Spartě nevytvořila sama o sobě příliš mnoho fauny.
Když se přiblížili k ranči, uviděli černý skot a chlupaté hnědé bizony, hlídané jízdními kovboji, a kolem samotného ranče se táhly vlnící se pruhy pravidelně zorané osevné půdy. Nebyla velká rozlohou, protože tu nebyl moc dobrý trh. To málo hotových peněz, jež farma získávala, pocházelo ze stád hnaných na porážku dolů do města Kolchidy na pobřeží anebo z prodeje vlny.
Senátorův mladší syn, který se osamostatnil. A zdá se, že se z něj stal dobrý farmář. Bylo vidět obdělávaná pole, rašící zelené výhonky na pozadí tmavě rudé půdy. Řepa, slunečnice, sojové boby a trocha bavlníků. Motorová vozidla na Spartě
většinou jezdila na alkohol nebo rostlinný olej a nové silnice budou znamenat odbytiště. Statek byla jednopatrová budova, nepříliš velká, s nabílenými stěnami z hliněné lepenice. Střecha byla z podomácku vyrobených tašek, na nichž byla vztyčena družicová anténa. Kolem se rozkládalo půl tuctu chatrčí zemědělských dělníků a ubytovna. Domky vypadaly podobně jako samotný statek, jenom byly menší. Dále tu byly porůznu roztroušeny hospodářské budovy, kůlny, stodoly, několik větrných mlýnů na výrobu elektřiny a vodní jímka vroubená vrbami. Skromné, ale pečlivě ošetřované záhony květin, trávníky a vysoké stromy obklopovaly stavení a vytvářely tak v obrovské zvlněné krajině oázu.
To je přesně to, co se tu snažíme vytvořit. Hraničáře. Hranici civilizace, a ti parchanti nám to nedovolí. Nejsou to Sparťané, kdo nás ničí.
Pytlový rukáv u domu označoval přistávací plochu, otevřenou pastvinu za řadou velkých gumovníků. Dole na ně čekalo nějakých třicet lidí, kteří se rychle shromáždili z okolí, když se novina roznesla, a dva obrněné transportéry.

Většina lidí byla v maskáčích milice a byla oblečena do bitevní zbroje. Pár dělníků na sobě mělo své běžné kožené oděvy. Pravděpodobně to nebyli měšťané, ale jejich pušky patřily k pracovnímu vybavení stejně jako jejich oděvy a vypadali stejně odhodlaní jako ostatní. Vedle disciplinovaně ležela smečka psů, kteří patrně měli v sobě víc krve šedých vlků, než se na první pohled zdálo.
"Podporučík Cantor, dvaadvacátý prapor fraternity Blíženců," představil se velitel, jakmile se Lysander spustil z vrtulníku. Nikdo z takové výšky neskákal vzhledem ke spartské přitažlivosti. Jedině nováčkové, kteří se potom divili, proč mají natržené šlachy a vymknuté kotníky. "Bratr Halleck," představil jun dále důstojník milice majitele farmy.
Roger Halleck byl podsaditý rančer kolem čtyřicítky se začínajícími šedinami v hrubě ostříhaných hnědých vlasech; najedná ruce mu chyběl prst. V hranaté tváři měl vepsanou buldočí roz-
hodnost. Ohromně se podobá senátorovi, pomyslel si Lysander.
"Tohle je poručík George Hartunian z královského pěšího pluku," řekl Lysander. "A poručík Sanford Dunforth z tělesné gardy."
"Výsosti...," začal Cantor.
"A až na další já jsem plukovník Collins, velitel Prvního královského pluku," přerušil jej Lysander. "Nemá cenu zdržovat se formalitami, měšťané. Tak jaká je situace?"
"Můj syn Demetrios byl asi šest kilometrů odtud na sever, hledal místo pro novou zavlažovací nádrž. Měl vysílačku, ještě včera za soumraku hlásil, že je všechno v pořádku. Dneska ráno nic, tak jsem tam poslal svého předáka. Migueli?"
"Ano, doně Rogere?" odpověděl jeden z dělníků s důstojnou formálností. "Princi, vzal jsem s sebou mladého Saun-derse..." - silný blonďatý mládenec, další z kovbojů, zašou-pal na souhlas nohama - "...k potoku, kde bylo tábořiště. Našli jsme ještě teplé ohniště s dosud doutnajícími uhlíky. To by syn dona Hallecka nikdy tak nenechal, byl dobře vedený. Také jsme našli tohle."
Podal Lysanderovi malý předmět. Prázdná nábojnice od standardního desetimilimetrového náboje magnum. Lysander k nábojnici přičichl. Nedávno. Na dně byla vyražena značka zbrojovky ve Sparta City, což celkem nic neznamenalo.
"Vidíte?" upozornil kovboj. "Otisk úderníku je hodně nízko a trochu vpravo od středu? To je zbraň dona Demitria, verí-dad. Také jsme našli tohle, tisíc metrů na sever." Prsten. Lysander zvedl v údivu obočí.
"Je jeho," potvrdil Halleck.,JDostal jej od babičky."
"Dvacet koní, možná víc, přijelo v noci od jihu," pokračoval Miguel. "Ještě než začalo pršet, protože stopy byly téměř smyté. Našli jsme je jenom v bahně u potoka, abyste rozuměl." Lysander přikývl. Tráva, která tak rychle zarůstala krajinu, vytvářela hluboké, tuhé drny. "Zastavili se, potom pokračovali dál společně s koňmi mladého dona."
Lysander začal hovořit, potom se zarazil a otočil se k poručíku Hartunianovi.
George Hartunian se vypjal do pozoru. "Není pochyb o tom, co se stalo," řekl. "Poručíku Cantore, co víme o nepřátelské činnosti na tomto území?"
"Dost málo. Největší skupina, kterou jsme viděli, měla asi tucet lidí, všichni na koních. Tahle parta může být dvakrát tak velká, ale neměli by představovat velký problém, nemají těžké zbraně. Až na to..."
Až na to, že mají pánova syna jako rukojmí, domyslel si Lysander
"Tak či onak," pokračoval Cantor, "máme nařízení povolat pravidelné vojsko, a protože nemám žádné zkušenosti s únosem rukojmí..."
"Já také ne," řekl Hartunian. Zaváhal, zjevně hledal u Ly-sandra rozkazy, kterých se mu nemělo dostat. "Za hodinu sem dorazí skupina průzkumníků," řekl. "Pošlete je za námi." Podíval se na psy. "Je ta smečka dobře vycvičená?"
, J3okážou jít po stopě," řekl Halleck. Podíval se na Hartu-niana a pokrčil rameny. Gesto jasně říkalo, že čekání na vojáky teď považuje za zbytečnou ztrátu času. "Plukovníku, nejlíp uděláme, když vyrazíme po stopě a vy nás budete sledovat s tím vrtulníkem. Tak bychom mohli něco najít."
Lysander pohlédl na oblohu. "Ještě tři hodiny denního světla, možná o něco víc." Promítl na zem mapu. "Dunforthe, vy si vezmete vrtulník. Propátrejte tuhle oblast a vyhýbejte se kaňonům. Nemusím vám pnpomínat, že účelem celé téhle věci možná je dostat letadlo na dostřel raket."
"Rané... Nemohl bych zůstat s vámi?"
"Ne. A teď se pusťte do hledání a dejte si bacha. Ať je velitelství pořád informováno o vaší pozici." Lysander se rozhlédl po dostupných dopravních prostředcích. Dva tančíky typu katafraktus a jeden nákladní vůz von Alderheimovy konstrukce o šesti nápravách. Mohlo by to stačit. "Než se setmí, objeví se tu kolona lehkých obrněnců. Pošlete ji za námi.
A nařizuji pluku, aby sem poslal další mechanizovanou jednotku."
"A palivo," dodal Hartunian.
"Povolím letecké zásobování," řekl Lysander. Bude to drahé. Zatraceně drahé, ale senátor Halleck patřil vždycky do našeho týmu, a u Boha, musíme se přece postarat o své lidi. "Tak nasedáme."
"Pojedu taky," řekl Halleck mírně.
"A já." Ani ne dvacetileté děvče. Pihovatá tvář lemovaná slámově žlutými vlasy a rozhněvané modré oči. Byla oblečená v uniformě milice. "Cvičila jsem ty psy stejně jako Demetrios, tati. Jezdím a střílím stejně dobře jako on, a je to přece můj bratři"
Lysander zvedl udiveně obočí a pohlédl na rančera. Ten neochotně přikývl. "Lydie je nejlepší lovec tady v okolí, hned po svém bratrovi. Moje rodina," dodal a kývl na dva čtrnáctileté kluky, kteří se očividně chystali protestovat. "Jsou to dvojčata. Isagorasi, Alexiasi, vy dva nepojedete."
"Tak si nastupte," zavelel Lysander. Čekal, až Halleck s dcerou vylezli na nákladní auto. "Ty pojedeš s ní," řekl Middle-tonovi. "Hartunian si vezme čelní katafraktus. Já budu v tom druhém, dokud nás nedožene někdo z Reidovy skupiny."

Harv chtěl začít protestovat, ale pak si to rozmyslel. "Ano, princi."
* * *
"Raketový útok. Provedl jsem úhybný manévr."
Lysander si našel pozici vrtulníku na mapě. "Dobrá, tak jste je našel." řekl. "Ted se vraťte pěkně zpátky, doplňte palivo a zůstaňte v pohotovosti. Jestli měli jednu raketu, tak mají i další."
"Provedu, pane."
"Dobrá, řidiči, dupněte na to," řekl Lysander. Transportér se valil kupředu.
"Svinská robota," láteřil potichu Lysander. "Takže se můžeme rozloučit s myšlenkou použít infračervené senzory."
Kopce na západě stály v plamenech, které se táhly dobře'kilometr na každou stranu. Vanul ostrý východní vítr, dost silný na to, aby oheň rychle rozdmýchával, přestože bylo ještě chladné počasí. Vysoká tráva hoří, dokonce i když je čerstvá, pokud je oheň založen pochodněmi a podporován větrem. Vyšší tlak vzduchu na Spartě dával ohni ještě hrozivější účinky, než mají pozemské ohně na prériích. .. "Mlžný opar, kouř a bledě žlutý disk zapadajícího slunce zakrývaly téměř zcela horské vrcholky za požárem.
"Stát!" Burácivý řev dieselových motorů se ztišil do brumlání ne o moc hlasitějšího, než byl praskot požáru postupujícího k nim ze vzdálenosti jednoho kilometru. Dokázal rozeznat pach jeho hustého a štiplavého kouře i přes rozpálený kov motorů a omračující sladkou vůni drcené trávy.
Stopařská jednotka postupovala ve frontě stejně široké jako oheň. V čele jely katafrakty a nákladní auta sto metrů za nimi. Rozsvítil, aby se mohl rozhlédnout. Otáčel hlavou, ale neviděl nic jiného než mračna ptáků, prchajících před step-ním požárem, a dvojitou kolejnici, kterou za sebou nechaly obrněné transportéry, jež se probíjely terénem. Směřovaly k jihozápadu, do výše položených vrcholků na kraji Dračího pohoří. Nebyly tak vysoké jako devíti a desetitisícové štíty středního hřebene, ale stále ještě dost vysoké na to, aby na nich spočíval věčný sníh a led. Vrcholky zde byly již o několik set metrů vyšší než v samotné krajině soutěsek. Rozprostírala se tu nezabraná půda, v jejíchž údolích již rašily výhonky křovin a lesů. Tato oblast byla také citelně chladnější než oblast Halleckova ranče.
"Velitelé podají hlášení," řekl.
Po chvíli se ozval major: "Zde Bennington."
"Zde Collins. Blížíme se k nim, ale zapálili prérijní trávu. Budeme se muset zastavit a najít stopu znovu na druhé straně."
"Tady u nás nakladli miny," hlásil zachmuřeně Bennington. "Mají nový trik. Miny proti vozidlům položené na cestě jako návnady. Jsou v ohnisku laserových paprsků, které odpálí směrové miny ze stran. Ztratil jsem dva pyrotechniky."
"Zatraceně!" vykřikl Lysander.
"Také to tak cítím. A to už nemluvím o jednom selském valníku, který jsme ztratili o kus dál na cestě. Musíme je dostat, pane."
"Určitě, Jamie."
Dorazil šestinápravový vůz s Halleckem a psy. Nákladní auta měla skvělé terénní vlastnosti. Pneumatiky z nového vlákna se držely na půdě jako prsty, ale jízda byla daleko méně pohodlná než v katafraktech se širokými pásy a hydraulickým zavěšením. Miguel, předák kovbojů, seskočil dolů a utřel si šátkem zpocenou tvář.
"Ti hijo de puta si vybrali dobrý místo pro oheň, princi," řekl. "Žádná hluboká údolí, širé lány na všechny strany. Tam vpředu už je nerovná půda. Musejí mít mezi sebou nějakého lla-nero, člověka z prérie. Donna Hallecková říká, že ten les začíná asi deset kilometrů odsud, je to hrozně nepřehledná krajina s mnoha roklemi a útesy. Hustý porost dubů, borovic, cedrů a rododendronů."
"Lovila jsem tam leoparda," řekla z korby nákladního vozu. Její otec s Harvem seděli vedle ní. "Mizerný terén. Pem-zová půda a skály, hodně strmé. Za dešťů se tam sesouvá půda."
Tam je nikdy nedostaneme, pomyslel si Lysander. Přijde o výhodu rychlosti. Je to krajina jako stvořená pro léčky, banditě tam snadno zmizí. Roger Halleck měl ve tváři výraz pochmurného vzteku.
"Vypálíme to předtím?" zeptal se kovboj s pohledem upřeným na postupující oheň."
"Nic takového!" řekla Lydie Hallecková. "Je to moc dlouhé - podívej, můžeme to proběhnout, když pár těch poldů vyrazí před námi. Budeme v těch plamenech jenom na pár vte-
řin, nic hořlavého se země nedotkne. Když potom všechno postříkáš, tak psi zase chytí stopu."
To je pekelné riziko, pomyslel si Lysander. Potom: K čertu, tohle jsou moji vlastní lide', nenechám přece tu pakáž, aby jim odvlékala příbuzné.
"Dobrá," řekl. "Slečno Hallecková, nechtěla byste se raději přemístit do jednoho z našich katafraktů?" Střetl se s rodinnou zatvrzelostí.
"Psi potřebují, abych zůstala s nimi," řekla dívka. Sakra, to nevypadá, že by se do tanku přemístil její otec, řekl si Lysander.
"Pane," ozval se Harv, stojící vedle Hallecků, "jestli přes všechno přehodíme mokré deky, tak to tu bude docela bezpečné."
Lysander překvapeně zamrkal. Očekával další zdvořilou, ale důraznou žádost, aby Harv mohl jet s ním v katafraktů.
"Pokračujte, seržante." Podíval se k západu. Ještě hodina denního světla. "Padáme."
* * *
Lysander zavřel poklop a podíval se průzorem na stěnu kouře před nimi. Tyčila se až k obloze a plameny byly dvakrát tak vysoké jako věž tanku.
"Tak ho polechtej!" řekl.
Obrněné vozidlo se při nabírání rychlosti kymácelo jako člun na neklidném moři. Na okamžik je obklopila tma, do níž zvenčí pronikaly průzory rudé záblesky. Uši mu zalehly od hluku přetlakového systému, který do vnitřního prostoru pumpoval přes filtry vzduch. Potom to měli za sebou a ocitli se na širokém prostranství, doutnajícím černém strništi,

táhnoucím se po obou stranách na kilometry daleko. Také nákladní vůz projel ohněm, pokryt černými sazemi a popelem, ale stále funkční. Dehtová plachta na zádi byla odhrnuta a bylo vidět vesele se šklebící lidi a hystericky štěkající psy, trhající vodítky, za která byli přivázáni ke kostře korby.
Kolona se zastavila na nespálené trávě. Bylo slyšet jen důvěrně známé šelestění travin o kapotu, které nahradilo praskání ohně a skřípot namáhaných strojů. Halleckovi a Miguel účelnými manévry uklidňovali psy. Dorazili motorizovaní průzkumníci, kteří oheň objeli obloukem ze západu. Psi, kteří byli svým způsobem stejně nezlomní jako lidé, se brzy uklidnili a začali čenichat kolem se zdviženými oháňkami a zuřivým štěkotem. Ztráceli a nalézali stopu celý den a už si na to začali zvykat. Je to dobře vycvičená smečka, uvědomil si Lysander a studoval přitom terén před sebou. Jakmile jednou zachytí pach, nedají se už svést ničím jiným.
Země se opět zvedala, hřebeny vypadaly strmější. Najednou jej napadlo, jak rozdílně to tu asi vypadalo za časů jeho dědečka. Tehdy tu rostly olivově zelené plavuně a rozkládala se tu nepěstěná houští bambusů, ohrožovaná erozí, které dovezená vegetace odolávala daleko lépe. Tráva a křoviny se pro-mísily ve společném zápase o dobytí krajiny. Dlouhý úsek v porovnání s délkou lidského života, ale jen okamžik v historii planety. Dokonce i hmyz a bakterie pod jeho nohama představovaly řetězec, který zde byl odstartován teprve před necelými sto lety.
"Zpráva, pane," zavolal na něj řidič.
Lysander se zamračil. "Dobře." Natáhl se do katafraktu pro sluchátka. "Zde Collins."
"Mám návrh."
To byl Owensfordův hlas. A nepoužívá zdvořilostní titulatu-ru, protože tady existuje pouze jediná osoba, kterou by měl oslovovat "pane". Oukej, domnívá se, že nás někdo odposlouchává. Někdo, kdo ví, jak kódujeme telefonní přenosy... "Ano, pane," řekl Lysander.
"Čekejte na pětku přesně tam, kde jste."
"Zatraceně, mezitím nám utečou.
"Je to důrazný návrh."
Lysander chtěl protestovat, ale potom si to rozmyslel. "Rozumím."
Vrtulník přistál na nedaleké vy výšenině. Tucet mužů v bojových uniformách s Owensfordem v čele. "Rád bych si s vámi na minutku promluvil, pane," řekl Owensford.
Lysander se nechal odvést od ostatních. "Co to má všechno znamenat, generále?"
"Výsosti, víte k čertu, co vůbec děláte?" chtěl vědět Owensford.
"Pořádám štvanici na tu verbež..."
"Ne, pane, vy způsobíte, že senátorův vnuk bude zabit a kromě toho ohrožujete všechny kolem sebe," řekl Owensford bez obalu. "Přece si nemyslíte, že tohle byla náhoda?!"
"Eh?"
"Senátorův vnuk je unesen. Není zabit, ale unesen, těsně před návštěvou korunního prince u pluku, který je tady v pohotovosti kvůli bezpečnostní službě. Je to královský pluk korunního prince, abychom byli přesní. Mohla by to být i náhoda, pane, ale daleko pravděpodobnější je, že z paláce vám unikají informace."
"Za jakým účelem?"
"Bůh ví," povzdechl si Owensford. "Ale pouštějí se do komplikovaných akcí. Podle mého názoru doufají, že vás do té šlamastyky zatáhnou."
"Copak jsem tak průhledný?"
"Senátorův vnuk unesený v sektoru vašeho pluku, stopa, která se dá snadno sledovat." Owensford pokrčil rameny.
"Chápu. Takže co teď?"
"Domnívám se, že pro nás chystají překvapení," uvažoval Owensford. "Možná, říkám možná, máme my jedno pro ně."
Otočil se ke skupině, která s ním přiletěla vrtulníkem. "Miscowsky!"
"Ano, pane!" Seržant Taras Hamilton Miscowsky byl podsaditý tmavý chlap, očividně eurasijského původu.
"Jste připraveni?" zeptal se Owensford.
"Myslím, že ano, pane." Miscowsky si dřepnul na bobek a pomocí projektoru v přilbě promítl na zem mapu. "Budou tady, mezi těmi kaňony. Budou se muset rozdělit do malých skupin, ale jedna skupina bude vždycky jasně hlavní..."
"Dosud to tak bylo," potvrdil Lysander.
"Ano, pane. Vtip je v tom, že chtějí vaše síly rozdělit, ale přitom vás vodit za nos." Podsaditý seržant se ušklíbl.
"Za nos," řekl Lysander. "Myslíte tím psy."
"Ano, pane."
"Takže co uděláme teď?"
"Uštveme je," odpověděl Miscowsky. "Cesta se rozdělí někde tady, budeme tam akorát za tmy. Budete chtít pokračovat dál i potmě. Nedělejte to. Místo toho se utábořte, jenže ne na hlavní stezce, ale někde tady, jako že se náhodou ženete špatným směrem. Dávejte bacha, a to myslím smrtelně vážně, pane."
"Vy si myslíte, že na nás zaútočí? Za tmy?" zeptal se Lysander.
"Bylo by to pravděpodobnější, kdybyste tábořili na tom místě, které je nasnadě," odpověděl Miscowsky. "Ale můžou se o to pokusit tak jako tak. A vemte na to jed, že vyšlou na všechny strany průzkumníky. Jde jim o to, abyste je za tmy honil tam v těch soutěskách a lesích. To vám snad nemusím vysvětlovat?"
"Chápu. A potom?"
Miscowsky zavrtěl hlavou. "Teď přijde ta zábavnější část," řekl, ale jeho úšklebek svědčil o něčem jiném.
* * *
Psi sborově štěkali, potom se začali zmateně motat a vrhali se dvěma různými směry. Lysander nahlas klel. "Vyjeďte na tu plošinu, Delmane," nařídil řidiči.

Katafraktus se otřásl a vyrazil lehce kupředu. Ozýval se zvuk drcených balvanů, které se dostaly pod wolframové klíny pásů.
"Šest koní támhle tím směrem, pane," ukázal seržant Salci-on doleva, jihozápadním směrem od malého pahorku. "Zbytek se vydal přímo na západ."
Lydie Hallecková mžourala do zapadajícího slunce. "Západně od těch hřebenů začínají kaňony," poznamenala.
Zatímco ostatní hovořili, Miguel rázoval kolem dokola, občas se zastavil, klekl najedno koleno a jemně odděloval stonky trávy. Byla tu přes metr vysoká, nové výhonky se mísily se slámově žlutým strništěm uplynulé zimy.
"Tady," řekl a ukázal na místo holé vlhké zarudlé země mezi dvěma trsy. "Tenhle kůň je okovanej kovářem ze Tří návrší. Ostatní mají strojově vyrobené podkovy." Podíval se na Lysandera. "Naše jsou ručně vykované z tyčí," vysvětloval.
"Je skoro tma," poznamenal Lysander.
"Vždyť už je doháníme!" vykřikla Lydie. "Pojďte!"
"Jasně," řekl Hartunian. "Nasedáme!"
"Ne, radši se tu utábořímе," prohlásil Lysander. "Zrušte ten rozkaz." Ještě před hodinou bych s nimi souhlasil. Je toho ještě zatraceně hodně, co nevím, a múze to stát životy mých lidí. Podíval se na mapu. Stezka se rozdělovala téměř přesně na místě, které označil Miscowsky. Lysander ukázal na jihozápad. "Utábořímе se támhle na tom kopci. Kompletní kruhová obrana. Pusťte se do toho, dokud je ještě světlo."
"Ale mohli bychom je chytit!" křičela Lydie. "No tak si tu zůstaňte, když se bojíte tmy, ale my se nebojíme! Kdo jde se mnou?"
Peter Owensford tlumeně rozmlouval s dívčiným otcem. Halleck promluvil: "Není nás dost, Lydie. Není nás dost."
"Ale..." Vzdorovitě se postavila. "Migueli..."
Kovboj se podíval na rančera.
,"Vy zůstanete tady, a to je rozkaz!" zavolal Lysander. "Owensforde!"
"Pane!"
"Dohlédněte na to, že tu všichni zůstanou a pustí se do stavby tábora!"
"Provedu, pane!"
"Zatracenej zbabělec!" odsekla Lydie. "Nikdy mě nenapadlo, že něco takového řeknu o spartském princi. Je to zbabělec!"
Pahorek byl z větší části uhlazen větrem, s několika bludnými kameny, které použili na opevnění, na jehož stavbě Owensford trval. Jámy, zákopy, předprsně. Trup tanku ukryt v okopu, nákladní auto za obezdívkou. Práci skončili až za tmy. Nakonec byl Owensford spokojen. "Larraby, vy budete mít první hlídku."
"Provedu, pane."
"Výsosti, pane Hallecku, slečno Hallecková, ve velitelském bunkru vaříme čaj. Přijmete laskavě moje pozvání?"
Velitelské stanoviště mělo do bunkru daleko, spíš to byla zemljanka. Owensfordův sluha rozdal hrnky s čajem a odešel.
"To je šílený," prohlásila Lydie. "Mohli jsme je už málem chytit..."
"S největší pravděpodobností," řekl Owensford ohleduplně. ."Přinejmenším oni rozhodně doufali, že je chytíme."
"Oni..." Lydie vytřeštila oči. "Ach." Otočila se k Lysande-rovi.
"Výsosti... Já... omlouvám se, já jsem to tak..,"
"To je v pořádku," přerušil ji Lysander.
"Víc než v pořádku," řekl Owensford. "Já jen doufám, že to slyšeli."
"To je mi teda pokárání," poznamenal Halleck. Objal dceru kolem ramen. "Někdo musel protestovat,"' řekl. "Věděli jsme, že to budeš ty, a bylo daleko přirozenější, že jsi neměla o ničem ani ponětí."
"Mělo mi to dojít." Začervenala se. Na chvíli byla v rozpacích do té míry, že to překonalo i její zuřivý strach o bratra-dvojče. Rozpaky a ještě něco jiného, strach ze ztráty ještě větší, než je ztráta bratra.
"Mně to nedošlo," řekl Lysander. "Musel mi to vysvětlit generál Owensford. A ten seržant, Mis..."
"Miscowsky," pomohl mu Owensford. "Je z planety Haven. Celé své dospívání uvažoval jako bandita." Podíval se na hodinky. "Ještě pár hodin, jestli přijdou."
."Přijdou. Vy tedy myslíte, že na nás zaútočí?" zeptala se Lydie.
"Slečno..."
"Jmenuji se Lydie, generále Owensforde," řekla dívka jemně.
"Lydie. Snad to nebude tak zlé. Nečekáme přímo útok, ale jestli budou mít dost síly, což očekáváme, je to jedna z možností. Musíme být připraveni, to je všechno. Já bych řekl, že nezaútočí.
Postavili jsme si opevněné tábořiště na místě, kde to nečekali. A jedna z věcí, kterou jsem se naučil o heilótech, je ta, že nikdy moc neimprovizují. Mají rádi komplikované plány a teď nic podobného naplánovat nestihnou. Hartunian dohlédne na čas. Já myslím, že bychom se měli pokusit o trochu spánku."
"To se lehko řekne," poznamenala Lydie.
"Svatá pravda," souhlasil Lysander. "No nic, byl to dobrý čaj. Já se teď pokusím zachovat se podle generálovy rady."
Venku již byla tma. Za dvě hodiny vyjde měsíc.
Lysander se zastavil, aby si oči přivykly. Za sebou uslyšel kroky.
"Můj chlapec moc šancí nemá, viďte?" zeptal se Halleck.
"Já nevím," přiznal se Lysander.
"Možná je už dokonce mrtvý."
"Asi ne," řekl Lysander. "Miscowsky se domnívá, že ho použijí jako návnadu."
"Na koho? Na vás?" řekl Halleck. "Zatraceně... Výsosti... Ach Bože, čert aby to vzal. No dobrá, to bysme jim neměli dovolit."

* * *
,"Princi!"
Lysander se vzbudil z příjemného snu. Rozednívalo se, ale ještě nebyly vidět ani stíny.
"Co je, Harve?"
"Generál Owensford se vám poroučí a zve vás do velitelského bunkru na kafe," řekl Harv.
"Dobře." Lysander se vysoukal ze spacího pytle a obul se. Owensford a Lydie Hallecková už se v zemljance krčili vedle sebe. Lysandera napadlo, jestli tam spolu nebyli celou noc. Vzal si kávu a posadil se naproti nim.
"Dobré ráno," řekl Owensford. "Jejich víc než stovka. Mají těžké zbraně. Velké minomety. Raketomety. Možná i něco dalšího. Jsou taky dobře zakopaní."
,"Pro Krista."
"Já bych vlezla přímo doprostřed," vzdychla Lydie. "Co horšího, zatáhla bych vás tam s sebou..."
"Důležité je, že se to nestalo," podotkl Owensford. "No nic, ted" když už víme, co všechno proti nám nasadili, tak ta dobrá zpráva."
"Jaká?"
"Mají tři živé zajatce. Ta špatná zpráva je, že vědí, kolik nás je, a že neutekli," řekl Owensford.
"Jak tohle všechno víme?" zeptal se Lysander.
Owensford se zašklebil. "Nejsou jediní, kteří se dokáží kolem plížit ve tmě."
"Miscowsky."
"Šel samozřejmě jejich průzkumníkům v patách. Tohle je očité svědectví."
"To opravdu je dobrá zpráva. Fajn, ale co dál?"
Owensford se upřeně zahleděl na Lýdii Halleckovou. Vstala. "Ať už se stane cokoliv, děkuji vám, Výsosti," řekla. "A -děkuji vám, Petře, že jste mi to všechno vysvětlil."
"Přál bych si, abych pro vás měl víc naděje," řekl Owensford.
"Jo." Vyšplhala se z krytu a zanechala Lysandera a Owens-forda o samotě.
"Ptal jste se, co dále," řekl Owensford. "Můžu vám něco navrhnout?"
"Navrhněte."
"Nařiďte mi, abych převzal řízení operace a vypadněte odsud k čertu."
Lysander se zamračil. "To nemůžu udělat..."
"Při vší úctě, Vaše Výsosti. Měl byste to udělat. Je tu hodně vsázce..."
"To máte zatraceně pravdu..."
"Daleko víc, než jenom vnuk senátora Hallecka," dodal Owensford. "Podívejte, tahle situace je zkurvená. Trčíme tady uprostřed nějakého zapadákova. Máme v rukávu jen jedno eso, ale jinak oni jsou v početní převaze a mají více palebných prostředků. Jestli přivoláme posily, tak zabijí rukojmí a zdrhnou do pustiny. Jestli na ně udeříme přímo, tak z nás nadělají fašírku. Celá ta záležitost je naplánovaná tak, aby měla za následek porážku, a nejhorší katastrofa je, že tomu velel královský princ a zkurvil to! Upřímně, Vaše Výsosti, když ztratíme toho kluka, bude to už tak dost blbé, ale daleko horší bude, že získáte punc neschopnosti. Mimochodem jsem si naprosto jistý, že to byl hlavní důvod celého toho cvičení."
"Jak u čerta mohli vědět, že tady budu? Jak dlouho sem všechny ty krámy museli dopravovat?" rozčiloval se Lysander.
"Zatraceně, já sám jsem ještě minulý týden nevěděl, že sem pojedu!"
, Ano, pane, ale váš oblíbený pluk už je tady dost dlouho," řekl Owensford. "Hlavním cílem bylo, aby si královský princ natloukl nos. Co se toho týče, dalo se snadno předvídat, že jednotku navštívíte, až bude povýšena z praporu na pluk. Potom se dozvěděli přesné datum vaší návštěvy a tím se to ještě vylepšilo."
"A já jsem tu návnadu spolkl," řekl Lysander. "Chápu. Ale u čerta, Petře, nemůžu toho kluka jen tak opustit! Jeho dědeček je jedním z nejstarších přátel mého otce! A i kdyby nebyl. .. tohle jsou moji lidé! Tohle, tenhle ranč, to je důvod, pro který Sparta vznikla! Nemůžu po nich chtít, aby na sebe brali riziko, které já sám nevezmu..,'"
"Můžete a uděláte to," prohlásil Owensford. "Uvědomte si, jaké jsou nepřátelské cíle, Veličenstvo. Nemůžou nás porazit, dokud si udržíme pevné nervy, ale jestli se jim podaří vzít lidem důvěru ve vládu, tak mají polovinu cesty k vítězství za sebou. A ze všech praktických hledisek, vláda jste právě v tuhle chvíli vy! Už teď představujete pro polovinu vojáků v královské armádě talisman pro štěstí. To neznamená, že nemůžete riskovat život, ale zatraceně jistě to znamená, že se musíte mít na pozoru, abyste nevypadal jako idiot."
"Rozmyslím si to," řekl Lysander. "Teď mi vysvětlete situaci a řekněte mi, co si o tom myslíte."
"Stejně to může být k ničemu," řekl Owensford. "Možná, že se taky úplně pletu." Náhle se zašklebil. "Doprčic, ani jeden z nás tu nemá co dělat, když na to přijde. Tohle je džob pro nějakého kapitána." Promítl na stěnu bunkru mapu. ,J?ro nějakého postradatelného kapitána."
Lysander neodpověděl. Za chvíli Owensford promluvil: "Situace je takováhle. Zakopali se tady v té přírodní pevnůst-ce, s těžkými zbraněmi. Nebudou chtít, abychom se přiblížili tak daleko, že bychom mohli navádět dělostřelectvo a rakety, takže se budou snažit napadnout nás mimo svoji hlavní oblast, asi tady. Nevědí, že je Miscowskyho skupina už dávno pozoruje, což znamená, že je můžeme napadnou střelami Thoth..."
"My jsme žádné střely Thoth nepřivezli..."
"Využil jsem možnosti použít spojovací vybavení legie, abych povolal podpůrný tým SAS," pokračoval Owensford. "Neoznámil jsem to nikomu z královského pluku, ale už jsou tady. Cokoliv, co Miscowsky vidí, dokážeme zasáhnout bez varování."
"Podezříváte někoho z královských ze zrady?"
"Podezřívám královský pluk, že odtud unikají informace," řekl Owensford. "Nemusí se nutně jednat o zrádce, ale i to je

možné. Tyhle střely jsou naší největší výhodou a budeme je chtít nasadit účelně."
"Takže je můžeme kdykoliv zabít," řekl Lysander. "Jestli nám nebude vadit, že přitom také zabijeme rukojmí."
"Něco takového."
"Co se stane, jestliže počkáme na zbytek pluku, aby nás dohonil?"
"Nevím," řekl Owensford. "Ale určitě si s tím musejí lámat hlavu. Jestli jim to dělá moc těžkou hlavu, tak rukojmí podle mého názoru zabijí a rozptýlí se do pustiny."
"Ale jestli si budou myslet, že mají šanci mě dostat..."
"Tak to risknou," souhlasil Owensford. "Ale nejsou žádní idioti. Nebudou čekat, až tu budete mít celý prapor tanků..."
"Co kdybychom sem žádné posily vůbec nevolali?" uvažoval Lysander. "Co kdybych za nimi poslal všechno, co tu máme? Hlavní síly by nedorazily na místo dřív než za tmy, ale četa průzkumníků by mohla být v pozici daleko dříve."
"A my potom vyrazíme za nimi?"
"Více méně," odpověděl Lysander
"Mají početní převahu, víte o tom," upozornil Owensford.
"Jistě. Ale přesně tohle byste udělal, kdybych tu nebyl, že ano?"
Owensford pokrčil rameny. ."Přinejmenším bych tohle očekával od svého hypotetického kapitána, který by měl téhle šlamastyce velet."
"Tak to tedy provedeme."
"Mluvím o postradatelném kapitánovi."
"Takže my postradatelní nejsme," konstatoval Lysander. "A proto si dáme pozor. Tak jdeme na to."
* * *
Téměř soumrak. Peter Owensford upíral oči do tankového periskopu a snažil se proniknout stíny před sebou. Kriste, já si tu opravdu počínám jako nějaký kapitán. Trochu se ušklíbl. Aspoň, u Boha, mám proti komu bojovat. To není jako to honění duchů. A mám někoho, pro koho bojovat...
Těsně před nimi by měla být nepřátelská pevnůsťka. Tohle bude ta choulostivá část. "Vidí vás, že se přibližujete," uslyšel ve sluchátkách Miscowskyho hlas. "Jsou rozptýlení a čekají."
"Velitelské hlášení," řekl Peter. "Zastavte kolonu."
Dva vedoucí katafrakty zpomalily a potom se zastavily. Pěchota vytvořila po obou stranách rojnici. Před nimi se zdvihaly čtyři stovky metrů náspu, na jehož vrcholku byl hustý stromový porost. Slunce už se ponořilo za něj. Někde podél základny náspu, ne víc než dva kilometry daleko, číhali povstalci v záloze. Minuty ubíhaly.
"Začínají být nervózní," hlásil Miscowsky. Signál byl slabý, ale čistý. "Načasování bude zapeklitej problém."
"Ohromná věc," řekl Peter nahlas,, je neztratit nervy." Jeho řidič se ušklíbl a potom přikývl. Pět dlouhých minut...
"A tady to máme," řekl řidič. Otevřel průlez, vtáhl dovnitř úzký kabel a podal jej spojaři, který seděl na místě nabíječe. Po chvíli spojař podal Petrovi sluchátka a mikrofon. "Spojení je navázáno, pane."
„J3obrá. Díky vám. Hlaste se po družstvech. Zkouška spojení."
„J)ružstvo jedna usazené a nabito, pane."
"Družstvo dva na místě a nabito, pane."
"Tanky připraveny."
To je Lysander, samozřejmě. Jestli toho kluka neckám, aby se zabil, tak ze mě John Christian stáhne kůži zaživa. Kriste, on je to jediné', co drží tuhle zatracenou planetu pohromadě, a my si tu hrajeme na rotní velitele. "Oukej. Situace je takováhle. Nemají ponětí, že je tým SAS sleduje. Vědí, že jsme tady, a trochu zmaťkujou, protože nechápou, proč jsme se zastavili. Je to válka nervů."
"Brzy se setmí." To byl ženský hlas. Mohlo mě napadnout, že Lydie bude mluvit místo svého otce.
"Dáme mobilní jedničce ještě trochu času," řekl Peter.
Čekání se zdálo nekonečné.
"Támhle se pohybuje nějaká skupina. Střelci. Jeden má gra-nátomet. Napočítal jsem jich jedenáct, blíží se k vaší pozici," hlásil Miscowsky. "Kurs jedna devět pět na čtyři pět nula metrů vzhledem k mojí pozici. Teď vyrazili. Vektor je devět nula."
Někde tam v krajině, míle za obzorem, vypustili spojaři legionářského družstva SAS balon a udržovali jej v zorném úhlu Miscowskyho. Prostřednictvím balonu bude možné přenášet úzkopásmový signál Miscowskyho bez nebezpečí, že by mohl být odchycen. Samozřejmě, že signály vysílané opačným směrem už tak bezpečné zdaleka nebudou, ale s tím se nedalo nic dělat. Owensford si zanášel pozice nepřátelských hlídek na displej své přilby. "Návštěvníci přicházejí," řekl Peter. "Odhaduji je tak na tucet, pohybují se směrem na východ. Jestli budou tímhle kursem pokračovat, tak se dopracují přesně na vršek k družstvu jedna."
"Průzkumné družstvo čtyři vyrazilo odříznout jim cestu."
"Rozumím."
"Stmívá se, generále."
"Zde průzkumník čtyři. Vidíme je. Budou mít družstvo jedna na dohled do šesti minut."
Tak a je to. Peter vyťukal kódy. "Otče Thothe, mám pro vás palebné zadání, vyvalte čtyři protipěchotní Thothy." Nahlásil. "Opakuji, otče Thothe, vystřelte čtyři protipěchotní střely. Oznamte SAS jedna, že jsou na cestě." Potom, aniž počkal na potvrzení rozkazu, přeladil frekvenci.
"Průzkumník čtyři. Odřízněte a zničte hlídku, průzkumník čtyři."
"Odříznout a zničit. Průzkumník čtyři konec."
"Družstva jedna a dvě nabíjejte granáty s nárazovými zapalovači. Tanky čekají."
"Potvrzuji čtyři ptáčky na cestě," ozval se Miscowsky. "Zdá se, že neodchytili signál vyslaný sem, opakuji, nereagují.

Otče Thothe, pošlete sem čtyři další protipěchotní, opakuji, čtyři protipěchotní."
"Zde otec Thoth. Jsou na cestě."
Stopky na Petrově konsoli začaly odtikávat čas, na displeji se rychle měnily rudě světélkující číslice.
Zepředu a zleva se náhle ozvalo staccato puškových a kulometných výstřelů, potom výbuchy granátů. Kontakt.
"Proveďte alfa," nařídil Peter. "Opakuji, všechny jednotky, proveďte plán alfa, opakuji, proveďte plán alfa. Hejbněte sebou!"
Motory katafraktů zaburácely v houstnoucím soumraku nezvykle hlasitě. Bylo slyšet další výstřely a vlevo od Petra se objevily jasné záblesky granátů. Potom se katafrakty přehouply přes hřeben.
"Už letí!"
Něco jim vybuchlo nad hlavami. Kolem Owensfordova postavení pršely úlomky tříštivých pum. Každý nekrytý pěšák tam venku bude v maléru. Kolem padaly další bomby. Nasadili svůj nejtěžší kalibr. To je dobře.
Peter fixoval očima konsoli. Teď už nemohl vůbec nic dělat, všechno záviselo na počítačích. Zablikala zelená světla. Antény, s jejichž rozmisťováním strávili celé odpoledne, byly všude okolo ve vzdálenosti jednoho kilometru a sledovaly dráhy nepřátelských dělostřeleckých nábojů. Impulsy přicházely do velitelských počítačů. Analýzy.
Zablesklo se světlo. Zachycen radarem. Další světla, jak z velitelské jednotky přicházely rychlostí světla informace do vrtulníku vzdáleného dvacet kilometrů a odtud k Miscowskymu a k jeho jednotce, navádějící střelbu raketami...
"Mám to," řekl Miscowsky. "Čtyři střely zachyceny. Naprogramovány. Na radaru."
Za hřebenem se objevily záblesky. Čtyři střely vypálené z letadla s kódovým označením Otec Thoťh přistály mezi nepřátelskými těžkými zbraněmi s přesností na jeden metr.
"Otče Thothe, pošlete sem další," žádal Miscowsky. ,"Proti-pěchotní, dejte jim sprchu."
"Je to na cestě."
"Veliteli povstalců, veliteli povstalců," promluvil Owensford.
Podíval se na obrazovku, rozdělenou tak, aby viděl pohled z každého vozidla. Ne že by toho bylo moc k vidění. Heilóti byli mezi balvany dobře ukrytí. Nezůstalo jim žádné dělostřelectvo. Zádně'stráže na obranném perimetru. Není pravděpodobné, že jim zůstaly vysílačky, takže mě asi neslyší.
Peter se dotkl konsole a přeladil frekvenci. "Rychle kupředu."
"Tady je seržant Čeung, Spartská lidově osvobozenecká armáda," ozval se hlas. "Chceš mi něco říct, měšťánku?"
Seržant. "Chci mluvit s vaším velícím důstojníkem."
"To jsem já, měšťánku." Ozval se smích, náhle uťatý. "Co chceš?"
Důstojník padl nebo utekl? Není čas na... "Jste obklíčeni, máte zničené těžké zbraně a máme vás pod kontrolou. Vzdejte se teď a budeme s vámi zacházet jako s válečnými zajatci."
„J3obrá, dobrá, princáťko..."
"Zde je plukovník Ford," řekl Peter.
"Kde je princ?"
"Není tady." Jesus Alana říká, nechtěje mluvit. To je jedno o čem. "Chcete mluvit s princem? Je na cestě, bude tady už brzo."
Ohavný smích. "Nepotřebujeme na něj čekat. Máme toho farmářovic kluka," řekl povstalec. „J3ejte nám dvacet hodin náskok a my ho pustíme."
"Dvacet hodin? To je moc," řekl Owensford.
"Tak kolik?"
"No, určitě ne dvacet..."
"Sakra, snad nemyslíte, že nám nedáte nic," přerušil jej povstalec.
"Nemyslíme," řekl Owensford. "Vzdejte se a budeme s vámi slušně zacházet. Jestli zabijete rukojmí, budete viset."
"Jo, to by snad stálo za pokus," řekl partyzán. „J3obrá, my vám ho tam posíláme."
IVa to ti teda určitě skočím. Owensford přepnul na velitelskou frekvenci. "Všechny jednotky, čekejte. Družstvo jedna. Družstvo dvě. Připravte se. SAS jedna, pohotovost." Zpátky k nepřátelskému veliteli. "Nedělejte nic rychle."
"Já? Rychle? Ani nápad."
Zpoza jednoho členitého balvanu se vynořila postava. Owensford nastavil zvětšení na maximum a objevila se před ním tvář. Lýdlina tvář v mužském vydání s výraznými čelistmi. Vlasy byly tmavě blond, na jedné straně slepené krví, jedno oko nateklé a téměř zavřené. Mladík se belhal. Ruce měl svázány za zády... ostnatým drátem.
"Vidíš ho, měšťánku?"
, Akce, všechny jednotky provedou akci," zvolal Peter. Potom k povstalci: "Ne, koho mám vidět?"
Demetrios Halleck kráčel vzpřímeně. Našlapoval opatrně, ale pohyboval se tak rychle, jak jen dokázal.
"Tak vidíš ho?"
"Zde je korunní princ Lysander Collins. Zůstaňte na místě, seržante Čeungu, jdu k vám."
"Co to u čerta... Kde? Ukažte se..." promluvil velitel partyzánů.
"Jsem primo před vámi, seržante."
"Nevidím vás..."
Kolem povstaleckého postavení začaly dopadat miny. Výbuch třaskavého granátu srazil mladého Hallecka na zem. Kolem něj se míhaly nějaké stíny.
"Vleťte tam," vykřikl Peter. "Padejte, všechny jednotky, jděte na to, padejte, padejte!"
"Vpřed," zvolal Lysander. Pot pod zbrojí byl náhle ledově studený. Situace mu připadala jako ty noční můry, kdy člověk bloudí hustým zatuchlým vzduchem a není schopen se otočit a zjistit, kdo ho pronásleduje.
Průlomové nálože létaly vzduchem jako rozmazaní hadi. Měkké bum jejich výbuchů nad minovým polem se ztrácelo v

dunění šestasedmdesátek a v hromových ranách z raketo-
vých houfnic. katafraktus se při jízdě otřásal. Koutkem oka zahlédl, jak je míjí šestinápravový náklaďák. Tohle se nemělo stát. Dojeli ke skaliskům a muži ve zbrojích se vrhli mezi povstalce. Další zuřivá střelba. Potom klid.
To šlo rychle, pomyslel si Lysander. Rozhostilo se ticho, přerušované jenom praskáním hořící trávy, výkřiky a nářkem raněných. Lysander zastavil katafraktus a pomalu sešplhal dolů. Všude ležela těla.
"Hej, seržo, mapy!" vykřikl někdo.
"Na nic nesahejte! To počká do rána."
Výstřely a výbuch granátu nalevo. Někdo utíkal a půl tuctu královských vojáků se seržantem v čele mu bylo v patách. Lysander opatrně sestoupal z kopce, kde se zdravotníci skláněli nad dvěma postavami.
Z>va. "Stav?" zeptal se Lysander.
"Tenhle je stabilní," ukázal medik na mladého Hallecka. "Zlomená žebra, ale myslím, že nic vnitřního. Ten druhý má šanci, jestli ho včas dostaneme do regenerátoru, ale bude to o fous."
"Kdo to je?" zeptal se Lysander.
„J3esátnílc Owassee," řekl hlas za ním. Lysander se otočil a uviděl seržanta Miscowskyho. "Můj. Hodil svou neprůstřelnou vestu na toho kluka a voni to do něj naplno našili. Pane."
Lysander zapnul mikrofon. "Evakuační vrtulník. Okamžitě ke mně."
"Už je na cestě," oznámil letecký dispečer.
"Seržante, ať už bude chtít ten muž cokoliv, tak to dostane," řekl Lysander. Odměny a riziko. Státnické řemeslo. „J)lužíme mu to. Já osobně mu dlužím, moc."
"Ano, pane."
"Teď. Kde je velitel povstalců?" zeptal se Lysander.
Seržant Miscowsky trhnul hlavou směrem k řadě balvanů za sebou. "Dostali jsme ho. Je támhle. Pane."
Lysander se chtěl vydat naznačeným směrem, ale Miscowsky mu stál v cestě a nehýbal se.
Lysander si muže chvíli měřil. "Nechtě mě projít."
"Tedy, pane..."
"Princi," ozval se mu za zády Owensford.
"Co se děje?" netrpělivě se dožadoval Lysander.
"Třeba to ani nechcete vědět," řekl Owensford "Můžete jít, seržante."
"Pane." Miscowsky se odloudal do tmy.
"Dobrá," řekl Lysander tiše. "Takže, o co jde? Je to vzpoura?"
"Samozřejmě, že ne, Vaše Výsosti. Máte tady velení plně ve svých rukou. Cokoliv nařídíte, bude provedeno. Každý váš dotaz bude zodpovězen," řekl Owensford.
"Zákon o válce..."
"Dobrý důstojník ví, co má vidět a co vidět nemá," řekl Owensford. "A Zákon o válce platí pro válečné zajatce. Jejich statut tahle tlupa ztratila, když se odmítla vzdát, zatímco zadržovala rukojmí."
"Generále..."
, Ano, Vaše Veličenstvo?"
Lysander pohlédl do kopce zrovna včas, aby viděl, jak Miscowsky mizí za jedním z balvanů. "Nenávidím tuhle válku," řekl Lysander.
"My všichni také."
"Naučí se něco?"
"Jestli tuje vůbec něco k učení. Teď je důležité, abychom ho udrželi pod drogami a nemohl spáchat sebevraždu dřív, než s ním Alanovi promluví."
„"Říkal si seržant Čeung..,"
"Jo. Myslíme, že je něco víc," řekl Owensford. "Možná, že to nevíte, ale Croser měl tělesného strážce, který se jmenoval Lee Čeung." Peter pokrčil rameny. "Není to nějaké zvláštní jméno, ale o Lee Čeungovi se ví, že má bratra, který je majorem v jejich typu speciálních jednotek. Přinejmenším se snad dozvíme, jak věděli, že tu budete, jestli se jednalo o zradu nebo o proláknutí. Všiml jste si, že se ptal po vás."
"Chci toho chlapa vidět," řekl Lysander. "Chci s ním mluvit, chci zjistit, proč..."
"Až na to bude vhodný čas, Výsosti." Owensford bliknul baterkou na cestu. "Tady už nemáme co pohledávat a zdravotníci budou raději, když zmizíme. Odminovaná stezka je vyznačena, držte se na ní a buďte opatrný."
Hluk bitvy odumřel a teď nastaly nevyhnutelné důsledky, zápach krve a smrti, křik a sténání raněných a umírajících.
"Tohle nám udělali," mumlal Lysander. "Nemůžeme jít ani do lesa beze strachu z min. Ty miny tu budou ještě padesát let, nebezpečí pro lesníky, děti, zvířata - vůbec jim to nevadí. Generále, jak se z civilizovaných lidí stanou barbaři?"
„"Prosím?"
"Nedlužíme jim nic, generále Owensforde. Nedlužíme jim nic."
New York Times, 17. května 2094:
Lunární základna. Ve svém dnešním vystoupení ve Velkém senátu pranýřoval velkosenátor Adrian Bronson partyzány vystupující proti Kondominiu jak ve Spojených státech, tak v Sovětském svazu.
.Žádný člověk,' řekl velkosenátor Bronson, .neudělal víc než já pro to, aby zabráni kondominiáiním excesům. Kondominium už nemůže dále předstírat, že je všestranně kompetentní vládou, důvěryhodným mezihvězdným impériem. Takže extrémní opatření" - zde se dotkl navrhovaných padesátiprocentních škrtů v rozpočtu válečného loďstva - .nejsou v tuto chvíli vhodná."
V rozpravě o dalších záležitostech byl aklamací schválen návrh vefcosenátora Bronsona, aby kondominiální velitel v

soustavě Sparty dostal nařízeno vyšetřit teroristickou činnost proti příslušníkům válečného loďstva a agentům Migračního úřadu. Jakové akce nemůžeme tolerovat," řekl Bronson. .Musí být nekompromisně potlačeny.'
Rád se dívám na barona, když první vyjede neohroženě ve zbroji na koni, a tak dodává odvahy svým mužům k udatné službě. Potom, když nastane měla, musí být každý hotov ochotně jej následovat, protože nikdo se netěší vážnosti dotud, dokud nerozdal a nepřijal rány. Uvidíme palice a meče, pestře pomalované přilby a štíty roztňsténé a zničené v úvodu bitvy, a mnoho vazalů, jak všichni pohromadě dostávají obrovské rány, v důsledku čehož tak mnoho koňů pobílá bez jezdce, nebof jejich páni jsou buď zabiti nebo zraněni. Jakmile se pustí do boje, žádný ušlechtilý rytíř nesmí myslet na nic jiného než na rozbíjení hlav a zbrojí -lepší mrtvý muž než živý, který je neužitečný. Něco vám řeknu, ani jídlo, ani pití, ani spánek mi nedopřávají takový zážitek, jako když z obou stran slyšfrn výkřiky "Na ně!*, rzáni zmatených koní bez jezdců, anebo výkřiky .Pomoc! Pomoc!*, anebo když vidin jak veké tak malé, padat na trávník u škarpy, anebo když spatřím mrtvé muže, jimž z žeber pořád ještě trčí dřevce s praporky.
Betran de Bran Óda na rytířství, 11. století
VI.
"...a vůbec nás netěší způsob, jakým se věci vyvíjejí, majore Owensforde," řekla Beatrice Frazerová.
Kolem stolu, u něhož zasedala praporní rada, všichni přikyvovali. Velitel legie si povzdechl a mnul si palcem a ukazováčkem kořen nosu.
Tohle nebyla štábní porada. To byla schůze výkonného orgánu pátého praporu jako autonomní komunity, stejně jako plukovní rada ovládala celou Falkenbergovu legii. Pořád to ještě nijak nepřipomínalo demokracii, ale mělo to daleko političtější charakter než výhradně vojenské porady samotných důstojníků jednotky. Beatrice Frazerová a Laura Bryantová byly zástupkyně civilních příslušníků legie, žen a dětí. Sergio Guiterrez seděl na konci stolu se služebně nejstaršími poddůstojníky.
"Těšili jsme se, že se Sparta stane naší permanentní základnou. Ženy a děti sem přišly proto, aby si tu vybudovaly opravdové domovy, zatímco legie se přesunovala do bitevního prostoru na Novém Washingtonu. Teď můžeme sotva vyjít do ulic Sparta City."
"A přitom," pokračovala, "tu jinak jsou skoro ideální podmínky. Nejenom co se týče počasí a jídla...,"' ozval se tlumený smích. Ta hrozná sauna na Tanithu přiváděla každého k zuřivosti, nejhůře trpěli právě civilní zaměstnanci legie - ".. .ale všeobecně. Lidé z ministerstva školství našim dětem ohrom-
ně pomáhají. Mají tu opravdu dobré školy, na Tanithu jsme si museli všechno zařizovat sami. A není tu ani borloj."
Přikyvování. Tanith se živil prodejem téhle drogy. Drogy, kterou pěstovali otroci a podle toho také vypadala všeobecná sociální atmosféra na planetě. Nikdo se necítil dvakrát dobře při představě, že jeho děti budou vyrůstat na podobném místě. Izolovat je od prostředí planety šlo jen do určité míry.
"Popravdě řečeno," pokračovala, "spřátelili jsme se tady s daleko více lidmi než na planetách, kde jsme zůstávali léta. Kdyby nebylo té války..."
"Tak bychom tu nebyli," přerušil ji suše Owensford. "Zkoordinuji to s královskou jízdní a pokusíme se zařídit, aby civilista mohli navštěvovat město bezpečně, paní Frazerová. Také bych ocenil urychlení kursu sebeobrany pro ženy a děti. Vlastně bych rád kvůli tomu ustavil stálou komisi, kde byste byla vy, paní Savageová, a, ehm, paní Fullerova, zároveň s veterány Smithem, Puzdockim a Shaopingem. Dohlíželi byste jak kurs pokračuje a navrhovali alternativy. Nějaké připomínky?"
"Budeme potřebovat přístup k plánovacím počítačům," řekla Beatrice Frazerová.
"Zařídím to s Alanovými," řekl Owensford. "Námitky? Kdo je pro?"
Jednomyslný souhlas projevený zvednutýma rukama. "Pra-porní seržant Guiterrez?"
Podsaditý Mexičan se usmál. "Pane," řekl, "máme s chlapama vlastně opačný problém. Tohle místo se jim líbí až moc."
Owensford se zamračil. Stejně jako v případě kondominiální námořní pěchoty, z které legie vznikla, a podobně jako tomu bylo před nimi u francouzské cizinecké legie, měla Falkenbergova legie vždycky problémy s dezercí. Vojáci mají rádi snadnou službu, ale člověk musí válečníky nechat občas někoho zabít. Mohou se mu hodit lidé, kteří rádi čistí zbraně v kasárnách, ale je lepší mít také nějaké válečníky...
"Ne, že by přímo utíkali za kopečky, pane," pokračoval Gu-iterrez. "Hodně se naválčili. Máme docela spolehlivý personál. Ale hodně našich veteránů má šanci dostat stálou hodnost ve spartské armádě vyšší někdy i o víc stupňů než mají u nás, dokonce i důstojnické frčky. Žold je dobrý, můžou se z nich stát měšťani, zatraceně pane, a lidi tady mají rádi vojáky. Ty lidi, co máme ve výcviku, jsou dobrý chlapi, nestyděl byste se s nima sloužit. A protože si tady legie chce podržet základnu, tak to nebude, jako že se rozdělíme. Ale můžete čekat pár výpovědí, hned jak skončí některé kontrakty. Tohle je místo, kam bysme mohli patřit."
Owensford přikývi, "Co se toho týče, kondominiální válečné loďstvo uvažuje o tom, že sem bude posílat vysloužilce. Ale nejdříve musíme vyhrát, seržante," řekl. "Jinak tu nebude moct žít nikdo."
"Vyhrát. Ano, pane. Majore, zatraceně, oni nás nenechají vyhrát! Majore, my víme, kdo za tím vším vězí..."
"To už jsme probírali, seržante. Připomínky jsou v zápisu. A teď, obdrželi jsme komuniké od plukovníka..."
U stolu nastalo vzrušení. "Nikdo z vás nemusí mít obavy. Seznam ztrát jsem předal duchovním.
Zpráva přišla právě před hodinou, dovezla ji kondominiální kurýrní loď. Pluk bezpečně přistál, obsadil výchozí stanoviště a přesunul se do Allansportu. Očekávají, že tam už dojde k nějakým bojům. Plukovník Falkenberg schvaluje naše až dosud učiněná opatření, ale varuje nás, že bude možná nutná mobilizace ve velkém měřítku, a schvaluje nezbytné zpětné převody."
Ozval se smích, hlavně mezi důstojníky. Přesně to se dalo od Christiana Johnnyho očekávat.
"A je tu zpráva pro nás pro všechny." Owensford zapnul spínač na konsoli před sebou.
Na protější stěně se na obrazovce objevil Falkenberg. Plukovník seděl u svého psacího stolu a měl na sobě polní

uniformu. "Jsme tady proti plánu v předstihu," promluvil.
"Lehké ztráty. Dobrá místní podpora. Podrobnosti jsou přiloženy. Vaše hlášení říkají, že u vás jde do tuhého," pokračoval Falkenberg. "Mrzí mě to, ale musím říci, že mě to moc nepřekvapuje. Opravdu jsem doufal, že budete mít trochu víc času, než nepřítel zesílí, ale Sparta je důležitá pro Bronsona a jeho lidi. Je dokonce ještě důležitější pro nás, podle toho, jak se věci vyvíjejí. Je životně důležité, abyste nezávislost Sparty udrželi. Vím, že to dokážete, ať to stojí, co to stojí.
K administrativním záležitostem. Major Owensford je tímto povýšen na plukovníka a je oprávněn převzít každou spart-skou hodnost, kterou bude považovat za vhodnou.
Plukovník Owensford se teď ujistí, že tato místnost je bezpečná a jsou přítomni jen ti, kteří jsou oprávněni řešit plukovní záležitosti."
Obrazovka potemněla. Owensford se podíval na každého přítomného a potom vyťukal na konsoli heslo. Falkenberg se znovu objevil.
"Jak všichni víte, děje se toho daleko víc, než obvykle dokážeme probrat při schůzích rady. Lituji toho, protože jsou na vás kladeny požadavky vydržet zátěž, aniž víte proč. Mohu jenom zdůraznit, že to, co děláte, je důležité pro nás pro všechny. Pro pluk a pro veškerou budoucnost, kterou tam civilizace má. Budoucnost je nejistá. Kondominium se rozpadá, ale ještě není mrtvé. Pořád ještě má ohromnou moc. Tato moc je rozdělena, naše skupina, frakce volně vedená Granty, Blai-novými, admirálem Lermontovem..."
"...Je zatraceně otevřený," poznamenal George Slater.
".. .ovládá část válečného loďstva. Menší skupina, představovaná admirálem Townsendem, je věrná Bronsonově frakci. Většina válečného loďstva se snaží zůstat neutrální podle hesla V loďstvu žádnou politiku, loďstvo je naše vlast. Tento názor dokážeme všichni pochopit. Všichni jsme jej zastávali. Dnes je to však již zastaralá představa. Neexistuje žádné loďstvo, vlast si všichni musíme vybudovat, vlast pro nás a domov pro lodstvo.
To, co děláte, je pro toto úsilí důležité. Jestli tady půjde všechno dobře, tak budeme mít vliv na Novém Washingtonu, dost vlivu na to, abychom byli schopni umístit zde námořní jednotky a námořní pěchotu. Ale to nestačí. Potřebujeme také základny na Spartě.
Vyvstává nevyhnutelně otázka, koho myslím, když říkám my? Nevím. Určitě nějakou entitu, větší než je legie, a dokonce i větší než ta část loďstva, která se připojí k naší frakci. Přiznávám se, že dosud nevím, jaká entita to bude. Chovám určité naděje. Možná, že ve svém postavení máte lepší představu než já.
Čelíme velice nejisté budoucnosti. Udělám, co bude v mých silách, abych z vás sejmul určitou část břemene, ale upřímně řečeno, právě ted1 mi moc sil nezbývá. Zdejší situace bude vyžadovat veškeré naše politické zdroje, dokud nebude Nový Washington stabilizován. Nesmíte se však cítit zanedbáváni; to, co děláte, je životně důležité. Rozdělujete síly našich nepřátel, nepřátel legie, a co se toho týče, také nepřátel civilizace.
To, co použili proti vám, mohou použít také proti nám. Pomáháte je rozdrtit. Nebude to snadné, tak jako není snadné žádné tažení, ale já vím, že to dokážete.
Rozhodně zvítězíme. Na to nikdy nezapomínejte. Přeji vám hodně úspěchů a Bůh s vámi." Obraz potemněl.
"Krucinál," zaklel někdo.
"Unavovací válka," řekl George Slater "Majore... Plukovníku, mám žádost. Nemohu o ní dát hlasovat, dokud nevím, co si o tom myslíte."
"Dobrá," řekl Owensford.
"Navrhuji, abychom požádali mého otce, aby se účastnil zasedání téhle rady. Při vší úctě, nikdo z nás tady není moc zkušený v politické práci loďstva..."
"A generál Slater byl s Falkenbergem déle než kdokoliv jiný," dokončil Owensford. "Jak všichni víte, plukovník Falkenberg je velice citlivý na princip jednoty velení. Měl se té-
dy velice na pozoru, aby nějak nenaznačil, že generál Slater je vůbec nějakým způsobem spojen s místním velením legie. Velice jsem to ocenil. Avšak souhlasím s kapitánem Slaterem. Situace tady je jiná, než jsme očekávali. Události se daly do pohybu daleko rychleji, než jsme se nadali. Domnívám se, že bychom mohli využít zkušeností penzionovaného podplu-kovníka Hala Slatera v tomto výboru, a přimlouval bych se za váš souhlas."
"Přeložit."
"Souhlasím."
"Seržant Guiterrez navrhuje přeložh, paní Frazerová návrh podporuje. Kdo je pro? Kdo je proti, ať zvedne ruku. Nikdo? Takže dáme do zápisu, že hlasování bylo jednomysl..."
Ozvalo se prudké zaklepání na dveře. Owensford se zamračil. "Vstupte."
Dveře se otevřely. Owensford vzhlédl a tváří v tvář podporučíkovi nasadil ledový výraz.
"Pane," vyrazil mladík. „J?romiňte, že vás vyrušuji. Ze Sparta City došla naléhavá zpráva. Raketoplán s deponovanými se stal obětí sabotáže. Je tam přes tisíc mrtvých a... Pane, náčelník kondominiální enklávy nařizuje zasedání předsedů vlád a náčelníků ozbrojených sil. Okamžitě, pane."
Owensford se zvedl, pak se zarazil. "Moment," řekl. "Náčelníků? Použil jste množné číslo?"
"Ano, pane. Zasedání zahrnuje i heilóty... a jsou pod ochranou Kondominia. Jakákoliv akce proti nim během dvaceti čtyř hodin trvání konference bude proto považována za útok na Kondominium."
Peter se rozhlédl po šokovaných tvářích kolem stolu, přičemž se snažil ovládnout vlastní zděšení. "Pánové, dámy," řekl formálně. "Obávám se, že budeme muset naše jednání odročit."
"Skilly bude zpátky za minutku."
Geoffrey Niles se opřel o loket, aby si ji mohl v šeru prohlédnout. Ve způsobu, jakým se napínaly a uvolňovaly její hýžďové svaly, když pohupovala boky, byla znát zklidněná rozkoš. Svým způsobem nic takového, co by snad člověk

očekával, pomyslel si. Když na to přišlo, byla zhýčkaná jako kočka. Jedno z nejčastějších potrestání nově naverbovaných heilótú bylo za nedostatečnou hygienu. Provinilec byl vydrhnut celým družstvem, obyčejně rejžáky na podlahu...
Vzduch v jeskyni byl stále chladný, ale teď už si toho Niles nevšímal. Přestože ležel nahý, nepřetahoval pres sebe deku. Naučil se za těch pár posledních měsíců trik, jak si nevšímat vlastních fyzických pocitů. Hodni se toho učím od Skilly, pomyslel si s trpkým úsměvem, když si v duchu probíral poslední hodinu. I když byl vyčerpaný, vzrušilo ho to. Bože, to byla ale soulož!
"Ohromná zábava, všechno tady," zamumlal si pro sebe. Což bylo dost divné, když uvážíme, že pořád dřel jako otrok. Asi ne víc než ona, samozřejmě, možná i méně... "Ale není to k uzoufání nudné."
Myšlenka na Anglii a ten nekonečný koloběh, cestování po kancelářích společnosti Spojené slévárny v Čity, trávení prázdnin v Alpách anebo na soukromém rodinném ostrově na Kajmanech... 77 tupí debilové a ta smrtelná nuda! Zato tohle, to bylo vzrušující! Ne že by bylo něco špatného na zděděném bohatství, až na to, že člověka dokázalo zkazit. Člověka už netěšilo nic jiného než požitky, a jakmile jednou bylo na účtu určité množství kreditů, přidávání dalších představovalo už jen číslice. Jen málo jeho známých na Zemi mělo alespoň přibližnou schopnost diamantově tvrdé koncentrace, jakou se vyznačovala Skilly, a její cílevědomost. Místo toho svou pozornost rozptylovali, trochu zde, trochu tady. Vůbec nebyli schopni cokoliv dokončit.
Nejde o dobrodružství, uvažoval. Došlo mu to, když se loni po prohrané bitvě v údolí plavil po řece a křečovitě se držel mrtvoly jednoho ze svých vojáků. Dobrodružství bylo jako štěstí, něco, za čím se člověk nemohl vypravit jako za cílem. Takové bylo třeba safari nebo zbytečné riskování, prostě to byly jen větší zábavní parky. Co mělo skutečně význam, to bylo něčeho dosáhnout. Něco velkého, co by mělo cenu, do čeho by člověk mohl vložit všechny své síly, něco takového, o co se snažili prastrýček Bronson, Murasaki anebo Skilly. Začít s prázdnýma rukama a snažit se vyhrát válku a panovat a přetvořit nějakou planetu. To bylo něco, čemu stálo za to věnovat čas a úsilí.
Znovu zívl. Dobrá strýčku, možná vás jednou překvapím, až zjistíte, že jsem si na tomhle turné vybudoval vlastní kariéru, pomyslel si. Neklidné se zavrtěl při pomyšlení, že by se měl vrátit domů. Jeho spolužáci ze Sandhurstu by mu nerozuměli... Neměl jsem na vybranou! Ne tak docela, a pak už bylo moc pozdě...
Vedle lůžka Skilly ležel jeden z jejích poznámkových bloků. Jeden z mnoha, které měla uloženy na polici, svazky - v černé vazbě rozměru 20x10 centimetrů. To byla další překvapující věc, způsob, jak nenáviděla plýtvání časem. Když nebylo co dělat, vytáhla jeden z těchto bloků a začala si dělat poznámky, zapisovala nápady, pozorování a plány... Bezmyšlenkovitě otevřel první stránku.
Po válce sv. 7, četl. Byly tu umělohmotné záložky, nadepsané: osobní, polit., voj., hospod.
Nejdřív osobní, řekl si.
Od ruky provedené kresby tužkou. Jeho postava, nahá, ve fantastických uniformách, anebo se Skilly. Copak jsme opravdu takoví akrobati? Poznámky týkající se odznaků, vlajek. Půdorysy a nárysy domů a zahrad. Jeden obrázek jakéhosi uličníka v hadrech, chvíli mu trvalo, než poznal mladou Skilly. Další série zpodobňovala jeho, Skilly a dítě. V kolébce, u prsu, hrající si s Nilesem... Dojat zavřel blok a položil jej na místo. Možná uvažuje o nějakém dynastickém spojení. Vdát se do Bronsonovu klanu. Je to sice mladší větev, ale stále je to
pořádný skok ve srovnání s Belizem. Co by tomu asi řekl pra-strýček? Ale stojí to za úvahu.
"Rozhodně," mumlal si pro sebe a na chvíli zavřel oči. Vlastně to byla vzrušující představa. Dynastie, mumlal si. Ne že by Skilly vůbec někdy řekla něco otevřeně proti Crosero-vi, ale... Většinu dynastií založili nemilosrdní piráti, připomněl si. Anebo vojáci, kteří měli kliku, či barbarští nájezdníci. Nebylo důvodu, proč by se časem nestali osvíceni. Celé civilizace byly založeny osvícenými barbary... Mohla by Skilly uvažovat tímhle způsobem ? Mohla by se ve spojení s nějakým Bronsonem stát satrapou v opravdovém společenském řádu? Souhlasila by s tím?
"Už zase vzhůru? Džeffi být opravdu chlap ze železa," zasmála se Skilly a vklouzla k němu do postele. Propletla mu nohy se svými, které studily - byli skoro stejně velicí - stejně jako studily její prsty, když mu jimi bloudila po prsou a břiše.
"Proboha, ženská, ty mi musíš dávat něco do pití," řekl v předstírané hrůze.
"To dělá to syrové maso a čerstvý vzduch," řekla, políbila ho a začala ho masírovat. "Ale tentokrát ušetříme tvoje ubohé kolínka a loktíky," pokračovala, zvedla se a obkročmo si na něj sedla. "Hej, je Skilly dost dobrá pro svého Džeffiho?" zeptala se a dosedala na něj s přivřenými víčky a mučivou pomalostí. "Užij si, dokud můžeš, brzy jsme zase v poli."
"Brzy? Áách!" Vztáhl ruce k jejím ňadrům.
"Hmmm. Mmmm, to je fajn. Přes zimu jsme dělali králům ze života peklo, teď jsou lepší a šílí. Musíme je přinutit rozdělit síly...,"' zašklebila se, "...aby se nespojili k jednomu společnému úderu." Na chvíli zkřivila rty. "Už je nás moc na to, abychom byli pořád jen partyzáni, tak."
Niles se trochu bezduše zasmál. "Ty můžeš myslet na strategii i v takovouhle chvíli?"
Sehnula se k jeho rukám a uchopila jej za ramena. Záplava černých kudrlin mu zakryla tvář, když se začali znovu rytmicky pohybovat, ale dokázal mezi nimi rozeznat její blýskající se zuby a bělma. "Skilly pořád myslí, Džeffi," vzdechla. "Pořád."
* * *
Skida Thibodeau se posunula kousek stranou a zvedla poznámkový blok. Vrhla zamilovaný pohled na muže spícího vedle ní a přidržujícího si zimomřivě chodidly přikrývku. Vytáhla ze hřbetu bloku tužku, naslinila špičku a nalistovala stránku.
Polit. První část obsahovala seznam knih o technologiích vnitřní bezpečnosti. Prošla oddíl a přidala další poznámku: taj. pól. - vlastní rozpočet - zisk z práč. táb. - viz k, zaboř, po-drobn. Je důležité šetřit. Také - nepřátel, skup. — rovnováha.

Však se vždycky dá zajít ještě dál. Víz anaí. staíw 55.
Teď na složku vojen. Na první stránce byla schématická hvězdná mapa se spartským sluncem uprostřed, s časy transitů rozbíhajícími se k okrajům jako loukotě kola. Pod tím byla poznámka: dobrav, armáda - 10/15 div., a seznam planet. Vedle Thurstonu si udělala značku, potom se na chvíli zarazila.
71 budou první, ale kdo dál? Hoven? plála se v duchu. Nebylo to zdaleka tak blízko, ale obchod s blýskavými kamínky hodně vynášel. Na druhé straně bylo to pořád území Kondominia a jinak celkem bezcenné. Nebylo tam dost lidí, kteří by mohli sloužit jako doplňovací základna nováčků pro další expanzi. Bylo to ale tankovací místo... Tužka se míhala: Hoven pravd. Další. Po odchodu kondom, vytěžit? Bude dost času to rozhodnout, až si Demokratická republika začne budovat své válečné loďstvo. Budovat, anebo zabírat? Je daleko lepší něco zabrat, než to budovat.
Zasunula tužku zpátky do notesu, položila se znovu do postele a přetáhla přes sebe pokrývku. Niles se ve spánku přisunul k ní a ona se pro sebe usmála, zívla a začala usínat.
Život je fajn, říkala si spokojeně. Vedle postele začalo blikat signální světlo. Zamračila se, potom vyskočila z postele a zapínala si kombinézu. Radila bych jim, aby to bylo důležité, říkala si.
* * *
„J3obrá, víme jak to bylo provedeno," řekl generál Desžar-dins. "Ti blázni z TMA si řekli, že můžou terorem donutit Kondominium, aby zastavilo deportace. Propašovali na raketoplán sebevražedného teroristu s bombou, přes stanici Egeis." Většina raketoplánů s nákladem či pasažéry přistávala na orbitální tranzitní stanici a nakládala tam přistávací moduly.
"Vmísil se mezi deponované a během vstupu do atmosféry se mu podařilo dostat se do blízkosti chladicích systémů. Neuvědomili si, že na palubě raketoplánu jsou společně s jedenácti stovkami trestanců kondominiální důstojníci!"
Owensford prkenně přikývl. Královská skupina seděla v jednom rohu bývalého důstojnického klubu kasáren kondominiální námořní pěchoty. V suchém, lehce zatuchlém vzduchu velké spoře osvětlené místnosti bylo cítit přítomnost praporů, divokých oslav s dudami a tančícími kozáky, a všechno to mělo příchuť smutku. Zbývající členové posádky kolem šramotili jako hrášky v příliš velké míse a nižší důstojníci, kteří sem obě skupiny přivedli, byli muži přes čtyřicítku... Takhle jsem mohl dopadnout, ještě že jsem měl kliku, pomyslel si žoldnér a otřásl se. Uvízlí na ztracené výspě umírajícího impéria. Podíval se na skupinu sedící na druhé straně místnosti kolem vlastního narychlo oprášeného stolu. Dion Croser a jeho banda z NOF. Croser mluvil s jedním z nich, smál se a plácal ho po rameni.
Ten zkurvysyn.
U vchodu nastal rozruch. Čestná jednotka rozhodně nepřed-vedla onen pečlivě neutrální pozdrav, jakým přivítala spartské krále a jejich legionářské důstojníky.
Heilóti, pomyslel si Owensford sardonicky. Seznamte se s nepřítelem.
Přiletěli sem pod ochranou Kondominia v těžce ozbrojeném raketoplánu námořní pěchoty.
Škoda, pomyslel si divoce. Jinak by se odsud nikdy nedostali živí. Možná, že to tak i dopadne, až tu během schůze rozbalím to své' male' překvapení. Takže: Pozoruj. Poznej svého nepřítele.
Kondominiální velitel trval na tom, že se sejde se všemi stranami vedoucími občanskou válku včetně těch, které se navzájem neuznávaly za jsoucí ve válečném stavu, a včetně těch, které o sobě tvrdily, že jsou neutrální. Královská vláda tři dny protestovala proti ochraně heilótů. Velitel námořní pěchoty s ní sympatizoval - nebylo pochyb, komu patří sympatie zdejší kondominiální posádky, zvláště poté, co heilóti porušili Zákon o válce - ale stávající rozkazy mu nedávaly jinou možnost, rozhodně ne s velkosenátorem šlapajícím mu na paty.
Kondominium možná vrávoralo k vlastnímu hrobu, ale kráčející mrtvola stále ještě měla dost síly, kterou žádná planeta v dosahu vesmírného válečného loďstva nemohla ignorovat. Dokonce i za tohoto stavu se nedalo přejít mlčením takové bezpříkladné násilí, jako byl bombový útok na raketoplán. Ani s přispěním takových vlivných přátel Sparty, jako byli senátoři a velkoadmirál Lermontov. Zvláště ne za situace, kdy tito přátelé bojovali o svou existenci a každá výjimka by mohla vést k jejich pádu. Existovalo tolik nepřátel, Kaslovovi vražední neostalinisté v SSSR, Harmonova dementní Vlastenecká strana v USA, ti všichni nihilisticky koketující s nukleární válkou. Bronson a jeho oportunisté hráli na obě strany proti středu kvůli soukromému prospěchu...
Dobře se dívej, připomínal si a zkoumal tváře půltuctů povstaleckých vůdců. Byli v pečlivě vyžehlených maskovacích kazajkách, kožených kalhotách a vysokých botách, s nablýskanými mosaznými odznaky na baretech. Občas nějaký náznak banditské frajeřiny, mosazná náušnice anebo dlouhé via-
sy spletené do copu, a pyšně se naparovali. Skida Thibodeau stále uprostřed skupiny, a když jej míjela, změřila si jej neochvějným hodnotícím pohledem, jako když dravec v rozpálené džungli přemýšlivě hodnotí divokého kance.
Owensford se lehce napřímil a instinktivně se naježil. Jsme jako pes a vlk, pomyslel si ironicky. Studoval její záznamy a fotografie pečlivě, ale nepřipravily jej na tuto štíhlou exotickou krásu, na tu smrtící eleganci oštěpu.
Rozhodně to vyžadovalo značnou odvahu, přijít sem. Bylo tu víc než dost Sparťanů a dokonce i legionářů, kteří by dokázali riskovat hněv Kondominia a zabít nepřátelské velitele. Tohle byla rozhořčená válka a její původci stáli právě zde. Owensford si je pečlivě prohlížel. Jeden či dva z nich si možná nebyli vědomi nebezpečí, jakému se vystavili, několik skrývalo své napětí chvástavou statečností. Skilly byla naprosto uvolněná, dokonce mírně pobavená. Žoldnéřský důstojník cítil, že trochu cení zuby. Většina vojáků vydržela čelit nebezpečí silou vůle. Věděl, že někteří ten pocit milují... a některých se nedotýkal tak ani tak, to byli ledoví muži. Nikdy je neměl rád. V nitru takových lidí něco chybělo a heilót-ská vůdkyně vypadala jako jejich exemplární případ. Za těma velkýma tmavýma očima byl mozek... Ale ne duše, usoudil. Ani v nejmenším.
Ace Bartoň se k němu naklonil a zašeptal: "Všimni si Nile-se," řekl.
To musí být ten vysoký blondýn. Ucítil jejich pohled a otočil se k nim s falešným thymolinovým úsměvem, zrovna když si heilóti sedali. Skilly se v židli zaklonila, zkřížila nedbale paže i nohy a okamžitě usnula.

"Na těch záběrech si vůbec není podobný." Měli několik videozáznamů ctihodného Geoffreyho Nilese a navzdory nezaměnitelným nordickým lícním kostem a vzhledu krasavce, tohle byl jiný muž. "Naše malá ratolest na Bronsonově rodokmenu už není ten přitroublý Angličan," odpověděl Bartoň přemýšlivě.
"Nedá se říci, že by to byla změna k lepšímu," poznamenal Owensford. Po téměř dvou pozemských letech v divočině ze-štíhlel a dostal do určité míry podobné divoké vzezření, jaké měli ostatní heilóti kolem stolu. "To má z toho, že se drží špatné společnosti a vůbec."
"Ránové, dámy," ozval se ode dveří kondominiální poručík. Měl plochou ruskou tvář, popelavé blonďaté šedivějící vlasy a pod modro-šarlatovou slavnostní uniformou šlachovité tělo. "Velitel přichází."
* * *
"Po - zor!" vykřikl poddůstojník. "Účastníci schůze se postaví do pozoru!" Ozvalo se rachocení židlí, vojáci se postavili do pozoru, civilisté se trochu vypjali. Králové, jako hlavy státu, samozřejmě zůstali sedět. David I. vypadal víc ustaraně než obvykle. Alexander I. vypadal den ode dne lépe.
Plukovník Boris Karantov oplácel zdvořilé pozdravy Sparťanů a legionářů, a ignoroval heilóty. Opatrně se posadil, pomáhaje si přitom rukama. Bylo mu už přes sedmdesát a vypadal starší, regenerační léčba už moc nezabírala.
"Posaďte se, pánové a dámy." Jeho angličtina měla stále ruský přízvuk.
"Jsme tady proto, abychom projednali porušení smlouvy o nezávislosti, která určuje vztahy této planety ke Kondomi-niu. A Zákona o válce. Dovolte mi nejdřív zdůraznit, že Kondominium je v tomto současném konfliktu přísně neutrální. Nezajímá mě váš výklad oprávněnosti či neoprávněnosti tohoto zápasu. Připomínám vám, že průběh této schůze je zaznamenáván a záznam bude zpřístupněn příslušným úřadům kondominiální vlády, jakož i Velkému senátu." Hovořil zřetelně unaveným tónem, byl to hlas muže, který vyloučil všechno až na výkon služby, v jejíž smysl už dlouho doopravdy nevěřil.
"Teď k raketoplánu - civilnímu vesmírnému plavidlu (vyslovil plávilu) na čártrovém letu pro Migrační úřad, které převálelo jak nedobrovolné kolonisty, kteří ještě nespadali pod spartskou jurisdikci, tak důstojníky kondominiálního válečného loďstva mimo službu. V důsledku zločinného teroristického útoku byl raketoplán zničen. Svolal jsem všechny možné strany sem na toto místo, abych vyslechl jejich stanovisko k tomuto zločinu. Vaše Veličenstva?"
"My, vláda dualistické monarchie, odsuzujeme tento odpudivý čin." Alexander se díval přísně na Skidu Thibodeau. "Je docela dobře možné, že to byla operace organizovaná touto osobou jako provokace za účelem naší diskreditace. Avšak jsme si naprosto jistí, že je za ni odpovědná disidentská skupina zvaná TMA a jestliže... až chytíme odpovědné jednotlivce, budou souzeni a pověšeni. Anebo budou předáni vám k potrestání, veliteli. Sparta si cení svých vztahů ke Kondo-miniu," To byla jemná připomínka, že má ve Velkém senátu mocné přátele.
Karantov nezávazně přikývl a v prstech otáčel světelnou tužkou. "Ale přesto," řekl přísně. "Tahle Tajná měšťanská armáda má údajně svazky s vaším vlastním bezpečnostním apjaratem. Říkáte, že je to zcela záležitost rebelantských jednotlivců, ale to by se tvrdilo v každém případě."
Očima zabloudil ke Croserovi. "Pane Črosere, vaše organizace je také spojována s teroristickou činností. Chcete k tomu něco říci?"
Croserovo přikývnutí bylo zdvořile odmítavé. "Pane, za prvé chci říci, že NOF je čistě mírumilovnou politickou stranou. Je pravda, že bychom chtěli vytvořit vládu, až bude nelegální královský režim lidem v nadcházejícím referendu odmítnut," - David I. pohrdavě zasupěl a rozzuřený Alexander téměř povstal, ale generál Deszardins mu položil ruku na rameno -"ale uchylujeme se pouze k legitimním prostředkům."
Karantov učinil lehce znuděné gesto, jako by chtěl Sparťa-ny popohnat přes nezbytné litanie.
"Ale k věci," pokračoval Croser a jeho tvář i hlas na sebe vzaly lichotivější, troufalejší tón. "NOF čerpá svou sílu z útlačovaných tříd - tedy z deponovaných, které královský režim utlačuje. Každý transport, jenž zde přistane, zvyšuje naši spravedlivou sílu. Pro nás by bylo sebevražedné, kdybychom ten příliv přerušili, i kdybychom se snad k takovým ohavnostem dokázali snížit.
Ne," pokračoval a medový hlas zahlaholil jako zvon, "jediným logickým kandidátem jsou roajalisté sami - mlátí zoufale kolem sebe, ted", když bouře, kterou rozvířili, se jim vymkla z rukou. Prostřednictvím této nastrčené takzvané Tajné měšťanské armády provádějí ve skrytu akce příliš odpuzující dokonce i pro ně, než aby se k nim mohli otevřeně přiznat. Tajná armáda se určitě přihlásila k odpovědnosti."
Parchant, pomyslel si Owensford. Ale mazanej parchant. Nedá se nijak dokázat, že nemá pravdu.
Karantov otočil hlavu k heilótům. Jejich velitelka si opírala bradu o pěst a pozorovala divadlo s líným pobavením.
"Tihle rabbiblancos^ mají sem a tam recht, i když jsou to takoví slaboši," řekla lehkomyslně. "Spartská lidově osvobozenecká armáda je armádou deportovaných. Proč bychom zabíjeli vlastní rekruty?"
Kondominiální důstojník zachmuřeně přikývl. Ačkoliv mluvčí zjevně nenáviděl až po samu mez fyzického odporu, stejně očividně souhlasil s jejím argumentem.
Alexander setřásl z ramene ruku policejního náčelníka. "Opakuji, je to provokace, samozřejmě. Strašné rádi byste zničili naše dobré vztahy s Kondominiem."
Skilly se povýšenecky zašklebila a opřela se v židli s jednou rukou kolem opěradla. Prohlížela si nehty na druhé ruce.
"Tsc tsc," řekla s posměšnou laskavostí. "Stařík fantazíruje. Potřebuje doktora, to je špatné."
"Ticho!" vyštěkl Karantov. Za chvíli: "Podle smlouvy mám právo převzít velení stanice Egeis, pokud spartská vláda nezvládne plnit své povinnosti. To také udělám. Lunární zá-
Rabbiblanco znamená podte Skillyina výkladu z předchozího dílu něco jako pošetilý béloch, doslova "bílá prdel".
kladna mě informuje, že tam zanedlouho dorazí velký transport nedobrovolných kolonistů, a já nedovolím, aby kdokoliv, kdo je svěřen do mé péče, byl ohrožen!"
"Plukovníku?" Skilly teď promluvila čokoládově vláčným hlasem. Owensford si ji po straně prohlížel přimhouřenýma

očima. Ona svůj zrak stále klopila k nehtům, přičemž se jí uvolnily černé lokny. "Možná by bylo lepší, kdybyste trestance vysadil někde jinde. Někde, kde je to bezpečnější než v tomhle nebezpečným městě, který je stejně moc velký na uhlídání, ne? Město je taky plný legitimních vojenských cílů, takže na ně asi brzy zaútočíme."
Nasadila zářivý úsměv. "My, Spartská lidově osvobozenecká armáda, slavnostně slibujeme, že nezaútočíme na žádné místo, kde přistane raketoplán, pokud tam nebudou královský vojáci."
Delegace královské vlády ztuhla. Tohle byl doopravdy partyzánský komplot. Karantov si přemýšlivě zamnul ret a promítl si na monitor před sebou mapu. Blikala ocelově šedou až průhlednou barvou a představovala celkový letecký pohled na Zvlněný světadíl.
"Kde byste přistání navrhovala?" zeptal se.
"No, bude to oukej kdekoliv na řece," řekla Skilly vemlouvavě. "To víte, všechna města mají stejné cíle jako Sparta Čity,"
Naklonila se dopředu a poklepala na místo na jižním pobřeží Alexandrova jezera, kde železnice z Olynthosu objížděla Sopečné vodopády.
"Tohle bude nejlepší místo, počítám. Je tam velká otevřená vodní plocha, přístavy pro těžební bárky, ale žádný velký město. Souhlasíme s tím, že tam nezaútočíme, ani nikde jinde v okruhu pěti kilometrů."
"Veliteli, to způsobí obrovské administrativní potíže," přerušil ji David I.
"Tři moji důstojníci a tisíc lidí, jejichž jediným zločinem bylo, že se připletli pod ruce Migračnímu úřadu, právě teď zemřeli, Vaše Veličenstvo," odsekl Karantov mrazivě. "Tohle je podstatně důležitější než nějaké administrativní problémy."
Znovu vrhl pohled na mapu a potom pohlédl s neskrývaným podezřením na velitelku partyzánů.
„J?roberu tuhle záležitost se svým štábem. Provizorně zapečetíme všechny části stanice Egeis, které mají co dělat s Migračním úřadem. Raketoplány převezou deponované sem na hladinu...," poklepal na mapě na Alexandrovo jezero, ".. .a nic víc, žádný další transport."
Sparťané překvapením zamrkali. To je přijde draho, zvláště když už Migrační úřad nebude na Egeis platit kondominiální-mi kredity, ani za předem dohodnutou dopravu raketoplánu z povrchu planety na oběžnou dráhu.
"Kromě toho budu o této záležitosti informovat své nadřízené. Varuji vás, že přinejmenším dojde k vysokým pokutám, obzvláště v případě, že viníci vraždy mých důstojníků nebudou nalezeni. Požádám o posily." V současné době byla na Spartě posádkou jen jedna rota námořní pěchoty. "Možná bude také nařízena kondominiální blokáda této planety pro porušení Zákona o válce."
Tentokrát tváře královské strany zbledly. Bronsonova pomoc heilótům byla tak jako tak tajná a nebude tedy ohrožena. Královskou vládu čekají pouliční bouře a kolaps, obzvláště ve městech. Sparta byla teprve částečně industrializovaná, nemohla prostě fungovat bez mimoplanetárních dodávek. Byla daleko zranitelnější než nějaká opravdu primitivní planeta.
Z/skaí čas, uvědomil si Owensford a odkašlal si.
"Plukovníku Karantove, jestli dovolíte. Mám další stížnost ohledně porušování Zákona o válce."
Karantov zvedl obočí a oči heilótů se k legionářskému důstojníkovi obrátily jako zaměřovače střeleckých věží,
"Co se týče zločinů proti civilnímu obyvatelstvu, anebo mezi ozbrojenými silami domorodců, to je mimo moji soudní pravomoc." Karantov měl přemýšlivý výraz. Byl dost starý
na to, aby si pamatoval časy, kdy slovo kondominiálního důstojníka bylo v takových záležitostech zákonem, a byl již dospělý muž, když válečné loďstvo bylo pořád ještě arbitrem všech konfliktů.
"Zločin se týká jednoho člena Falkenbergovy legie," pokračoval Owensford.
Pocítil chladné uspokojení, když se Skilly naklonila k jednomu podřízenému, něco mu rychle řekla a on začal něco zuřivě vyťukávat na klávesnici svého laptopu. Rozčilený ruch propukl také v Croserově skupině, dokud jej náčelník neuťal gestem ostrým jako břitva. Sparťané se naklonili dopředu jako smečka psů na vodítkách. Owensford vsunul datový nosič do receptoru.
"Poručík Deborah Lefkowitzová, Falkenbergova námezdní legie, identifikační číslo 11 A7732-ze-1,'" řekl. Zároveň se služebním záznamem se objevila fotografie. Na dalším snímku byla Deborah s manželem a dvěma dětmi ve věku čtyř a šesti let. Potom byl celkový záběr jejího polonahého těla, ležícího s roztaženými údy, vytřeštěnýma očima a hrdlem prořízntutým od ucha k uchu.
"Genová identifikace, otisky prstů a vzor sítnice odpovídají přesně jmenované osobě," řekl Owensford a násilím se snažil udržet nezúčastněný tón hlasu. Vztahy v legli připomínaly velkou rodinu... A já to budu muset vysvětlit Jerrymu.
"Byla pohřešovaná od okamžiku, kdy její letadlo bylo loňského roku sestřeleno nedaleko tohoto místa během bitvy v Ulyrském údolí. Jeskyně byla užívána jako post C3. Naše dělostřelectvo zasáhlo muniční sklad a přeživší partyzáni místo rychle opustili. Důkazy, že bylo používáno povstalci, následují."
Karantova popelavá buldočí tvář byla bezvýrazná, když ji obrátil od obrazovky k heilótům. Owensford viděl, že tvář Skilly je stejně bezvýrazná jako maska nějaké egyptské sfin-gy, ale svírala a rozvírala prsty pravé dlaně. Všechno se křišťálově rozjasnilo, když si s ledovým šokem uvědomil, že počítá. Počítá, zdali Karantov nařídí její zatčení a kolik lidí do-
káže zabít, než stráže zastřelí ji. Geoffrey Niles zíral pobledlý na zobrazený snímek.
Žena měkce promluvila. "Skilly tohle nenařídila. Kdyby to udělala, Skilly by dohlédla na to, aby tělo bylo odklizeno termitovou náloží. A jestli jí dáte genotypy" - vzorky spermií znásilňovatelů je obsahují - "Skilly vám těla provinilců vydá. S přiznáním. Protože tohle nechce mít Skilly na krku."
Na okamžik vykouklo z její bezvýrazně tváře jakési zvíře s vyceněnými zuby.
"Naše vyšetřování téhle záležitosti bude vyžadovat pachatele živé," řekl kondominiální velitel. Jeho tvář a hlas byly

téměř bezvýrazně, jako u Skilly, ale sklopila oči před Owens-fordovým pohledem a trochu odvrátila hlavu.
Dobrý tah, přeložil si v duchu. Teď už nemohl nic dělat, když vystřelil torpédo.
"Polní prima četla váš Zákon o válce, starou verzi i tu novou," řekla Skilly. Už se nezmínila o tom, že uplatňování zákona pokulhávalo, tak jak se zmenšovala moc Kondominia. "A taky Žoldnéřský kodex." Vliv nezávislých rot vzrůstal každým rokem, obzvláště pokud se počítaly i armády planet, jako byla Úmluva, pro niž bylo pronajímání žoldnéřů hlavním zdrojem příjmů. "Odsouzení a potrestání viníků ve vlastní jednotce naplňuje literu obou," pokračovala. "A my nemáme v úmyslu udělat nic navíc."
Karantov zabubnoval prsty na stůl. "Nevěděl jsem, že se ve své... praxi řídíte kodexem," řekl s pádnou ironu.
Když Skilly promluvila, bleskl pod bezvýraznou maskou náznak chladného pohrdání, starobylé zlosti a opovržení.
"Polní prime nestojí váš kodex ani za plivanec, natož nějaká mrtvá kurva," řekla stejně sametovým hlasem. "Žádný zákony ani kodexy nechránily Skilly tam, odkud pochází... Ale nepouští se ani do rvačky, kterou nemůže vyhrát. Kašleme na vaše spartské zákony. Vy nebo my, stejně půjdeme ke zdi. Ale jenom blázen začíná novou bitvu, když tuhle ještě nevyhrál. Skilly Thibodeau není blázen. Osvobozenecká armáda se za-
řídí podle vašeho kodexu v tomhle případě, a to vám musí stačit. Plukovníku."
"Je-li násilí politickou doktrínou vůdců, potrestání jednotlivců nestačí," řekl Karantov. "Moje vyšetřování v tom musí být zahrnuto." Hrozba zadržení byla nevyslovená.
"Skilly lituje, že to není možné," řekla. Potom se prohnaně usmála. "Skilly také okamžitě nařizuje, že cokoliv řekne pod ozbrojeným nátlakem, nebude vykonáno. Nemůže pokračovat v téhle hře, pokud nepotvrdíte sázku. Vaše zaručená ochrana je bezpodmínečná... a Skilly má pár přátel na Luně."
Karantov netrpělivě máchnul rukou. "Dobrá, kopii protokolu mi zašlete okamžitě a očekávám, že také popravy vykonáte ihned," procedil.
Heilóti povstali. "Ach, jistěže okamžitě," řekla Skilly. Prsty její pravé ruky opět provedly to neuvědomělé gesto. "Dostanete všechno, o co žádáte, plukovníku, dokonce ještě víc."
"Žádám, aby mé důkazy byly předloženy velkosenátnímu výboru pro vojenské záležitosti a kopie byly poslány velícím důstojníkům všech registrovaných vojenských organizací Kondominia," řekl Owensford formálně. Někdo nedobrovolně heknul. Nedalo se říci, kdo to byl, ale Peter se domníval, že to mohl být Geoffrey Niles.
"Skilly pro to nevidí žádný důvod. Najde vám ty kriminálníky. Jestli to má jít do zápisu, tak jasně napište, že Skilly s tím nemá co dělat, a taky žádný z jejích spojenců." Očima pod těžkými víčky přejela ostatní u stolu, než se otočila na podpatku a odešla.
"Vaše připomínky jsou zaznamenány," řekl Karantov. "Plukovníku Owensforde, vaše žádost je rozumná a bude jí vyhověno. Kopie relevantní části tohoto slyšení budou poskytnuty všem registrovaným vojenským organizacím. Teď schůzi přerušíme, dokud se svými důstojníky tuto záležitost nepřeberu. To bude všechno, pánové, dámy, Vaše Veličenstva. Jestli můžete, zdržte se chvíli, plukovníku Owensforde." Kondominiální velitel zdůraznil svou funkci oslovením Owensforda jeho legionářskou hodností, hodností v registrované vojenské organizaci...
* * *
"Prosím, posaďte se, Pjotr Stefanovič." Karantov stiskl knoflík, kterým přivolal sluhu. "Vodku a tonik, prosím. A vy, plukovníku?"
"Whisky s vodou, děkuji." Zvedli skleničky.
„JSpasibo, plukovníku. A gratuluji k vašemu povýšeni,"
"Na zdraví, plukovníku Karantove. Doufám, že nebudete litovat svého povýšení." Owensford vzdychl. "Hrál jste to tvrdě, Borisi," pokračoval. "Myslím na Sparťany."
Starý muž pokrčil rameny. "Ne víc, než jsem musei," Ujistil se, že videokamery jsou otočeny jinam. "Samozřejmě, Pjotře Stefanoviči, je jasné, že tahle Armstrongova černá ruka je apjarat, který nemá se spartskou vládou nic společného. Ale tohle nemůžu říct na veřejnosti. Také nemůžu říct, že vel-koadmirál si co nejupřímněji přeje, abyste tu rebelii co nejrychleji potlačili."
Odmlčel se, podíval se na sklenici vodky, a potom ji do sebe hodil jediným pohybem zápěstí. "V loďstvu žádná politika. Bah. Teď už jde jen o politiku."
"Možná je ještě čas, abyste si vybral stranu."
"Stejně jako Sergej i já vám přeji vítězství. Grant také, ale my Rusové ze všech nejvíc," pokračoval ruský kondominiální důstojník mírně. "Tenhle Čroser, my Rusové tyhle ptáčky známe moc dobře. A samozřejmě takové ženské jako je ta Thibodeau. Opravdový věřící, šílený a brilantní, a následovníci jsou bandité a zabijáci,.. Moje trpící země viděla takových až moc."
Pokřižoval se pravoslavným způsobem, zprava doleva. "Musíme doufat, že hřích nespočívá na Spartě tak těžce jako na mém ubohém otččestvu."
"Takže proč jste..,"
"Příteli, teď na to není čas. Zůstávají některé síly, v Kondo-miniu, ve Velkém senátu. Dost na to, aby mě odstranily, pokud ten případ vzdám. Někdy jindy..,'"
"Jindy bude už moc pozdě."
"Myslím, že ne. Vaše válka dopadá špatně? Určitě neprohráváte."
"Řekněme, že nevyhráváme. Borisi, veškerou moc tu drží válečné loďstvo."
"Moc? Moc ničit možná. Ne stavět. Dosud ne."
"Zatraceně, určitě má dost síly na to, aby těm povstalcům odřízlo mimoplanetární dodávky!"
"Ano, pravděpodobně."
"Tak proč..."

"Válečnému loďstvu tady velí komodor Guildford. Je to typický nový důstojník," vysvětloval Karantov. "Vybírá si strany ne podle zásad, ale podle toho, jestli to je ta pravá strana, jestli to je vítězná strana. Proto je také komodorem, přestože sektor, jako je tenhle, by úplně vystačil s náčelníkem zásobovacího loďstva."
"A on si myslí, že Bronson vyhraje?"
"Myslí si, že to neví. Myslí si, že když nebude dělat nic, tak nerozzlobí žádnou stranu a bude schopný jednat s vítězem." Boris Karantov pokrčil rameny. "Někdy takováhle taktika funguje."
"To také znamená, že ať už vyhraje kdokoliv, tak pro takového člověka nebude mít upotřebení."
"Souhlasím. Je to varování, Pjotře Stefanoviči? Znovu ti říkám, dělám, co můžu. Udělám víc a odstaví mě."
"Je to spíš varování pro Guildforda, počítám. Zatraceně, Borisi, jedna špionážní družice by dělala zázraky!"
."Promluvím s kapitánem Newellem. Abys rozuměl, Pjotře Stefanoviči, tady máte v loďstvu mnoho sympatizantů. Mnoho důstojníků tu má rodiny, mnoho tady je na penzi, mnoho to plánuje. Nikdo není rád, když vidí, jak se tahle planeta sama ničí."
"My sami ji neničíme. My jsme ničeni. To je rozdíl."
"My, Pjotře?" zeptal se kondominiální důstojník ironicky.
"Ano. Je to stejně můj boj jako boj Sparťanů. Našel jsem tu něco, kvůli čemu stojí za to bojovat - krucinál, mohl by to být i tvůj boj."
"Da. Já vím."
"Tak proč nám, proboha, nepomáháš?"
"Znovu ti říkám, ještě na to není čas." Karantov se natáhl pro svůj diplomatický kufřík a vytáhl informační kostku. "Nejnovější zpráva od našich pozorovatelů na Novém Washingtonu. Je o něco novější než zprávy z oficiálních kanálů." Kurýr kondominiálního loďstva mohl v případě potřeby letět přímou trasou, neobydlenými systémy, kde nebyly čerpací stanice.
"Ve stručnosti, Astoria byla obsazena legií a váš plukovník se prodírá Kolumbijským údolím, aby se střetl s Frýdlandskými." Vyčerpaně se usmál. "Rychlé tažení, sláva nebo porážka a úctyhodný nepřítel. Zdá se to jako vize ráje, ne?"
"Takže Falkenberg vyhrál?"
"Když byla tahle zpráva odesílána, tak svou válku vyhrával," řekl Karantov. "Důležité části planety udržíme. Potom..." Pokrčil rameny. "Zase nastoupí politika."
"Děkuji za zprávu."
"A ještě tohle. Od velkoadmirála Sergeje Michajloviče, zpráva tak tajná, že se může předávat jenom ústně. Grantové udělali všechno, co bylo v jejich silách, aby přinutili Bronsona vzdát se sváru. Neudělá to."
"Co požaduje?"
Karantov zavrtěl hlavou. "Někteří říkají, že je blázen. Já tomu nevěřím. Ale ať už má jakékoliv plány, utrácí na ně celé jmění a my se neodvážíme riskovat s ním otevřenou roztržku. Ještě ne."
"Můžeme ho dát do spojitosti s vraždou. To byl jeho prasynovec, s Thibodeau! Nechce se mi věřit, že by Adrian Bronson chtěl být spojován se zvěrstvy."
"Ani mně ne. Vaše fotografie se dostanou k Sergeji Michaj-loviči a do Velkého senátu. Nemůžu udělat víc."
"To by mohlo stačit."
"A taky nemuselo. Můj příteli, život Země visí na vlásku. Sergej Lermontov si už není ani jist tím, jestli nám zbývá alespoň jediný rok, to je daleko méně než deset, s kterými jsme počítali. Určitě nám nezbývá, jestli dojde k otevřenému boji s Bronsonovou frakcí. Příteli, udělali jsme, co jsme mohli!"
"Je fajn to vědět," řekl Owensford suše.
Karantov se zasmál. "Ale stejně, příteli, když se o problému uvažuje, tak to člověka nutí jej vyřešit, ne?"
"Borisi, začínám mít pochybnosti, že nedokážu vyřešit skoro nic, zatraceně. Tahle válka..."
Muž naproti němu přikývl. "Možná, že maleňko bych vám mohl pomoci. Admirál posílá vaši zprávu pro zpravodajskou službu loďstva Kendžiro Murasakimu. Teď už víme jistě, že je tím žoldnéřem, kterého Bronson najal pro Črosera."
"Bronson jej najal přímo?" zeptal se Owensford, balancující v prstech informační kostkou, a potom ji zasunul do pouzdra u opasku.
Karantov přikývl. "Čehož může Croser ještě jednou hodně litovat. Buďte opatrný, Pjotře Stefanoviči, buďte velmi opatrný. Mejdžijané mají tu nejlepší počítačovou techniku ze všech obydlených světů a společnost Speciální úkoly najímá jen ty nejlepší z nich. Murasaki je jako duch. Šíří se fámy, že byl zde nebo onde, ale nikdy se nepotvrdí. Dostává nejvyšší žold a jeho specialitou je sabotovat zbraňové systémy a kádry nepřítele. Přečtu vám to ze zprávy. »Inteligentní a bezchybný. Zrádný jako plaz, není vázán vojenskou ctí, dokonce ani v mejdžijském smyslu. Jeho jediným ohledem je loajálnost k zaměstnavateli po dobu stanovenou kontraktem.«" Karantov pokrčil rameny. "Mám z toho dojem, že jeho primární motivací je estetika -je to umělec, umělec zákeřných vražd, sabotáží a smrti."
"To docela vystihuje způsob, jakým to tady chodí," řekl Owensford nazlobeně. "Dobrá. Je to unavovací válka. Důležitá věc je neztratit nervy. Ale krucinál, to pořád neznamená, že by nám ohromně nepomohla jediná špionážní družice."
Karantov přikývl a bubnoval prsty po stole. "Žádost se bere na vědomí. A teď. Velkoadmirál vám také posílá pomoc, dvacet počítačových specialistů, kteří nedávno odešli ze Zpravodajského úřadu. Jsou to experti v odhalování virů. Tahle informace je samozřejmě absolutně tajná."
Owensford se usmál. "Borisi," řekl, „je také absolutně vítaná. Potřebujeme je, naši vlastní lidé mají plné ruce práce s počítačovou sítí legie a pár jich pracuje tady v hlavním městě. Je to tady čím dál tím horší,"
* * *
"To je zajímavé," řekla temná postava v rohu. "To je velice zajímavá informace. Samozřejmě nikoliv životně důležitá."

Ozval se klapot kláves, když muž začal prohlížet data. "Zajímavé. Objevili, odkud pocházíme, díky zpravodajské službě loďstva. Ach, posílají legli na pomoc technické specialisty. Fascinující, a samozřejmě obviňující, pokud by s tím můj zaměstnavatel mohl vystoupit před Velkým senátem, což samozřejmě nemůže. Nemůžeme prozradit, že máme přístupové kódy."
"Murasaki," řekla velitelka heilótú. "Skilly se vůbec nelíbilo to překvapeníčko ve Sparta City."
Geoffrey Niles si znovu loknul z polní láhve. Byla to naneštěstí jen voda. Ted bych snesl panáka, pomyslel si. Bože, ty snímky...
"Zatracená pravda," vyštěkl. "Hodnověrnost našeho zatloukání dostává nesnesitelně velké trhliny, pane Murasaki. Jestli tohle přišijí velkosenátorovi - a vůbec by mě to nepřekvapilo - tak ztratí polovinu svého vlivu v loďstvu a každý druhý žoldák na stovkách planet se bude dívat na jeho lidi a zájmy skrz prsty..."
"Džeffi," řekla Skilly, aniž by spustila oči z Mejdžijana.
Schůzka se konala na farmě severozápadně od Kolchidy. Hnutí vlastníka finančně podporovalo už léta. Země kolem břehů Eurotas byla levná a většinou na den jízdy koněm od břehů neobsazená, ale hospodářské vybavení bylo drahé. Pár tisíc korun činilo rozdíl mezi rolnickou bídou a skromným pohodlím majitele a jeho rodiny. Stačily na nákup pluhů, bran a satelitního přijímače kvůli vzdělávání dětí. Na oplátku tu měli kurýři bezpečnou přestupní stanici... Prkennou podlahou podkroví sem vnikaly zvuky a vůně z kuchyně. Dodávalo to schůzce neskutečný ráz, pomyslel si Niles. Smrt a konspirace s příchutí čerstvého chleba a roštěné.
"Džeffi," pokračovala Skilly, "pro případ, že sis toho nevšiml, člověče, pracuješ teď pro Skilly a ne pro pozemskou primu." Otočila se zpátky k Mejdžijanovi. "Tak co?"
Pokrčil rameny. "Za operační bezpečnost v bojové zóně jste odpovědná vy," řekl.
Skilly se trochu odsunula. Na Mejdžijanovi nebylo napětí znát, ale mrazivá atmosféra v podkroví byla plná tíživého napětí.
"Na tom postu velel Jošida," řekla žena. "On je odpovědný, Murasaki. Musím mít taky jeho hlavu."
"Ne," řekl Murasaki tvrdě. "Neopouštím své lidi."
"Skilly také ne," řekla žena. "Ale ty, který něco takhle zmrdaj a ještě nedokážou zakrýt důkazy, ty zaplatěj." Usmála se strašidelné slovní hříčce. "Jošida měl na tom fleku velení -měl to zkontrolovat."
"Polní primo," řekl Niles. "Kdybychom jenom přitáhli vojákům trochu uzdu..."
"Džeffi, drž hubu," okřikla ho Skilly. Podívala se na něj. Angličanovi přejel po páteři ledový záchvěv strachu. "Tohle je revoluce, Džeffi. Kdybysme se snažili bojovat podle pravidel vás rabbiblanco, tak nás pozabíjejí do měsíce. To je hlavní důvod toho jejich smradlavýho »kodex za každou cenu«."
Niles zmlknul. Obvykle to byl škádlivý žert, když mu Skilly říkala rabbiblanco, bílá prdel. Ale ne teď.
Murasaki se neslyšně zasmál. "Naši nepřátelé by to asi takhle neformulovali, ale pokud necháme morální úvahy stranou, je to zcela přesné. Zákon o válce má rozhodně konzervativní účinek, ztěžuje vedení válek za velkými či radikálními cíli. Upřednostňuje zavedená, pravidelná vojska."
Obrátil svou pozornost znovu ke Skilly. "Chtěl bych vám připomenout, že hlavním cílem pozemské primy je ponížit legii. Nejenom ji porazit, ale přinutit Falkenberga a jednotlivé členy legie trpět, způsobit jim bolest a utrpení. To jsou mé rozkazy."
"Dobrá, oukej, absolutemente, jakmile jednou vyhrajeme, můžete je všechny nechat ušoustat k smrti opicema - ale ne dřív, dokud se mi to může vrátit. Člověče, Falkenberg má vliv! A také vyhrává svou válku! Jestli ho rozzuříme dřív, než budou heilóti držet celou planetu, tak tu máme jeho legil a dvacet tisíc žoldáků, jen Káli sama ví odkud, a všichni se na nás vrhnou ve vyloďovacích lodích Kondominia. Nikdo mimo planetu, snad kromě Lermontova, se nestará, co děláme Sparťanům, alespoň ne tolik, aby něco udělali, ale s žoldáka-ma je to něco jinýho."
"Určitě k něčemu takovému nedojde teď?" zeptal se Niles. "Ty fotky. Jestli je vhodně použijí, tak to znamená spoustu dobrovolníků."
"Proč?" zeptal se Skilly. "Bojovat nebudou."
"Každý tak neuvažuje," řekl Niles.
"Džeffi, ty jsi cvok. Falkenberg, jestli bude dost rozzuřenej, tak sežene žoldáky, ale stejně nebudou bojovat dřív, než je zaplatí."
"Jošida musí být pokárán," řekl Murasaki.
Skilly pohrdavě odfrkla. "A všichni vaši lidé, kteří jsou v oblasti pod mým velením, i když mi přímo nepodléhají," řekla nekompromisně. "Žádné operace bez svolení heilótského velení."
"Jak si přejete, polní primo," odpověděl Murasaki a sklonil hlavu. Oba velitelé si jeden druhého měřili se vzájemným respektem a se stejně absolutním nedostatkem důvěry. Mejdži-jan vstal a opustil podkroví bez jediného slova.
Niles odvrátil pohled od zad technonindži a pohlédl znovu Skilly do tváře. Je úplně stejná, pomyslel si a v nitru se zachvěl. Jak jsem si toho mohl nevšimnout? Co ta stará kniha říkala o Krítiovi, Sokratovu žáku, který se stal jedním ze Třiceti tyranů ?
" Když se člověk oprosti od pout dogmat a zvyků, kam až se dostane ? Vymaní se z pout duše, jestli se vám líbí tento výraz, či od toho, co člověka drží na dvou nohách místo na čtyřech. A teď také Kritias běží po horách a mezi ním a jeho vůlí jsou jen takové zábrany, jaké má vlk."
Když byl Niles dítětem, měl hrozně rád turecký med. Při jedné návštěvě už Adrian Bronson nevydržel jeho věčné kňourání a koupil mu na venkovské pouti celou krabici. Niles si přesně vzpomínal na okamžik, kdy se rozkoš změnila v nechutenství, těsně před tím, než se mu obrátil žaludek. Nikdy potom už se té věci nedokázal dotknout. Není nad lekce, které se člověk naučí sám, řekl prastrýček jeho matce...
"Skilly si někdy myslí, že tenhleten, že je to jen taková nemocná loutka," řekla a upírala zamyšlený pohled za

odcházejícím Mejdžijanem. "Rád ubližuje lidem. Ale teror má význam jedině, když se užívá selektivně... Anebo je mu možná jedno, kdo vyhraje? Možná je to jedno i jeho bossovi?" Potom výraz jejích očí zpřísněl a upřela je do tváře Angličanovi.
"Ach, Džeffi, Skilly má dojem, že máš postranní myšlenky, možná si myslíš, že Skilly ti neříká všechno," řekla a široce se na něj usmívala. "Už je příliš pozdě, člověče." Překročila hromady trámů a krabic, stoupla si těsně k němu a položila mu ruku pod bradu. "Řeka ohně a řeka krve je teď mezi tebou a tvým starým životem. Teď patříš Skilly, Džeffi. Skilly a zubaté. Pojď, máme před sebou dlouhou jízdu a bitvu, kterou je třeba vybojovat."
"Abys věděl, Georgi, právě porušuji kodex," řekl Bartoň vedle sedícímu důstojníkovi v salonku hlídkové vzducholodi. "Přinejmenším tu nepsanou část."
"Cože?" druhý muž zvedl hlavu od svého laptopu.
Venku slábl sluneční svit, dokonce i zde, v dvou tisících metrech. Osmiboký stín aerostatů lehčího než vzduch pod nimi s přibývající temnotou také slábl.
Nalézali se nyní dvě stě kilometrů na západ od Mandalay a směřovali na sever přes zátočími reky Eurotas, k území severně od Olynthosu. Pod nimi byly ohromné bažiny kolem Lynkeova jezera. Od obzoru k obzoru se v krajině neobjevilo jediné světlo. Pasažérská kabina vzducholodi byla obložena čistou umělou hmotou, teplá bublina světla v ohromné černé prázdnotě. Zabořeni v křeslech u tabáku, kávy a brandy naslouchali hučení dieselových motorů, které jim připadalo jako jakýsi vzdálený hukot. Za nimi se jako rozmazané jantarové tečky pohybovaly světelné body dalších pěti vzducholodí.
"Jo. Citově jsem se zapletl s klienty."
"Chápu, jak se cítíš," řekl Slater. "Je to jako domov, viď?"
Bartoň potáhl z cigarety a přikývl. Měli hodně společného, navzdory tomu, že Slater byl o půl generace mladší. Oba pocházeli z amerického jihozápadu, on narozením a Slater po otci. Jejich rodiny žily na venkově v místech, která se od příchodu Kondominia jen málo změnila. Ještě když byli oba desetiletí kluci, dalo se tam předstírat, že žijí jako svobodní lidé ve svobodné zemi. Bartoň se narodil v Arizoně a George Slater navštěvoval tamní své příbuzné dost často. Slaterova matka byla kolonistka z planety, kterou také z větší části obývali Američané.
"Je to lepší než domov, kdyby nebylo té války," řekl Bartoň. "M vyhrajeme... vidíš, už zase - až naši klienti vyhrají -uvažuji vážně o tom, že se vykoupím ze svého kontraktu s legií, což by mi mohlo umožnit úspěšnou kariéru v královské armádě."
"Nemůžeš odolat pokušení stát se generálem, co?" tiše se zasmál Slater. Tvář měl podobnou popraskané kůži následkem dlouhého vystavení divným sluncím. Byl to vysoký šlachovitý člověk s hnědými, na slunci vybledlými vlasy.
"Nemůže to škodit.," řekl Bartoň upřímně. Plat není nic zázračného, připomněl si. Jako kapitán v legii by dostával určitě víc, a bylo to daleko méně, než si obvykle vydělal jako nezávislý žoldnéřský velitel v jednotce Bartoňových buldoků, pokud se nebraly v úvahu problémy se směnou za valuty. Důležitější byla příležitost využít vlastní schopnosti v daleko větším měřítku. Nebylo to snadné vrátit se po stupnici opět dolů, když už jednou velel vlastní jednotce. To bylo před tím, než jej Falkenberg rozdrtil na Tanithu. Tenkrát šlo jen o byznys, samozřejmě. Byznys, a já jsem stál na nesprávné straně. Dřív to nebylo tak jasně rozdělené, správná strana, nesprávná strana. Ted...
Teď je to důležité.
"Stejně toho za pár let nechám, ať se děje, co se děje," pokračoval. Zahodil zlámané párátko a lovil v kapse další. Tenhle zvyk si osvojil na Thurstonu, kde nebyl po ruce tabák. "Georgi, vždyť už mi bude skoro šedesát. Dávno už jsem měl myslet na to usadit se." Dokonce i s regenerátory měl půlku života za sebou.
"Já taky," odpověděl Slater. Bartoň se na něj překvapeně zadíval. "Cindy má dojem, že tahat děti z jedné základny na druhou není ten nejlepší nápad," vysvětloval. "Chce, aby měly domov, než opustí hnízdo. Já jsem vždycky chtěl mít vlastní půdu, alespoň k tomu jsem byl vychován. Táta o tom moc nemluví, ale pořád nemůže zapomenout, že jsme přišli o ranč."
A ty už jsi čekal moc dlouho, pomyslel si Bartoň s určitým nádechem nostalgické závisti. Slaterův otec sloužil s Falkenbergem od té doby, kdy převzal velení dvaačtyřicátého pluku kondominiální námořní pěchoty, jednotky, která jej prakticky celá následovala do legie. Jeho žena byla kolonistka, narozená na venkově. Měli čtyři děti, od tří do deseti let.
"Když už jsme u toho," řekl Bartoň, "počítám, že ani Petu Owensfordevi by nevadilo mít domov. Možná, že už našel někoho, s kým ho sdílet..."
"Myslíš to Halleckovic děvče?"
"No, všiml jsem si, že si hledá záminky k návštěvám na Halleckově ranči, a teď je Lydie Hallecková ve Sparta City na rok na univerzitě..."
"Hleďme, hleďme," řekl Slater. "Tohle poslední pokračování neznám. Ksakru, Aci, žádný z nás už nebude mladší. A tohle je dobrá planeta, dobrá v mnoha směrech."
"Na ty jejich podmínky si nemůžeme stěžovat," řekl Bartoň zamyšleně.
Přiznání dosud titulární hodnosti bylo to nejmenší. Automatické měšťanství, přidělení půdy... spolu s platem v královské armádě a částečnou legionářskou penzí, na místní poměry by z nich byli docela blahobytní lidé.
"Hmmm, a kromě toho," pokračoval Slater, "tohle je jedno z mála míst, které jsem viděl, kde mě vláda nenutí, abych si zacpával nos a nechtěl vědět, co je pod pokličkou."
Bartoň se zachmuřil. "Jo. Mně jsou ti lidé také sympatičtí. Taky proto mám teď víc chutí vyhrát než kdy předtím." Člověk vždycky chtěl vyhrát; byla to otázka sebeúcty, kodexu, a samozřejmě to znamenalo menší ztráty vlastních lidí.
"Souhlasím." Pokrčil rameny. "Samozřejmě, dostáváme lekci v tom, jak to Christian Johnny vždycky říkal, pamatuješ? »Vojáci jsou jen četa uklízečů*."

Jedna z Falkenbergových hodin historie byla o tom, jak zřídkakdy vojáci mohou ovlivnit způsob, kterým se jejich úsilí využije. Ozbrojené síly byly slepým nástrojem politiků, který mohl nadělat víc škody než užitku, pokud nebyl nasměrován s výjimečnou precizností. V nejlepším případě vojáci vykoupili pro politiky čas a prostor, aby ti mohli napravit politické chyby, které vedly k volbě násilí na prvním místě.
Druhý muž přikývl a usrkl brandy. Je zatraceni dobré, uvědomil si.
"No, dobře," řekl, "alespoň tentokrát si nás nenajal někdo, kdo to zvrtá." Pohřbí důkazy pod hromadou těl.
"Táta taky oceňuje další věc," řekl George Slater. "Loajalitu. Není těžké uhodnout, co drží Sparťany pohromadě. Heilóti, to je jiná. Whitlock pracuje na politickém přesvědčování. My bychom měli také."
„J3obře," řekl Bartoň, "Ale jak?"
"No, možná jim ukázat, co dělají jejich vůdci. Nechají vojáky být a upalují z údolí jako s čertem o závod, aby si zachránili kůži tím, že obětují všechny ostatní. Kdyby se to rozšířilo, tak v okamžiku, kdy utrpí první neúspěch, začne se každý starat jen sám o sebe." Slater si vyklepal z dýmky popel. "Není to přece tím, že by ti jejich vůdci byli obdivuhodní. To nejsou v žádném ohledu."
"Možná to jejích vojáci nevědí..."
"Určitě to nevědí," řekl Slater. "Kdyby to věděli, tak přece nebudou držet tak pohromadě."
"Možná, že někteří ano. Revolucionáři. O fanaticích jsem se toho hodně naučil na Thurstonu, zatraceně, ještě dřív, než jsi byl na světě. Ale stojí to za uváženou." Podíval se na hodinky. "Další den práce v Olyntʼhosu," řekl. Slater tam měl převzít velení. Bylo to druhé největší město na Spartě, centrum Středního a Horního údolí řeky Eurotas. "A já do té divočiny na severu. Mohlo by to být zajímavé."
* * *
"Jsi v pořádku, Margreto?" zeptala se Melissa. Musela se naklonit k mladé dívce v uniformě a dát jí ucho skoro až pod nos vzhledem k tomu kraválu. "Jsi bílá jako prostěradlo."
"Jsem v pořádku," zakřičela na ni Margreta. Prsty se jí třásly, když si nasazovala přilbu. Hladina hluku klesla téměř okamžitě, když sonické senzory automaticky odfiltrovaly pozadí. "Jde jen o to... ta zpráva o poručíku Lefkowitzové, chápeš? V legii jsou všichni..." rozzuření do té míry, že by mohli rvát
nepřítele vlastními zuby, pomyslela si, U mě to je ještě víc osobní. Já jsem musela pracovat s těmi zvířaty, která to udělala.
Melissa přikyvovala a objala mladou ženu kolem ramen. Margreta se na ni usmála.
Zůstat tady. Být připravená na případné vyproštění. To byly rozkazy, které dostala od utajeného heilótského prostředníka.
Zprava se přehnala pevností Plataje jako oheň uschlou travou a poprava čtyř heilótů hněv moc neuklidnila. Kondominiální úřady neměly moc na vybranou, musely řešení přijmout jako dostačující. Legionáři nemuseli. Bratrstva zachvátil skoro stejný hněv, uvažovala Margreta. Přicházely kondolující delegace a nastal nový příliv dobrovolníků. Bylo strašidelné, že se charakter nepřátel projevil tak bez obalu, ale na druhou stranu bylo uklidňující vědomí, že člověka chrání velká rodina..., anebo ho alespoň pomstí.
Nová tovární hala byla ještě hlučnější než obvykle. Pohyblivé pásy unášely obrněná vozidla a vzduch, plný ohavného hluku ohromných vrtaček, byl cítit ozónem ze svářecích tyčí a naplňovalo jej kvílení pneumatických nástrojů. Každý lehký tank byl na začátku pásu jen prázdným rámem. Jak procházel mezi rameny zavěšených jeřábů řízených počítači, byl postupně osazován jednotlivými částmi, které se navzájem svařovaly, potom přibývaly příslušné komponenty motorů a převodovky. Lehčí části, jako byla silniční kola a pásy, byly posunovány po trolejích na vedlejších linkách. Jako poslední byla do trupu katafraktu nasazena věž. Tyto konkrétní modely měly ve výzbroji kulomety a ve velkých hranatých věžích 155 mm houfnicové dělo.
"Tady vidíš, co dokážeš udělat, když musíš," opakovala Melissa s úsměvem a mávla rukou kolem ohromné rozlohy, která téměř zdvojnásobila plochu von Alderheimovy druhé továrny. Tentokrát přenášely reproduktory legionářské přilby rozhovor v téměř konverzačním tónu. "Po válce budeme mít
dvojnásobnou kapacitu, než když jsme s tím začali. Samozřejmě, většinou bude využita pro výrobu tanků."
Spřátelily se po seznámení v univerzitním oddělení počítačových programů. Melissa von Alderheim byla více než dcerou nejbohatšího spartského průmyslníka a finančníka Freiherr von Alderheim. Byla nejlepším konstruktérem planety. Používala počítačem podporované konstruktérské programy, což bylo v současné době vzácné umění, když konstrukční změny byly vlastně jen záležitostí stylistiky. Kondominiální Zpravodajský úřad všechny opravdové změny potlačoval. Mnoho nově vyráběných válečných strojů byly její konstrukce.
"Za měsíc dvě stě padesát bojových vozidel pro pěchotu a padesát samohybných houfnic?" řekla.
Melissa přikývla. "Nesnáz představuje stabilizace a optika," dodala. ."Právě tu máme frýdlandský štáb. Zajímají se o to, k čemu je používáme."
To byla přirozená starost. Společnost Daimlerwerk Frýd-land AG měla po celém místním sektoru lukrativní trhy pro obrněná vozidla a pronajímání frýdlandských tankových jednotek bylo pro planetu ještě důležitější. Venku zabírala několik hektarů parkující vozidla, čekající na dopravu do přístavu v Ústavní zátoce. Bylo tu všechno, co viděla vyrábět uvnitř, počínaje džípy a nákladními vozy a konče samohybnými děly. V docích bylo živo, čluny, parníky a motorové lodě vykládaly kovy a odlitky a nakládaly vozidla, motory a další zboží určené k transportu proti proudu řeky.
"Tohle nepříteli způsobí pořádné problémy," řekla Margreta. Otřásla se. Proč mám strach? pomyslela si. Byla to jen rutinní cesta ke konzultaci..., ale major Owensford říkal, že předtucha je signálem podvědomí, které se nám snaží něco sdělit.
Hlavní brána továrny byla na druhé straně komplexu, ústila na hlavní silnici do města. Von Alderheimova továrna číslo dvě byla postavena na zelené louce, s velkým okolním prostorem pro expanzi.

PRÁSK. Hromová rána tak silná, že to snad ani nemohl být výbuch. K nebi vyšlehl sloupec ohně. To byla bomba v nějakém nákladaku, pomyslila si Margreta otupěle. Neustále sem přijíždělo množství nákladních automobilů s návěsy, ačkoliv jak se sem bomba dostala pres všechna kontrolní stanoviště a prohlídky... Samozřejmě. Použili legální náklad výbušnin. A sebevražedného řidiče. Kdo by hledal bombu v desetikilových náplních do granátů? Ještě i takhle daleko byla znát tlaková vlna výbuchu a dva vojáci královské armády, kteří je hlídali, se otočili kolem své osy a okamžitě začali střílet.
Bože, prosím tě, Bože, modlila se Margreta, když vytahovala pistoli. Byl to zoufalý reflex nevěřícího.
"Počkej minutku," napomenula se, přisedla do dřepu a rozhlížela se. Nic kromě zvuku strojů, které se zastavovaly, jak se každý běžel podívat na sloup kouře. Výbuch byl impozantní, ale neudělal vlastně moc škody. Žádné další výbuchy nenásledovaly. .. "To má odvést pozornost!" začala křičet. "Jděte.
PRÁSK. To byla puška typu Peltast. Masivní patnáctimili-metrový náboj prorazil záda jednoho z vojáků a vyletěl hrudí ve změti kostí a krve, jako kdyby vojákova tělesná zbroj byla jenom měkkou tkání. Náraz jej mrštil dopředu, přičemž mu končetiny vlály jako hadrové panence. Margreta skočila dozadu a hodila sebou do krytu. Svým trupem ve zbroji zároveň srazila Melissu a odhodila lehkou dívku čtyři kroky zpět směrem k úkrytu za obrněným transportérem. Druhý legionář se jich chopil, táhl je do bezpečí a...
PRÁSK. Patnáctimilimetrový náboj, jenž by jinak proletěl Melissou, pokud by ji Margreta neodhodila, zasáhl ji místo toho do paže, kterou proletěl od ramena až ke špičkám prstů. Rozdrtil jí kosti a rozerval svaly. Složila se na zem definitivně bezvládná a hlavou udeřila o ocelové klíny pásů obrněného transportéru. PRÁSK. Střela zasáhla vojáka do nohy a urvala mu ji v holenní kosti.
"Krucinál!" křičela Margreta, rvala z kombinézy vysílačku a pustila druhou rukou nepotřebnou pistoli, aby mohla zároven vytáhnout z opasku injekční stříkačku a vrazit ji Melisse do krku. Šedá kůže, rychlé dýchání, pot... šok.
"Zdravotníky, helikoptéru, slečna von Alderheim je zraněná, opakuji, fofrem helikoptéru," křičela. "Šokové trauma, vnitřní krvácení, mnohonásobná zlomenina pravé ruky." Spartský vojín se zvedl na svém pahýlu a vystřelil.
"Talkinsová, tady je spartská sedmička," ozval se z vysílačky klidný hlas. Hruď se jí bolestně sevřela. To bylo kódové označení jejího heilótského kontaktu. "Zjistěte, jak to vypadá s tou von Alderheimovic ženskou. Rychle."
Zatraceně, uvědomila si. Přicházelo to jakoby z nějaké vzdálenější části jejího mozku, zatímco její tělo a ústa jednaly nezávisle.
"Hlídejte hraběnku von Alderheim!" vyštěkla na vojáka, sebrala pistoli a vrhla se do bludiště zaparkovaných vozidel. Voják za ní něco zbytečně křičel, potom se ozvalo těžké staccato velkorážních nábojů, odrážejících se od pancíře transportéru, které jej zahnalo zpět do krytu.
"Krucinál!" Bylo to nebezpečné, ale musela se dostat z dosahu Melissy. Jinak by bylo těžké vysvětlit, proč zůstala naživu.
A byly některé věci, které se udělat nedaly, ani kvůli tomu, aby udržela své inkognito.
"Zatracené, my legionáři přece máme tyhle věci zastavit." Zatím to zastavilo ji, alespoň pro tuhle chvíli. My. To jsem vždycky byla já s Georgem, když matka zemřela. Nad hlavou se jí objevil vrtulník a ona se přiměla zase k plnému soustředění.
Thomas Cook & Company: Almanach mezihvězdného cestování
Tranzitní časy pro standardní obchodní čártrové lety:
(Standardní pozemský měsíc o 30 dnech)
Země - Sparta (via Tanith): 6 měsíců
Tanith - Nový Washington/soustava Franklin: 4 měsíce
Nový Washington - Sparta (via Tanith): 9 měsíců
- všechny cestovní časy mohou být zkráceny o 50 % či více pro kurýry válečného námořnictva, válečné lodě nebo přepadové transporty.
Když se spojí špatní lidé, musí se dobří lidé spojit. Jinak prohrají, jeden po druhém, a budou nemilosrdně obětováni v zavrženíhodném zápase.
Edmund Burke: Úvahy o příčinách současné nespokojeností
A dále, válka, ve které se prostě veškerý život a majetek vsadí kvůli jedinému momentálnímu cíli, je morálně daleko nadřazenější, než prostý násilný egoismus jednotlivce. Rozvíjí moc ve službě nadřazené jednotící myšlenky a podřizuje vše disciplíně, která nicméně umožňuje rozvinutí vrcholných heroických ctností. Samozřejmě, válka také předvádí lidstvu úžasné divadlo všeobecného podřízení se jednotícímu cíli.
Jakob Burkhardt: Úvahy o historii
VII.
"Kosti paže a v rameni byly vážně poničeny. Pochroumány by nebylo to pravé slovo," řekla doktorka s neosobní sympatií vlastní jejímu řemeslu. "Dále tu došlo k masivnímu edému a poškození tkáně v důsledku hydrostatického šoku."
Lysander poslouchal, ale většinu své pozornosti upíral jinam. Melissina tvář byla křemíkovým okénkem regeneračního tanku, všeobecně nazývaným sarkofág, sotva viditelná. Hlava byla ovázána bílým obvazem, který však vypadal spíš jako staromódní noční čepička. Melissa nebyla nalíčená, ale líčila se ostatně zřídkakdy. Tvář měla ještě pořád natolik opálenou, že vyvolávala iluzi zdravé barvy. Vypadala uvolněně, dokonce mírumilovně, ale velice bezmocně a skoro jako mrtvá. Vždycky byla tak činorodá. A teď...
Protlačila se mezi nimi sestra, prohlížela si displeje a dotkla se několika kontrolek na krytu regeneračního tanku, který vypadal jako velký zámotek. Potom tiše odešla. Za dveřmi stálo půl tuctu příslušníků tělesné gardy a okna byla opatřena pancéřovanými okenicemi, ale jinak soukromý pokojík v královské nemocnici svatého Tomáše nepřipomínal

nic neobvyklého. Všechna oddělení byla přeplněna raněnými a regenerační klinika nejvíce ze všech.
Lysander polkl, neobratně třímal v rukách přilbu a připadal si příliš velký. Freiherr von Alderheim tu byl také, vypadal, jako by z něj někdo vypustil vzduch. Stál tu také Lysanderův
otec, držel se zpříma, avšak bylo znát, že jej to stojí hodně úsilí. Postupně se uzdravoval z napadení nepřátelským virem, ale proces byl pomalý. Královna Adriana stála vedle něj, držela manžela za paži a téměř viditelně mu tak dodávala sílu.
Bože, jak nenávidím nemocnice, říkal si Lysander. Byl tu ten zápach, samozřejmě, ale nebyl tak intenzivní jako v polních nemocnicích na bojišti. Hlavně to byl ten pocit nemoci, koncentrovaná mizérie, která byla nasáklá v samotných zdech.
"Nicméně, byla to vcelku nekomplikovaná regenerační operace," pokračovala doktorka Ruskinová. Prsty se trochu nervózně dotkla snímacího přístroje, jejž měla zavěšený na zeleném plášti. Nemocnice nebyla na takhle vznesené návštěvy zvyklá. "Je tu přinejmenším pětasedmdesátiprocentní pravděpodobnost naprostého uzdravení. Hlavní starost nám dnes dopoledne dělalo neurologické poškození. Deset hodin špičkového operačního výkonu sira Harlana. Bylo to... prostě to, co udělal, bylo ohromné."
"Uzdraví se?" zeptal se von Alderheim.
"Ano, myslíme si to."
Neříká to příliš přesvědčivě, pomyslel si Lysander.
"A bude schopná mít děti?" ujišťoval se von Alderheim.
"Ano, v tom ohledu k žádným zraněním nedošlo," řekla doktorka. Tentokrát promluvila s daleko větší jistotou.
„"Ví, že jsme tady?" zeptala se královna Adriana.
"Ne, paní," odpověděla doktorka Ruskinová. "Používáme neurologické zapojení, abychom ji udrželi ve stavu spánku, dokud regenerační stimulační proces probíhá."
"Takže nemá cenu, aby tu byli její otec a můj syn?"
"Byla bych raději, kdyby tu nebyli," řekla Ruskinová. "Máme tu ohromný nával a někteří zaměstnanci jsou úžasně mladí. Chtějí vidět Jeho Veličenstvo zblízka, a to by mohlo působit rušivě. Bylo by opravdu lepší, kdybyste se vrátili a čekali v paláci. Dáme vám vědět s velikým předstihem, kdy se vzbudí."
"Neměla by být sama," řekl Lysander. "Selhali jsme při její ochraně. Já jsem selhal. Při ochraně její i celé planety. Nemůžu je chránila..."
"Nesmysl," řekla královna. "Nemůžeš být na všech místech zároveň."
"Já vím, matko, ale..."
"A doktorka má pravdu, Lysandře. Překážíme tady." "Jak dlouho to bude trvat? Než se vzbudí?" chtěl vědět Lysander. "Nejméně devět dní. Pravděpodobně jedenáct." "Hmm. Jste si jistá, že tu nejsme nic platní?" "Jedině byste se pletli," řekla doktorka. "Můžete prohodit pár slov se zaměstnanci, kteří jsou zrovna mimo službu. Jsou v odpočíváme a všichni by vás rádi viděli. Ale jinak..." Tón hlasu změkl. "Nemusíte mít obavy, že by neměla dost péče, Výsosti. Všichni tady princeznu milují. Do svatby ji vyléčíme, princi Lysandře. Přísahám."
„J3ěkuji vám. A teď do práce." Vykročil ke dveřím, potom se ještě do pokoje vrátil, když ostatní odešli. Lysander, spart-ský princ, položil ruce na tank a jemně pronesl: "Je mi to líto". Narovnal se a podíval se na okenicemi uzavřená okna, jako by dokázal proniknout zrakem do města, do města a krajiny za okny. "Je mi to líto." Stál tam ještě dlouho. Když se otočil k odchodu, měl tvář jako vytesanou ze žuly.
* * *
Dion Croser přistoupil k okraji pódia a zvedl ruce. Ticho proběhlo stadionem jako vlna oceánem. Čtyřicet tisíc tváří se k němu naráz otočilo. Za ním se na velké obrazovce tyčil jeho padesátimetrový obraz. Na tváři mu zářil onen proslulý úsměv, ruce spustil k pulpitu. Byla temná noc, ale zářivé obdélníky světla na všech pilířích vytvářely mezi stoupajícími radami sedadel bílý den, zaháněly tmu a hvězdy. Mezi nimi stály světlomety a vysílaly k obloze tisícimetrové sloupy svě-
tel, které se nakonec rozplývaly v bílé mlze. Uprostřed světlometů vlála obrovská vlajka hnutí, černý kruh s červeným znaménkem rovnítka uprostřed.
"Vítězství!" zvolal.
Slovo se valilo a mohutnělo díky zesilovačům a dav se dal do křiku. Ohromná vlna hluku narážela do člověka jako pěst do žaludku. Bylo to strašidelné, pokud byl člověk nepřítelem tohoto davu. Míra vzrušení, když mnohohlasá bestie udeřila, byla nepopsatelná. Stadion stál těsně vedle Vládního náměstí. V paláci řev určitě uslyší..., uslyší jej v každém domě ve Sparta City.
Moc, pomyslel si. Tohle je moc.
Zvuk se valil a valil. Bílý příboj hluku se postupně měnil, když disciplinované skupiny militantních příslušníků Neměš-ťanské osvobozenecké fronty začaly skandovat.
"Dion vůdce! Dion k moci!"
Ke skandování se přidávalo více a více hrdel: "DION VŮDCE! DION MOC! DION K MOČI!"
Poslouchal a čekal na vrcholný moment. Byli pod jeho povely jako tvárný materiál pod rukama hrnčíře a cítil, že je s nimi v duchu spojen vlákny jednoty. Zvuk se neměnil, ale ve vlastním nitru rozpoznal kratičkou pauzu, jako když voda zaváhá na vrcholku fontány. Zvedl ruce a rozhostilo se ticho, jako když opona padne do palčivé prázdnoty.
"Moji lidé," řekl a ozval se zvuk připomínající obrovské vzdechnutí.
Vy jste moji lidé, pomyslel si. Pošetili, brutální a krátkozrací, jste to, co z vás ostatní udělali. Udělali to z vás a potom vámi za to začali opovrhovat. Ale vy budete následovat mne a já vám vrátím vaši hrdost. Dokážete, že budete sami sebe hodni.
"Mí lidé - lidé Sparty! Dnes večer jsme se tu sešli k oslavě velkého vítězství, vítězství nad útlakem, nad arogantním

eli-társtvím. Půl roku jsme společně vedli kampaň za ústavní referendum. Mírumilovně..."
.. .kroměpouličních bouří a podobně...
"...jsme chodili ode dveří ke dveřím, od města k městu a vysvětlovali jsme spravedlivou věc - věc demokracie, vše-vesmírného volebního práva a lidské rovnosti. Nikdy jsme přitom nebránili našim protivníkům, těm, kteří uchvátili moc lidu, aby proti nám vznášeli argumenty. Dnes večer jsme se dočkali výsledků!"
Byla teplá noc na počátku léta a světla a dav horko ještě zvyšovaly. Cítil na spáncích stékající pot bojující s líčidly. Vnímal jej také nosem. Nevadilo mu to. Byl to znak čestné práce, práce, která mu vynesla tuto odměnu. Nepatrně pohnul prsty levé ruky a za zády mu na obrazovce přes vlastní tvář naskočily číslice.
"Dvě třetiny odpověděly na velkou otázku našeho dne ano. "Má se suverénní volební právo stát nezcizitelným občanským právem všech obyvatel Sparty? Lid promluvil! Ať jim ti, kteří se odváží, upřou jeho hlas a jeho právo!"
Rozlehl se další řev, tentokrát mohutnější, s podtónem hrdelní hrozby, která mu zježila chlupy na zádech.
."Přátelé Sparťané, spoluobčané..." Tentokrát jej přerušil hromový jásot, "...Náš boj byl dlouhý a namáhavý. Musím přiznat," sklopil oči, "že byly chvíle, kdy jsem také přehlížel utrpení lidu..., avšak na rozdíl od zkorumpované kliky kolem samozvaných králů jedině z nevědomosti, nikoliv z lhostejnosti."
Další vlna výkřiků, tentokrát odmítavých.
"Ano! Ale vyšel jsem vstříc lidu, poučil jsem se od lidu...,'" zvedl tvář a zaměnil ponížený výraz za masku železné rozhodnosti, "...a společně jsme vybudovali Hnutí. Zprvu nás bylo jen několik, ale s léty nás přibývalo. Předvoj lidu budoval svou sílu krok za krokem."
Sevřel okraje pulpitu, naklonil se kupředu a důvěrně snížil hlas. Reprodukční soustava byla vynikající.
"Králové si mysleli, že nás mohou zastavit úplatky a lží, tím, že nám milice a královská jízdní budou rozbíjet hlavy. Mnoho našich statečných soudruhů...,'" vystřelil jednou ru-
kou směrem k zástupům NOF, na jejichž zástavách byla napsána jména mučedníků, "...padlo. Avšak ani jednou jsme vládní provokace neodplatili stejnou mincí, navzdory brutalitě, která některé ubohé duše vyhnala do hor. Mám tím na mysli heilóty, jež militaristický útlak zahnal do podzemí - a ačkoliv nemůžeme omlouvat jejich akce, až příliš dobře rozumíme jejich pohnutkám.
Takto jsme tedy vybudovali nový pořádek - krok za krokem, disciplinovaně a trpělivě. Nejprve předložíme výsledek vůle lidu králům. Potom, ať již budou souhlasit, či nikoliv -protože tytéž výsledky ukazují, že legitimní moc představujeme my - uspořádáme volby do ústavního shromáždění a tam my, vybraní zástupci lidu, vytvoříme novou Spartu, takovou, která vám dá něco jiného než nekonečné daně, válku a chudobu, kterou vám přinesli králové a jejich nohsledové. A potom si zvolíme vládu lidu!"
"DION VŮDCE! DION K MOCI! DION! DION! DION!"
Tentokrát nechal dav bouřit daleko déle, dokud se neunavil a neztichl.
"Ale," řekl a odmlčel se, dokud se šum zcela neutišil. "Ale. Jestli roajalistická klika odmítne dbát vůle lidu, potom... jestliže se rozhodnou obrátit zbraně banditů a pomýlených mladíků, kterým říkají královská spartská armáda, proti nám..., nuže, potom...," jeho štíhlá, ostře řezaná tvář se zkřivila a na pult dopadla jeho pěst, "pocítí hněv lidu!"
Úsečným gestem přeťal vzmáhající se řev. "Nemám ve zvyku vyhrožovat," pokračoval úlisně. "Společně dotáhneme věc všeho lidu k vítězství. Udělali jste ohromný kus práce, ale ještě daleko větší kus práce zbývá vykonat. Dnes večer se však radujte ze zaslouženého vítězství!"
Postavil se do pozoru, zvedl nad hlavu ruce zaťaté v pěsti a zkřížené v zápěstí v oficiálním pozdravu hnutí, potom se otočil a rychle opustil pódium dveřmi za ohromnou promítací plochou.
"Gratulujeme, vůdce!"
Zamával davu funkcionářů NOF. Semkli se kolem něj jeho osobní strážci a chránili jej před většinou napřažených rukou. Croser kráčel zvolna, tiskl zdvořile nabízené ruce a oslovoval lidi jménem. Rád dával najevo, kolik jmen je schopen si zapamatovat.
Doléhaly k němu útržky rozhovorů: vůbec něj lepší řeč, a inspirující'. Prvotřídní ukázka profesionální práce by bylo tref-nější, pomyslel si kriticky, tak by to alespoň nazval sám. Řečnické umění a organizace byly základní dovednosti revolucionáře a on ovládal obojí.
V místnosti, kde se posadil, aby mu maskéři odstranili líčidlo, bylo jenom pár jeho nejbližších spolupracovníků. Jedním z nich byl Murasaki, zdálo se mu - bylo těžké Mejdžijana rozeznat - ale většinou se jednalo o náčelníky oddělení a štábní analytiky, kteří zkoumali výsledky referenda a vliv dnešní schůze na veřejné mínění.
"To by mělo odsunout měšťanstvo nejméně o jedno procento za nás," říkal vedoucí statistiků. "Na tajnou měšťanskou armádu získáme nejméně dvě procenta. Naneštěstí to nažene většinu ostatních do náruče té nové strany loajálních monar-chistů."
Croser se trochu zamračil a než si sundal tuniku a začal si drhnout tělo, nastavil prsty pro cigaretu. Krk a ramena jej v důsledku jevištního výkonu začínaly trochu pobolívat. Sloučení loajalistů a pragmatistů se dalo očekávat, ale presto se jednalo o nepříznivý vývoj. Stejně tak sílící oddanost mnoha neměšťanů ke královské kauze. V mnoha případech to znamenalo loajálnost k jejich měšťanským zaměstnavatelům. Především to bylo možné pozorovat v oblastech s dlouhodobým osídlením na venkově, kde to heilótům působilo značné potíže. Jako by nestačilo, že většina obyvatel Dolního údolí odpověděla v referendu buď "ne", anebo celou akci úplně bojkotovala. Referendum bojkotovalo až příliš mnoho lidí a roa-jalistévědí, že jsme hlasování zfalšovali, ale nic nepodnikají. Proč? Ale na tom nezáleželo. Důležitá byla čísla. Záleželo je-
dine na síle. A my sílíme, zatímco oni slábnou, protože my víme, že vítězství bude naše.
* * *
Čroserova tvář zmizela z televizní obrazovky. Doktor Caldwell Whitlock ještě chvíli upíral na přístroj oči. "Ten chlap by

dokázal uhranout i kůži z hada," řekl. Otočil se od televize a pohlédl na svého návštěvníka. "Něco k pití? Vypadáte na to, že by vám sklenička prospěla."
‚Asi ano," řekl Lysander nepřítomně. "Ale nedělá to dobrotu."
"To ne, a je dobře, že to víte," souhlasil Whitlock. "Ale tentokrát vám to, myslím, neuškodí. Může to být burbon?"
"Jistě. Doktore Whitlocku, musíme s tím člověkem něco udělat."
"No, tedy, to určitě musíte," řekl Whitlock. Jedna část knihovny za jeho psacím stolem se otáčela na pantech. Když ji včetně knih otočil, objevil se malý kabinet. Whitlock nalil dvě skleničky, přidal vodu a podal jednu přes stůl. "Na zdraví. Ano, pane, Vaše Výsosti, to určitě musíte. Tak proč to neuděláte?"
"Co bychom měli udělat?" zeptal se Lysander.
"Předat ho Jezusovi a Catherine Alanovým," řekl Whitlock. "Pochybuji, že ví všechno, ale určitě ví dost, abyste jim zasadili citelnou ránu."
"Jen tak ho zatknout? Vyslýchat ho kvůli drogám nebo kvůli něčemu horšímu? To nemůžeme udělat."
"Ale no tak, samozřejmě, že to můžete udělat," řekl Whitlock. ."Přinejmenším právě teď. Dejte mu ještě víc času a pak už to nezvládnete. Ale právě teď to můžete udělat a zachráníte tím životy." Whitlock usrkl ze skleničky a pohlédl přes její okraj na Lysandera. "Tak například předpokládám, že on schválil ten útok na vaši slečnu."
Lysander na něj upřel oči, jako kdyby dostal ránu. "Vy tomu věříte?"
"Jistěže. Nevěřím tomu, že by to nebylo schváleno na nejvyšší úrovni. Řeknu vám ještě něco. Doufám, že ji v nemocnici hlídají opravdu spolehliví lidé. Opravdu spolehliví, a že je jich hodně, protože se o to pravděpodobně pokusí znovu."
"Proč? Co jim Melissa udělala?"
"Udělala toho hodné," řekl Whitlock. Přejel si krátkými silnými prsty po bílých vlasech. "Spoustu. Tak například navrhla ty tanky. Za druhé ignorovala pana Crosera a tu ženskou Skilly v jednom nočním klubu."
"Netušil jsem, že se znají."
"Stalo se to, když jste nebyl na planetě," řekl Whitlock. "Lidé mi říkají věci, které vám asi nereknou. Doneslo se sem, že jste se na Tanithu zapletl s tou hotelovou dívkou. Lady Melissa dovolila tehdy nejmladšímu Harrimanovi, aby se jí dvořil. Nepřekvapilo by mě, kdyby vám o tomhle nikdo neřekl."
"Ne, nikdo mi nic..."
"Nemyslete si, že to bylo něco vážného," pokračoval Whitlock. "Pokud mohu soudit, velice pečlivě si dávala záležet na tom, aby se objevovali jen na veřejných místech, aby se vyhnula skandálu. Je to rozumná dáma, dokonce i když tenkrát musela být na vás pěkně naštvaná. A po právu. Samozřejmě to celé udělala proto, abyste žárlil. Je to ironie, že jste se o tom nikdy nedozvěděl. No nic, jednou večer prostě navštívili nějaký charitativní večírek a Croser tam byl s tou Skilly. Opil se a začal Melisse vykládat o vás a o tom, co děláte na Tanithu. Nevím přesně, co všechno jí řekl, ale skončilo to tak, že dala Croserovi pořádnou facku a odkráčela. Chvíli to vypadalo, že Croser něco provede, ale nakonec se nic nestalo. Ale určitě ji za to nenávidí a Skilly ji také nemá v lásce."
"To jsem nikdy nevěděl... Ale to přece není důvod, aby ji zabil!"
"Pro něj možná je," řekl Whitlock. "Je to možné, a jestli ještě řekla něco o té Skilly, tak by to mohl být další důvod. Ale pravý důvod k jejímu zabití jste vy. Kdyby si mysleli, že ji nemilujete, ale vezmete si ji z politických důvodů, byla by v bezpečí. Nic by jim nevyhovovalo víc, než kdyby vás měli špatně oženěného, s vyhlídkou na to, že kvůli tomu provedete nějakou pitomost. Ale způsob, jakým se oba dva k sobě chováte, jako dvě hrdličky, jasně naznačuje, že jste všechny případné problémy vyřešili, a to není z jejich hlediska dobré."
"K čertu, jak by se jich to mohlo týkat?"
"Ale no tak, Výsosti," ohradil se Whitlock. "Musíte vědět, že prakticky vzato představujete v tuto chvíli národ. Jistě, lidé mají rádi vašeho otce, ale je to pro ně hodný starý král, symbol státnosti a tak dále, ale pořád je to jen starý král. A věří Davidovi, že udělá v rníru hodně dobrého, ale teď žádný rnír není, a uvědomují si, že mír můžete nastolit jenom vy. Možná, že je dobře, abyste se ve většině případů choval, jako že si to neuvědomujete, ale jsou chvíle, kdy vám to někdo musí jasně říct. Jestli má tenhle pokus o dobrou společnost nějakou šanci na přežití, tak to právě teď hodně záleží na vás."
Lysander nic neříkal. Whitlock přikývl. "Takže tohle jsme si vyjasnili. A teď co se týče toho Crosera."
"Ale... doktore Whitlocku, on si dává pozor, nemáme proti němu ani proti jeho politickému hnutí žádné důkazy, že by s tím byli spojeni. S žádným trestným činem."
"Dobrá, to máte pravdu, a jestli na něco takového čekáte, tak se nikdy nedočkáte," řekl Whitlock. "Synu, už před dávnými časy řekl muž jménem Burke, že aby zlo vyhrálo, stačí, jen aby dobří lidé nic nedělali. A to se děje právě tady. Jste ve válce a musíte se podle toho chovat."
"Ale když se budeme chovat jako nepřítel, tak v čem se potom lišíme?"
"Tohle vždycky říká král David," povzdechl si Whitlock. "Váš otec to také občas říká, ale teo* už ne tak často. Lysand-ře, dovolte mi, abych vám připomenul, že ani za milion let si nebudete počínat jako oni, i kdybyste se o to dokonce snažil." Whitlock se chvíli prohraboval papíry na psacím stole. "Měl byste se nad tím zamyslet. Budu vám dál plánovat politiku a Peter Owensford pro vás dál bude porážet nepřítele a dobří
chlapi pro vás dál budou umírat a snad to, zatraceně, postačí, princi Lysandře, aby vám to došlo. Máte slušnou vládu a Bůh ví, že bych nerad viděl, aby se změnila ve špatnou, ale měl byste se zamyslet, Vaše Výsosti. Kolik svých poddaných jste ještě ochoten nechat zabít jenom proto, aby měšťan Dion Čro-ser měl zajištěna svá ústavní práva?"
Croftonova encyklopedie obydlených planet (2. vydání)
Doly Stora: Hornické usedlosti na jižních úpatích pohoří Kupros (v.t.), severně od Alexandrova jezera v Hor-ním údolí řeky Eurotas na planetě Sparta (v.t.). Prvotní průzkum Sparty provedený Kondominiální univerzitou naznačoval, že

erodovaná sopka, později nazvaná Storaberg, obsahuje neobvyklou koncentraci kovových rud. Na základě průzkumu vznikla hypotéza, že v průběhu původního zdvíiu terénu, jenž vytvořil pohon Kupros, vznikla abnormální "zátka" magmatu bohatého na minerály, která byla do trhliny vytlačena. V průběhu času rychlé erozřvní síly, způsobené vekou spartskou přitažlivostí, rozrušily slupku měkčí skály, odkryly jádro a hojně rozptýlily naplavené kovová ložiska po celé oblasti. Skály na severních svazích hor obsahují až 8 % médi, 6 % olova, 2 % stříbra a významné množství kovů na bázi platiny, palladia a thoria. Místy prostupují vyšší koncentrace kovů masy horniny a nedaleká ložiska .okrového" krevelu obsahují až 83 % železa. Těžba začala v období kondominiální správy a hromadné vytěžování dolů bylo zahájeno v roce 2041, kdy byly doly Stora pronajaty. Těží se jak otevřenou jámou, tak vrty. Místní zařízení zahrnují jak geotermální elektrárnu,
tak hutní a koncentrační provozy, elektrickou železnici o délce 215 kilometrů, vedoucí k Alexandrovu jezeru, a různé podpůrné,.obslužné a opravárenské provozy.
Popis: Důlní osada Stora leží na ero-dovaném peneplénu severovýchodního okraje hory Storaberg. Zastavěné oblasti se z větší části soustřeďují v pásu obydlí v údolí podél hřebenů táhnoucích se severovýchodním a jihozápadním směrem. Střediskové město je vystavěno na pravidelném půdorysu, jenž opisuje tvar písmene "H". Zástavba obklopuje dvě veřejná náměstí a zahrnuje obchodní čtvrť, veřejné budovy a železniční stanici. Celkový počet obyvatelstva (pro rok 2090) činí 27 253 lidí, včetně mnoha sezónních dělníků, žijících v důlních ubytovnách. Podnebí je drsné, zhruba podobné podnebí v severovýchodní Minnesotě či na jižní Sibiň. Vzhledem k dlouhým ročním obdobím to však je jen přibližné srovnání. Oblast naplaveninami zaneseného povodí a skalnatého úbočí hor byla do značné míry zastavěna, aby se pro doly mohla stát zásobárnou pracovních sil. Zdejší podnebí má mírnější teploty...
Stát se generálem může každý, kdo dobře platí, dobře velí a dobře visí.
Sir Ralph Hopton, kolem roku 1689
Disciplina vynucená popravčí četou anebo pistolí se nedá srovnat s disciplínou dobrovolně přijatou, která charakterizuje dobré vojáky. Řády napsané za účelem udržení přitroublých branců ve vyrovnaných řadách na bojištích v éře černého prachu se nehodí pro věk, v němž zbraně a taktika vyžaduji rozptýlení po bojišti, kdy iniciativa muže být důležitější než slepá poslušnost. Podle posledních analýz je bojový duch dán morákou jednotlivého vojáka a malé skupiny kamarádů, s kterými bojuje.
John Keegan a Richard Holmes: Vojáci
l kdyby mě válka nenaučila nic jiného, přesvědčila mě o falešnosti víry, že bohatství, materiální statky a průmyslový génius jsou opravdovými zdroji vojenské moci nějakého státu. Tyto věd nejsou nic jiného, než základní kulisy; ti, kteří s nimi nakládají, jsou jen jevištní technici.
Hra je o něčem jiném. Nakonec se každá akce, af velká, či malá, rozhodne podle toho, co se děje v první linii, kde muži volí mezi životem a smrtí. Takže v konečném a opravdovém reálu závisí síla státu nakonec jen v tom, co leží v srdcích a duchu lidí.
S. L. A. Marshall
Existuje napůl vážně míněná klasifikace důstojníků, dávno důvěrně známá příslušníkům vojenského stavu. Svědčí o značné míře autorovy schopnosti vcítění, stejně jako o jeho smyslu pro humor. Jedná se o definici do značné míry skico-vitou, avšak hlubší zamyšlení a důkladnější rozbor by přinesly závěry, které zas až tak humorné nejsou. Použitím výrazů .brilantní", .energický" a .tupý* k označení vybraných skupin lidí, z nichž ti nejhloupější a nejlínější jsou pořád ještě nad průměrem brilantnosti a energie běžného obyvatelstva, umožňuje vytvořit měřítko určitých aspektů individuálních vojenských schopností...
Důstojníka čtvrté třídy musíme pilně studovat, abychom přišli na způsoby, jak jej identifikovat a vyčlenit v rámci vojenských sil. Kombinace tuposti a energie je vzorcem ambicí onoho nikoliv chvályhodného druhu. Projevivši se ambice jsou až příliš často výhradně osobní a naprosto se netýkají ničeho, co by mohlo přispět ke všeobecnému blahu, pokud by se snad nejednalo o nějakou příležitost
k osobnímu povýšení... Morálně odvážný tento jedinec není, nebof jmenovaná vlastnost se až příliš často neshoduje s osobními ambicemi. Pokud získá zkušenosti, může se do určité míry i poučit. Může být obezřetný, lstivý, úskočný a zajisté mu nechybí rozhodnost, ale nikdy není moudrý, jedině snad oddaný či bezvýhradně čestný. Až přliš často udělá ve vojsku úspěšnou kariéru. Energická tupost, jakmile se jí jednou dostane pravomoci a je jí umožněno hromadit zkušenosti, dokáže zplodit přesvědčivou imitaci tvrdě vpřed postupujícího profesionálního vojáka...
Joseph Maxwell Cameron: Anatomie vojenských ctností
Vlil.
Zima stále ještě ztěžka doléhala na jižní úbočí pohoří Kupros. Svítání bylo jasné, ale pochmurné, a studený vítr žalostně kvílel ve větvích tmavých borovic a bezlistých bříz. Tyto hory nebyly tak vysoké jako Dračí pohoří, ale rychlé eroze na planetě s vysokou přitažlivostí je podemlely, přestože vrcholky stále ještě strměly jako hrozivé tesáky pokryté ledovci do výšky čtyř tisíc metrů. Dolní svahy představovaly divočinu rozeklanou kaňony a průrvami neúrodné půdy, zavalenou bludnými kameny většími než domy. Protékaly jí prudké potoky a pokrývaly ji nové lesy, které se začínaly prodírat mezi rozpraskanou žulou a vulkanickou sutí.
Sedící Skida Thibodeau přemýšlivě hleděla dolů po dlouhém svahu k úpatí hor. Za nimi ležící Alexandrovo jezero nebylo odsud vidět. Po ohromné rozeklané zemi se sunul stín oblaku a mladé slunce obarvilo zasněžené vrcholky narůžo-vo. Vojenský sluha jí podal hrnek kávy. Přikusovala k němu koženě chutnající výživnou tyčinku sušeného ovoce a ořechů. Byla taková zima, že se jí při dýchání ježily i chlupy v nose, ale odpoledne začne sníh možná tát. Počasí se v tuto roční dobu v Horním údolí měnilo rychle.
"Oukej," řekla po chvíli. "Jak to vypadá s vojáky, von Reut-here?"
"Ti z poslední vlny, co se vrátili z údolí, si už úplně odpočinuli. Ale nováčkové začínají být netrpěliví." Bývalý kondo-

miniální důstojník německého původu měl za úkol udržovat nově příchozí v nevědomosti, dokud se Skida nevrátí.
"Někteří se pokusili dezertovat."
"Žádné dezertéry tu netrpíme."
"Já, s těma si umíme poradit." Němec pokrčil rameny. "Udělali jsme to. Ale tohle nejsou profesionální vojáci a my máme nedostatek poddůstojníků. Moc jsme jich ztratili, když kryli náš ústup z údolí."
"Tvrdá práce, ale v údolí nakonec vyhrajeme," řekla Skilly. "Tam zvítězíme a ukážeme měšťanům, že se jim dokážeme postavit."
"Souhlasím. A tak to taky říkáme brancům," řekl von Reut-her klidně. "Ale také se jim řeklo, že vyhrajeme rychle. Věří tomu, ale na zaopatřovacích ostrovech se trpělivosti nikdo nenaučil. Válka pokračuje a trvá daleko déle než cokoliv, co dosud za svého mizerného života zažili."
"Věděl jste, jaký druh branců dostanete," opáčila Skilly. Hlas jí zpřísněl. "Řekl jste mi, že víte, jak z nich udělat vojáky. Řekl jste, že Kondominium to dělalo padesát let, bralo pouliční gangstery a dělalo z nich námořní pěšáky."
"A tak to taky bylo, polní primo. Ale taky jsme se neschovávali před policií, když jsme cvičili kondominiální mariňá-ky, já? Když skončili, měli přehlídku, lidé jim tleskali, hezký holky obdivovaly uniformy. Tady to není." Postavil se formálně do pozoru. "Polní primo, jestli nejste spokojená s mými výsledky..."
"Snad nechcete dát Skilly výpověď?" Každý v místnosti ztuhl a napětí se zvyšovalo. Potom se najednou lišácky zašklebila. "Vedete si fajn. Nedělejte si tolik starosti. Všechno jde po našem."
Heilóti přesunovali lidi a materiál po troškách z údolí do pohoří Kupros již od zimních bitev. Z údolí to byla dlouhá cesta, severním a východním směrem kolem úpatí hor O to delší, že bylo nutné přesunovat se v malých skupinách a pečlivě se krýt před zvědy. V pohoří Kupros žilo jen málo lidí mimo
hornická sídliště, ale v kopcovité krajině v podhůří byla řada rančů a jinde se vyskytovali nevyzpytatelní trapeři.
"Chcete bojovat, tak budete bojovat, dobrá. TerJ poslouchejte, všichni." Asi tucet velitelů se naklonil blíže. "Všichni jste dostali operační plány, takže polní prima vám jenom zopakuje základní údaje. Nebudeme se snažit udržet dobytá stanoviště, ale také to tentokrát nebude akce typu udeř a uteč. Existují dva hlavní cíle: způsobit dočasné hospodářské škody, možná i sebrat nějakou kořist, ale hlavně demoralizovat milici. Takže příště to bude snadnější."
Oprášila si ruce, položila hrnek na borovicové jehličí a obemkla si rukama kolena. Tvrdé vlčí tváře kolem ní měly pozorné výrazy. Všechno se zdálo naprosto jasné. Von Reut-herova precizní metodičnost, s níž si dělal poznámky, Dvou-kudličkova skalní solidnost, Nilesův klid s nepatrným nádechem odtažitosti - teď už ne tak výraznou, možná, že už ji překonal; v nastávajícím boji se to tak Či onak projeví- ostatní se trochu mračili. Jeden z nich zdvihl ruku.
"Polní primo, původní plánování kladlo důraz především na ničení zahraničního důlního zařízení. Můžu se zeptat, proč se to změnilo?" Všichni si uvědomovali, jak je důležité připravit roajalisty o zahraniční měnu, za kterou nakupovali zbraně.
."Protože, Hernandezi, kvůli naším, eh, poradcům a jiným věcem, o kterých nemusíš vědět, jsme uspíšili časový harmonogram. Jednoho dne budeme také potřebovat kondominiální kredity a frýdlandské marky. A von Reuter možná bude mít ty svoje přehlídky, po kterých tak touží, dřív než se naděje."
Nasadila při tom dravci úsměv. Žádný z těchto mužů nehodlal žít v jeskyních do konce svého života.
"Oukej," pokračovala Skilly. "Takže máte seznam cílů. Jsou to zařízení, která mohou opravit, ale nepůjde jim to rychle. A teď si uvědomte, že tohle je sice teroristický nájezd, ale jedná se o selektivní teror. Musíme ukázat dělníkům, že by se měli víc bát nás než roajalistů a že měšťané, kteří proti nám bojují, nedokážou v žádném případě ochránit jejich domovy -
že je to právě naopak. Nemá cenu zabít každého, bez ohledu na to, jak se chová. Chápete? Chceme je demoralizovat, ne je zahnat do kouta jako krysy. Vedlejší škody v průběhu operace jsou v pořádku, ale každou neschválenou vraždu, znásilnění, rabování nebo travičství nechám rychle a tvrdě potrestat, veřejně. Skilly pověsí každého, kdo tomu nebude chtít rozumět.
Takže," pokračovala, když se každému podívala do očí. "Teď potřebujeme opravdu pečlivé načasování. Vojáci jsou v nejlepší náladě, myslí si, že dokážou porazit celý svět, přesvědčili jsme je, že tažení v údolích vyhrajeme. Věří tomu, ať už se stane cokoliv." A bojovali opravdu dobře, všichni. Na okamžik si vzpomněla na provizorní roty, které nechala vzadu bránit ustupující velení. Bez rozbitých vajec nejsou omelety. Tentokrát těch vajec bylo ale trochu moc. No nic, Skilly se rychle učí. "Je fajn, že nám věří, ale nesmíme z nich nechat vyrazit nádivku. Bude lepší, když sami nebudeme brát vlastní propagandu tak vážně. Pořád ještě nedokážeme porazit nepřítele podle jeho vlastních pravidel. Budeme jej muset porazit podle svých vlastních pravidel. Za prvé..,"'
* * *
"Tenhle počítačový systém je fajn," řekl náčelník štábu milice dolů Stora. Velitel byl s vojáky mimo osadu.
"Samozřejmě je jen tak dobrý jako vstupy, ale stejně nám pomáhá koordinovat utajené záležitosti."
"Chápu." Ace Bartoň se úmyslně choval nezávazně.
Nacházeli se opravdu hodně daleko od Sparta City - po řece to bylo nějakých sedm tisíc kilometrů, snad i víc, vzdušnou čarou asi polovinu té vzdálenosti - v oblasti životně důležité pro válečné úsilí. Okno na jedné straně místnosti ukazovalo příčinu. Velký povrchový důl, v němž se těžilo padesát lei, se teprve začal zakusovat do úpatí hory, jež sama o sobě před-
stavovala jen osamělý výčnělek pohoří Kupros, které se táhlo přes celý severní obzor. Z jejího boku byla vykrojena půlkru-hovitá vrstva, zvedající se stupňovitými terasami k vrcholku skály. Právě teď se tam pohybovaly velké dieselelektrické nákladáky odvážející vytěženou rudu.
Zaburácel další odstřel a stovky tun se sesuly dolů na hromadu drtě. Když se usadila oblaka prachu, vrhly se kupředu stovky postav v montérkách s pneumatickými kladivy, zatímco další čekaly u bagrů.

Ředitelka - jmenovala se Olafsonová - přikývla, když si všimla směru jeho pohledu.
"Máme tu trochu starožitnou techniku, ale je to daleko levnější než sonické rozbíječe a roboty," řekla vesele. "Je to dokonce levnější než těžba na asteroidech, kdybychom to přesně spočítali. Je tady neobvyklé složení. Máme tu měď, stříbro, thorium a platinu, železo, nikl. Nejdříve rudy mechanicky rozdrtíme, potom je práškujeme, chemicky a magneticky separujeme. Lehčí suroviny expedujeme v ingotech železnicí k jezeru, jižně k Sopečným vodopádům čluny a odtud dolů do Olynthosu na železnici. Práškovanou kaši posíláme stejnou cestou na výrobu dalších žáruvzdorných materiálů. Pod zemí také těžíme v několika hlubinných dolech a sloužíme také jako sběrná stanice pro řadu samostatných těžebních čet, které pracují v horách." Zamračila se. "Tedy sloužili jsme, dokud se to tak nezhoršilo s těmi bandity."
Ukázala na rozeklanou siluetu hor. "Máte tady také geoter-mální elektrárnu o výkonu asi 400 MW, takže jsme se díky tomu všemu stali po Olynthosu druhým centrem Horního údolí."
Anselm Bartoň si prohlížel záchranný systém. Byl podobný systémům všude na Spartě, byl to takový na koleně sestavený kompromis. Neohrabané monitory místní výroby, žádné displeje s tenkým povlakem tekutých krystalů vyráběné jinde, ale víceúčelové terminály spojené s obyčejnými laptopy do počítačových sestav. Byly to beztvaré kostky asi třikrát větší
než schránka na dopisy, připevněné k centrální jednotce asi stejné velikosti.
"To pochází ze Země?" zeptal se.
"Pozemské systémy jsou předražené haraburdí," odpověděla Olafsonová s pohrdavým úsměškem. Její civilní funkce byla výkonný viceprezident pro operace důlní společnosti Sto-raberg Inc. "Ne, jsou z Xanadu. Jsou třicet let staré, ale pořád pracují bezvadně." Kývla na nevyslovenou otázku. "Ano, pravidelně je kontrolujeme kvůli virové infiltraci a máme tady kvůli tomu také jednou týdně vaše lidi. Kvůli tomu jste při-jel?"
"Částečně. Vzali jsme s sebou pár techniků," řekl Bartoň. Byl kvůli tomu nervózní. Přestože byli tihle lidé pečliví, pracovali se starým vybavením a byli to venkované. Počítač legie měl pevně naprogramované paměti, výkonné z hlediska vojenských potřeb, ale nedostatečně pružné pro civilní použití. A Murasakiho technonindzové jsou zatraceně dobří co se počítačů týče.
"Částečně. Čeho se týká ten zbytek?" zeptala se. "Jste tady se svou velitelskou skupinou, legionáři jsou na letišti a dva další prapory na cestě. Něco se děje?"
"Inu, ne tak docela. Je to trochu stihomam. Tak mi ukažte ten svůj systém."
"Žádný problém," řekla Olafsonová. "Takhle s tím zacházíme. Tenhle systém má spoustu volné kapacity. Dostali jsme jej levně, proto máme centrální jednotku s terminály a ne roztahanou síť."
Promítla mapu dolů a okolí. "Pro společnost pracuje asi šest tisíc lidí, zhruba tisíc z nich jsou měšťané a dlouhodobí zaměstnanci, zbytek jsou sezónní dělníci. Přibližně stejné množství pracuje v přidružených provozech, službách a tak podobně. Vždycky jsme tu měli vlastní policii" - vlastníky společnosti Storaberg Inc. byli především manažeři a kvalifikovaní pracovníci - "která teď už má asi pět set lidí. Důstojníci a příslušníci ozbrojených složek jsou měšťané. Vaši zpra-
vodajci už je prověřovali. Našli jsme mezi rekruty asi půl tuctu nasazených heilótů a pověsili jsme je, abychom odradili ostatní."
"Tohle je obranné pásmo?" zeptal se Bartoň a přejel prstem po tečkované lince.
Celá instalace se táhla kilometry po členité krajině. Místa s obydlími nebo dílnami postavenými na rovině byla střídána lesy a skalnatými kopci.
"No, to je problém. Už tak je těžké sem dostat lidi, aby tu bydleli, a vůbec by se vám to nepodařilo, kdybyste se snažili je natěsnat do nějakého malého prostoru. Ale máte tu zato prvotřídní silnice, sjízdné celý rok." To byla na Spartě opravdová vzácnost, kromě hlavního města a některých větších osad.
"Perimetr je chráněn senzory a detektory, tady jsou pev-nůstky" - rozsvítil se vějíř světélek - "obsazené střídavě bezpečnostními silami a milicionáři. Pokud je vyhlášen poplach, všichni měšťané, spolehliví neměšťané a jejich rodiny se soustředí zde v arzenálu anebo ve sběrných místech po celé osadě a přesunou se tam, kde je jich zapotřebí. Všichni ti, kteří opravdu nebojují, děti a ostatní, se přesunou do arzenálu. Je to masivní stavba, převážně podzemní, která má kolem dokola nekrytý palebný prostor. Ne že bychom samozřejmě očekávali útok tady, heilóti se neukázali blíže než padesát kilometrů odsud, ale sloužíme také jako koordinační bod pro ostatní hornické usedlosti, farmy a ranče všude kolem severního pobřeží Alexandrova jezera. Jejich tu víc, než byste čekal, závisí na nich zásobování dolů potravinami. Je tu dobrá půda, akorát se nevyskytuje v tak velkých uskupeních jako v údolí."
"A kromě toho," pokračovala, "okolní lesy jsou hustě prošpikované skrytými akustickými a vizuálními senzory. Každý podezřelý pohyb je okamžitě zaznamenán a oznámen odpovídajícím obranným stanovištím. Všude kolem jsou minová pole. Dají se odpálit buď na povel z centra, nebo sonicky, termálně či vibračními detonátory - stálo to majlant."
Bartoň přikývl. "Oukej. Teď se podíváme na perimetr."
"Teď?"
"Co můžeš udělat dnes..." Vyšel první z místnosti a vydal se chodbou k jídelně. Když tam došli, vzal ji navzdory jejímu překvapení dovnitř a zavřel za nimi dveře. Legionářský seržant postavil přístroj na jeden jídelní stůl.
"Je to zabezpečené, Andy?"
"Ano, pane. Byla tam štěnice, ale tak říkajíc jsem ji rozmačkal."
"Štěnice? Tady?" Karen Olafsonová vytřeštila na zrzavého seržanta oči. "Jste si tím jist?"
"Zatraceně jistej. Dala jste ji tam vy, že jo?" Seržant na ni výhružně zíral.
"Cože? Generále Bartone..."
"Je v pořádku, pane," řekl seržant Andrew Bielskis, který nepřestával zkoumat na stole postavenou konsoli. "To byla

nepředstírána šoková reakce."
"Dobře. Byla tam nějaká štěnice, Andy?"
"Ne tady, pane. Ale je jich pár v chodbě a vsadím krk na to, že počítačový systém je nabodnutý. Paní, položte laskavě ruku tady na tu desku. Teď tu druhou tady. Skvělé. Jaké tu máte počasí? Znáte nějaké heilóty?"
Na tváři Karen Olafsonová se svářil vztek a zvědavost. Zvědavost zvítězila. "Dobrá, generále, co to má znamenat?"
Bartoňovi se dostalo dalšího souhlasného přikývnutí od seržanta Bielskise. "Něco plánují," odpověděl. "Něco velkého, soudě podle množství vojáků, kteří pronikají do téhle oblasti. Zatraceně, je to skoro celý pluk."
"Já... jak jste se to dozvěděli?"
"Náhodou. Šťastnou a nešťastnou náhodou. Šťastná náhoda byla, že jeden z jejich dezertérů spal s jednou z místních holek a varoval ji, aby odsud tenhle týden zmizela. Nešťastná náhoda byla, že se místní zpravodajce rozhodl neoznámit nám to rádiem..,'"
, Anebo to oznámit mně," řekla Karen rozhořčeně.
"Ano, paní. A trvalo celý týden, než se ta zpráva dostala ke kapitánu Alanovi. Od té doby sem do téhle oblasti pašujeme průzkumníky. Takže, něco se chystá. Něco velkého a ošklivého."
"Och, Bože... Řekl jste tenhle týden?"
"Jo. Takže. První, co chci, je, abyste všechno uzavřela," řekl Bartoň. "Skončete veškerou práci v dolech, my zatím budeme všechno prověřovat. Udělejte to pomalu, aby to vypadalo jako obvyklá rutinní údržba, ale začněte zajišťovat veškeré vaše nenahraditelné zařízení. A začněte s tím okamžitě. Obzvláště mi dělá starosti ten váš počítačový systém. Jste na něm příliš závislí."
"Bez něj nemůžeme pracovat..."
"Právě v tom to vězí. Andy, chci abys s Jenny a jejími techniky prošel tohle místo a všechno to pro jistotu převedl na manuální ovládání, především kontrolní systém. Ten zatracený počítač nás může ohrozit a mně se to nelíbí. Jestli se zhroutí, tak bude peklo dostat věci zase pod kontrolu."
"Ano, pane. Začneme s tím hned ráno.
"Ne, seržante, začnete s tím okamžitě a budete na tom makat i v noci," řekl Ace Bartoň. "A budeme se jen modlit, aby to nebylo pozdě."
* * *
Rotná Jennifer Schrammová nalila kávu a natáhla se v plastikovém křesle, které nevypadalo nijak pohodlně. Bylo dobře po půlnoci.
"Zdá se, že by vám bodla přestávka," poznamenal Ace Bartoň.
"Generále, to je fakt."
"Kolik jste toho udělali?"
"Asi tak polovinu," odpověděla. "Mám hotové manuální aktivátory minových polí. Dále pár spojovacích linek, ale došla nám optická vlákna."
"Ráno přivezou další," řekl Bartoň. "Co ví počítač o tom, co jsme udělali?"
"Nic, pane. No, ví o tom, že jsme mu na chvíli uzavřeli přístup k některým ovladačům, ale pokud se toho týče, tak z jeho pohledu je teď zase všechno normální. Také jsme nainstalovali náhradní ručně ovládanou konsoli. Dali jsme tam pár velkých přepínačů. Jakmile by byl počítač vyřazen, můžete všechno ovládat ručně." Usrkla kávy. "Upřímně řečeno, generále, ohromuje mě, jak moc tomu zatracenému počítači věřili."
"Myslíte si, že se do něj dostali?"
"Vím to."
Ace se zamračil. "Jak to můžete vědět?"
"No, nevím to určitě, ale cítím to. Chybové logaritmy. Jsou čisté, až to křičí, generále Bartone, a to se mi nelíbí. Vypadá to, že něco bylo vymazané, možná. To samé se týká přístupových kódů. Některé z nich chybí."
"Chybí?"
"Ano, pane. Ale zase, vypadá to tak čistě, že jsem poprosila Andyho, aby si vzal do parády pár techniků - a samozřejmě, hráli na tom zatraceném počítači nějaké strategické hry -jenomže o tom není žádný záznam! Jako kdyby někdo vymazal přístup k záznamovým souborům."
"Ti technici..."
"Ne, pane. Podívejte, pane, hraní her je může přinejhorším stát hodinovou mzdu, pokud by je chtěl někdo buzerovat, ale vymazání logaritmů, to je na vyhazov a oni to zatraceně dobře vědí."
Bartoň se dotkl spínače mikrofonu. "Wally."
"Honistu zde."
"Wally, udělej si přestávku. Přijď sem na kafe,"
"No, mám dost práce, ale asi vás poslechnu, pane."
Jennifer se na něj tázavě podívala.
Bartoň se usmál. "To je v pořádku. Wally je se mnou už dlouho. Byl to můj pobočník u Bartoňových Buldoků. Způsob, jakým jsem ho pozval, znamená rozkaz."
"Vy si opravdu myslíte, že všechno odposlouchávají?" zeptala se Jennifer.
Ace pokrčil rameny. "Tahle místnost je bezpečná, ale nevím, jak je to se zbytkem. Něco vám řeknu, jestli je štěnice v počítači, tak je také v kontrolním sále. A Andy našel štěnice v chodbě. Neměla by tam být, je to moc okaté, dát ji zrovna tam."
"Myslíte, že byla moc na ráně?"
"Něco takového. Nebyla úplně na ráně, ale našli jsme ji moc snadno. Téměř jako kdyby to bylo včasné varování.

Možná, že když ji odstraníme, tak je to pro ně signál, že jsme ji našli. Nevím. Nedokážu uvažovat jako ti povstalci."
Vešel major Honistu a zavřel za sebou dveře. "Mám zatraceně práce, generále. Co se děje?"
"Posaď se, Wally, a nech nás minutku mluvit. Jenny se nelíbí, v jakém stavu našla počítač. A ještě víc se jí nelíbí, co nenašla."
Honistu nezaujatě přikývl. "Mám ten samý odporný dojem, generále. Přidejte k tomu tu zpravodajskou zprávu a znamená to problémy."
"Správně. To, co děláš, je důležité, ale stejně tak důležité je se nad tímhle zamyslet, dokud máme šanci. Pojdme to rozebrat."
* * *
V chodbě se rozdrnčel poplachový zvonek.
"To bude ono," řekl Ace Bartoň. "Oukej, Wally, hoď sebou. Já budu v řídícím sále." Odvedl rotnou Schrammovou chodbou, Honistu utíkal opačným směrem.
Karen Olafsonová seděla u ovládací konsole. Poplachové zařízení měkce zapípalo a jeden monitor se rudě rozzářil. Vzhlédla, když vstoupil Bartoň. "Nouzová síť. Zaútočili na Torreyho farmu."
Na obrazovce se objevil člověk v bitevní zbroji, kterou si navlékl přes pracovní oděv. Byl vysoký, měl trochu dlouhé hnědé vlasy, impozantní knír a bylo mu asi třicet let.
"Alane, zde je generál Bartoň."
"Bartone, zde je Alan Torrey," řekl. Mluvil s akcentem amerických daňových poplatníků. "Je to jasně přepad, útočí na mě nejméně jedna rota, ne-li víc. Převálcovali stanoviště královské jízdní u Velysenovy farmy, potom udeřili tady. Zastavili jsme je jen o vlas,"
Podmračeně se usmál. Bartoň došel k závěru, že měšťan Alan Torrey se mu celkem zamlouvá.
"Všichni moji lidé jsou ozbrojeni, nemohl bych zaměstnávat nikoho, komu nevěřím. To znamená asi tak stovka pušek. Na něco podobného jsme se připravovali. Problém je se zásahovou jednotkou milice z Dannielsova mlýna. Vzali to klusem a narazili asi čtyři kilometry jižně odsud na léčku. Museli si probojovat cestu ze silnice do kopců. Mají víc jak padesát mrtvých a raněných a zoufale potřebují pomoc. Já to nemůžu udělat, držíme se tady v našich krytech, ale kdybychom vyšli ven, tak nás vyřídí minomety."
Do řídícího operačního střediska vpadl nějaký člověk. Ve spěchu si zapínal zbroj. "Všeobecný poplach, Karen. Generále, jsme strašně rádi, že vás tu máme."
"To je můj manžel a obchodní partner," řekla Karen.
"Karl Olafson, obchodní ředitel a major dvaadvacátého bratrstva, dobře mi tak. Alane, můžeš mě přepojit?"
"Tady to je."
Tentokrát se obrazovka rozdělila. "Zde kapitán Solarez, major Timmins je tady." V mělké díře za skálou se krčila další figura. Vedle ní ležel zraněný spojař a obsluhoval vysílačku. V pozadí bylo slyšet střelbu ručních palných zbraní a výbuchy.
"Podejte hlášení, kapitáne," nařídil major milice.
"Mám třicet mrtvých, šedesát zraněných a tři sta boje-schopných vojáků včetně chodících raněných. Většinu svých těžkých zbraní jsme museli zanechat u transportu. Nepřítel nás měl na mušce a střílejí na nás z těžkých zbraní, ze středních minometu, 84 mm a 105 mmm bezzákluzových kanónů a z těžkých kulometů. Žádný zázrak, ale mají toho spoustu. Už jsme odrazili jeden útok v síle roty."
Objevila se mapa milicionářského postavení. Čtverce naznačovaly pravděpodobné rozmístění nepřítele. Bojovníci bratrstva drželi jakýsi výstupek ne o mnoho vyšší než podobné pahorky v okolí. Kolem něj se točila silnice, táhnoucí se nížinou od pobřeží jezera. Průrva v naplavené pánvi, na níž se prostírala Torreyho farma, se nalézala ještě asi dva kilometry severozápadně odtud, ale na monitoru bylo tím směrem vidět kout.
"Majore, můžu se tu udržet, ale ne navěky," pokračoval kapitán.
"Nemáme jinou vodu než v polních lahvích, s dalšími zásobami na tom nejsme o moc lépe, a pořád mám ztráty. Buďto se nás někdo pokusí vyprostit, nebo si budu muset probojovat cestu až k Torreymu. Tohle je jasně daleko větší přepad, než jsme mysleli."
„J3ržte se," řekl Karl Olafson. "Dojdeme si pro vás."
Ace Bartoň promluvil. "Co máte po ruce, majore?" zeptal se.
"Náš bezpečnostní prapor, generále," řekl horník. "Je tu také další prapor bratrstva, jednotka rychlého nasazení, která se zformuje, jakmile odsud odejdeme. Máme také jedno pře-kvápko, baterii šesti 155 mm houfnic, zrovna dorazily z von Alderheimovy továrny v Olynthosu. A dostatek nákladáků, vezmeme si důlní vozidla. Další pěchotu naberu na shromaždišti u Dannielsova mlýna včetně jízdních průzkumníků, kteří nám budou krýt boky."
Bartoň vážil svá slova pečlivě. Vměšovat se do místního řetězce velení byla vždycky ošemetná věc. "Tohle nevypadá, že byste snadno zvládl," řekl. "Riskují až moc na jeden nájezd. Určitě mají za lubem něco většího. Řekl bych, že samotné do-
ly. Vyrazíte jejich směrem a padnete do léčky, stejně jako se to stalo vyprošťovací jednotce."
Major Olafson přikývl. "Budeme opatrní, pane. A když počítáme lidi ve druhém sledu a stanoviště na linii obranného perimetru, tak to pořád představuje zhruba jeden kompletní pluk. Je to šance, pane," řekl. "Taková, jaké se musíme chopit."
Bartoň neochotně přikývl. Tahle okamžitá starostlivost byla slabostí těchto posádek složených z přátel a sousedů, stejně jako jejich silnou stránkou.
"K čertu," pokračoval důstojník milice, "máme skoro tisíc mužů a dělostřelectvo. To nám přece nemůže dát moc práce rozsekat všechno, co nám sem poslali."

Bartoň psal něco do poznámkového bloku. Podal papír Olafsonovi.
Na tohle neodpovídejte. V místnosti je odposlech.. Najděte majora Honistu a věnujte
pozornost jeho informacím.
"Počítám, že máte pravdu," řekl Bartoň nahlas. Znovu poklepal na papír. "Tak velké jednotce se nemůže celkem nic přihodit. Takže zlomte vaz. Kdo převezme operační velení tady?"
"Doufal jsem, že vy, pane."
"Dobrá." Bartoň rychle napsal:
Je životně důležité, abyste
vyhledal Honistu
Díval se za odcházejícím Olafsonem a potom se vrátil ke konsoli. Smůla. Není čas udělat si pořádný plán. Měl z toho nepříjemný pocit.
* * *
"Dobře," mumlala si Skida pro sebe.
Na předním krytu její přilby se promítal záznam z vysílačky tři kilometry na jihu. Obrněný vůz projel bránou mezi dvěma bunkry, následován ohromným hranatým vozidlem určeným k odminování terénu. Potom vyjely nákladní vozy, šestinápravové modely, obsazené pěchotou v bílých zimních maskovacích pláštích a zbrojích z nemourlonu.
Nákladáky táhly těžké minomety nebo dvoukolé káry s municí a zásobami. Za šňůrou nákladních aut následovaly dva ohromné pře-pravníky rudy. Táhly kanóny střední ráže s hlavněmi otočenými a sklopenými k lafetám, připřáhnuté ke čtyřkolým kolesnám. A další nákladáky...
Otočila se k Mejdžijanům, shromážděným kolem vlastních přístrojů. "Koukejte, ať to funguje!" zavrčela.
Jeden z nich zvedl hlavu a lehce se uklonil. "Přesouváme programy do jejich centrálního počítače ještě i teď, polní primo," řekl zdvořile. "Skoro nebudou mít čas reagovat."
Jak už jsme jednou vysvětlovali, zůstalo nevyřčeno. Technici legie prováděli namátkové kontroly většiny životně důležitých přístrojů královské armády. Jedním z nich byl i počítač dolů Stora. Nebylo radno zanechávat tam stopy po pirátských zásazích příliš dlouho.
Kývla na souhlas a otočila se k displeji, na němž byl promítnut plán dolů a města. Byli tu na Mejdžijanech závislí až příliš. Stejnou měrou také záviseli na tajné organizaci NOF. Ani technonindžové, ani Čroserovi lidé ještě předtím nikdy vážně neselhali..., ale tohle bylo poprvé, kdy na nich velké jednotky heilótú byly závislé tak úplně.
A nebojujeme jenom proti těm venkovským balíkům. Bartoň. Bartoň něco čuchá. Co tam dělá? Co všechno ví? Snažila si vzpomenout, co jí říkali o generálu Bartoňovi. Je starší než Owensford, ale je mu podřízený. Dalo by se z toho něco vytěžit? Je to špatné' znamení, že je tady. Neměl tu být. Ne teď, když jde do tuhého.
Dokonce i v bitvě o údolí byla vždycky možnost stáhnout se. Nikdy nebyli tak hluboko v postavení nepřítele, aby je mohl všechny zničit, ačkoliv v údolí musela nezbytně obětovat skoro dva prapory, aby vyprostila velitelské kádry. Ted však museli útočit, útočit na ohromně silné obranné postavení s jednotkami jen o málo početnějšími, než byly královské síly, a to ještě jen díky tomu, že část jich byla přesunuta jinam.
Skilly íaay otevřený boj nevyhraje ani náhodou, pomyslela si. IVa to by potřebovala pětkrát tolik vojáků a daleko víc výzbroje. Ale jestli tady prohrají závod s časem, tak se intenzita hnutí otupí, možná navždycky. Pomyšlení na ztrátu nástroje, který budovala a piplala tak dlouho, jí způsobilo křeč v žaludku. Silou vůle ovládla instinktivní nutkání zmírnit bolest třením ruky. Přes zbroj by se břicha stejně nemohla dotknout.
Niles se na ni usmál a zvedl palec. Vypadal teď lépe, když boj byl na dosah ruky a nebyl čas na neplodné dumání. To byla další starost. Vážně uvažovala o tom, zdali ten Angličan neprohlédl příliš důsledky jejích rozkazů.
Hodně se zocelil, pomyslela si. Teď poznáme, jestli to bude stačit.
* * *
"Kde je Fatima, Eddie?"
Mechanik sebou při zvuku hlasu škubnul a vyjel na podložce zpod naklaďáku. Údržbářskou dílnou se pořad neslo kvílení sirén.
"Ale, je nemocná," řekl, rozhlédl se a utřel si ruce do hadru zašpiněného od oleje. "Přišel jsem zkontrolovat, jestli jsou auta v garáži připravená."
Pro Krista, doufám, že jsem ji nepraštil moc tvrdě, říkal si v duchu. Byla dobrou šéfkou a o nic víc měšťanem, než byl on. Díky ní také dostal tohle místo zástupce šéfa opraven. Ale člověk nemůže odejít z hnutí do důchodu, a když už dal slovo, musí poslouchat. Anebo zemřít, společně s celou rodinou, schovat se není kam.
Pro Krista, jak jsem se do toho vůbec dostal? Do prdele, do prdele, do prdele. Nechci nikoho zabíjet. Dokonce ani měšťany ne, doprčic, tady ti nebyli tak špatní...
Muž v uniformě milice se rozhlédl. Patnáct čtyřnápravových nákladních aut, dalších deset šestinápravových. Doly Stora byly vybaveny mechanickými dopravními prostředky na spartské poměry nadstandardně. Ruda se nedala dopravovat na kárách tažených koňmi. Dokonce i po odjezdu motorizovaných jednotek bratrstva tu byl dostatek nákladních aut, dodávek a bylo tu dost i osobních aut. Podle poplachových směrnic měl mít se svými dvěma rotami stanoviště zde, aby byl schopen poslat posily kamkoliv v rozlehlém komplexu.
"Jsou v pořádku?" zeptal se měšťanský voják a ukázal hlavou k vozidlům.
"Jistě, pane. Šlapou normálně, chtěl jsem to jenom zkontrolovat. Víte, co se vlastně děje?"
"Ti zatracení povstalci zaútočili najeden ranč, šéf tam vzal pár lidí, aby je vyřídili," řekl milicionář.
Přicházeli sem další milicionáři a na pokyn velitele začali nakládat na nákladní auta připravené bedny se zbraněmi a výstrojí.
"Tady je všechno v pořádku?" zeptal se mechanik. Člověk se ženou a novorozenětem měl nárok na to mluvit vylekaně.

Proč jsem jen poslouchal toho parchanta Sverdropova? Nejrív to byly jen maličkosti, zamhouřit oko nad bednou cestou dolů k jezeru, předávat zprávy, je to jenom další odborářská práce, říkal Sverdropov. A byl tehdy pěkně naštvaný, když parta, s kterou dělal naposledy, zlomila stávku pomocí stávkokazů. Hnutí mu tady sehnalo první práci... Potom to byly větší věci a když se ohradil, tak mu pohrozili, že jej udají. To už toho měl na svědomí dost, aby ho pověsili, takže mu-sel pokračovat.
"Nojó, jenom si chceme být jisti," odpověděl milicionář. Vypadal ustaraně, ale nijak zvlášť. "Měl bys radši jít do svého krytu, ale díky za kontrolu, Eddie. Pozdravuj Mary."
"Rádo se stalo, pane," řekl mechanik, zatáhl zip své tašky a s přátelským zamáváním vojákům se vydal směrem ke kanceláři. Navzdory chladu mu z podpaží tekl po žebrech pot. V bednách s výzbrojí tikaly časované bomby.
* * *
Desátník legie (ze skupiny štábních pobočníků) Perry Blackbird sloužil poslední termín před odchodem do důchodu. Na to, aby odjel s legií na Nový Washington, byl už příliš starý. Vlastně byl už dost starý i na to, aby riskoval kancelářskou práci na velitelství, ale Andy Bielskis jej v tomto případě požádal o pomoc. "Perry, řekni mi, jaký máš z tohohle dojem. Tady se uplatní tvůj čich," takhle přesně mu to Bielskis řekl.
A Andy měl nejlepší nos v legii. Perry sledoval, jak Andy v legii vyrůstá. Jako seržant sloužil Andy společně s jeho otcem. To bylo ještě v těch dobách, kdy Blackbird pil. Povyšovali jej na seržanta a degradovali na vojína s železnou pravidelností. Nyní, vzhledem k odslouženým letům, dostával poddůstojnický plat, ale neměl žádné velitelské povinnosti, což mu naprosto vyhovovalo. Jeanine se vdala za farmáře a Clara byla už pět let mrtvá, takže žil sám, okorával a stahoval se čím dál tím víc do sebe. "Udělej mi laskavost a zbav mě ty nudy," žádal Andyho. "Krucifix, někdo na tebe přece musí dohlížet."
A něco tu opravdu smrdělo. Perry Blackbird si nebyl jist, ale něco mu tu nehrálo. Možná je to tím, že vím, jak je major Bartoň nemocnej starostma a Andy není moc spokojené']. Měl rozkaz čenichat kolem, dohlížet, jak tihle milicionáři vykonávají své úkoly, dávat pozor na cokoliv podezřelého a přemýšlet, co by se dalo zlepšit.
Teď zrovna sledoval toho mechanika, jak jde do kanceláře. Potom se obrátil na seržanta milice. "Je to normální, že ve vojenských dílnách pracují civilní mechanici?"
"No, podívejte se, tohle je důl, každý není v milici. Eddie je někdy protivný, ale jinak je v pořádku." Seržant odpovídal trochu nabroušeně. Očividně si myslel, že žádný přivandrovalec mu nemá co vykládat, jak se má chovat.
"Standardní procedura během poplachu je, že nikdo nesmí sám k nákladňáku, na kterým nepojede," řekl Blackbird. "Vy to tak neděláte?"
"No, jistě, ale ksakru, kdo by se pořád řídil standardníma procedurama? To bysme se vůbec nikam nedostali."
"Máte rad Eddieho?"
"Je v pořádku."
"Věříte mu, nebo ne? Co se týče životů vašich vojáků?"
"Jistě - co ksakru pořád máte?"
"Proč není v milici?"
"No, já nevím, nikdy o to nestál. Co mi to sakra chcete naznačit?"
"Nic, seržo, vůbec nic. Ale jsem fakticky šťastnej, že nemusím jet v některým tom vašem nákladňáku. Užijte si to, seržo!"
Zapnul mikrofon.„Andy, jdu do kanceláře v opravnách, možná budu potřebovat pomoc. Pošli mi pár empílců a možná by to mohli vzít klusem."
S tím odešel. Milicionář mu zíral do zad.
* * *
"Kapitáne Maci," řekl Bartoň.
Velitel průzkumníků vzhlédl od vynášecího přístroje. Technici legie v počítačovém středisku instalovali vlastní bojový technologický systém, který dubloval výpočetní systém mi-ličnflio velitelství. "Pane?"
Bartoň vyťukal na své vlastní konsoli:
>NAŠLI TU NĚJAKÉ ŠTĚNICE?
»DVE
>MYSLÍ SI, ZE JE TO VŠECHNO?
»NE
Nahlas řekl: "Jak dlouho bude trvat natažení našich vlastních telefonních linek mezi bunkry perimetru, velitelstvím a hlavními stanovišti tady uvnitř?"
"Asi jeden den, když budeme mít k dispozici všechny muže, pane," řekl Mace.
"Myslím, že bychom se do toho měli pustit, hned jak skoncují s tou šarvátkou,"' řekl Bartoň.
."Provedu, pane!"
Proboha, já přece nejsem žádnej Zatracenej herec.
>NAJDr!TE TY PRAŠIVÝ ŠTĚNICE!!!!
vyťukal zuřivě. "Zatím sežeňte naše náhradní spojovací přístroje a pošlete jeden do velitelského bunkru. A do elektrárny a spojovacího střediska."
"Aye, aye, pane!"
Bartoň se otočil k obrazovkám. Místní milice reagovala na poplach hladce provedenou mobilizací a rozptýlila se na svoje určená stanoviště. Druhosledoví příslušníci bratrstev organizovali přesun rodin a dětí do arzenálu. Bylo to mohutně opevněné stanoviště, zapuštěné do pevné skály a obklopené bunkry. A tohle se mi ani trochu nelíbí.
"Spojte mě s vyprošťovací kolonou."
Objevila se tvář Karla Olafsona, vyhlížející z korby nákladního vozu upravené jako velitelské stanoviště. Odněkud

mimo obraz přicházelo nezaměnitelné búúúm, zvuk dělostřelectva v akci.
"Podejte zprávu, majore!"
"Cestou sem jsme narazili jen na lehký odpor, pane. Miny a odstřelovači, spousta jich měla pušky Peltast" - které měly dostatečnou výkonnost na ničení vozidel - "ztratili jsme obrněný vůz a odminovací vozidlo je poškozeno. Museli jsme několikrát zastavit a přeskupit se, ale probojovali jsme se až na dostřel k uvízlé jednotce rychlého nasazení. Dílcy jejich pozorování však pozvolna vytlačujeme povstalce z jejich pozic."
"Máte pozemní kontakt?"
"Myslím, že ano, alespoň moje předsunuté hlídky na nepřítele narazily. Pěchotní clona."
"Odpor?"
"Bojují zarputile, než se stáhnou. Při ústupu kladou miny." Velitel milice se ušklíbl a žoldnéř přikývl. To byla svého druhu heilótská ochranná známka. "Ale nemají čas zorganizovat kompletní síť či zařízení pro příjem letecky dodávaného vybavení."
To je divné, říkal si Bartoň. Nepřítel tuto schopnost v poli prokázal už několikrát. Ne že by byla neomezená, ale tohle byla značně důležitá akce. Určitě to byla dosud největší bitva od tažení v Horním údolí. Jedna z mála, kdy heilóti nasadili prapor v plné síle.
"A moždíře mají pořád většinou zastřílené na postavení jednotky rychlého nasazení."
To už je spíš pochopitelné. Zdálo se, že způsobit měšťanům co nejvíce ztrát je strategickým záměrem nepřátelského vrchního velení, a na místě přibitá jednotka byla koncentrovaným, nehybným cílem. Ale přesto se mi to pořád nelíbí.
"Dobrá, majore, pokračujte v činnosti, ale zůstaňte na příjmu."
"Provedu, pane. Počítám, že prolomím nepřátelskou koncentraci za pár hodin a budu pronásledovat ustupující vojska po skupinách, tak jak se rozptýlí."
Bartoň se zaklonil v křesle. To by mělo být ono, pomyslel si. Obrazovky ukazovaly dobře organizovanou činnost, poslední děti sjížděly výtahy do arzenálu...
Konsole jeho legionářského počítače se rozsvítila.
»SERŽANT BIELSKIS HLÁSÍ, ŽE BYLA PRAVDĚPODOBNÉ PROVEDENA SABOTÁŽ NA VOZIDLECH ZÁSAHOVÉ JEDNOTKY »NA KORBÁCH AUT JSOU PATRNĚ BOMBY »JE POTVRZENO, ŽE BOMBY BYLY UMÍSTĚNY NA VOZIDLECH MOBILNÍ ZÁLOHY
"Ježíši Kriste!" hlesl Bartoň.
"Pane?" ozval se Olafson.
"Majore, tady mi počítač ukazuje něco divného. Mám tady plánek terénu. Vidíte tu postranní cestu vlevo od vás?"
"Ano, pane."
"Ať vaši chlapi sesednou a jdou ji prověřit."
"Cože?"
"Heleďte, majore. Jděte to prověřit s nimi."
"Generále, to nás zdrží..."
"Majore, poslechněte mě. Nezabere vám to ani pět minut. Já úplně nechápu, co mi ten počítač hlásí, ale byl bych radši, kdybyste tam vyrazili v co největším počtu. Prosím vás, hoďte sebou konečně. A zůstaňte na příjmu..."
Dobrotivý Bože, ať slezou z těch nákladáků a já zapálím tu největší hromnici... Zatracená práce zkurvend. Ten monitor je zacyklovaný, viděl jsem ty srágory pohybovat se přesně tímhle směrem i posledně, když jsem se na něj díval. Stiskl tlačítko. Bylo deset hodin pětačtyřicet minut, přesně.
* * *
"Oukej, vypněte to, nechte pracovat jen čerpadla," řekl předák. "Odpálíme tu stěnu, hned jak bude po poplachu."
Už byl napůl otočený, když ho za ucho zasáhl sochor. Potom chvíli zíral na vlhké kameny podlahy tunelu. Pak následoval mžik překvapení, než jej něco udeřilo do temene. Poslední zvuk, který slyšel, bylo praštění kosti.
"Tak hoďte sebou, musíme dát všechno na místo do deseti padesát!" zasyčel muž, který jej udeřil. Šest chlapů v přilbách a montérkách začalo vyndávat ze svých umělohmotných tašek cihly. Dva z nich začali strkat do vyvrtaných děr v blyštivé kamenné stěně výkopu další nálože dynamitu.
"Čerpadla, transformátory a transportéry," pokračoval muž a nervózně se ohlížel přes rameno do dlouhého tunelu, který vedl směrem k fárací kleci.
"Nevšimne si nikdo toho těla?" zeptal se jeden z dělníků.
"V žádném případě, až to tu vyhodíme, tak to tu všude bude zavalený vařícím bahnem." Podíval se na hodinky. "Hoďte sebou, máme už jen pět minut!"
* * *
"Hele, ty, co tady děláš?" zeptal se kontrolor elektrárny. "Tady přece není tvoje pracoviště?"
Strojovna s turbínou byla až na všudypřítomný šum rotorů tichá, jednalo se však spíš o pocit než o akustiku. Byl zde z týmu techniků jediný, většina ostatních byla s milicí...
Postava v montérkách u parního ventilu se zvedla a otočila. Kontrolor si uvědomil jenom pocit překvapení. Díky nacvičenému reflexu však tasil z pouzdra poboční zbraň, neboť zaznamenal, že muž vytahuje z příruční brašny samopal. Zamířil s pistolí v obou rukou, jak je to učili v bratrstvu, ozvalo se třesk-třesk-třesk a dělník se otočil kolem své osy s rudými skvrnami na montérkách. Za ukotvením turbíny se objevily další ruce držící samopal a hlídač zalehl k zemi.
Desetimili-metrové náboje proletěly vzduchem a tam, kde předtím stál, narazily na kov.
Pro Boha, to roztříští přívod páry! pomyslel si, když opětoval střelbu s pohledem upřeným na cihlu plastické trhaviny.
Celá podlaha bude zaplavena vařící vodou tekoucí z děr po kulkách na plazmu.
Další výstřely a někde v místnosti se ozvaly kroky.

Jsou dva, uvědomil si, vrazil do pistole nový zásobník a plazil se zpátky. V uších cítil tlukot srdce, ale nebyl čas na vlastní ohromení. Musím to hlásit.
Mezi turbínou, za kterou se kryl, a kontrolním sálem bylo pět metrů nekrytého prostoru. Kontrolor se zhluboka nadechl, vyskočil a poslední dva metry překonal kotouly. Olovo vyštíplo kousky betonu za jeho zády a roztříštilo sklo, když se přeplazil dveřmi do kontrolní místnosti. Kovový rám dveří za
sebou vší silou zabouchl. Když se plazil ke spojovací konsoli, létalo mu nad hlavou roztříštěné sklo. Dosáhl na ni zespodu v záplavě skleněných úlomků, neboť jeden z útočníků vyprázdnil do skleněné výplně další zásobník. Kryl si obličej rukou s pistolí a vyťukával svůj kód.
"Zde centrála dolu, elektrárna jedna, přepad povstalců, přepad povstalců!"
"Lituji, nemohu váš hovor přijmout a spojit. Prosím uveďte cílovou stanici a zkuste to znovu."
"Doprčic s tebou!" Nouzový spínač! Chlapi z legie sem instalovali spínač pro případ nouze. Je zrovna támhle. Nohy jej nechtěly poslouchat, ale pořád se mohl plazit přes podlahu k psacímu stolu. Natáhl se nahoru a udeřil do spínače. Zazněla poplachová houkačka. Někde v dálce slyšel výkri-ky.
"Pohněte sebou, ksakru!"
"Krucifix, tady neměl bejt žádnej další zkurvenej alarm!" řval někdo. "Padáme vodsuá", kurva!"
"Hej, ty pitomče, vrať se zpátky..,'"
"Jdi do prdele."
"Kdo je tam? Seržante, k čertu, sežeňte starýho! Jsou tady povstalci! Kde je velitel stráže? Elektrárna!"
Bylo slyšet výstřely, křik dalších hlasů a nakonec se všechno propadlo do ticha.
* * *
Od okraje bunkru to bylo k okraji lesa tisíc metrů skalnatého otevřeného prostoru. Poručík bratrstva Hargroves se úkosem podíval infračerveným dalekohledem a ohromeně se zamračil.
"Bratře vojíne Diego, jseš si jist, že audiální senzory nic nezachytily? Já tu mám nějaký pohyb. Co je na vizuálních senzorech?"
"Nic, pane. Ptáci, jeleni... Velké stádo jelenů. Zvuk a obraz."
"Jo, to by mohlo být ono, ale to nepočítám. Máme něco od hlídky?"
"Pravidelné kontrolní impulsy, pane."
"Dej mi centrálu."
Zvedl mikrofon. "Centrálo, zde je poručík Hargroves. Mám tady nějaké divné signály na přímých vizuálních senzorech, ale neshodují se s tím, co přichází od vás. Mohli byste to zkontrolovat? A chtěl bych poslat další patrolu."
"Zpráva potvrzena," ozval se hlas. Kapitánka Olafsonová, tak to je dobře, pomyslel si milicionář.
"Ano, paní, ale můžu poslat tu patrolu?"
"Určitě to zvládnete sám, poručíku!"
Nejistě se zakabonil. "Ale hlídku, paní?"
"Máte mou plnou důvěru, poručíku. Uvědomte si, že máte za všech okolností udržovat zákaz spojovacího provozu."
Klap.
Blbost. Něco tu zatraceně nehraje. "Krucifix - spojte mě s kapitánkou."
"Žádná odpověď, pane. Vyzvání to, ale nikdo to nebere."
" To není možné!" Ve velitelském bunkru nikdo nebere telefon? "Zapněte radar. Zapněte ty zatracený světla!"
"Pane, podle platných rozkazů.
"Udělej to, Diego! Všichni ke svým zbraním. Markhame, nahoď okruh minového pole."
"Do prdele! Pane, mnohonásobný kontakt v okruhu tří tisíc metrů. Mnohonásobný!"
Zapnul mikrofon v přilbě.
"Kapitánko, jste tam?"
"Hargrovesi, jak to, že mě, k čertu, znovu voláte na téhle frekvenci?"
"Kapitánko, já jsem... Paní, telefonní kabely jsou přerušeny a já tu mám radarové signály..."
."Přerušeny? Vždyť jste mi volal ani ne před pěti minutami!"
Přerušil je zoufalý hlas spojovacího technika. "Rané, byli jsme zaměřeni, laserové navádění a..."
Na obloze se něco zablesklo a proti nim vyrazil ohnivý záš-leh. Na střeše bunkru se ozvala exploze a hodila s nimi se všemi na podlahu. Byla tak hlasitá, že otřásla všemi jejich smysly.
"Radar je v tahu, radar je v tahu!"
Hargroves vyskočil a vyhlédl průzorem. Z lesa se vynořovali muži. Z oblohy přiletěly rakety a dopadaly po obou stranách bunkru. Další přilétaly z postavení mezi stromy. Bunkr se otřásal pod opakovanými zásahy. Z dálky k němu doléhal nějaký křik.
"Otevřete..."
Další ohnivý jazyk. Měl čas vrhnout se na zem a zakrýt si rukama hlavu, než ucítil hromový náraz a fialový záblesk, dost intenzivní na to, aby jej vnímal i za zavřenými víčky. Betonový prach jej přiměl ke kašli a měl nutkání dávit. Na hřbetech rukou cítil nesnesitelný žár. Výbuch s ním smýkal sem a tam mezi podlahou a stěnou bunkru. Když otevřel oči, zjistil jediným pohledem, že uvnitř nezůstal nikdo naživu. Potácivě se zvedl a držel se stranou zející trhliny, kterou něco vylámalo v místě průzoru. Znovu zapnul mikrofon.
"Perimetr šest, jsme napadeni raketami! Odpovězte mi někdo, prosím, už jsou za drátěnými..."
Do bubínků jej udeřil vysoký ječivý zvuk. Z lesů vybíhaly spousty ozbrojených mužů, dlouhé záblesky ohně prozrazovaly výstřely bezzákluzových děl a bunkr se znovu otřásal. Nikdo nestřílel z gatlingů. Speciální nálože proti drátěným zátarasům vybuchovaly pod kotouči ostnatého drátu ostrého jako břitva a nepřátelští vojáci se vrhli dopředu

ještě dřív, než hlína dopadla na zem. Běželi a křičeli.
Hargroves nastavil hlasitost ve své přilbě na nulu, mikrofon nechal zapnutý a stíral si krev, která mu crčela z nosu.
"Minová pole zneškodněna," křičel a přitáhl si pušku. Míř nízko. Pal. Jednoho jsem dostal. "Perimetry pět a čtyři neposkytují palebnou podporu." Vlevo od něj se ozvalo brrrrrt, brrrrrt, potom zvuk ustal. "Oprava, pětka pořád udržuje palbu. Ne-
přítel je v síle nejméně jednoho praporu. Minová pole jsou vyřazena. Nemám žádnou odezvu od..."
Dokud sami neznáme válku, nepochopíme, v čem tkví obtíže, o kterých se stále mluví, a co je vlastně úlohou génia a mimořádných sil ducha, vyžadovaných od vojevůdce. Všechno se zdá tak prosté.... Ve válce je všechno velmi prosté, ale to nejprostší je obtížné. Tyto obtíže se hromadí a vytvářejí třecí plochy, které si nedokáže správně představit ten, kdo neviděl válku.... Ve válce se vlivem nesčíslných drobných okolnost', ke kterým se na papíře nikdy nedá jaksepatří přihlédnout, jeví všechno mnohem střízlivější a zůstává se daleko pozadu za cílem.
Carl von Clausewitz: O válce
IX.
"Polní primo, zde útočný svaz jedna. Bunkr je obsazen," oznámil Niles.
A jsem moc rád, pomyslel si rozpáleně. Běh přes minové pole, které mohlo být každou chvíli aktivováno, při kterém jej před možností být roztrhán na kusy chránil jenom nepatrný prográmek, nepatřil mezi nejpříjemnější zážitky jeho života. Bunkr označený na jeho mapě číslicí šest teď už nebyl víc než jenom propletenec vyhloubené země a zkrouceného železobetonu. Ženisté jej pomocí náloží poničili tak, že připomínal pokroucené vraky radarových vozidel. Za ním se ozývaly další dunivé výbuchy, které čistily skutečné, jakož i virtuální stezky minovými poli.
"Zde polní prima. Pokračujte fází dvě."
Niles se postavil, zakroužil pažemi nad hlavou a ukázal směrem k jihu. Rušení, které znemožňovalo spojení nepřátelských malých jednotek, zasahovalo naneštěstí i je. Přilby s mimoplanetámími vysílačkami je dokázaly odfiltrovat, ale jejich množství stačilo sotva pro vrchní velitele. Kolem něj vstávala a kupředu se vrhala družstva směřující do otevřené sadové plochy, která oddělovala obranný perimetr krytů od čtvrtí hornického města Stora. Muži se hrbili pod svými ruksaky a pod svazky frýdlandských samonaváděcích střel, granátů a plamenometů. Jiní za sebou vlekli kulomety a přenosné gatlingy, budovali kulometná hnízda, která měla zabránit
posádkám dosud nepoškozených bunkrů ve výpadech, a kryli útočné klíny, kterými se jiní heilóti snažili proniknout severním perimetrem obranného pásma hornické osady.
"Postupuji. Fáze dvě zahájena," řekl do mikrofonu. Vzadu se řadila velitelská rota. "Za mnou!"
* * *
"Širokopásmové rušení, pane," oznámil chladně spojař desátník Hiram Klingstauffer s prsty tančícími na klávesnici. "Dokážu to odfiltrovat."
"Dobrá," odpověděl Bartoň. Dýchej zhluboka. Překvapení je událost, ke které dochází jenom v mozku velitele. Nicméně nemá tady k dispozici žádné protiradiační střely. Lodní náklad, který měl nahradit střely ztracené v údolí, byl stále ještě na cestě. Nepřátelské zásobování fungovalo podle všeho daleko rychleji...
Přešel k oknu a vyrazil židlí tlustou dvojitou okenní tabulku. Do místnosti vnikl studený vzduch a zároveň zvuk výbuchů a střelby z ručních zbraní. Nejhlasitěji se ozýval na severu, ale záblesky a střelba přicházely ze všech stran obranného pásma, a to byla zatím nejpřesnější informace, jakou byl schopen získat. Nad důlními jámami jižně od města zablýskla a pohasla světla, když zhasly obloukovky svítící nepřetržitě čtyřiadvacet hodin denně. Bartoň se otočil a podíval se na displej počítače.
Elektrická centrála. Mírumilovná řídící kóje, vzdálené praskání a šumění generátoru a dělníků, kteří ji obsluhovali.
Perimetr. Bliklo světlo a objevil se major milice křičící: "Ať žije revoluce!"
Karen Olafsonová sebou škubla, jako kdyby ji uštknul.
"Vypněte to!" nařídil Bartoň. Rozpačitě na něj pohlédla. "Je v rukou nepřítele, není to nic než dezinformace. Zapomeňte na tu zatracenou věc." Přistoupil k legionářské konsoli a přepnul velký spínač nahoru. Rozsvítila se světla. "Přebírám ruč-
ní ovládání obrany." Lépe řečeno toho, co Jennyho posádka dokázala instalovat. Cen aby to spral, potřebovali jsme ještě jeden týden. Potlačil tu myšlenku. To, co potřeboval, už nemělo žádný smysl. Teď bylo důležité to, co měl k dispozici.
Tak pěkně po pořádku. Nejdříve musí zjistit, jak se co ovládá. Nad ručně ovládanou konsoli bylo hrubé schéma. Dobře. Partyzáni zaútočili na elektrárnu. Musí aktivovat minová pole, vybuchující při kontaktu. Nejdřív severní stranu, odkud přichází nejvíc hluku. Zapnul spínač.
Účinek byl okamžitý. Tucet výbuchů, blízko elektrárny podél celého severního okraje periferie se rozzářila světla. Další výbuchy. Exploze podél vnějšího pásu perimetru. Další výbuchy v sadové ploše.
"Co se děje?" dožadovala se informace Karen Olafsonová.
"Někdo vlezl někam, kde neměl co dělat," odpověděl Ace nepřítomně. "Pár těch explozí bylo sekundárních. Mohla byste tu věc uvést zase do provozu?"
"Pokusím se. Vymažu to a znovu zavedu programy z ČERVA."
ČERV neboli WORM, anglická zkratka programu "Zapiš jednou, čti víckrát", vzpomněl si Bartoň. Počítače nebyly jeho specialita, ale tenhle systém představoval způsob, jak zabránit další manipulaci s daty. Jakmile byla jednou vypálena na disk, už je nemohl nikdo přepsat.
"Jenom jištěné systémy. Ted!" Její ruce se pohybovaly vzrůstající rychlostí. Po bradě jí stékala kapka krve z roz-kousnutého rtu. Monitory zhasly, zablikaly, potom se znovu rozsvítily. Objevily se na nich jen červené symboly "rovná se" v černém kruhu, znak heilótů. Znovu zablikaly a zůstaly černé.

"Pane," řekl Klingstauffer nevzrušeně. "Mám rádiový signál od miličních jednotek. Dostaly rozkazy k ústupu a žádají o jeho potvrzení. Kapitán, který velí perimetru deset až čtrnáct, chce do zápisu, že ustupuje na základě rozkazu, ale protestuje."
„J3ejte mi přednostní širokopásmovou frekvenci. Otevřenou řečí."
."Provedu."
"Karen, vypněte ten zatracený počítač. Už se nesnažte to nastartovat. Vypněte to, ať už to nepřenáší žádné další rozkazy."
„Dobře," řekla Karen.
"Tady máte hlavní frekvenci, generále. Kabelové spojení je v pořádku, ale ruší nám vysílačku."
„J3obře. Za zkoušku nic nedáme." Ace zapnul mikrofon. "VŠEM JEDNOTKÁM, VŠEM JEDNOTKÁM, ZDE JE GENERÁL BARTOŇ." Uklidni se, Ad, neuslyší tě o nic lépe, když budeš křičet. Anebo jo? - "Klingstauffere, sežeňte nějaké tlampače." Znovu promluvil do mikrofonu: "Všem jednotkám, od této chvíle bojujete samostatně, opakuji, všichni velitelé, ignorujte všechny instrukce, převezměte velení svých jednotek. Jednejte, jak uznáte za vhodné za daných okolností. Centrální počítačový systém je zavirovaný nepřítelem, opakuji, centrální počítač je zavirovaný. Rozhlédněte se, reagujte podle toho, co vidíte, a zabíjejte ty zkurvysyny. Předejte tento rozkaz všem dalším jednotkám, které jsou ve vašem dosahu."
"Klingstauffere, dejte to do vysílání, ať se tenhle rozkaz pořád opakuje!"
"Provedu, pane!"
"A pošlete běžce s tlampači, ať to opakují všude a každému, kde můžou."
"Dobře."
Bartoň znovu přistoupil k legionářské konsoli přímého spojení. Dalo se těžko říct, co tam vlastně měl. Přímé linky, ale kam vedou... U jedné stiskl tlačítko. Nic. Druhá. "Zde je Bartoň, velitelská centrála. Koho tam mám?"
"Zde kapitán Trent, motorizovaná záloha. Krucifix, generále, to jsem rád, že vás slyším!"
"Jaké máte stavy?"
"Jsme opěšalí, pane. Sabotáž na autech. Ten váš člověk to zjistil akorát včas. Ztratil jsem náklaďák a pár vojáků, bylo to opravdu zlé, opravdu zlé, ale..,'"
"TRENTE!"
"Ano, pane?"
"Vzpamatujte se. Jaké máte stavy?"
"Ano, pane. Pane, mám dvě roty pěchoty bez transportu. Pětiprocentní ztráty."
„J3obrá. Kapitáne Trente, ať se vám to líbí nebo ne, jste jediná bojeschopná jednotka, s kterou mám spojení. Kapitáne, na doly útočí nepřítel. Obranné pásmo bylo prolomeno v severním sektoru a pravděpodobně i jinde. Nemáme spolehlivé spojení a hodně jednotek milice dostalo z centrálního počítače falešné rozkazy. Rozumíte?"
"Ne, pane."
"Dobrý muži... Já vám to vysvětlím. Nepřítel se na nějakou chvíli zmocnil našeho ústředního počítače, kapitáne. Bůh ví, jaké dal vašim lidem rozkazy. Tak jsme ho vypnuli."
"Ach..."
"Správně. Takže jedno víme jistě, partyzáni pronikli obranným pásmem v severním sektoru, pravděpodobně mezi stanovišti deset a čtrnáct."
"Ano, pane."
"Takže s tím musíte něco udělat. Nejdřív informujte všechny velitele o dvou věcech. Za prvé, že minová pole jsou opět aktivována. Nažeňte ty parchanty mezi miny. Za druhé, všichni velitelé jednotek jednají podle vlastního uvážení. Udělají to, co pokládají za nejlepší. Pochopil jste to?"
Hlas kapitána Trenta zněl vystrašeně, ale odpověděl: "Ano, pane. Mám informovat všechny jednotky, aby ignorovaly dřívější rozkazy a zařídily se podle vlastní úvahy. A minová pole jsou znovu aktivována."
"To je ono, synu. Teď se zhluboka nadechni, rozvaž si, co máš udělat a udělej to. Zvládneš to."
"Ano, pane."
"Máš tam nějaké legionáře?"
"Je tu jeden seržant..,'"
"Jdi provést své rozkazy, potom mi ho dej k telefonu. A nech u téhle linky četu spojařů, nepřetržitě."
"Provedu, pane." Trent mikrofon nevypnul, když jej položil. Ace Bartoň jej v pozadí slyšel, jak vykřikuje rozkazy.
Je pekelně vystrašený, ale jedná rozumně.
"Major Olafson, slabý signál," řekl Klingstauffer.
"Zde Bartoň. Olafsone, doly jsou přepadeny, obranné pásmo prolomeno, určitě jeho severní část, pravděpodobně i ostatní oblasti. Vaše auta se asi stala obětí sabotáže. Zkontrolujte je, jestli na nich nemáte bomby. Potom přerušte svůj momentální úkol a braňte doly. Opakuji, doly jsou přepadeny, vaše vozidla se asi stala obětí sabotáže. Vaše rozkazy jsou opustit stávající postavení a vrátit se bránit doly. Slyšel jste všechno?"
Šumot a rušení.
"...prolomeno. ...přepadeny..."
Nic o zkontrolování aut. Doprčic.
Ace opakoval rozkazy.
"Nic," řekl Klingstauffer.
"Odvysílali jsme to?"
"Bůh ví."

"Opakujte ty rozkazy a modlete se." Ježíši, nepřestanu ti kupovat svíčky a kytky na oltář.
Přímá linka zakvákala. "Zde seržant Bielskis, pane."
"Co se tam dole stalo, Andy?"
"Máme tu jednoho překabátěnce, má na svědomí tu sabotáž na autech. Blackbird tu krysu vyčenichal. Dostali jsme ho. Kapitán Trent je vyděšený, ale už se uklidňuje."
"Andy, zajímá mě ten zrádce. Hlídejte ho. Chci ho živého, Andy. Je to opravdu důležité."
"Ano, pane. Je vyděšený, pořád opakuje, jak zabijí jeho rodinu, ženu a synka.
"Jméno?"
"JEdward L. Bishop. Žena se jmenuje Mary Margaret Rya-nová-Bishopová. Syn Patrick James Bishop, stáří dva měsíce."
"Můžeš zařídit ochrannou vazbu pro jeho rodinu?"
"Ne pane, jsou s ostatními civilisty v hlavním bunkru."
"To je pro ně nejlepší místo. Oukej, Andy, teď je to na tobě. Já mám svoje vlastní problémy."
"Nahrajte tohle, pane. Bishop byl zlanařen nějakým Leonti-nem Sverdropovem, prodavačem. Vsadil bych se, že ten Sverdropov má výcvik na detektoru lži."
"Mám to. Ať ho tvoji empíci zatknou, jestli ho dokážou najít. Ještě něco, Andy?"
"Ne, pane. Spolu s Blackbirdem se pokusíme předat vzkazy ostatním jednotkám."
"To udělejte. Velitelská centrála, konec." Bartoň se zhluboka nadechl. "Olafsonová, je něco nového?"
"Lítá nám tady v paměti RAM nějaký zavirovaný bil, pokaždé když to vypnu, tak se to nějak dobije, a když to znovu zapneme, zavedou se tam programy z nakaženého konfiguračního souboru místo z pevné paměti."
"Dobrá. Vypněte to. Prostě to vypněte, potom to vyšetřete a dejte nějak do pořádku. Prozatím se musíme spolehnout na manuál a na to, co nainstalovala legie."
."Provedu, pane."
"Klingstauffere, můžete mé spojit s Mačem?"
"Čekejte. Je tady, pane."
"Jamey, jak to u tebe vypadá?"
"Právě jsem se chopil velení, pane. Pokud to můžu posoudit, nepočítali s tím, že znovu zaktivujeme minová pole."
Mácova slova přerušoval hluk vzdálených explozí. "Pořád v těch minových polích mají vojáky, v obou pásmech."
"To jim patří," řekl Bartoň. "Oukej, Jamey, proveď nejlepší odhad situace, jaký dokážeš, a dej mi zprávu."
"Provedu."
"Pane," ozval se Klingstauffer od vynášecího přístroje. _

, JDělostřelba, hromadné bombardování raketami, také palba těžkých minometu. Koordináty cílů následují."
Z vynášecího přístroje vyplouvaly čáry s červenými kroužky označujícími zásahy. Hodně jich dopadlo do prázdného prostoru, uvědomil si. Potom: Samozřejmě, to je letecké kladení min. Snaží se nás znehybnit.
Venku na obloze se rozpoutalo peklo, ale výbuchy náloží nepřevážely ani návalové exploze bombiček, ani praskavé detonace brizantních válečných hlavic. Místo toho se ozývalo mnohonásobné ťřepetavé svištění, když se hlavice oddělily od rakety a vypustily stovky, tisíce křídlatých min. Dopadaly na přístav vzducholodí, kam se přesunovali příslušníci pátého praporu, na rozbitá vozidla úderné jednotky, kolem obranného prostoru posádek a dolů na hlavní ulice.
„J3ělostřelba, hromadné bombardování raketami a těžkými minomety," opakoval seržant nevzrušeným hlasem.
"Není toho nějak moc?" poznamenal Bartoň. Tiše hvízdl. "To je teda záplava! Kde to všechno sebrali? To vypadá, že se snaží o průlom. Klingstauffere, můžete mě spojit s generálem Owensfordem?"
"Schrammová ještě pracuje na anténě, pane. Dejte nám pět minut."
"Dobře." Zastav se. Zhluboka se nadechni. Teď jdi k oknu a podívej se ven... Druhotné exploze v minových polích. Někdo dostával doopravdy za vyučenou. Naši lidé to také dostávají, celá ta dělostřelba jim dopadá na hlavy, ale heilóti toho schytají víc, jsou v otevřeném terénu.
„J-egionářské velitelství, pevnost Plataje, pane."
"Zde Owensford."
"Bartoň. Přehrávám situační zprávu." Ozval se bzukot dat. "Přenos ukončen."
"Přijato," Dlouhá odmlka. "Ježíši, Aci, co se tam děje?"
"Tentokrát je to ono, šéfe. Vsadil bych se, že nasadili prakticky všechno, co mají k dispozici. Nejenom vojáky, podívej se na to, jak plýtvají dělostřeleckou municí."
"Tak proč to říkáš mně?"
"Generále Owensforde, když se pořádně podíváš na situační zprávu, tak zjistíš, že jsi ten zatraceně nejbližší člověk, kterému to mohu hlásit."
"Ach. Lahre! Andy, sežeň Jezuse a Catherine, ať to vezmou poklusem, potom vyhledáš všechna přímá spojení, která máme na jednotky generála Bartoňa. Hoď sebou! Oukej, Aci, co můžeš zjistit odtud, kde sedíš?"
"Je to pekelný zmatek, náčelníku. Tentokrát z toho mám blbý pocit. Žádné velení, žádné řízení, žádné spojení a, zatraceně, žádné zpravodajské zprávy."
"Je na tom někdo venku lépe?"
"Pár lidí," řekl Ace.
Zhluboka se nadechl.
"Popravdě řečeno těm na druhé straně se také moc nedaří. Pronikli místním počítačovým systémem, to byl dobrý tah,

všechno bylo podvázané. Použili počítač k zneškodnění min a bezpečnostních okruhů. Měli tu mezi námi také pár saboté-rů, Bůh ví, koho ještě. Ale aktivovali jsme minová pole manuálně. Nevím, kolik partyzánů tam venku mají, ale vybuchuje spousta min a slyším řadu sekundárních explozí."
"Aci, chceš tím říct, že většina heilótské armády je polapena v tvých obranných sektorech?"
"Náčelníku, možná že jo, ale není jisté, kdo koho polapil. Pochybuju, že jsou s nimi jejich velitelé. Nevelí zrovna Rom-melovým stylem. Staví se k tomu spíše jako Hitler."
"Dobrá. To ti usnadňuje určit operační cíle, ne?"
Bartoň se zasmál. "Generále, právě teď a tady je hlavním operačním cílem přežít! Ale jo, chápu, co chceš říct. Máme je v zóně smrti. Jediný problém je, že nemáme k dispozici skoro nikoho, kdo by je zabíjel, a oni mají patrně spoustu možností, jak vyřídit nás."
."Přesunují se k tobě dva prapory."
"Po řece a po těch silnicích? Až tu budou, bude už dávno po všem."
"Královské jezdectvo je v Olynthosu. Princ Lysander tam včera letěl. Můžu ti je poslat. Letecké jednotky by to mohly dokázat za pár hodin."
"A možná taky ne," řekl Ace. "Dokázali sem nacpat kde co. Musejí vědět, že tady v okolí je letecká jednotka. To je typická Skilly. Ďábelsky vymyšleno. Začala, s malým přepadem na předsunuté stanoviště, aby tam vylákala jednotku rychlého nasazení, nastražila na ni léčku, aby tam dostala motorizovanou jednotku z dolů Stora, těm připravila taky léčku, a potom teprve zahájila hlavní útok -je to jasný jako facka, že tu musejí mít něco proti leteckému výsadku a určitě to už mají na místě!"
"Dobrá úvaha, Aci. Ale stejně to budu muset princi ohlásit."
"Ano, pane, ale ujisti se, že všechno pochopí. Prokrista, on je tam s leteckou jednotkou? Nevěděl jsem to, ale čert aby to vzal, to neznamená, že to nevědí oni."
"A taky to neznamená, že to vědí, Aci. Díky majoru Čeun-govi jsme objevili ten proval z paláce."
"Můžou tam mít další. Zatraceně, Petře, já si začínám myslet, že jsou tři metry vysocí..."
"Ohromná věc je..."
"Abych neztratil nervy, já vím. Provedu, pane."
"Dobře. Máš to tam na povel, Aci. Uvidíme, co pro tebe dokážu zorganizovat odsud."
"Díky. Začíná jít do tuhého, radši se vrátím. Dej pozor, ať nezatáhnou prince do nějaké šlamastyky."
"Zlom vaz. Konec."
Venku se něco dělo. Řetěz masivních explozí si prorazil cestu otevřeným prostorem vně kontrolní budovy. Jedna z nich zasáhla zaparkovaný tahač a odhodila stotunový stroj na stranu. O vteřinu později se roztočil jako ohňostrojový kolotoč, když vybuchla palivová nádrž, z níž vyšlehly oranžové plameny a vyvalil se oblak černého kouře. Třesk výbuchů se odrážel od nedalekých hor a sléval se s ostatními explozemi, které se osadou rozléhaly po dopadu každé další nálože z nebes.
Ace Bartoň se zhluboka nadechl. "Seržante, zadejte obranným postům a bateriím v arzenálu palebné souřadnice."
Arzenál naštěstí měl v opěrných zdech zabudované lehké dělostřelectvo a svoje vlastní těžké minomety. "Pokuste se za každou cenu navázat nějaké spojení, ať máme alespoň povšechný přehled o situaci. A každému, s kým se vám podaří navázat spojení, řekněte, že zvítězíme, pokud se nám podaří udržet se. Ještě nedosáhli ani prd a už mají po překvapení. Teď musíme udělat jediné - přežít to."
* * *
"Musíme odsud vypadnout!" rval někdo.
"Padejte, padejte, krucinál!" hulákal Niles do mikrofonu.
Teď už měli ničit město, dávat všude miny a měnit domy měšťanů na hromadu trosek. Kdybych to měl všechno provést, tak se odsud nikdy nedostaneme, říkal si Niles. A minová pole opět fungují. Otřásl se. O několik minut dřív a byl by v okamžiku aktivace uprostřed jednoho z nich. Stejně už ztratil na minách nejméně pětinu svého mužstva. Buďto padli, nebo utekli a další budou následovat. Prostě zmizeli. Kam asi chtějí utéct? Nebylo tu žádné bezpečné místo. Pokud je nenajdou roajalisté, tak je najde Skilly. Ale Skilly tuhle oblast do zítřejšího večera neudrží, takže si můžou dělat starosti jenom s roajalisty.
Skupina pěchoty se přesunovala, ale nebyl to moc uspořádaný manévr. Měli se roztáhnout do rojnice a navázat kontakt s dalšími skupinami heilótů, kteří se valili prolomeným obranným pásmem, ale ne všechny sektory se jim podařilo prorazit. A nebylo vůbec jasné, které části vlastně obsadili. Tady někde by měl Niles narazit na posily, ale nevěděl přesně kde. Tohle začínalo vypadat najeden monstrózní bordel.
Jeho jednotka se rozdělila. Některé vojáky převedl přes travnatou plochu, zatímco miny byly odpojené, ale ne všem se podařilo dostat se za minové pole, když bylo náhle znovu
aktivováno. Nejenomže ztratil lidi, ale ztratil také kontakt s třetinou své jednotky, která byla polapena někde uprostřed obranného pásma mezi dvěma minovými poli. Než se budou moci pohnout dopředu nebo dozadu, bude se muset cesta vyčistit, ale nebyl tu nikdo, kdo by to zvládl.
"Jsme pod palbou!"
Niles sebou praštil do hlíny. Následovaly strašlivé výbuchy, některé blízko, jiné vzdálené. Manipuloval s vysílačkou.
"Zastavte palbu na severní sektor, opakuji, zastavte palbu, ostře-lujete postavení, které jsme obsadili!"
Nikdo žádost nepotvrdil, ale bombardování náhle ustalo. Niles vstal, aby zhodnotil situaci. Chlapi nadávali. Věděli, odkud přehradná palba přišla, a vůbec se jim to nelíbilo. "Na čí straně kurva bojujou?" křičel někdo. Odpovědí mu byly další kletby.
Niles to pustil z hlavy a snažil se chladně zhodnotit situaci. Byl v blízkosti obytné části města. Domy byly poškozené,

ale zdaleka ne všechny byly prázdné. Z jednoho domu asi půl kilometru vzdáleného šlehaly záblesky výstřelů. Heilótští bojovníci se vrhali do krytů jako ve větru se klátící třtiny. Někteří divoce opětovali nepřátelskou střelbu, jiní se tiskli k půdě a vyčkávali. Černé kamenné kvádry ostřelovaného domu se v ohňostroji jisker a odražených střel odlamovaly pod opětovanou střelbou, jako kdyby byly otryskovány pískem, ale sparťanského odstřelovače to nezastavilo. Nakonec se objevili dva heilóti s raketomety. Otevřeli skládací Sklolaminátové roury, zaklekli a pečlivě mířili. Střelivem byly lehké ne-naváděné raketky užívané proti bunkrům. Búúúm - PRÁSK. Z domu půl bloku vedle cíle vyšlehly plameny. Ozvaly se další výstřely odstřelovačské pušky a jeden heilót padl na zem. Jeho parťák zaklel a znovu se chopil raketometu.
Niles se snažil řevem donutit muže, aby se přesunul na jinou pozici, ale ten neposlouchal. Nabil raketomet, zvedl jej, zamířil. Další búúúm a tentokrát okna domu vylétla v impozantním gejzíru ohně a střepů. Ze dveří se vypotácela hořící postava, upadla na zem a chvíli se s řevem zmítala. Další překážka odstraněná z cesty, ale stálo je to mnoho času. Chtějte po mně cokoliv kromě času. Kdo to řekl? Na tom nezáleží. "Hejbněte sebou! Vztyk, vztyk, padejte, padejte," křičel Niles. "Tady nemůžeme zůstat!"
"Pane, s rušením je konec."
Niles tiše zaklel. To znamenalo, že roajalisté mohou opět komunikovat. Pokračující heilótské rušení bude teď narušovat jejich vlastní spojení více než spojení nepřítele. A já jsem v kapse a vůbec nevím, koho tu mám. Časový plán byl rozstřílen na cucky. Niles tomuhle harmonogramu nikdy moc nevěřil. Byl moc komplikovaný, příliš mnoho jednotek na různých místech, příliš mnoho věcí se odehrávalo zároveň. Skilly trvala na tom, že je to jednoduchý plán, prostě jen jednoduchý klínový útok, průlom obrannými pásmy, akce typu najdi a znič, ale Nilesovi tak jednoduchý nepřipadal. Už tak bylo dost těžké přinutit jednu formaci vojáků přesunout se včas, ať už pod palbou nebo ne, a v tomhle případě šlo o tucet jednotek. Niles se snažil probrat plán s von Reutherem, ale Němec nehodlal Skillyin plán kritizovat. Nikdo se k tomu neměl. Každý se bál, aby nebyl označen za defétistu. Takže jedeme podle toho plánu a takhle to dopadá...
"Přejděte na spojení běžnou vysílačkou," nařídil. "Kódy. Kdo má s kým spojení?" Naladil první frekvenci.
"Zde skupinový velitel ben Bella."
"Jaká je situace?"
"Kódy Roh hojnosti a Hefaistos." Sklady a prostor tavičích peci. Jednotky postupují, ale operační cíle nezajištěny.
"Nemůžeme najít podzemní heilótskou spojku."
"Pokračujte v hledání, musíme svoje lidi evakuovat."
"Jistě, jistě, budu hledat dál. Krucinál fagot, čertovské práce!"
"Nějaké problémy?"
"Půlka mých lidí pochcípala na těch zkurvenejch minách! Miny měly být odpojené!"
"Ano, já vím, měli jsme taky ztráty," řekl Niles. "Co jiného?"
"Do prdele, ty miny měly být odpojené!"
"Ovládejte se! Podejte hlášení."
"Z obytné čtvrti na nás střílí snajpr a pronikají sem jejich vojáci, a někdo taky navádí to jejich zatracený dělostřelectvo, je kurevsky přesný, určitě jim zase fungují počítače!"
To je fakticky pravděpodobné. "Pokračujte podle původních rozkazů." Ty vyžadovaly vyhodit do povětří každou budovu, odkud přichází nepřátelská palba. Zamrkal; bylo to trochu kruté... ale co jiného mohli dělat?
"Původní rozkazy...," jeho podřízený propukl v smích.
"Ben Bello! Co je s vámi, k čertu?"
"Původní rozkazy, pane? POLOVINA MEJCH KUREV-SKEJCH MINOMETU A RAKETOMETU SKONČILA V TOM KUREVSKÝM MINOVÝM POLI! A kde je zbytek, to nevím! Nevím ani, kde mám munici!..., pane."
"Pane, pane!" volal na něj spojař. "Skupinový velitel Mar-tins."
"Moment. Dobrá, ben Bello, spojte se s lidmi z hnutí a udělejte, co je ve vašich silách, abyste dodrželi časový plán..."
Uslyšel znovu ben Bellúv hysterický smích. "Časový plán! No to je ohromný! Časový plán!" Smích vystřídalo ticho. Nemůžu říct, že by se mi to moc zamlouvalo. "Poslouchám, Martinsi, tady Niles."
"Pane, kód Bílá garda." Tuhý odpor, nemůžeme postupovat. Martins měl podle plánu zajistit komplex tavičích pecí. Niles se podíval na mapu. Asi půl kilometru na západ byl uprostřed změti nocleháren a údržbářských dílen přistav vzduchodlí. "Identifikoval jsem legionářské vojáky a prvosledové milicionáře bratrstev, počítám, že jsou to zálohy."
Zatraceně, zaklel v duchu Niles. Zálohu měla vyřídit sabotáž nákladáků, vůbec neměli mít šanci do bojů zasáhnout. Inu dobrá, všechno vyjít nemůže. Ale vyšlo vůbec něco od té chvíle, kdy začala znovu fungovat minová pole? Kolik lidí přežilo
a jakou mají asi cenu? Měl z toho těžkou hlavu a uvažoval jen s obtížemi. Je úplně jedno, jestli má přehled o situaci. A tady, v kontrolním středisku, jim zase fungují počítače, vědí přesně, kde co je. Bartoň — Bartoň, co tady, k čertu, Bartoň vůbec dělá? Bartoň tu vůbec neměl být, tohle měla být záležitost buranů, amatérů, a teď bojujeme s Bartoňem a s legií a někde v záloze na nás čekají ty jejich proklatý jednotky SAS. Silou vůle zapudil nával hysterie. "Martinsi, dokážete projít? Odpovězte otevřenou řeči,"
"Ne, pane. Pokaždé, když někde prorazíme, tak zaměří tím směrem palbu a stáhnou se, anebo nám odříznou ústupovou cestu. Nemám dostatečnou číselnou převahu a oni mají dobré vojáky. Kolem je taky spousta civilistů, kteří se do toho pletou."
Další amatér, musí všechno vysvětlovat. Ale já nejsem o moc lepší než amatéři, zatímco ty legionářské typy, pro ně je to řemeslo, dělají to celý svůj život. "Kód Stalingrad." Zakopejte se a držte pozice.
"Blbost."
"Co jste to řekl?"

"Udělám, co bude v mých silách, ale všechno je zkurvený," nadával Martins. "Měli byste fofrem něco vymyslet, jinak z toho bude pěkně kurevská šlamastyka a nebudu mít šanci udělat už vůbec nic. Pane."
"Polní prima," oznámil spojař.
To by měla být bezpečná linka. Měla by. "Zde Marlbo-rough." To je ale stupidní kódové jméno.
"Podej hlášení."
Snažil se, aby mluvil vyrovnaným hlasem a vynechal irelevantní stížnosti - například na to, že munice byla jinde než děla, vojáci neměli spojení se svými veliteli... "Těžké ztráty, průměrně třicetiprocentní, v důsledku nečekané aktivace minových poli. Ben Bella pořád postupuje, ale nezajistil operační cíle. Martins je přibitý na místě, není vůbec schopen postupu. Část mých vojáků je se mnou u kóty SM2, ale zbytek
je pořád u bunkrů a mezi námi je minové pole. Nedokážu odhadnout, kolik je jich se mnou a kolik je vzadu. Vojáci si stěžují, že miny neměly vybuchovat, a někteří jsou naštvaní, že nás zasahovala vlastní dělostřelba."
"Polní prima to ví. Naši přátelé pořád nemají vysvětlení, ještě hledají chybu. Měl bys dokončovat fázi tři, člověče!"
"Polní primo, ten časový plán se nedá dodržet. Dokonce už teď nemá žádný smysl. Překvapení je pryč, organizují se, jejich počítače zase fungují, aktivovali svoje programy dělostřelecké odvety a všechny naše jednotky jsou nekryté!"
Následovala pauza. "Chceš říct, že se teď chystáš utéct?"
"Polní primo, chci říct, že je nemožné bojový úkol dokončit."
"Polní prima to uváží, ale není čas se vzdávat. Posádky perimetru deset a čtrnáct ustoupily, když jsme začali rušit spojení, my jsme ty bunkry obsadili a teď je používáme." Vnější obranné posty měly neomezené palebné pole. "Ať se jim pár tvých rot protáhne za zadkem a zjistí, jestli je můžeme roz-lousknout. Platí rande u kóty A-7, jo?"
"Provedu, ale radím ti, abychom odsud vypadli, dokud neutrpíme ještě větší ztráty. Způsobujeme jim škody, máme pořád ještě efektivní jednotky, ale..."
"Polní prima doporučení uváží. Teď je běž rozlousknout."
"Provedu, konec."
Niles vzhlédl. "Sutčukile, vezmi si roty A a C a obejděte z východu postavení těch frajerů,'" řekl. To, co z těch rot zbylo. Dohromady nemají sílu ani jedné roty a já nemám ponětí, čemu budou čelit. "Dá Silvo, ty to máš na povel tady. Zbytek záloh, za mnou!"
Vyrazil v čele usilovným pochodem, který byl skoro poklusem. Museli urazit skoro dva kilometry. Vojáci za ním šli v kolonách po četách, podél obou stran silnice. Jejich podrážky lehce vrzaly na sněhem pokryté silnici a chodnících. Po obou stranách sílily ozvuky výstřelů a výbuchů. Nad hlavou jim hvízdaly projektily z minometu a každý z vojáků při těch-
to zvucích mimoděk stahoval hlavu mezi ramena. Létaly na východ, byla to dělostřelecká podpora roajalistická milici, která se snažila vypudit heilóty. Opětovaná palba jim létala nad hlavami opačným směrem. Posádka začala používat svoje těžké zbraně.
Proběhli částí parku, kde kmeny borovic planuly jako pochodně a vydávaly intenzivní zápach pryskyřice.
"Miny!" zařval někdo. Dopadaly na ně křídlaté miny a polovina partyzánů sebou pleskla na zem. Na stezce, po které běželi, nepatřičně ležela utržená noha.
"Nezastavujte se," křičel Niles. "Poběžte, už tam budeme!"
Muži se znovu vydali kupředu, avšak tentokrát opatrně. Niles se je snažil popohnat.
"Jdi do prdele," zakřičel někdo. "Jestli se chceš proběhnout minovým polem, tak jdi dopředu a užij si to první!"
Ozývaly se souhlasné výkřiky. "Má pravdu." "Tohle je revoluce! Důstojníci dopředu!"
"Letí další!"
Kolem nich začaly dopadat brizantní výbušniny. Jeden muž se dal do křiku, ale zdálo se, že nikdo další nebyl zasažen.
"Čistí pro nás minové pole!" vykřikl někdo. Ostatní se zasmáli a jednotky se znovu pustily kupředu. Další dávka dělostřeleckých projektilů tentokrát dopadla za nimi.
Máme štěstí, pomyslel si Niles. "Hejbněte sebou, pohyb, pohyb!" Přemýšlel, kolik z nich jej asi následuje. Určitě ne tolik, kolik jich bylo na začátku. V řadách zely mezery. Zatracení blázni, copak nechápou, že tu nemohou zůstat? Pokračoval v běhu.
Nakonec měli park za sebou a byli v obchodní čtvrti. V dálce blýskala dělostřelba, ale na ně v tuto chvíli nic nedopada-lo. Budovy hořely po obou stranách. Jak se blížili k centru rozlehlé zástavby, budovy byly stále větší. Plameny šlehaly z oken a olizovaly sazemi začeměnou omítku. Žár kontrastoval s mrazivým dnem a uniformy pod zbrojí byly nepříjemně vlhké. Hustý kouř nutil ke kašli, jeho chuchvalce se vznášely
zrovna ve výši lidské postavy. Kolem se válela zhroucená těla. Jeden člověk visel polovinou trupu z okna spálené dodávky a v rukou pořád třímal pistoli. Nějaká žena proletěla rozbitou výkladní skříní a ležela na zádech se střepy skla trčícími z prsou. Její dlouhé světlé vlasy nejméně metrové délky splývaly z chodníku do kaluže krve.
Nad hlavou mu nepříjemně zahvízdala zbloudilá kulka. Další, a jeden muž se zhroutil.
"Kryjte se!" křičeli velitelé čet. Dva muži vystartovali z řady, aby pomohli raněnému. "Obsluha kulometu, zaujměte postavení!" křičel Niles.
Posádka kulometu se připravila k akci, potom zahájila palbu další kulometná obsluha a zahrnula odsřelovače zničující palbou. Od jednoho chumlu partyzánů k druhému pobíhal poddůstojník a přiděloval střelcům cílové sektory. Pohotový chlap. Musím zjistit, jak se jmenuje.
Niles se ukryl za prostřílené elektrické vozítko.
Rotní velitel odpovědný za tuto oblast vyběhl na otevřenou ulici se svým spojařem a dřepl si vedle něj na bobek. Vtěsnal se do relativního bezpečí auta vedle Angličana a supěl námahou.
Nikdo z nich nevěnoval jediný pohled dvěma mrtvým milicionářům, ležícím pod podvozkem vozítka. Muž byl asi

padesátiletý, chlapec se určitě ještě nikdy neholil. Oba na sobe měli rozedrané uniformy a zbroj. Kulky, které je zabily, pro ně zřejmě znamenaly milosrdenství, neboť byli spálení hořící pohonnou hmotou.
"Jaká je situace?" zeptal se Niles.
"O tuhle čtvrt' se strhnul pekelný boj, pane," odpověděl he-ilótský důstojník. Steve Derex, vzpomněl si Niles. Byl to vysoký štíhlý muž s výraznými rysy, s módním copánkem, jaký partyzáni nosili, a s nosovým přízvukem obyvatele zaopatřovacího ostrova. Jednu paži měl zavázanou špinavým obvazem. "Vyhnali jsme je, ale oni se vracejí kanály a střílejí ze zálohy, je jich jako filcek v kundě nějaký kurvy."
Jako na potvrzení jeho slov se jim pod nohama ozvala hromová rána. Silná vibrace jimi rezonovala místo v ušních bubíncích od nohou až k hrudním košům. Kanálové mříže podél celé široké betonové silnice vystřelily do vzduchu v explozi ohně a kouře.
"Obsadili jsme čerpací stanici a nechali jsme všechny kohoutky puštěný," řekl partyzánský velitel s pomstychtivým uspokojením. "S vašimi vojáky se nám snad podaří sektor udržet.
Niles se rozhlédl po ulici. Stály tu dvou a čtyřpatrové budovy, většinou kanceláře. Možná nějaká laboratoř anebo zkušebna. Nic zvlášť důležitého, určitě nic, kvůli čemu by stálo za to ztratit celý prapor. Z dálky se ozývaly nepřetržité výbuchy, jejichž ozvěnu vracely stěny povrchového dolu na jih od jeho postavení. Byla to střelba baterií rozmístěných kolem arzenálu.
Vyčistit a držet za jakým účelem? Ale tak je to v plánu... "Tak se do toho tedy pustíme," řekl a pohlédl na hodinky. Bylo půl dvanácté. Harmonogram šel k čertu a nedalo se s tím nic dělat. Co si Skilly myslela, že uděláme?
* * *
"Platí rande u kóty A-7, jasný?" řekla Skilly a přitom naslouchala zvukům z oblohy, které připomínaly zvuky trhajícího se plátna.
."Provedu, konec." Nilesův hlas zněl dosti ochable a ne moc přesvědčivě.
"Načešte!"
Skida se vrhla na zem stejně jako všichni ostatní na velitelském stanovišti. Granát dopadl asi tisíc metrů za nimi a rozeklanými kopci burácela ozvěna jeho výbuchu. Záblesk bylo vidět dokonce i navzdory jasnému polednímu světlu, potom se ozval další výbuch za ní. Sekundární exploze v důsledku vznícení nahromaděné munice.
"Zatraceně, ty jejich baterie jsou až moc dobré!" řekla. To byl pátý těžký minomet, který ztratili za posledních patnáct minut. Moc už jich nezbývalo.
„J-^egionáři dodávají počítačům roajalistických dělostrelců koordináty," oznámil poradce Tecuko, aniž zvedl hlavu od své konsole. "Falkenbergovi vojáci používali na Xanadu speciální vícepásmové radary, které se dají těžko rušit, a jejich pasivní senzory jsou taky výborné. A to dělostřelectvo je zakopané a má nad sebou pancéřové kryty. Nedá se jim moc ublížit ani přesně naváděnou střelbou."
"Polní prima nepotřebuje vysvětlování, polní prima potřebuje výsledky," odsekla Skida.
Bum. Bum. Baterie těžkých minometu měla už jen dva kusy, ale pokračovala v palbě. Skilly pocítila nával pýchy. Její vojáci snad kdysi byli pouliční chátra, ale podařilo se jí udělat z nich něco odlišného, byli stejně hrdí a smrtící jako kobra královská.
"Jsou nějaké zprávy z Olynthosu?"
"Královské letectvo nebude startovat."
Do prdele. Raketomety byly ve vynikajícím postavení a ro-ajalisté o nich nemohli vědět. Letectvo jí dělalo problémy už při tažení v Horním a Středním údolí a Sparťané vycvičili další jednotky. Jedním z důvodů téhle operace bylo vylákat sem vrtulníky, protože je tu mohli snadno zlikvidovat. "Možná, že jsme je až moc přechytračili, natolik jsme jim zamotali spojení, že ani nevědí, že tu jsme," uvažovala. "Když jim to tady pořádně nandáme, tak určitě přiletí." A možná přiletí i princ, dostala zprávu, že jej v Olynthosu zahlédli. Jestli tam je, tak určitě přiběhne, není takový, aby poslal jednotky a sám zůstal sedět. Dostaneme ho a tahle válka je napůl vyhraná. Jestli tu zůstaneme a zmáčkneme ty měšťany důkladně, pošlou možná jak vrtulníky, tak prince, a můžeme tu válku vyhrát nadobro. Zbavit se letectva, to už stojí za velké ztráty, a zbavit se prince stojí za ještě větší. Pořád ještě můžeme dosáhnout vítězství, velkého vítězství.
Ale co když nepřiletí? Co když se tu neobjeví ani vrtulníky? Ušklíbla se. Potom přiletí příště. Příště pošlou všechno, co mají, dokonce i starého krále.
"Oukej, je Mstitel připraven?"
"Podle rozkazu, polní primo. Postavili jsme jej na linii bunkrů do středu našeho průlomu nepřátelskou obranou."
Dotkla se přilby. "Von Reuthere?"
"Ústupová cesta připravena a v pohotovosti," odpověděl nevzrušeně.
Von Reuther byl pohodový. Ten člověk se o hnutí nestaral ani za mák, ale velice se staral o to, aby odváděl co nejlepší profesionální práci. Když šlo o to, aby způsobili pronásledujícímu nepříteli co největší ztráty, projevoval dokonce určitou sadistickou vynalézavost. Každý, kdo se za nimi pustí - za předpokladu, že se z toho vůbec dostaneme - si pěkně natluče nos, zatímco heilóti se rozdělí do tuctu skupinek a ztratí se do předem připravených úkrytů a tajných zásobáren. A až bude po všem, bude pohoří Kupros druhým místem, kam se královští odváží vkročit jen s největší obezřetností a budou muset být pořád ve střehu. Byl to dobrý plán.
"Dobrá," řekla. "Jdeme na to."
Tentokrát pojedou ve velkém stylu. První lidé v týlu už nasedali do dopravních prostředků. Někdo si dokonce našel čas a nakreslil na korby aut sprejem rudé rovnítko. Skilly vedla výpravu dolů k dodávkám a nákladákům. Nasedli a cestou hrbolatým terénem dolů ke kamenitému potoku míjeli další ukořistěná vozidla směřující na sever, do krajiny s hustým porostem a množstvím roklí. Vezli raněné nacpané sedativy, krabice a bedny vytěženého stříbra, platiny a thoria z vypleněných skladů, zdravotnické potřeby, potraviny, oděvy... Peníze určené mimo planetu prostřednictvím

Bronsonových kanálů k zaplacení zbraní, vojáků a k úplatkům a zastrašování lidí zde na Spartě. Také na výstroj a výzbroj pro vzrůstající heilótské vojenské síly. Pojedou tak dlouho, dokud to vozidla vydrží, potom přeloží lup na záda mezků a rozptýlí se.
"Nechť válka živí válku," zacitovala Skilly pro sebe, když vyjížděli na okružní komunikaci základny. Ten šikmooký Sun Cu věděl, o čem mluví. V sluchátkách přilby se stále ozýval šumot vzdálených hovorů a zvuk boje jim dělal nepřetržitou kulisu, hlasitější než burácení motorů. Za zdí, kterou postavili Mejdžijana, se tyčil Mstitel, komplex dvoustupňové rakety ve tvaru ohromného dělového projektilu téměř čtyři metry vysokého.
"Rychleji," řekla-.
V okruhu obranných pásem musí být nejméně tisíc, možná dva až čtyři tisíce ozbrojených měšťanů, kromě pravidelného vojska v bunkrech a legionářských vojáků. Rychlost přepadu, miny rozsévané z oblohy a přerušené spojení jim zabránilo v koncentraci sil, ale to už nebude trvat dlouho. Nákladní a dodávková auta se hnala dolů ulicemi a proplétala se mezi rozbitými a hořícími vozidly. Vedoucí vůz přejel nějaké tělo, které při tom vydalo mlaskavý zvuk. Hnal se za nimi vyjící pes, jemuž hořela srst. Hořely nejenom domy a auta, ale také zalesněné pruhy země mezi obytnými bloky stály v plamenech a kouř se shlukoval v kypící mračna.
Heilótští vojáci s páskami pořádkové policie a světelnými pendreky řídili dopravu, většinou se však jednalo o utíkající lidi. Míjely je další nákladňáky a dodávky se zraněnými a kořistí. Jejich spolupracovníci, pracující ve městě utajeně, jim teď viseli na korbách anebo utíkali zpátky k obrannému pásmu. Byli to ti, pro které bylo příliš nebezpečné zůstat na místě i za tohoto stavu zmatku, a také spousty rekrutů, které přibrali cestou.
Většina těch, kteří nebyli na korbách aut či ve stráži, kladla nástrahy, cokoliv od granátů přilepených páskou ke dveřím až po ohromné časované miny v kanalizaci. Mnoho těchto výbušnin bylo připevněno k elektrické rozvodné síti; až osadníci znovu spustí turbíny, dočkají se opravdu ošklivého překvapení.
Skilly zahrál na tváři zvířecí úšklebek. U budovy, ke které směřovala, otevřela dveře dodávky a ještě za jízdy vyskočila. Průvodci jim ukazovali cestu do dveří, jež byly vyrvány z pantů výstřelem z bezzákluzového děla, po kovovém žebříku, který se prohýbal a skřípal, do chodby zasypané pozůstatky boje na bodáky a granáty.
"K zemi," varoval je muž na vrcholu schodů. "Jsme pod dohledem." Budova byla z beton-laminátu, ale vysoký obdélník okna na jihu vedl do otevřené krajiny v držení nepřítele a k pevnostnímu bloku arzenálu. "Jsou tam odstřelovači s pel-tas tkánu."
Přičapli do podřepu a jako kachny se vydali příčnou chodbou. Podlaha byla vlhká a lepkavá. U jedněch dveří leželo pokrývkou přikryté tělo heilótského vojáka; díra vypálená v přilbě naznačovala důvod. Chodba se zatáčela a ocitli se v dlouhé místnosti, jejíž okna vedla na otevřené prostranství. Na podlaze leželi hlavami k sobě další heilóti a tvořili mezi mapovými stoly a spletí kabelů hrozivou hvězdici.
"Holá, Nilesi," zavolala Skilly. Tady už se nemuselo chodit v podřepu, stačilo přikrčit se, a tak k němu rychle přeběhla. "Už jsi rozlousknul ten oříšek?"
"Ne, polní primo," řekl. "Tady, podívej se." Přistoupili z boku k poslednímu vysokému a úzkému oknu. Podal jí tenký konektor videokamery, kterou jeden z vojáků držel vysunutou na držáku. "Opatrně s tím, Jipe!"
Velitelka partyzánů sklopila kryt přilby a zasunula do ní konektor. Na vnitřní ploše štítu se jí promítl obraz venkovních polí. Pevnost bratrstva využívala blízkosti velkého povrchového dolu asi kilometr na jih. Nic neprozrazovalo přítomnost velkého bunkru než jenom nízký pahorek drnů, zvedající se uprostřed tuctu hektarů lesoparku. Plány, které ukradli zpravodajci hnutí a Mejdžijana, ukazovaly podzemní konstrukci z beton-laminátu a oceli jdoucí do hloubky šesti podlaží. Byly tu generátory, vzduchové filtry, dílny. Sparťané si vždy uvědomovali, že žijí v nebezpečném světě.
Bunkry, které se od pevnosti rozbíhaly na všechny strany, byly novější a také maskovány sadovou úpravou. Byly různých konstrukcí, od
malých kulometných krytů až po kruhové konstrukce s dělovými střílnami. Zrovna když se dívala, otevřela se jedna střílna a objevila se hlaveň lehkého 155 mm děla s dvojitou úsťo-vou brzdou. Vyšlehl z ní oranžový plamen a střílna se opět uzavřela v dokonalé synchronii se zpětným rázem děla.
"Mazané," řekla.
Netrvalo to celé ani jednu vteřinu. Kryt stfflny musel být spojen se spoušťovým mechanismem děla. Na zásah lehkého kulometu to byla příliš krátká doba. Někdo měl kliku. Místo jedné ze střílen teď čněl k obloze kráter, ale člověk se o to mohl pokoušet celý den bez dalšího úspěchu. Navíc heilótské armáda začala trpět ztrátami.
Vybuchla nějaká dodávka, narazila přitom do dvou nákladňáků a několika motocyklů. Na všechny strany vylétala z vozidel těla mužů a kořist. Ozvala se další exploze.
"Zastavte tu kanonádu," zakřičela Skilly.
Niles se na ní podíval, potom odvrátil zrak.
Jde tu do tuhého, takhle si to Skilly nepředstavovala. Doufala v lepší výsledky, nevěřila, že dělostřelci bratrstva jsou takhle dobří. Kdyby dokázali vyřídit bunkry a dělové věže, měli by heilótští vojáci, tancující po střeše arzenálu, pod svýma nohama jedenáct set civilů. Roajalisté měli plná ústa řečí o tom, že nehodlají vyjednávat o rukojmích, a když se to týkalo jejich vlastních vojáků, tak to zarputile dodržovali... Ale něco jiného bylo říci "tak si poslužte," když někdo držel pistoli u spánku vašeho vlastního dítěte.
Uvědomila si, že Niles něco říkal.
".. .a spousta našich lidí je uvnitř obranných pásem."
"Stáhněte je."
"Už jsem vysvětloval, že roajalistům se podařilo aktivovat spoustu minových polí a jejich dělostřelectvo je zatraceně přesné. Nemůžeme je stáhnout. Spousta našich sil je přibita na místě." Niles mávl rukou za záda, kde projížděla nákladní auta. "Doufám, že ta kořist stojí za to, protože jsme za ni zaplatili vysokou cenu."

Pořád si prohlížela rozmístění dělových věží. Zdálo se, že se nedokáže soustředit. Potom stiskla spínač na straně přilby.
"Nějaké zprávy z Olynthosu?"
"Dva vrtulníky odletěly, dolů po řece."
Dolů po řece. Stranou bojů a mimo dosah raket. Kam mohly letět? "Nic jiného? Nic? Dobře. Však myje přinutíme, aby přiletěli sem. Takže teď použijeme Mstitele."
Niles se zamračil. "No, to by mohlo vyřídit jedno dělové hnízdo..."
"Na prvním místě to odrovná ten centrální bunkr."
"Arzenál? To přece není žádný vojenský cíl! Jsou tam civilista."
"Ty už zase uvažuješ jako rabbiblanco, Džeffi." Dotčeně se zamračil. Doufal jsem, že už jsem se dostal za to naivní stadium, pomyslel si. "Jak to myslíš?" řekl upjatě.
"Civilisté. Není nic takovýho, jsou jen ozbrojení nepřátelé a neozbrojení nepřátelé. Nech tu raketu připravit!"
"Sk... - polní primo, mají tam skoro čtyři sta žen a- no, nejmíň tisíc dětí a..."
"Spoj mě s pevností, Džeffi. Mají jen jednu šanci, jako kdokoliv jiný."
"To nemůžeš..."
Stála v místnosti mezi ním a ostatními, kteří upírali zraky k oknům anebo do chodby. Geoffrey Niles ztuhl, když mu vrazila hlaveň svého Walthera jako tupý ocelový prst do levého boku, přesně tam, kde byla zbroj připevněna řemením k paži. Naklonila tvář těsně k němu a odklopila štít přilby. V zeleně kropenatých očích se zračilo napětí; promluvila vysokým tichým hlasem.
Tak, aby to nikdo jiný neviděl ani neslyšel, uvědomil si nějakou zasutou částečkou mysli. Je to pro mé dobro, jestli to dobře dopadne. Jestli projdu touhle pečlivě připravenou zkouškou, uvědomil si náhle jasnozřivě.
"Džeffi, Skilly tě chce mít u sebe, až vyhraje. Ale Skilly hodlá vyhrát za každou cenu, Džeffi, můj drahý." Sotva postřehnutelný, laskavý úsměv. "Vítej ve Skillyině světě, můj drahý člověče, kde Skilly žila celý svůj život. Tohle je dovo-pravdickej svět a takhle to chodí každej den." Snědá tvář s vysedlými lícními kostmi byla naprosto ledová. "Já nedávám rozkazy dvakrát, člověče." Najednou se cítil jaksi přespočetný.
* * *
"Ježíši Kriste, co se to tam děje!" vyštěkl Karl Olafson. "Byli jsme bez spojení víc než půl hodiny!"
"Majore," začal Bartoň, "prosím vás, poslouchejte pozorně." Vteřinu počkal, dokud muž na obrazovce nepřikývl. "Nepřítel částečně pronikl naším bezpečnostním systémem, dílcy tomu uvedl ve zmatek obranné okruhy a provedl útok na doly Stora v součinnosti s vnitřními sabotážemi. Obsadil podstatné části města. Utrpěl těžké ztráty, zastavili jsme jej, ale pořád je tady."
Pravidelnou tváří orámovanou světlým plnovousem zmítaly emoce - strach, zuřivost, ohromení. Potom však muž nasadil věcný výraz. Bartoň chladně přikývl na souhlas. Nebyl čas na nic jiného.
"Vyprostili jsme Torreyovu farmu, ale přestali tam útočit. A díky vašemu varování jsme našli ty bomby na nákladních autech."
"To jsem rád, že jste zprávu zachytili," řekl Bartoň. "Nebyl jsem si tím jist."
"Slyšel jsem jen její část, něco o sabotáži, a tak jsem se rozhodl, že naklaďáky prohledám. Díky Bohu. Všechno je v pořádku. Jsme od vás sto dvacet kilometrů. Budu zpátky tak za dvě hodiny, nejdéle za tři."
"Ne, to nemůžete," řekl Bartoň. "Silnice je podminovaná a jsem si jist, že po celé cestě jsou partyzáni připraveni k přepadům."
Nastala dlouhá odmlka. "Naše rodiny jsou tam, v arzenálu."
"Já vím. Ale nepomůžete jim, když se necháte pozabíjet."
"Dobrá, co chcete?"
"Začínají si uvědomovat, že se tu neudrží," řekl Bartoň. "Začnou ustupovat - a nemají moc na výběr kudy, pokud budou chtít odvézt veškerý lup, který tu nabrali. Mají naklaďáky plné nakradených věcí."
"Prokrista. Odkud? Z našich domů?"
"Pravděpodobně," odpověděl Bartoň. "Zachovejte rozvahu. To nejlepší, co si můžeme přát, je, aby si naložili vrchovatě kořist, které se nechtějí vzdát. Kořist je zdrží stejně, jako když nakladli tu spoustu min. Neznám tuhle oblast tak dobře, ale podle mapy soudím, že byste jim mohli odříznout cestu na hřebenech a naučit je, že nejsou na přepady jediní odborníci."
"Všemohoucí Bože! Harry, podej mi rychle tu mapu. Kdo to tady dobře zná? Jo, přiveďte ho - generále, myslím si, že už to mám. Davisi? Jak to vypadá tady na tom hřebenu? Za jak dlouho se tam můžeme dostat?"
Ozval se další hlas. "Nevede tam žádná silnice, ale jsou tam dobré stezky. Počkejte, možná patnáct kilometrů. Čtyři hodiny? Tři hodiny pro ty chlapy, co jsou v dobré kondici."
"To už možná budou pryč, ale třeba také ne," usoudil Bartoň. "Nemyslím, že si uvědomují, jak těžký může být ústup pod palbou. Vyrazte tam a uvidíte, co se dá dělat. Dejte si pozor, nesnažte se je zastavit, jenom jim dejte za vyučenou, to je všechno, co můžete udělat. Nesnažte se je pronásledovat. Nesnažte se o žádnou pošetilost. Prostě si najděte místo, odkud je dokážete spatřit, zakopejte se a dejte jun do těla, není potřeba se do nich pustit zblízka."
"Rozumím. Oukej, vyrážíme."
* * *
"Máš tady roajalistického velitele," pronesl Geoffrey Niles ochraptěle.
Skilly si na přilbě nastavila příjem. "Tady je polní prima, spartská lidově-osvobozenecká armáda."
"Zde major Bittermanová," ozval se ženský hlas. Ústřední arzenál měly na starosti administrativní jednotky. "Co chcete?"
"Máte jedinou šanci se vzdát, jinak vás rozmáčkneme jako skořápku," řekla Skilly bez obalu.

"Zatím jste toho moc nerozlouskli, povstalkyně." Hlas zněl sebevědomé. Arzenál byl schopný vydržet zásah téměř čehokoliv, kromě nukleární zbraně.
"Polní prima byla až doteď hodná. Majorko, máte odpovědnost za děti a za všechny ostatní. Přivedla jste je do vojenské zóny. Měla byste je raději nechat odejít, nikomu, kdo nebojuje, se nic nestane. Je to vaše poslední šance."
"Viděla jsem, co jste prováděli v našich domovech," řekla Bittermanová. "A tohle není vojenská zóna. Tady nejsou žádné vojenské jednotky. Je tu nemocnice a protiletecký kryt."
"Inu, to mě mrzí," odpověděla Skilly. "Tím pádem je to pro mě vojenská zóna."
"Co chcete?"
"Abyste se vzdali!"
"Víte, že žádáte nemožné. Nemám tu pravomoc. Říkám vám, že je to nemocnice a kryt. Tady nejsou žádné vojenské jednotky."
"Jsou tam všude kolem vás."
"No dobře, ale..."
"Zde generál Bartoň. Kdo to je?"
"Říká si polní prima, generále," odpověděla major Bittermanová.
"Polní primo, tady je generál Bartoň."
"Dobrá. Vzdejte se a já ten arzenál nezničím."
"Arzenál slouží jako nemocnice a kryt pro civilisty," řekl Bartoň.
"Nevěřím vám, ale je mi to celkem jedno. Buďto se vzdají, nebo to tam rozsekám na padrť."
"Generále, ona blufuje," řekla Bittermanová. "Tahle budova vydrží všechno kromě atomovky."
"Polní prima neblufuje a brzy se o tom přesvědčíte. Dávám vám šanci. Další nedostanete."
"Co když se nemocnice nevzdá?" zeptal se Bartoň. "Co vám na tom vadí?"
"Ale kurva," odsekla Skilly. Přerušila spojení. "Hej, Džeffi, ten bunkr je jeden velký vojenský cíl. Skilly za to nemůže, že měšťané nahnali svoje lidí do arzenálu plného munice a do elektrárny, ne snad?"
Přikývl. "Ano..., asi máš pravdu," řekl. Vzpřímil se. Je to tak. Koneckonců určitě je to zatraceně podstatnější vojenský cíl, než byly Drážďany. Ne že by na tom záleželo, roajalisté měli dost důvodů na to, aby je všechny za porušování Zákona o válce pověsili několikrát. Ledaže bychom vyhráli. Zákony určují vítězové'.
Znovu stiskla spínač na přilbě. "Tecuko, proveď to."
* * *
Bartoň se podíval na vynášecí stůl. Heilótský útok zachvátil obranný perimetr dolů Stora jako shnilý kmen, jehož větve omotaly různé cíle a obtočily nejrůznější překážky a opěrné body. Začínal si utvářet přesný obraz situace. Jeho vojáci také začínali stále důrazněji tisknout útočníky. Byli odvážní. Stateční. Ale příliš záviseli na elektronickém zabezpečení. Kdybychom tu tak byli ještě týden...
Kdybychom tu byli ještě týden, tak by jim to došlo a útok by zrušili. Útok? Nebo nájezd? Měli vůbec nějaké jiné záměry než kořistit a ničit?
Scházely se mu konečně informace. Ačkoliv jednotky bratrstva byly dezorganizované, tvořily dobrou obranu, což byl Bartoňův záměr. Obrana nějakého místa je snadnější a jednodušší než koordinovaný útok a tihle vojáci bratrstev se všichni navzájem znali, pracovali spolu, věděli, co mohou jeden od
druhého očekávat. Nepřítel je z několika míst vytlačil, ale síly bratrstva se drtivou většinou udržely, a to bylo vše, co bylo potřeba udělat.
Existovala tu jedna soudržná nepřátelská koncentrace, kolem pozice označené jako obranné postavení dvanáct, a mnoho kapes dezorganizovaných heilótů. Některé byly v minových polích, jiné ve starých bunkrech, ale odloučeny od hlavních sil. Bylo nutné odříznou tyto dezorganizované skupiny přehradnými silami a zajistit, aby se nespojily, protože některé byly v postavení, odkud by mohly představovat skutečnou hrozbu, pokud by se vyprostily. Jinak se však jimi nebylo nutné pro tuto chvíli zabývat. Jakmile se tito vojáci ujistí, že je ostatní opustili, tak se v patřičnou chvíli vzdají.
Zůstávali tu tedy zbylí heilóti, organizovaná síla méně početná, než jakou měl celkem k dispozici on, ale daleko větší než jakákoliv soudržná jednotka, kterou mohl nasadit. Hlavní heilótské síly byly zakopané a držely postavení, ale týlové složky se už stahovaly a organizovaly odjezd vrchovatě naložených vozidel. Je nutné soustředit na tuto skupinu dělostřeleckou palbu, především na její ústupové cesty. Každý možný úkryt, každá křižovatka byla již dávno umístěna do databáze cílů, takže šlo jen o to vybrat konkrétní cíle pro nepřímou palbu a zadat dělostřelcům koordináty. Zásahy silnic a vozidel, která bude před dalším postupem nutné odklidit, stahování nepřátelských sil zpomalí. Nepřítel musí mít dojem, že je odříznut. Jedině zocelení veteráni dokážou organizovaně ustupovat, když existuje nebezpečí, že jejich ústupové trasy jsou odříznuty.
Správně. Řízení dělostřelby lze přenechat místním důstojníkům milice. Dokážou číst mapy stejně jako on a znají lépe zdejší terén.
To by mělo nepřítele značně unavit. Což je absolutně to jediné, co teď můžu dělat.
Musím vyslat agresivní hlídky, aby přinutily nepřítele spojovat síly, a agresivní dělostřelectvo, které tyto koncentrace poté napadne. Zároveň musím shromáždit dostatek vojáků, abych mohl zahájit opravdový protiútok. Čas je teď na naší straně...
"Pane," ozval se technik. "Z jednoho bunkru v nepřátelském držení byla odpálena raketa." Seržant se ve snaze naladit frekvenci mračil. "Je to hrozné divná trajektorie, pane. Je téměř rovná. Několik... víc než pět kilometrů."
Že by to bylo něco suborbitálního? uvažoval. Potom: Ježíši Kriste.' Smysl celého útoku mu byl najednou jasný. Nešlo jen o to, aby poškodili doly a demoralizovali měšťany Story a okolních usedlostí. Některé rány vyvolají hněv, ale potom jsou rány, které zlomí bojového ducha. Přesně tohle nepřítel zamýšlel. To byl celou dobu jeho úmysl. Ruka mu

vystřelila k mikrofonu, potom se zarazil. Nemohl nic dělat, absolutně nic.
"Pane, je to dvoustupňová raketa. Počítač udává, že se jedná o těžký kalibr, který dokáže ničit pevnosti. Apogeum. Teď jde dolů, hnaná motorem. Letí dolů rychle. Ježíši, mach osmnáct! Dvacet! Ježíši, to je..."
Země pod jejich nohama se otřásla.
* * *
."Připravte se k ústupu," řekla Skilly, zvedla se na kolenou a stírala si krev z koutku úst. Takhle blízká exploze byla silnější než zemětřesení.
Bunkry kolem podzemní pevnosti byly nedotčené, ale v blízkosti hlavního vchodu do pevnosti zela ohromná díra. Stoupal z ní kouř. Vypadalo to zle, strašlivě.
Dělostřelecké palposty byly ochráněny přepážkami a vícevrstvými pancéřovými dveřmi. Pravidelná palba pokračovala, ale pak si spartští obránci uvědomili, k čemu došlo za jejich zády. Najednou začaly střílet všechny zbývající zbraně a palba neustávala. Nikomu už nezáleželo na utajeni, Z heilótských pozic vystřelovaly v odvetu rakety naváděné rádiem i laserem. Divoká dělostřelecká výměna trvala asi minutu, potom odumřela. Heilótští vojáci nedokázali vydržet ten nápor a schovali se do krytů. Někde blízko se ozýval nářek.
"Kurvafix, k čertu s tím, jděte do prdele, kurvafix!"
."Připravte se!" křičela Skilly. "Všeobecné hlášení, nastává fáze..."
KRACH. Jipa to nadzvedlo tak, že se dostal do záběru monitorovací kamery. Kulka z odstřelovačská pušky jej trefila do ramene, prolétla plícemi a vylétla na druhé straně, aniž by se příliš zpomalila. Každý se snažil najít nějaký úkryt, když létala po místnosti a odrážela se od betonových stěn s tím středným zvukem, který každému zkušenému uchu prozrazoval, že zdeformovaný kus kovu velikosti palce může zasáhnout kohokoliv z jakéhokoliv směru. Podpatky partyzánského poddůstojníka párkrát udeřily o podlahu. Z nosu, úst a ohromného zranění pod levým ramenem mu stříkala krev.
".. .Fáze pel, opakuji, fáze pět," bylo slyšet Skilly.
Téměř zároveň vybuchla první z ohromných demoličních náloží, kterou partyzáni sflikovali dohromady z ukořistěných výbušnin. Hlasitý výbuch bylo slyšet na kilometr daleko. Dalo se očekávat, že zbylí příslušníci milice se pustí do pronásledování s ještě bezhlavější odvahou než dosud a heilóti byli rozhodnuti přinutit je za to zaplatit. Výbušninami a ocelí místo boje muže proti muži, kde to bude možné, přepady ze zálohy, kde se tomu nebudou moci vyhnout.
"Teď, Džeffi. Teď se dáme na útěk, oni se pustí za námi a my je pozabíjíme."
Croftonova encyklopedie obydlených planet (2. vydání)
Olynthos: město na vrcholu splavné části reky Eurotas (v.t.) na planetě Sparta (v.t.). Založeno jako pevnost Tanner v období kondominiální vlády v roce 2030. Spojení s Alexandrovým jezerem a jeho hornickými osadami železnicí a potrubím pro brusný kal (od roku 2060), poté následoval překotný růst Říční přístav, zásobovací základna pro výpravy do divočiny a průmyslové středisko. Elektrickou energii dodává hydroetektráma na Sopečných vodopádech (schopná výkonu 1000 MW). Ta-
vicí pece, rafinerie, drtička, ocelárna, důlní zařízení, stavebniny, výbušniny, zpracovatelský průmysl. Obyv. (k roku 2090) 66 227, nepočítaje v to sezónní dělníky.
Popis: Město leží na jihozápadním břehu řeky těsně pod Devátou peřejí Sopečných vodopádů v oblasti známé jako Jezero Hekáte. Většina budov je postavena z vápencových bloků z nedalekých kamenolomů. Mezi význačné charakteristiky patří...
Žádný bitevní plán nepřežije kontakt s nepřítelem.
Helmuth von Moltke
.Celý den, devět hodin, jsme utíkali. Bylo to jako nějaká nakažlivá choroba, nemoc způsobená chaosem, strachem a tápáním. Na každé zastávce se šířily pověsti, žádný chlap neměl rozkazy. Každý měl nějakou svou teorii, ale žádný plán, kromě zuřivé touhy dosáhnout své jednotky. My sami jsme vůbec nevěděli, co máme dělat. Kdyby tu byl někdo s dostatečnou autoritou, kdo by řekl: "Zůstaňte tady, udělejte to či ono« - potom by polovina našeho strachu byla pryč. A tak jsem si začínal uvědomovat, za jízdy ve svém kymácejícím se autě, jak důležité jsou pro armádu tisíce otravných maličkostí. Dril, salutování, uniforma, už jen odznak na rameni, tím vším se člověk identifikuje se solidní mašinérií a vzrůstá v něm pocit jistoty a pořádku. V okamžiku nebezpečí se voják utíká ke svým mechanickým návykům a čerpá z nich sílu."
Alan Moorehead o ústupu z Gazaly, červen 1942 Citováno v díle Johna Keegana a Richarda Holmese: Vojáci
x.
Melissa ležela na zemi. Byla zraněná a krvácela, všude kolem ní dopadaly granáty a Lysander se k ní nemohl dostat. Měl paralyzované nohy, a když se snažil plazit, vystřelily ze země špinavé ruce a slizkými prsty jej stahovaly dolů. Melissa zasténala a Lysander na ni začal křičet, křičel, že už jde, ale nemohl se pohnout a...
"Princi!"
"Už jdu! Přísahám..."
"Princi."
Lysander se prudce vztyčil na lůžku. "Harve! Jsem vzhůru. Bože, to byl strašný sen. Melissa, byla... Co se děje, Harve?"
"Nouzový signál, princi. Shání vás dozorčí. Heilóti napadli komplex dolů Stora."
‚J3obrá. Budu tam za pět minut." Náhle si uvědomil, kde je. "Vyřiďte moje poručení plukovníkovi a ať vyhlásí pluku poplach."
"Už to provedl," řekl Harv. "Vrtulníky jsou nastartované a tanky vyjíždějí z garáží."
"To je dobře. Dílcy,"

Plukovník Bennington a vyšší důstojníci pluku se shromáždili v místnosti štábu kolem mapového stolu. "Ró - zor!" zavelel pobočník kapitán Larry Sugarman, když Lysander vstoupil do místnosti.
"Pokračujte, prosím. Jamie, co se děje?"
"Pane, je to mohutný útok na komplex dolů Stora," řekl Ben-nington. "Nemáme přímé spojení, dostáváme všechny informace oklikou z velitelství legie ve Sparta City. Generál Owensford je na drátě a rád by s vámi mluvil, až si uděláte čas."
Lysander se naklonil nad stůl a prohlížel si mapu. "Tady je zatraceně moc poznámek »možná«, »pravděpodobně«, »asi« a dokonce jenom zvěsti namísto skutečných informací!"
"Ano, pane, heilóti podle všeho vyřadili hlavní počítač ve Stoře. Vyřadili, anebo ještě něco horšího. Jsou tu náznaky, že jej ovládají."
Na neustále aktualizované mapě blikala jednotlivá místa zakroužkovaná plnou, šrafovanou nebo tečkovanou čarou. Některé tečkované kruhy zmizely, další se změnily na šrafované; pár šrafovaných se změnilo na kroužky plnou čarou, což znamenalo potvrzení vizuálního kontaktu či identifikaci nepřítele. "Raději si promluvím s generálem Owensfordem," řekl Lysander. "Tady z toho moc moudrý nejsem. Předpokládám, že jste uvedli pluk do stavu bojové pohotovosti a může zasáhnout?"
"Ano, pane. Seržante, zkuste laskavě spojení s generálem Owensfordem."
"Je na drátě a čeká, pane," odpověděl seržant. Podal sluchátko Lysanderovi,
"Zde Lysander."
"Owensford, Výsosti. Naléhavá žádost. Nevysílejte žádnou zásahovou jednotku letecky. Vysvětlím vám to, ale je to naléhavá žádost, pane."
Lysander zíral na mapu. Objevovaly se tam nové údaje. Neosobní kroužky se přeskupovaly a měnily velikost. Jasné blikání označovalo místa probíhajících bojů. Vyznačených přátelských jednotek ubývalo. To znamenalo potvrzené ztráty. "Naši lidé dostávají na frak," řekl Lysander. "A potřebují pomoc. Předpokládám, že ke své žádosti máte důvod."
"Pane, tohle je hromadný přepad, nepřítel útočí v síle pluku nebo možná celé brigády. Útok byl proveden s plným zprávo-
dajským zajištěním. Věděli, kde jsou všechny naše jednotky. Pravděpodobně dokonce i to, že jim velíte. Proto.
"Chápu," řekl Lysander. "Proto už od začátku počítali s prvním královským a mysleli si, že si to s námi vyřídí."
"Přesně tak."
"Neříká se tomu, generále, poradit se s vlastním strachem? Nechat se ochromu, protože víme, co nás může čekat?"
"Ano, pane, ale v tomhle případě je to možná moudřejší. Nemáme dost informací. Víme jedině to, že když se rozhodli provést tuto operaci v plné síle, věděli, že vaše jednotka je tam a je připravená. Plán byl komplexní. Úvodní útok na odlákání zásahové jednotky, přepad ze zálohy, sabotáž mobilních záloh, infiltrace sabotéry..."
"Ježíši, a to všechno jim vyšlo?" žasl Lysander.
"Víc než by mělo."
"Skilly," pronesl Lysander.
"Ano, pane. Myslím si to. Mám jen přerušované spojení s generálem Bartoňem na místě, ale mám dojem, že je to i jeho přesvědčení."
"To je ďábelský mozek," řekl Lysander. "Takže to může být i bluf, aby nám zabránila ve vyslání posil?"
"Pane, ďábelský mozek má, to je bez debaty, ale nevěřím tomu, že by heilóti riskovali tolik jenom kvůli naději, že si to rozmyslíte a nepošlete tam zásahové jednotky."
"Pochopil jsem," Lysander se hořce zasmál. "A ona si patrně myslí, že to je jednoduchý plán, na kterém není co zkazit. Co radíte?"
"Nechte si zatím víc otevřených možností. Jste naše záloha, zatím se do toho nepleťte. Jste blíž než já," řekl Owensford. "A nelze vás odříznout od přímého spojení s Bartoňem navždycky. Můžete se rozhodnout, co uděláte, až budete mít lepší přehled o situaci."
Lysander si znovu prohlédl mapu. "Bartoň má v dolech velení?"
"Ano, pane. Místní velitel jej požádal o řízení operace."
"Správně. Budeme v záloze, dokud se situace nevyjasní. Nepřestávejte mě informovat a spojte mě s Bartoňem, jak to bude možné."
"Budete dostávat informace o všem, co víme my tady," potvrdil Owensford.
Lysander zkoumal mapu. Co bych jen dal za jednu pozorovací družici! Musím s tím něco udělat, musí být nějaký způsob, jak Kondominium přesvědčit. A co, u cena, vyvádím? Jako kdybych tu měl vrchní velení! Ale nakonec je to moje práce a nikdo to za mě neudělá, ať už se zachovám správně nebo ne. A právě teď...
Otočil se k Benningtonovi, "Iamie, vezmi si dva nejlepší piloty. Nalož dva vrtulníky průzkumníky. Vyplížíte se tudy, podél řeky, potom uděláte velký oblouk a vrátíte se zpátky, jeden vrtulník po každé straně údolí. Čistě průzkumná mise, s tím, že máš povoleno průzkumníky nasadit do boje, když to uznáš za prospěšné. Jestli si dali takovou práci, aby přichystali léčku pro celý letecký pluk, tak pochybuji, že se prozradí jen proto, aby sundali jeden letoun, ale ať jsou piloti přesto opatrní."
"Provedu, pane. Jestli se heilótům podařilo infiltrovat velkou jednotku, mohlo by se jim to podařit i s nějakou menší."
"To je správná úvaha. A každý průzkum, který vyšlou, musí mít plnou raketovou podporu. Ale to ty víš."
"Dohlédnu na to, pane."
Tihle královští průzkumníci nebyli tak skvělí jako legionářské jednotky SAS, ale vycvičila je legie a měli určité bojové zkušenosti. Výcvik je u konce. Je čas zúročit výsledky. Kromě toho je načase, aby se Spaná stala nezávislá na Falkenbergově legii. "Jamie, generál Owensford předpokládá, že v důlním revíru je nasazen pluk, možná celá brigáda."

"Ano, pane."
"Takže potom jim asi nezbylo moc lidí na zablokování silnic."
"Inu..."
"Kolik jich sem tak mohlo proniknout?" přemýšlel Lysander nahlas. "Dělali jsme pravidelné letecké sondy. Jamie, jestli jsou tak dobří, že tu mají ještě jeden pluk kromě toho, který už nasadili, tak prohrajeme tak jako tak. Ale můžou být tak dobří?"
"Chápu, co chcete říct. Ne, pane."
"Takže vyšli pozemní jednotky nahoru po řece. Obvyklé jištění, průzkumníci vepředu, dávejte pozor na miny, ale hoďte sebou. Vrtulníky drž na zemi, dokud nezjistíme, co má slečna Skilly za lubem. Poslední věc, ať se tví zpravodajci a letci pokusí odhadnout, kde asi mají v úmyslu do toho zatáhnout letectvo."
"Jak zatáhnout?"
"Nevím. Uvažuj o něčem efektivním."
"Střely," řekl zamyšleně Bennington.„JDobře," Otočil se ke svému pobočníkovi. "Larry, koho na tohle máme?"
"McCullocha a Levyho, pane?"
„J3obrý nápad. A myslím také kapitána Flindermana. Dej jim rozkazy a ať podají hlášení, hned jak něco vymyslí."
"Ano, pane."
"A poplach pro pozemní jednotky."
Kapitán Sugarman promluvil tiše do svého mikrofonu. Lysander se otočil zpátky k mapovému stolu. Po chvíli se displej znovu změnil. Údaje o vlastních jednotkách začaly být spolehlivější, ačkoliv stále ještě panovala značná nejistota o síle a umístění nepřátelských jednotek. Lysander zvažoval pečlivě situaci. Celá posádka ve Store, téměř celý pluk dobře vyzbrojených a vycvičených vojáků bratrstev, posílený jednotkami legie, byl redukován na nevýkonné a dezorganizované kapsy. Kdo toho mohl dosáhnout? Ať už to byl kdokoliv, musel mít ohromnou sílu. Byl si čím dál tím jistější, že nepřítel nasadil všechno, co měl. Heilóti nemohli mít pravděpodobně žádné velké strategické zálohy a celkem ani nic jiného. Jednotky protiletadlových střel, které proniknou a...
Kde proniknou? "Jamie!"
"Výsosti?"
"Ať se tvoji specialisté zamyslí nad tímhle: malá jednotka protiletadlových střel se skrývá někde na cestě od dolů sem, pravděpodobně blíž k základně. Není tak blízko, aby nemohla uniknout, jakmile vypálí své střely, je dost blízko na to, aby mohla pozorovat, co děláme. Pravděpodobně si vybrala nějakou dobrou únikovou trasu terénem, kterým neproniknou taň-ky."
"Zadám to tím způsobem, Výsosti..." Bennington manipuloval s ovladači.
"Fajn. Teď to vidím." Lysander zvětšil měřítko a zaostřil na Dekelský les, experimentální arboretum univerzity a park severně od olynťhoské základny. Les byl dost velký na to, aby skryl rotu raketometů, vypínal se nad silnicí vedoucí údolím na sever a rozeklaný terén a strže se táhly až k řece.
"Zasáhli by nás, vypařili by se k řece. Bez vrtulníků bychom jim v překročení reky nezabránili, a to by jim dalo zatracený náskok a šanci se ztratit," uvažoval Bennington. "Já bych tam aspoň přepadovou jednotku určitě schoval."
"Neuškodí, když tam vyšleme pár průzkumníků. Třeba budeme mít štěstí," poznamenal Lysander. Ukázal na mapový stůl. "Je už načase, aby se trocha štěstí dostala i na nás, protože to vypadá, že tam dostáváme na frak."
"Správně." Bennington studoval mapu. "A taky počítám, že tam pošlu nějaké dělostřelectvo, na sever tady tou silnicí kolem Dekelského lesa. Ne moc daleko, asi sem do toho ohybu, aby měli ten park v dostřelu..,'"
Lysander se s uspokojením ušklíbl.
Bennington zavolal pobočníka. .J^arry, prosím tě, požádej poručíka Arnolda, ať vyhlásí svým chlapům poplach a potom ať se tu hlásí. Máme pro něj práčičku."
Taková jednoduchá věc. Poslat muže, aby se plížili kolem lesa, až dokážou navést dělostřelbu na nějaké'jiné muže. Podíval se na ruku a vzpomněl si na verš z jedné básně. Jenom na jeden verš. "Ruka, jež podepsala papír... těchto pět králů od-
soudilo krále na smrt." Proč mě poslouchají? Jsou starší a zkušenější. Vzpomněl si na Owensforda, za bitvy v údolí a později při záchraně toho Halleckovic kluka. Přinejmenším se mě snaží upozornit, když začnu věci zamotávat. Otočil se znovu k mapě.
* * *
"Královský náčelníku, zde je Arnold. Lokalizovali jsme cíl. Máme nepřátelskou jednotku pod dohledem. Netuší, že jsme tu, ale nemohu to zaručit nadlouho, jestli se pokusíme dostat se blíž. Vizuální a infračervené sledování. Přenos dat následuje, zůstaňte na příjmu."
Mapový obraz na displeji se zamlžil, přeměnil a znovu se zformoval na základě přílivu nových informací. Lysander a Bennington se nad displejem dychtivě nakláněli.
"Rakety, dobrá," poznamenal Bennington. "Nepoznávám ten typ. Zkusíme vizuální kontakt." Na jednom z nástěnných monitorů se objevil rozmazaný obraz. "Pořád mi to nic neříká. Co vám, pane?"
Lysander zavrtěl hlavou. "Asi nic. Oukej, pošlete to do hlavního města. Možná má legie něco ve své databázi."
"Dobře." Bennington podnikl potřebné kroky. "Ať už to je cokoliv, jsou to protiletadlové rakety. Bez ohledu na to, jakou mají kapacitu, jdou nám tady rovnou po krku. Kdybychom vyslali vrtulníky podél dálnice nebo i jen podél řeky..."
"Jo. Jak dlouho to bude Arnoldovi trvat, než se dostane do takového postavení, aby na ně mohl zaútočit?" zeptal se Lysander.
"Budeme se ho muset zeptat, ale dal bych mu ještě aspoň půl hodiny."

"Buď tak laskav a dohlédni, ať tam to dělostřelectvo do půl hodiny je a připraví se k palbě."
,"Provedu, pane," odpověděl Bennington nadšeně.
Zatímco čekali, prohlíželi si stále mapu. První královský pluk byl klidný a připravený, jediné, co potřeboval, bylo ujištění, že může bez obav vyrazit. A také správný cíl. Jestliže dokážeme nepřítele najít, dokážeme ho i zabít. Rozhodně musím promluvit ze zástupci Kondominia. Určitě musí existovat nějaký způsob, jak získat pozorovací družice.
"Naléhavá zpráva generála Owensforda pro prince Lysand-ra," hlásil seržant Roscius.
Sepněte ho na reproduktor. Zde Lysander."
"Pane...," ozvalo se zajíkavě. Každý ve velitelské místnosti překvapeně vzhlédl.
Owensford se na chvíli odmlčel. Potom promluvil chladně a neosobně. "Pane, posádka důlní osady vyrazila do spontánního a všeobecného protiútoku. Očekává se, že až dojde ke kontaktu s nepřítelem, bude útok odražen s velkými ztrátami. Protiútok začal v okamžiku, kdy se posádka dozvěděla, že heilóti zaútočili na nemocnici a civilní kryt průraznou raketou. Generál Bartoň se snaží útok zastavit a reorganizuje posádku, ale zatím s omezeným úspěchem. Nepřítel ustupuje. Generál Bartoň se obává, že připravil léčky. Snaží se pronásledování zastavit, dokud nebudou naše síly lépe organizovány.
Ztráty na civilních životech jsou těžké, dosahují šedesáti procent osazenstva nemocnice a mezi ženami a dětmi v krytu jsou patrně až padesátiprocentní."
Velitelský sál ztichl. Někdo temně zavrčel.
"Můžete mě spojit přímo se Storou?" zeptal se Lysander.
"Ano, pane, ale chtěl jsem vás informovat předem."
"Zcela správně, generále Owensforde. Předpokládám, že nešťastná náhoda se dá vyloučit?"
"Ano, pane, vyhrožovali, že kryt vyhodí, jestli se nevzdá. Oder byl proveden průraznou raketou země-země, speciálně zkonstruovanou pro útoky na odolné cíle. Byla vypuštěna okamžitě poté, kdy heilóti přerušili spojení. Na evakuaci nebyl vůbec čas. Bylo to úmyslné, pane." Owensfordův ledově klidný hlas se začal lámat.
Lysandra se nejprve zmocnila chladná zuřivost, ale potom ucítil nadpřirozený chlad. "Dobrá. Dejte mi generála Bartoňa."
"Provedu, pane. Spojuji."
"Zde Bartoň."
"Generále, zde je Lysander. Peter mi to řekl,"
"Ano, pane."
"Není to vaše chyba. To jste nemohl předvídat."
"To jsem jistě nemohl, pane. Ale máme tu pět set mrtvých dětí a za velení jsem zodpovědný já."
"Můžete mě přepojit na veřejný okruh? Chci, aby mě ve městě uslyšeli všichni."
"Klingstauffere, Jeho Výsost chce přepojit na veřejný okruh. Mám vás uvést, pane?"
"Buďte tak laskav."
Nastala odmlka, potom se ozvalo: "Všem jednotkám. Zde je generál Bartoň, velitelská centrála. Promluví k vám Jeho Výsost princ Lysander Collins. Vaše Výsosti..."
"Můj lide! Moje sestry a bratři. Prosím poslouchejte. Sdílím váš žal a spolu s vámi truchlím nad spartskými mrtvými. O tom později. Nyní mám pro vás rozkaz. Nařizuji vám žít. Ať jste kdekoliv, ať děláte cokoliv, zastavte se, zamyslete se, uvažujte. Stalo se z vás to, co z vás chce mít nepřítel, rozzuřené obyvatelstvo prahnoucí po pomstě, zranitelné jejich zrádnými činy.
A TO NESTAČÍ! Budete pomstěni, ale nedosáhnete pomsty spěchem a šílenstvím! Pomsta vyžaduje vítězství a vítězství vyžaduje, abychom jednali společně, jako disciplinovaná armáda! Bratři a sestry! Organizujte se. Organizujte se a poslouchejte své důstojníky.
Lide Sparty! Přicházím, přináším vám nástroje pomsty a ničení. Čekejte na mne. A věřte, že toto neskončí dnes, ne dnes a ne zítra. Neskončí to, dokud nebudeme pomstěni. Víc než pomstěni. Společně budeme pronásledovat tyto stvůry, kamkoliv se vydají, neúnavně je budeme pronásledovat, dokud je všechny nezabijeme, nezabijeme nejenom z pomsty, ale abychom vyčistili tuto zem, abychom vyčistili tuto zem od veškeré vzpomínky na tyto stvůry. Nezaslouží si dýchat stejný
vzduch jako svobodní muži a ženy, a při Bohu Všemohoucím vám přísahám, že jej dýchat nebudou!
Přišli jsme sem na tuto prázdnou zem a učinili jsme ji svým domovem. Vybudovali jsme zem cti a nabídli jsme každému, kdo je toho hoden, aby ji sdílel s námi - a toto je jejich odpověď! Žadoní o svá práva. Dáme jim, co jim patří. Dáme jim spravedlnost!
Mí bratři a sestry, poslouchejte. Nezahazujte své životy. Zastavte se a přemýšlejte. Vraťte se na svá přidělená stanoviště. Najděte své důstojníky. Poslechněte je. Organizujte se, připravte se a čekejte na mne. Já přicházím, můj lide. Nikdy o tom nepochybujte. Já přicházím. Bůh snad může mít slitování s těmi vlky, ale my nebudeme."
* * *
"Legionářské velitelství identifikovalo ty rakety, pane. Je to něco nového, ale legionářská databáze na to má specialisty. Kurevský parchanti," řekl kapitán Tyson.
Lysandrův pohled jej umlčel. "Dobře. Sdělte takticko-technická data veliteli leteckých operací. Chci opravdu dobrý klamný manévr. Odstartujte s vrtulníky, jako kdyby mířily na sever, ale otočte se dřív, než se dostanou do nebezpečí."
Tyson se napřímil. "Provedu."
"Poručík Arnold hlásí, že nepřítel vyhlásil poplach," řekl spojařský poddůstojník. "Chystají své ptáčky, stejně jako to čekají od nás."
"Slyšeli moji řeč," řekl Lysander. "Anebo ji slyšel někdo na severu a poslal jun varování. To nehraje roli. Čekají, že na

ně vystartujeme poklusem. Je Arnold na místě?"
"Za pět minut, pane. Dělostřelectvo je zaměřeno. Rakety jsou na místě."
"Tak tedy vyhlašte vrtulníkům start. Plukovníku Benningtone, budete téhle operaci velet. Zasáhněte je, zneškodněte je, vezměte pár živých zajatců schopných nám říct, jak se sem
dostali, potom je předejte policii, ať to s nimi skoncuje. Chci, aby tenhle pluk vyrazil na sever co možná nejdříve."
"Ano, pane. Chcete, abych tomu velel?"
"Ano. Okamžitě, jak vyřídíte ty záškodníky, tak si vezmu letadlo a vyrazím do Story."
"Nemusí to být jediná raketová jednotka, kterou mají."
"Možná, že ne, ale spíš bych řekl, že je jediná. Jamie, nemohou pokrýt celou zem. Průzkumníci zkoumají různé cesty, já po jedné vyrazím, ale u Boha, pustím se do toho. Potřebují mě tam."
"Ano, princi," řekl Jamie Bennington. "Opravdu vás potřebují."
* * *
Dvacet důstojníků a stejně tolik civilních velitelů se shromáždilo ve velitelské centrále dolů Stora. Pozdravili Lysand-ra s pochmurným uspokojením. "Čekali jsme, Výsosti," řekl někdo. "Teď nás veďte."
Ace Bartoň se unaveně postavil do pozoru a zasalutoval. "Výsosti. Teď převezmete velení. Já bych se rád vrátil k legii."
"Zamítá se," řekl Lysander. "Generále, budete pokračovat ve velení tady."
Rozhlédl se po zachmuřených tvářích kolem. "Budeme potřebovat odborníka," řekl. "To je práce generála Bartoňa, a je v tom dobrý."
"Ne dost dobrý."
"To zakazuji," řekl Lysander. "Až dosud jsme neznali, nemohli jsme znát opravdovou povahu nepřítele. Obžalovávat se kvůli tomu, že jsme nepředvídali tento zločin, je nesmyslné. Generále Bartone, budete organizovat pronásledování. Cílem je sužovat a trestat nepřítele, samozřejmě, ale to není hlavní cíl. Je daleko důležitější, abyste se vyhnul jeho nástrahám, abyste se vyhnul ztrátám. Chraňte naše lidi, abychom mohli vyhrát tuto válku a pustit se do přestavby."
"Mluvte za sebe," řekl někdo. Jakýsi postarší kapitán. "Já jsem tu ztratil dceru a dvě vnoučata. Houby mi záleží na tom, co se stane se mnou, pokud jich pár vezmu s sebou."
"Kolik vás ještě takhle uvažuje?" Ozvalo se mručení, ale než stačili odpovědět, Lysander zařval. "To je zrada, kapitáne Caldone." Odmlčel se, aby jeho slova mohla dostatečně dopadnout. "Řekl jsem zrada a myslím to vážně. Sparta vás potřebuje živého, ne mrtvého."
Přistoupil k davu a stoupl si mezi ně. "Musíme tuhle planetu očistit," řekl. "Abychom to mohli udělat, musíme vyhrát tuto válku. Nejenom jich pár set zabít, pár tisíc, zatímco jejich vůdcové uniknou, aby to mohli udělat znovu. Musíme je porazit definitivně, porazit jejich vojáky a pověsit ty, kteří to nařídili. Cokoliv jiného jim umožní uniknout a zabíjet další ženy a děti."
Ozvalo se souhlasné mručení. "Jak tedy?" zeptala se Karen Olafsonová.
"Nebude to snadné," řekl Lysander. "Nemůžete to udělat sami. Ústup probíhá vždycky rychleji než pronásledování, ledaže by ustupující síly byly naprosto rozprášeny, a to tyhle nejsou. Tyhle se na ústup připravily. Však už jste na nějaké léčky narazili,"
Další souhlasné mručení. "Ale oni také," řekla Karen Olafsonová.
"Ano. To byla dobrá práce," konstatoval Lysander. "Major Olafson jim to dobře nandal, ale presto se jim podařilo odpoutat se a uniknout. V tomhle jsou nejlepší."
"Ale... Výsosti, co potom můžeme dělat?" naléhala Karen.
"Obtěžovat je, ano, ale opatrně, vyhnout se jejich nástrahám, vyhnout se léčkám. Zabít a zajmout každého, kdo se opozdí. Už jsme od nich vyčistili údolí za námi. Čtyři rozdílné kapsy připravené nás polapit, a všechny jsme zničili. Můžete udělat to samé. Nenechte je zastavit se, přinuťte je rozdělit se do malých skupinek, rozptýlit se. Nenechte je na pokoji. Mnoho jich určitě dezertuje. Zbytek bude rozptýlen, a tak ne-
bude schopen napáchat moc škody. Dokážete tuhle armádu zneškodnit, a to je jejich hlavní vojsko. Bratři, sestry, udělejte tohle a já udělám zbytek. Společně tuhle válku vyhrajeme."
"A co ostatní? Někteří z našich dělníků se k téhle rebelii přidali. Našli jsme je mrtvé, měli na sobě heilótské rukávové pásky," řekla Karen Olafsonová. "A ten hrozný prcek, co dal bomby do nákladních aut záložáků. Mají své špiony všude."
"Vezmeme zajatce do Sparta City a vyždímáme to z nich. Sem pošleme své techniky, aby totéž udělali tady," řekl Lysander. "Ale buďte opatrní. Nechceme nikoho přinutit, aby se k nim přidal. Vlastně - generále Bartone, máte právo amnestovat každého, u koho se prokáže, že nemá se zvěrstvy nic společného."
"Ale..."
"Má pravdu, paní Olafsonová," řekl Bartoň. "Samozřejmě, amnestie se nebude vztahovat na nikoho, kdo byl chycen při činu."
"Jistěže ne, ty pošleme do hlavního města. Důležité je vyhrát, vyhrát a pustit se do přestavby. Skončit tuhle válku jednou provždycky, nechat ji za sebou. To dokážeme."
"Jak?" zeptal se kapitán Caldon.
"Musíme je připravit o jejich základny. Potřebujeme průzkumné družice. Musíme zastavit tu mimoplanetární podporu. Nic z toho nelze zařídit odsud a většinu toho budu muset zařídit sám. Budu se muset vrátit do hlavního města. Je čas tuhle válku vyhrát, ale nemohu nechat tuhle heilótskou armádu vcelku. Musí se zneškodnit a kvůli tomu potřebuji vaši pomoc. Vás všech, a musíte udělat všechno, co je ve vašich silách. Pomůžete mi?"
Starý kapitán zkoumal princův obličej, rozhlédl se po soudruzích a otočil se zpátky k Lysandrovi. "Jak nařizujete."

Croftonova encyklopedie současné historie a sociálních aspektů (3. vydání)
Interdikt: Velký senát Kondominia si vždy vyhrazoval právo vyhlásit zákaz na vesmírné lety oběma směry do určité hvězdné soustavy či systému jako trest za porušení zákonů, jež Velký senát považuje za nadřazené legislativě dokonce i nezávislých planet. Nejobvyklejším příkladem takové akce je útok na obyvatele Kondominia, především na příslušníky válečného vesmírného loďstva, anebo porušení Zákona
o válce (v.t.). Mnoho nezávislých planet považuje interdftt za nepřípustné narušení vlastní samostatnosti, za snahu snížit je do úlohy jakýchsi satelitů, tak jak je tomu s většinou vlád na Zemi.
Je pozoruhodné, že interdikt nebyl nikdy uplatněn proti planetám se silným válečným loďstvem...
Formy vlády se mění. Před dlouhými časy zdůraznil James Bumham, kráčející ve stopách Hobbese, že zatímco je snadné přesvědčit lidi o důležitosti vlády, není už tak zřejmé, která forma vlády je lepší. Přesvědčení, že padesát plus jedno procento společnosti se lépe postará o blaho celku, je stejně tak iluzorní jako božská práva králů a určitě není o nic přesvědčivější než tvrzení, že státní správu je nejlépe svěřit do rukou lidí, k tomuto úkolu školených. Alexander Hamilton, sám "nemanželsky syn skotského podomního obchodníka," žádal, aby do ústavy Spojených států bylo včleněno ustanovení o dědičných právech, nebof tvrdil, že šlechta bude hledět do budoucnosti a nikoliv jen k příštím volbám. Očividně počítal s aristokracií, do jejíchž řad budou mít přístup lidé na základě zásluh, ale nestyděl se obhajovat dědičná práva pro ty, kteří se do jejich řad dostali.
Ve dvacátém století se opakovaně ukázalo, že kvalifikace vyžadovaná k zastávání úřadu hlavy státu není optimální pro skutečný výkon této funkce. A to bez ohledu na to, jestli byl stát ústavní republikou jako Spojené státy, anebo nějakou revoluční anarchií, kteréžto formě dávali přednost jejich jižní sousedé...
Pokud vůbec se stan učenci od Aristotela k Machiavellimu na něčem shodli, tedy na požadavku, aby v případě, kdy stát potřebuje za účelem svého přežití silné ozbrojené s8y, vetel těmto ozbrojeným silám jediný člověk. Nebof politické zločiny jednoho špatného vládce byly daleko snesitelnější než nebezpečí rozdělení vojenského velení. Lepší Tiberius než nějaký výbor. První dvě století historie Spojených států amerických zdánlivě tuto tezi popíraly, částečně z toho důvodu, že před rokem 1950 Spojené státy nikdy neuvažovaly o udržování velké stálé armády v čase míru, a i kdyby k tomu došlo, tato armáda by byla tvořena branci, nikoliv dlouhodobě sloužícími dobrovolníky.
Události dvacátého století prokázaly, že stan učenci byli možná moudřejší, než si jejich moderní následovníci mysleli...
PhDr. Caldwell C. Whitlock:
Od utopie k impériu: Historie Sparty od Alexandra l. k nástupu Lysandra (Nakladatelství Spartské univerzity, 2220)
Avšak je možné, že námořní válečnictví nejlépe ilustruje účinek jak stálých, tak nahodilých faktorů na omezení rozsahu, intenzity a trvání operací. Původ specializovaných válečných lodí je pravděpodobně poměrně nedávného data. První válečná loďstva měla nejspíš za účel potírat pirátství, ačkoliv existují podklady pro názor, že prvořadým faktorem pro udržování válečných lodí byly výhody dané schopností přesunovat vojenské síly po řekách a podél pobřeží. Nicméně v každém stadiu ekonomického rozvoje bylo vždy velmi nákladné stavět válečná loďstva, jež také vyžadovala obsluhu kvalifikovaných posádek. Stavba a provoz válečných lodí proto vyžadovaly disponibilitu značným bohatstvím a pravděpodobně přebytek vládcových výnosů. Jestliže první boje na moři byly podníceny spis pirátskými než politickými důvody, musíme si uvědomit, že dokonce i pirát potřebuje kapitál, aby mohl začít podnikat.
John Keegan: Parametry válčení Uveřejněno ve čtvrtletníku Vojensko-histoncký časopis, zima 1993
XI.
Dům stál na velké otevřené ploše. Příjezdová cesta vedla branou, kterou obsluhovali vojáci královského pluku, a malým hájkem jilmů. Za nimi bylo půl aru pečlivě posekaného trávníku, jenž se táhl až k domu vystavěnému v georgiánském stylu. Veranda byla ohromná, jako u řady podobných vojenských domů.
Hal Slater otevřel dveře osobně a pozval návštěvníky dovnitř. "Pojďte, prosím, dál. plukovníku Karantove. Vítejte u mě doma. Jestli se nepletu, tak s mojí paní jste se již před lety setkali?"
"Vítej, Borisi," řekla Kathryn Slaterová. Měla na sobě jednoduché černé šaty elegantního střihu ozdobené broží. Náušnice se blýskaly zelenou barvou, která mohla pocházet jedině z nefritu. Bylo zřejmé, že Kathryn Malcolm Slaterová neměla finanční starosti.
"Paní Slaterová, generále Slatere," promluvil Karantov. "Dovolte mi představit vám náčelníka zásobování loďstva Claytona Newella."
Newell stejně jako Karantov byl oblečen v civilních šatech a nic neprozrazovalo, že oba patří k nejvýše postaveným kon-dominiálním důstojníkům v hvězdné soustavě Sparty. Karantov políbil Kathryn ruku a Newell po chvíli učinil totéž.
Hal Slater se opřel o hůl, ztuha se uklonil a uvedl je vstupní halou do zadní části domu.
"Schůzujeme v mé pracovně," řekl Slater. "Je tak bezpečná, jak jen to legie dokáže zařídit."
"Tak potom bych soudil, že je zcela bezpečná," pronesl Karantov.
Kapitán Newell se zastavil ve vstupní hale a rozhlédl se, prohlédl si parketovou podlahu, sloupy a zrcadla, originální malby na zdech. Dvojité točité schodiště vedlo na hudební balkónek nad vchodem. "Moc hezké," řekl.
"Většinou to navrhovala Kathryn," pravil Slater.
"Dělá to úžasný dojem," pokračoval Newell. "A je to půvabné."
"Děkuji vám," uklonila se Kathryn Slaterová. "Hálovi jako náčelníkovi válečné školy nabídli oficiální rezidenci, ale rozhodli jsme se, že si raději postavíme svou vlastní. Už jsme žili na tolika místech, a tohle snad bude naše poslední."
"Takže jste se životem na Spartě spokojeni?" zeptal se Boris Karantov.
"Velice. Nepamatuji se, že by si nás někdo tak ohromně považoval. Ale teď mě omluvte, nechám vás vaší práci," řekla Kathryn. "Nikdo vás nebude rušit. Těší mě, že jsem vás poznala, kapitáne Newelle."
Hal Slater zavedl návštěvníky do své pracovny. Karantov a Newell vešli do místnosti a zarazili se, když tam spatřili

další návštěvníky. Karantov se prkenně uklonil. "Vaše výsosti, očekával jsem setkání s vámi, samozřejmě. Ale - Anatoliji, Samueli, vás jsem nečekal."
"Vysvětlím to," řekl Hal Slater. Rusové nikdy nepovažují schůzku za přátelskou, pokud nezačne přípitkem. "Ale nejdříve, mohu vám něco nabídnout? Dal jsem sloužícím volno, ale máme skoro vše, co byste si mohli přát."
"Možná koňak," řekl Karantov.
Hal otevřel obkládaný kabinet a nalil z křišťálové karafy brandy do malých skleniček, které rozdal kolem dokola. Všichni sklenky formálně pozdvihli. "Na Spartu," řekl Slater.
Boris Karantov pohlédl tázavě na Slatera, ale potom odpověděl: "Tak tedy na Spartu," a vyprázdnil sklenici. Kapitán Newell po chvíli učinil totéž.
"Vynikající koňak," řekl Karantov. "Ze Země?"
"Ano, z Krymu," řekl Hal. Pro Rusy je každá brandy koňak, ať už pochází odkudkoliv. "Dáte si ještě jednu?"
"Zatím ne."
."Prosím, posaďte se," řekl Slater. "Myslím, že se všichni znáte? Čekáme ještě jednoho návštěvníka - aha, to už asi bude on." Hal odešel a po chvíli se vrátil s doktorem Whitloc-kem.
"Doktor Caldwell Whitlock. Budete si jej pamatovat jako politického poradce plukovníka Johna Falkenberga. Doktor Whitlock je teď také zaměstnáván dualistickou monarchu. Doktor Whitlock, Boris Karantov, plukovník kondominiální námořní pěchoty. Kapitán Clayton Newell z kondominiálního válečného loďstva. Kapitán Anatolij Nosov, původně z kondominiálního válečného loďstva, odešel do penze a nyní je kapitánem královské spartské námořní zálohy. Kapitán Samuel Forrest, také odešel na odpočinek jako kapitán kondominiálního válečného lodstva, nyní viceadmirál královské spartské námořní zálohy. A samozřejmě všichni znáte korunního prince Lysandra Collinse. Čaldwelle, právě jsme připíjeli na Spartu."
"V tom bych se k vám nesporně připojil," řekl Whitlock. "Výsosti," Whitlock se lehce uklonil a potom se obrátil k ostatním. "Ránové, jsem hrdý na to, že jsem se s vámi mohl seznámit."
"Teď tedy ve službách Sparty," pronesl Karantov., J3oktore, mohu se vás zeptat, komu jste věrný na prvním místě?"
"Není tu žádný důvod ke změně výběru," řekl Whitlock. "Neexistuje tu žádný střet zájmů,"
."Vůbec žádný?" zamračil se Karantov. "Zajímavé,"
Pracovna byla veliká a pohodlná, lemovaná knihovnami. Masivní sedací souprava byla kožená. Každý si našel místo k sezení. "Jsem rád, že jste všichni mohli přijít," řekl Hal Slater. "Doufám, že nebudete považovat za nezdvořilé, když přejdeme hned k věci."
"Buďte tak laskav," řekl kapitán Newell. "Musím se přiznat, že jsem trochu vyveden z míry zjištěním, že dva moji bývalí kolegové jsou nyní důstojníky královského spartského válečného loďstva. Upřímně řečeno netušil jsem, že Sparta vůbec nějaké loďstvo má." Pokud člověk poslouchal pečlivě, mohl v řeči kapitána Newella stále ještě zaslechnout americký akcent obyvatelů novoanglického pobřeží. "Nepochybně to bude vysvětleno."
"Mohl jsem je představit jako měšťana Nosová a měšťana sira Samuela Forresta," řekl opatrně Slater. "Občanství jim bylo uděleno zároveň se zařazením do loďstva a Jeho Veličenstvo mělo to potěšení udělit svému novému admirálovi Řád zlatého rouna."
"Ach," řekl Newell. "A tato nabídka - předpokládám, že se jedná o nabídku, ne?"
Lysander se mírně usmál. "To zajisté ano, kapitáne. Králové v radě rozhodli, že měšťanství bude uděleno každému kon-dominiálnímu důstojníkovi, který bude ochoten sloužit dualistické monarchii. Včetně poct, jež si zaslouží, samozřejmě."
"Chápu," řekl Newell.
"Stručně řečeno," pravil doktor Whitlock, "můžeme nabídnou důstojnické hodnosti a štědrý plat našim námořním zálohám, přinejmenším těm, kteří vstoupí co nejdříve, za situace, kdy moc velké válečné loďstvo nemáme. Měšťanství. Půdu. Zatraceně dobrou penzi a nárok na vojenské pocty při penzionování ze spartského loďstva." Pohlédl na Karantova. "Mohou se nám hodit i zkušení důstojníci námořní pěchoty."
"Máte námořní kádry, ale žádné lodě," řekl opatrně Newell.
"Inu, to platí právě jen pro tuto chvíli," odpověděl Whitlock. "Ale dobře víte, jak vypadá situace na Zemi. To se může rychle změnit. Nelze odhadnout, co se stane s kosmickými loděmi, jakmile se všechno začne hroutit."
"Anebo kam Sergej Lermontov nařídí, aby odletěly," doplnil Karantov. "Chápu to dobře, že se ta nabídka týká i mne?"
"Ale samozřejmě," řekl Hal Slater. "Za pár let stejně budeš potřebovat nějaké místo, kam se uchýlit na penzi, Borisi. Tvoje rodina tu už je. Můžeš odejít z kondominiálních služeb, kdykoliv se ti zachce, a začít sloužit v královském spartském lodstvu. A jestli ti Kondominium zarazí penzi, my ti ji zaplatíme. Nádavkem ke tvé spartské výplatě, samozřejmě."
"Ty jsi uzavřel takovouhle smlouvu, Samueli?" zeptal se Newell.
"Ano." Samuel Forrest byl velký muž, tak velký, že určitě musel mít na palubách kondominiálních válečných lodí problémy, aby si neurazil hlavu. "Zaručili nám naše kondominiální penze. Dokonce šli ještě dál. Rozhodně se jedná o lepší podmínky, než jsem očekával."
"Co od nás chceš ty, Samueli?"
"Líbí se nám tu," řekl Forrest. "Jediná věc, která Spartě vadí, je válka. Doktore Whitlocku..,'"
"No, každý ví, že by válka takhle skončila...," doktor Whitlock lusknul prsty, "...kdyby kondominiální válečné loďstvo provádělo pořádně svoji práci a dohlíželo na to, aby se na Spartu nepasovaly zbraně. A kdyby také ohlídalo naše pozorovací družice. Dejte nám družice a zamezte nepříteli v dovozu zbraní a ukončíme válku dostatečně včas."
"Chápu," řekl Newell. Pohlédl významně na Karantova, potom zpátky k Lysandrovi. "Chápete, Vaše Výsosti, že my tady nevelíme? Komodor Guildford se do toho nechce plést, na žádné straně. Zavírá nad pašeráky oči. Na jeho

obhajobu musím říct, že Bronsonovým lidem neposkytuje přímou pomoc."
"Jenom zabraňuje vám ostatním, abyste dělali svou práci," řekl Whitlock. "Inu, poděkujme božstvu i za tuhle drobnou laskavost. Pánové, nechci na vás tlačit, ale kam si myslíte, že se vrtnete, až se Kondominium rozpadne?"
Karantov se prudce nadechl. "Používáte silná slova."
"Situace silná slova vyžaduje," odpověděl Whitlock. "Musíte přece slyšet totéž co já. Ve Velkém senátu je tolik frakcí, že nikdo nechce vstoupit do koalice. Ve Spojených státech je rozpočet v krizi. V Rusku je politická krize. Už jsme měli v loďstvu jednu vzpouru, posádka lodi nechtěla být přesunuta." Whitlock pokrčil rameny. "Tohle všichni víme. No a teď tu máte dobrou planetu, stabilní vládu, která vás chce všechny, chce vás všechny do té míry, že je ochotná dát vám půdu, vyplácet dobrou mzdu a zaručit vám vaše kondominiální penze - nemusím vám snad říkat, že až tu nebude žádné Kondominium, tak také nebudou existovat žádné kondominiální penze. Takže tady máte všechno, po čem může člověk toužit."
"A jediné, co za to chcete.
"Jediné, co chceme," vložil se do rozhovoru mírně princ Lysander, „je, abyste konali svou povinnost. Máte pověst čestných lidí a splnili jste svou povinnost ke Kondominiu. Teď -teď máte povinnosti k civilizaci. Nemylte se, pánové. My tuhle válku vyhrajeme, a jakmile ji vyhrajeme, učiníme taková opatření, aby naše obrana už nikdy nebyla závislá na nikom jiném. My válečné loďstvo mít budeme!"
"A vy všichni se můžete podílet na jeho budování," řekl Whitlock. "Můžete s tím začít kdykoliv. A samozřejmě, pokud odejdete do penze zde, tak má smysl postarat se o to, aby to bylo co možná nejzdravější místo. Má to být váš domov, takže čím dříve bude po válce, tím lépe pro každého - včetně vás."
"Dá," řekl Karantov. "Ale Výsost mi promine, když poznamenám, že se nám nezdá, že byste tu válku chtěli vyhrát." Pokrčil rameny.
"To lze napravit," odpověděl Lysander. Stoupl si a ostatní vstali také, ačkoliv to nebylo nutné. "Jestli to je vaše námitka, myslím, že ji brzy odstraníme. Doktore Whitlocku, máte ode mne plnou moc vyjednávat mým jménem," řekl Lysander. Lehce se uklonil. "Nechám podrobnosti na doktoru Whitloc-kovi. Ale chci vás ujistit, pánové, ujišťuji vás, že tuhle válku
máme v úmyslu vyhrát a uděláme pro to, cokoliv budeme muset. Cokoliv budeme muset. Dobré odpoledne."
"Náš princ hodně rychle dospěl," poznamenal doktor Whitlock jemně, když Lysander opustil místnost. Všichni přikývli.
"Pojdme jednat," řekl Boris Karantov.
Caldwell Whitlock se široce usmál. "Samozřejmě." Kývl na Slatera a Hal přistoupil k baru a dolil všem brandy. Whitlock rozdal skleničky. "Tak podívejte, všichni chceme domov, dobrou půdu, dobré postavení pro své rodiny. Vzdělání pro naše děti a vnoučata. Dovolte mi zdůraznit, pánové, že jedno, dvě, možná pět procent obdělané půdy na Spartě patří povstalcům. Má obrovskou cenu. To všechno připadne vládě, až zvítězí. Máme půdu, pocty, tituly a slušné místo k žití. Potřebujeme válečné loďstvo." Zvedl sklenku. "Připíjím na vás."
Karantov se podíval na Newella, potom zpátky na Whitloc-ka. "Falkenberg se nespletl, když si vás vybral za prostředníka," řekl. "Vždycky jsem si říkal, že na penzi budu pěstovat koně, možná plachtit na nějakém vhodném jezeře. Co říkáte vy, kapitáne Newelle? Lord admirál Newell, to zní dobře. Stejně jako baron Karantov. Na Spartu."
Clayton Newell se rozhlédl po ostatních, potom kolem místnosti. Dlouho váhal, než promluvil. "Vy se přimlouváte jak za Falkenberga, tak za dualistickou monarchii." Whitlock přikývl. "To znamená, že jste všichni pro Lermontova a rodinu Grantů, ačkoliv s nimi moc nesouhlasíte."
"Inu, počítám, že na to mohu říct ano," odpověděl Whitlock. "Pokud to zůstane mezi námi. Včetně Blaina, co se toho týče. Ale chápejte, kapitáne, když uvážíte problémy spojení, někdy nemáme rozkazy, ale přesto musíme jednat."
"A jste k tomu oprávněn?"
"My tu vykládáme na stůl všechny své karty," řekl Whitlock. "No dobrá, je to takhle. Plukovník Falkenberg si velice váží krále Alexandra a prince Lysandra a samozřejmě všechno, co má co dělat se Spartou, bude rozhodnuto Sparfany. Ostatní záleží do určité míry na mně a také na podplukovní-cích Slaterovi a Owensfordovi. My tři jednáme společně."
Newell seděl v hlubokém koženém křesle. "A vy v tom nevidíte žádný střet zájmů? Mezi zájmem Lermontova a zájmem Sparty?" Podíval se na Forresta a Nosová. "A co vy?"
Samuel Forrest zavrtěl hlavou. "Ne tak docela. Musíte si uvědomit, že král Alexander byl dlouhý čas Lermontovovým spojencem. Právě ted1, v souladu s kondominiální smlouvou, Sparta ani nemá mít svou vlastní zahraniční politiku, o loďstvu vůbec nemluvě, takže jak tu může být konflikt kvůli vnějším záležitostem? Ale jednoduchá odpověď je, že král Alexander a princ Lysander si uvědomují situaci a zplnomoc-nili doktora Whitlocka, aby jednal jejich jménem, takže v tom určitě žádný konflikt nespatřují."
Newell se dlouho díval z jednoho na druhého, potom si prohlížel svoji stále ještě plnou skleničku. Nakonec řekl: "Boris je jasně přesvědčen, že vašemu princi Lysandrovi a vám všem je možné věřit." Mluvil zvolna a pečlivě, vážil každé slovo. "Musím přiznat, že to, co slyšíme ze Země, je alarmující a jen máloco mě už překvapí. Válka, převrat vedený admirálem Lermontovem, možná spíš převrat proti velkoadmirálovi. Nikdo neví, co může očekávat." Pokrčil rameny. "Podívejte se, vaše nabídka je atraktivní, byl bych blázen, kdybych tvrdil něco jiného. Ale co se stane, když nevyhrajete? Co když vám s Borisem pomůžeme a vy prohrajete? Dali bychom v sázku všechno."
"To už se děje," řekl Hal Slater mírně. "Nemáme v úmyslu prohrát."
"Nikdo nechce prohrát," řekl Newell. "Ale není to úplně ve vaší moci. Musíte vědět, proti čemu bojujete. Bronson má peníze, moc, ambice. Má svou vlastní lodní dopravu a dost peněz na to, aby ty lodě vyzbrojil. Klidně můžete tuhle válku vyhrát a stejně se dočkat zničení téhle planety, aniž by tu byly nějaké kondominiální síly, které by vám přišly na pomoc."

"A to je důvod, proč potřebujeme vlastní válečné loďstvo," řekl Samuel Forrest. "Nemusí to být velké loďstvo, jenom takové, aby se dokázalo vypořádat z ozbrojenými obchodními loděmi. Jedna eskadra úplně postačí. Počítám, že teď tu je asi tak jedna eskadra." Zvedl svou sklenici. "Na Spartu."
Anatolij Nosov vstal a nastavil svou sklenici k dolití. "Abychom byli konkrétní. Máte tady čtyři válečné lodě. Jedna je fregata Volha, velitel Vadim Dzirkals, je to jeden z Lermon-tovových přívrženců. Dále je tu křižník Veracruz, váš vlastní, a my předpokládáme, že vaši důstojníci vás budou následovat. Třetí loď je fregata Kirov. Neznám velitele Černovila, ale vím, že je inteligentní a určitě byl povýšen Lermontovem. Kromě toho čtyři z jeho důstojníků sloužili se mnou na Moskvě. Čtvrtá loď je torpédoborec Aegir s americkým velitelem. Myslím, že kapitán Forrest jej zná..."
"Harry Clarkson," řekl Forrest. "Je to Townsendův člověk, ale myslím si, že většina jeho podřízených je jiného názoru."
"Loďstvo," řekl Karantov. "Patrně dostatečné, bez ohledu na to, co posílá Bronson."
"Navrhujete vzpouru," konstatoval Newell. Očima se zavrtával z jednoho do druhého.
"Já nic nenavrhuji," řekl Nosov. "Ale je dost pravděpodobné, že brzy už nebude existovat žádné Kondominium, a je pro nás všechny výhodné uvážit všechny možnosti." Zvedl sklenici, "Na Spartu."
"Jestli nebude existovat Kondominium, ti, kteří ovládají loďstvo, budou mít tak jako tak velkou moc," přemítal Newell. "S eskadrou válečných lodí se toho dá podniknout hodně. Nejenom tady."
"Inu, to rozhodně," řekl doktor Whitlock. "To máte jako tohle. Napoleon jednou obdivoval své vojáky na přehlídce. »Podívejte se, jak se blýskají bodáky mé gardy,« řekl. A Tal-leyrand mu odpověděl. »S bodáky můžete udělat téměř cokoliv, sire, akorát na nich nemůžete sedět.« Soudím, že totéž se dá říct o vašich lodích, kapitáne. Můžete každou planetu roz-
sekat na kusy, ale kde se potom usadíte? Chcete čelit takové válce, jakou teď vedou Sparťané? Trávit své životy ve věčném strachu, že někdo zabije vaši rodinu? Před dávnými časy jeden muž jménem Ortega y Gasset poznamenal, že vládnout neznamená ani tak mít ocelovou pěst jako pevné křeslo." Zdvihl sklenici. "Na Spartu."
"Připiji si na Spartu," řekl Newell. "A možná, až Sparťané dosáhnou toho pevného křesla, tak budeme v téhle diskusi pokračovat. Do té doby..." Zvedl sklenici. "Na Spartu."
Lze souhlasit s tím, že cílem strategie je dosáhnout cílů stanovených politikou, a to co nejlepším použitím dostupných prostředků. Tyto cite mohou být svou podstatou ofenzivní (například dobyvatelství anebo uvalení přísných sankcí), mohou byl defenzivní (například ochrana určitých oblastí či zájmů), anebo to může být prostě udržení politického státu quo. Je tedy jasně patrné, že podobné definice, jako je definice připisovaná Clausewitzovi: .rozhodnutí je výsledkem vítězství v bitvě,* se nedají aplikovat na všechny typy cílů. Existuje pouze jedno všeobecné pravidlo, hodící se pro všechny eventuality: nestarej se o způsob, jakým dojdeš k cíli, a měj na paměti jedině výsledek, jehož má být dosaženo. Výsledek, jehož má byl dosaženo, je přinutit nepřítele přijmout podmínky, jež na něj hodláme uvalit. V rámci této dialektiky vůle je výsledku dosaženo, pokud byl na nepřítele vyvinut určitý psychologický nátlak. Jakmile nepřítele přesvědčíme, že je zbytečné bojovat či pokračovat v boji v pozměněné formě.
Armádní generál André Beaufre: Úvod do strategie, 1965
Od této chvíle se Catalina obrátil k politice zády, protože zahrnovala závist a nešváry a nebyla nejrychlejším a nejúčinnějším prostředkem k dosaženi absolutní moci. Obdržel množství peněz od žen, které doufaly, že jejich manželé budou v revoluci zabiti, konspiroval s množstvím senátorů a rytířů a shromažďoval plebejce, cizince a otroky. Menšími vůdci spiknutí byli Comelius Lentulus a Cet-hegus, tehdy prétoři. Sullovým přívržencům po celé Itálii, kteří rozmařile utráceli své zisky a přáli si v tom pokračovat, poslal posly, Gaia Mallia k Faesulaeovi do Etrurie a další do Picenia a Apulie, a ti pro něj nepozorovaně shromáždili armádu. Tyto skutečnosti byly stále utajované, když je Ciceronovi prozradila Ful-via, žena z vyšší společnosti.
Mojše Hadas: Historie Říma
XII.
Senátní komora byla neobvykle tichá. Vysoké mramorové stěny, pult pro řečníka a lavice obklopující jej do kruhu. Zasedací sál byl navržen jako romantická verze zasedacího prostranství vlády starověké Sparty, tak jak mohli zjistit z dostupných pramenů.
Dva trůny po stranách řečnické tribuny byly dosud prázdné. Senátoři zaujímali svá místa v sále. Ve vzduchu bylo cítit napětí, z kterého byl senátor Dion Croser nervózní. Co plánují?
Ozvalo se hromové zabušení na dveře. Ceremoniár otevřel, vyhlédl ven a potom dveře znovu zavřel. "Můj pane řečníku, králové žádají o vpuštění."
Řečník se jmenoval Loren Scaevoli, byl to kostnatý vytáhlý chlapík, kterému se blížila stovka, a navzdory regenerátorům na svůj věk také vypadal. Byl nejmladším z otců zakladatelů. Jeho hlas měl neobvyklou modulaci, téměř zpěvavou. "Senátoři, králové žádají vpuštění do naší komory. Co na to řeknete?"
"Ano, a vítejte!" zařvala stovka hlasů.
"Třikrát sláva pro Jeho Veličenstvo Alexandra L!"
Sálem se opět rozlehlo volání a hromové hurá se odráželo od vysokých mramorových zdí velké polokruhové síně. Sto dvacet tři senátorů sedělo na lavicích obklopujících řečnický pult. Sto sedmnáct jich provolávalo slávu. Dion Croser stál zdvořile s hrstkou přívrženců a čekal, až zvuk odezní.
"Třikrát sláva králi Davidovi!" Pokud snad bylo nadšení o špetku menší, stěží to bylo patrné, ale když někdo zakřičel "A princi Lysandrovi!", propuklo nadšení s nebývalou silou.
"Je vůlí senátu, aby byli králové vpuštěni," prohlásil Scae-voli formálně. Ceremoniář otevřel dveře, aby krále vpustil, potom je zavřel, aniž by vpustil osobní gardu. Podle tradice byli králové Sparty chráněni jen senátory, když vstoupili do síně senátu, a vstupovali jedině s jejich svolením, nikoliv v důsledku svých práv.
Došli společně pomalými kroky do středu lodě.

Děje se něco neobvyklého, pocítil Croser osten zvědavosti, když shlížel dolů k řečnickému pultu. Postupem času si do určité míry oblíbil napodobovanou antickou atmosféru této síně a dokonce i prudké parlamentní debaty. Je to dekadentní a odsouzené k zániku, samozřejmě, ale bude mu to chybět, dokonce i ta vůně tabáku a kožených polštářů.
Králové zaujali svá místa na trůnech stojících po obou stranách židle řečníka. David L, se slavnostní a zachmuřenou tváří, jako kdyby se obával věcí příštích. A Alexander, usmívající se a vyhlížející velmi zdravě v porovnání se stavem, v jakém se nacházel před pár měsíci. Cen aby ho vzal. Zuřivé šílenství krále z rodu Collinsů bylo důležitou částí Crose-rových plánů. Za řečnickým pultem byl na nástěnném displeji promítnut obraz korunované hory, znaku dualistické monarchie.
Prozatím, říkal si Croser. Prozatím.
Dostavila se státní rada, vedená princem Lysandrem, a zaujala svá místa v podkovovitém amfiteátru, obklopujícím trůny. Tohle bylo neobvyklé s výjimkou parlamentní debaty o rozpočtu a výročních projevů králů. Potom se objevilo pět eforů*', přímých zástupců měšťanů. Croser zdvihl zrak k di-
Eforové byli přední úřednici ve starověké Spartě, volení ze svobodného obyvatelstva. Vykonávali dozorčí a soudní pravomoci a zastupovali krále, pokud byl na válečném taženi. Měli řadu práv a často soustředili ve svých rukou značnou moc. (Pozn. překl.)
bT^rin i r ixiyni vi_i-i-i_ o *_». in. *_»i n it_fi Ą\^
vácké galerii, která lemovala horní část síně těsně pod kazetovým stropem. Jeden z jeho přívrženců se tam hádal se strážným.
Problémy, pomyslel si a sklopil zrak na své prsty, jimiž převracel papíry na stolku před sebou. Černé fascikly na pozadí smetanového kamene, jakým byly obloženy všechny stěny... Stiskl klávesy terminálu, jenž byl do stolku zabudován. Napojení na knihovnu fungovalo, ale nikoliv komunikátor.
Senátoři, kteří doprovodili krále k jejich trůnům, se vrátili do svých lavic. Čeremoniář přinesl na červeném polštáři obřadní žezlo a duchovní pronesl zaříkací formuli, která jako obvykle končila "Bůh ochraňuj stát". Dnes všem připadala víc než povrchní.
"Tímto je sto sedmdesáté zasedání senátu dualistické monarchie Sparta zahájeno. Toto bude neveřejná schůze senátu. Připomínám všem členům tohoto zákonodárného tělesa, že existuje stav ohrožení v důsledku povstání."
Croser stiskl klávesu.,"Paktická poznámka, pane předsedo," řekl a počítače zesílily jeho hlas, takže se zdálo, že přichází odevšad a odnikud. "Má tohle být uzavřené zasedání? Na základě jednacího rádu senátu a ústavního článku jednadvacet o shromaždbvacím právu a právu na přístup k informacím protestuji. Taková akce je bez předchozího oznámení nanejvýš nezvyklá, ne-li přímo mimoústavní."
Oči předsedy byly téměř zakryty vrásčitými váčky.
"Senátore Crosere, vaše poznámka se neuznává."
."Protestuji!"
"Váš protest je zaprotokolován. Prosím, posaďte se, pane."
Předseda zdvihl mikrofon. "Senátoři, spatřuji zde cizí osoby. Ceremoniáři vyklidí zasedací sál od všech přítomných, kteří sem nepatří."
Čroserovi se sevřel žaludek, když úředníci a příslušníci sekretariátu opouštěli svá místa. Z galerie se ozval křik. Vyklízely ji gardové jednotky, a přestože vojáci na sobě měli šedomodré slavnostní uniformy lemované stříbrem, měli rovněž
nabité zbraně s nasazenými bodáky. Croser se napůl vztyčil a seknul před hrudi jednou rukou dolů. Nad ním zastavil jeho tělesný strážce Čeung pohyb, kterým se chystal rozpárat hrdlo vojákovi sahajícímu po zbrani. Návštěvníci byli vyvedeni ven z galerií i ze všech sálů.
Croser aktivoval okruh, který jej spojoval s ostatními představiteli NOF v senátu. "Všechno má být utajeno," mumlal si pro sebe. "Tak, aby se nic nedostalo ven. Ačkoliv mlčení je výmluvné samo o sobě."
"Vůdce, co máme dělat?" syčel mu jeden z jeho přívrženců do ucha.
"Držet hubu."
"Ale, vůdce..."
"Držte hubu a od teďka vůbec nemluvte! Ani jediné slovo, nikdo z vás. Vůbec za žádných okolností."
Croser se přinutil, aby nervózně necenil zuby. Když se klidně natáhl po sklenici s vodou, cítil, jak mu po tváři stéká pot. Co to bylo napsáno na tom starém náhrobku? " Čekal jsem to, ale ne tak brzo."
Předseda zaklepal kladívkem. "Poznávám předsedkyni rady eforů," řekl.
Byla to měšťanka Selena Borah Dawsonová, žena prvního náměstka předsedy vlády, velice oblíbená členka měšťanského shromáždění. Eforové účinkovali převážně jako ombudsmani, ale jako přímí představitelé měšťanů měli také určité formální povinnosti. "Senátoři, žádáme rezoluci, kterou podle ústavy nesmějí vyžadovat králové, ale kterou můžete vydat vy."
V sále to zašumělo. Croser stiskl tlačítko nahrávání a sca-nování. "Ale, to je zajímavé," zamumlal. "Hleďme, jsou tady lidé, kteří věděli, co přijde." Příslušná opatření by byla skvěle utajena, kdyby je Murasaki už nenabral. Avšak navzdory veškeré prevenci to byla drtivá rána.
"Senátoři, nejsem tu, abych řečnila," řekla Selena Dawsonová. "Pan předseda vám ukáže důkazy, na jejichž základě vznášejí měšťané svůj požadavek."
Předseda stiskl místo svého nepřítomného úředníka tlačítko. Z ohromného displeje nad řečnickým pultem zmizel obraz korunované hory a vystřídal jej detail. Croser jej poznal. Byl to Velysenův ranč, před nímž ležela těla mrtvých.
"Senátoři, vizte svědectví," řekl starý pán.
Obraz se ztratil a byl vystřídán dalším. Tentokrát to byl snímek krvácejícího dítěte, plačícího před hořící budovou nad

mrtvolou matky.
Hmmm, uvažoval Croser. Aha, to je pumový útok na Spojenou Humova peněžní banku.
Následovaly další obrazy. Vypálené ranče. Záběr na tonoucí posádku Slevena Armstronga při potopení jeho lodi. Armstrongova rodina hořící v autě. Chaos a krev v restauraci, mladík s vyhřezlými žebry po zásahu granátu, který zakryl vlastním tělem. Zmrzlé tělo Debory Lefkowitzové, tak jak je zanechali heilóti a dravci. Další snímky následovaly.
Po patnácti minutách se Croser opřel v křesle a upřel oči na panel před sebou. Promítal si záběry tváří ostatních senátorů. Dokonce i několik jeho vlastních stranických druhů z NOF mělo tváře popelavé. Po jiných obličejích, a nejenom ženských, tekly slzy. Někteří senátoři se dívali stranou a těžce dýchali. Kolegové pomáhali jednomu staršímu senátorovi, který omdlel.
"A poslední hrůza," promluvil předseda. Stěnu zaplnil obraz rozbombardovaného arzenálu v komplexu dolů Stora. Kamera najela dovnitř mezi převrácená nemocniční lůžka, potom se zastavila na změti krvácejících a roztrhaných dětských těl, která se před zraněním snažily chránit umírající ženy. "Úmyslný čin, provedený pomocí zbraně dopravené na planetu právě za tímto účelem," řekl Scaevoli. "Dovezená raketa je mimoplanetárního původu a byla sem dopravena z takové dálky jen proto, aby zabíjela naše ženy a děti. Paní předsedkyně, chtějí eforové tento sbor o něco požádat?"
, Ano, chceme, pane předsedo. Stát je v ohrožení. Žádáme o vyhlášení stanného práva."
Lars Armstrong vyskočil: "Konečně!"
To se dalo čekat, říkal si Croset. Lars byl bratr Stevena Armstronga a jeho následník v čele odborového svazu zpracovatelů ryb.
Scaevoli pohlédl směrem k eforům. "Je to žádost eforů? Souhlasí každý z vás?" Tři souhlasná přikývnutí. Čtvrtý, mladík považovaný za radikálního ohnivce, stále ještě v hrůze zíral na obrazovku. Potom se vzdorně podíval na Crosera a směrem k předsedovi prohlásil: "Ano."
Předseda se uklonil a otočil se ke shromáždění. "Slovo má senátor Armstrong."
"Vážený pane předsedo, navrhuji, aby senát pověřil krále učinit všechna nezbytná opatření k zajištění bezpečnosti státu, s platností ode dneška po dobu jednoho spartského roku, dokud nevyprší nebo nebudou obnovena."
"Pane předsedo!" zvolal Croser a vyskočil ze židle.
"Slovo má senátor Croser."
"Jestli ctihodný senátor navrhuje stanné právo" - znamenalo to drastická opatření včetně potlačení občanských práv -"potom musí být návrh samozřejmě předmětem důkladnější debaty, než je pouhé prohlášení! Je tohle poradní shromáždění, anebo jen pouhé razítko, jehož poslušnost je předem zajištěna spiknutím?"
Anebo lynčujícím davem, pomyslel si při pohledu na nenávistné tváře zírající na něj z každého kouta sněmovny.
"Pane předsedo!"
"Slovo má senátor Armstrong."
"Pane předsedo." Armstrong byl jako jeho bratr vysoký světlovlasý muž, možná o něco mohutnější, s počínající lysinou na temeni. Jeho úsměv se velice podobal úšklebku oněch masožravých luskounů, jejichž rybolovem se živila jeho rodina. "Nejlépe snad odpovím těmito vypůjčenými slovy.
Jak dlouho ještě, ó Crosere, jak dlouho," začal chladným konverzačním tónem.
"Jak dlouho ještě budeš zneužívat naší trpělivosti! Jaké zábrany ti ještě brání projevit bezmezné pohrdání? Cožpak na tebe nepůsobí pobouření lidu, vzchopení všech loajálních občanů, svolání senátu na toto bezpečně chráněné místo, vzhled a výrazy lidí zde shromážděných? Cožpak nechápeš, že tvoje záměry jsou prozrazeny? Senát si je velice dobře vědom faktů, ale zločinci stále žijí. Žijí? Ano, žijí. A dokonce přicházejí do senátů, účastní se veřejných rokování a označují každého Z nás svým hrozivým zrakem k masakru.
Co se týče toho, proč...,'" Armstrong ukázal mlčky na obrazovky.
Croser čekal, až utichne potlesk. Budeš závidět svému bratrovi, než s tebou skoncuji, říkal si chladně.
"Pane předsedo," promluvil klidně.
"Slovo má senátor Croser."
"Gratuluji panu senátorovi k jeho schopnosti parafrázovat antické autory. Avšak není Marcem Tulliem Ciceronem. A tohle není Řím. A také já nejsem," pokračoval s nádechem opovržení, "bratrem člověka, jehož agenti nechali zničit raketoplán s více než tisícem mužů, žen a dětí na palubě. Tato ukrutnost, jak jsem si všiml, nebyla součástí oné ostudné sbírky demagogické propagandy, které jsme byli vystaveni! Byla to ukrutnost, jež ohrozila nezávislost Sparty."
Jeden z přátel chytil Armstronga za paži, když se chystal vrhnout kupředu.
"Jestliže si toto shromáždění," pokračoval Croser, "přeje napodobovat senát zaniklé římské republiky - a riskovat stejný osud z rukou ambiciózních generálů a žoldnéřských armád - potom ať alespoň můj hlas zní jako varování!"
Sedl si. To nebylo špatné, pomyslel si. Ne že by to způsobilo nějaký rozdíl, ale bude to zde na nahrávce. Další senátor se hlásil o slovo.
"Slovo má senátor Hollings."
"Pane předsedo. Ačkoliv souhlasím, že stát je ve stavu nebezpečného ohrožení, jsem znepokojen trestuhodným spěchem, s jakým bylo navrženo stanné právo. Ve skutečnosti..."
Croser pohlédl na náramkové hodinky. Zasedání už trvalo půl hodiny. Čím déle, tím lépe, říkal si.
Konečně dopadlo předsedovo kladívko. "Senátoři, podporuje ještě někdo návrh senátora Armstronga?"
"Já jej podporuji."
"Senátor Makeba návrh podporuje. Senátoři, toto shromáždění obdrželo návrhy. Eforové vystupující zde jako ochránci zájmů měšťanů požádali o uvalení stanného práva a o pověření králů učinit všechna nezbytná opatření k zajištění bezpečnosti státu. Návrhy byly náležitě předneseny a schváleny. Stanné právo je vyhlášeno ode dneška na dobu jednoho spart-ského roku, prodloužení musí být znovu odhlasováno. Ke schválení tohoto navrhuje potřeba

dvoutřetinová většina. Senátoři, máte jednu minutu na odevzdání svých hlasů."
Nastalo tíživé ticho.
Navzdory ventilátorům cítil Croser, že se potí strachem a napětím. Konečně Scaevoli vzhlédl od svého stolu a usmál se na něj.
"Sto sedm hlasů pro. Osm hlasů proti, osm hlasů se zdrželo. Návrh nabývá platnosti dnešním dnem, 17. dubna 2096, a v tuto hodinu."
Starý pán povstal a kráčel s pečlivou důstojnosti. Ozval se lehký povzdech, když zvedl senátní žezlo z polštáře. Procedura byla předepsána v ústavě, ale Sparta ji nikdy od dob svého založení neuplatnila v praxi. Scaevoli se obrátil a s úklonou položil symbol zastupující moci na prázdný podstavec uprostřed mezi dvěma trůny.
"Vaše Veličenstva," řekl s úklonou vlevo a vpravo. "Do vašich rukou svěřujeme moc státu. Nechť Bůh vás ochraňuje a vede."
"Amen," řekl Alexander.
Postavil se. Za chvíli se postavil také David I.
"Naším prvním činem bude jmenování korunního prince Lysandra vrchním velitelem ozbrojených sil," řekl Alexander. "Bude jednat jménem králů a s pravomocemi králů do té do-
by, dokud toto ustanovení neodvoláme." Uklonil se směrem k Davidovi.
David řekl: "Budiž," a posadil se.
Alexander zůstával stát. "Senátoři," řekl. "Jeden člověk je původcem našeho neštěstí. Jeden člověk je odpovědný za nevýslovné spiknutí, jež způsobilo tolik utrpení a úmrtí mezi našimi lidmi." Odmlčel se a všechny zraky se obrátily ke Cro-serovi. "S úctou k imunitě vašeho vznešeného shromáždění před exekutivou žádám vás nyní, abyste zatkli senátora Dio-na Crosera na základě obvinění z vlastizrady a přemístili jej odsud do rukou odpovědných orgánů, které jej vezmou do vazby, aby tak byl k dispozici vyšetřovatelům."
Croser se postavil. Zdálo se, jako by mu z tváře něco spadlo, jako kdyby si sňal neviditelnou masku.
"Výborně." Jeho hlas proťal vzrušené hovory, které naplnily síň. Nesl se natolik hlasitě, že nepotřeboval zesilovače. Razilo si k němu cestu půl tuctu senátorů.
"Zrada?" řekl mrazivě a potom se zasmál. "Já mám také po ruce vhodný citát. »Proč zrada nikdy neprofituje? Proč, pokud profituje, neodváží se nikdo nazvat ji zradou?«"
Na chvíli se rozhostilo ticho. "A jestli tohle je zrada, buďte si jisti, že ji náležitě využiji. Já se vrátím."
* * *
"Připevněte vodiče tady a tady, prosím," řekl Jesus Alana.
Pro vyšetřování vybrali v paláci malou štábní kancelář. Křeslo, k němuž byl Croser připoután, bylo už připevněno k zemi a přístroj byl pohodlně na dosah.
"Jak vidíte, pánové," pokračoval Alana, "jedná se o naprosto nenásilnou metodu. Žádná bolest ani drogy. Předmět výslechu se usvědčí sám."
Alexander a David se posadili v jednom rohu místnosti. Na tvářích se jim zračila odhodlanost a znechucení. Připojili se k nim senátoři a Scaevoli, jenž přihlížel se zájmem rozjasněnýma očima. Princ Lysander vstoupil ve slavnostní uniformě.
"Už bylo načase," řekl měkce, usmívaje se na Crosera. "Už bylo zatraceně načase."
"Catherine?"
.J^praveno ke kalibraci," odpověděla s pohledem upřeným na přístroje.
"Senátore Crosere," řekl Jesus Alana zdvořile. "Uvědomujete si, že tento systém nevyžaduje vaši spolupráci? Vaše tělo a nervový systém nemohou strojům lhát. Dokonce i když nevyslovíte ani slovo, »ano« či »ne« vyjde najevo tak jasně, jako kdybyste je zakřičel. Takže co kdybyste spolupracoval hned a ušetřil nám čas a potíže a sobě nepohodlí?"
Croser se nemohl ve vyčalouněných upínadlech pohnout, ale podařilo se mu s udivující přesností plivnout legionáři k nohám. Jesus Alana si povzdechl.
"Jmenujete se Dion Croser?" zeptal se.
"Mám to, souhlas," řekla Catherine.
"Jste delfín?"
"Zápor, Jesusi."
"Jste vůdcem spiknutí za účelem svrhnout dualistickou monarchu?"
"Souhlas, devadesát sedm procent. Reaguje strachem, agresí. Trocha nejistoty, není si jist, jestli je pořád ještě ve vedení."
Tentokrát Croser promluvil. " Óm."
"Znáte ženu, které se říká polní prima?"
" Óm maní padme húm."
"Pracuje pro vás?"
"Ne..."
"Nejistota," řekla Catherine.
"Oprávněná," odpověděl Jesus. "Byl jste zapleten do války proti dualistické monarchu. Jste zaměstnán někým mimo tuto planetu? Jste zaměstnán velkosenátorem Bronsonem?"
Catherine zavrtěla hlavou.
Jesus Alana se pousmál. "Obdržel jste materiál a finanční pomoc od velkosenátora Bronsona? Děkuji vám. Obdržel jste z tohoto zdroje hodně pomoci? Byla součástí této pomoci dodávka velké rakety určené k proražení a zničení pevnosti? Ach, vy si na tu raketu vzpomínáte. Byl jste si vědom, že ta střela je určena k útoku na doly Stora?"
"Tohle ne!"

"Co ne, senátore?" zeptal se Jesus vlídně. "Byl jste si tedy vědom, že na ten důlní komplex bude podniknut útok. Schválil jste ten útok?"
" Óm maní padme húm."
"Komu jste dal svolení? Dal jste svolení polní prime? Děkuji vám. Je Skida Thibodeau osoba známá jako polní prima?"
" Óm maní padme húm."
"Kde je polní prima teď? Chcete ji vidět? Máme vám ji přivést, až ji zajmeme? Možná, že byste s ní byl rád v jedné cele?"
Croser se podíval, jako kdyby spolkl hada. Catherine zvedla palec a ukazováček spojené do kroužku. Její úsměv prozrazoval šelmovské veselí.
"Má senátor Bronson na této planetě reprezentanty? Ach, má jich zde víc než jednoho? Ach. Děkuji vám, vrátíme se k tomu bodu později. Prozatím říká vám něco termín techno-nindíal Pracují technonindžové pro vás?"
"Znovu pochybnost, Jesusi," řekla Catherine.
"Tak. Slečna Thibodeau si dává říkat polní prima. Máte vy nějaký titul v tomhle hnutí? Co to je za titul? Říkají vám prezident? Předseda? Nějaká prima? Aha. Politická prima? Prima hnutí?"
" Óm maní padme húm."
"Městská prima? Není to město, ale něco blízkého. Aha. Spartská prima? Tak. Takže jste znám jako spartská prima," konstatoval Jesus. "Vidíte, senátore, těžko se z toho vykroutí-te. Obávám se, že váš výcvik v biologické zpětné vazbě na tohle moc nestačí. Víte, kde je polní prima? Víte, kde je její hlavní základna? Děkuji vám. Vědí ostatní vaši spolupracov-
níci, kde to je? Ví to tělesný strážce, známý jako Čeung?" Jesus se lišácky usmál. "Možná, že vás potěší, že bratři Čeun-gové jsou spolu, tady ve sklepeních paláce. Brzy budeme vedet všechno, co vědí oni."
"Co se týče legálnosti," promluvil Croser, "Lee Čeung nespáchal žádný zločin. Nevěděl jsem, že má bratra."
"Obojí lži," poznamenala Cať herine.
"Ach, ale na základě stanného práva nepotřebujeme prokázat žádnému zatčenému zločin," řekl Jesus.
"Když jste ho zatkli, ještě nebylo stanné právo schváleno."
"To je pravda, ale byl na galerii senátu zadržen ozbrojen. Byl zadržen kvůli ověření totožnosti, ale než byl propuštěn... Vidíte, senátore, že nejste jediný, kdo dokáže využít zákona pro vlastní účely. Teď požadujeme potvrzení informací, které již máme. Je hlavní základna na jihovýchodě? Tady, na této mapě."
" Óm maní padme húm."
"Měl jste někdy k snídani psí žrádlo?"
" Óm maní padme húm."
"Byla vaše matka přitažlivá žena?"
" Óm maní padme húm."
"V tomhle sektoru tedy? Aha. V údolí téhle reky?"
" Óm maní padme húm."
"Jak daleko od reky je vchod do té jeskyně, známé jako základna jedna? Víc než dvě stě kilometrů? Víc než tři sta?"
" Óm maní padme húm."
"Nařídil jste zavraždění Alicie Armstrongové?"
" Óm maní padme húm."
"Aha," řekla Catherine. "Reakce je trochu utlumená... Negativní. Nenařídil."
"Byl atentát, při němž zahynula Alicia Armstrongova, proveden na váš rozkaz?"
"Óm maní padme húm."
"Pozitivní reakce, určitá nejistota, Jesusi. Pozoruhodně dobré ovládání pulsu."
Dodala: "Gratuluji, senátore. Pracovala jsem jen s málo lidmi, kteří byli lepší."
"Bylo cílem vašeho atentátu zabít senátora Slevena Armstronga?"
" Óm maní padme húm. "
"Souhlas, měl to v úmyslu."
"Je senátor Hollings členem vašeho spiknutí?"
" Óm maní padme húm."
"Záporná reakce, ale je v tom jistý rozpor."
"Považujete senátora Hollingse za nevědomého přívržence svého spiknutí?"
" Óm mani padme húm."
"Ano - ne."
"Za hejla?"
"Souhlas."
"Nazval byste jej užitečným idiotem?"
"To je ono," řekla Catherine.
"Je měsíc složen z psích hovínek?"
" Óm mani padme húm."
"Nalézá se ta základna více než třicet kilometrů od ohybu řeky? Aha, je to víc než patnáct? Víc než deset? Takže tedy víc než deset, ale méně než patnáct..."
* * *
"Jsem rád, že je po všem," řekl Alexander, když stráže odváděly Crosera pryč. Na okamžik se králova ústa zkřivila nevolí. "Je to nezbytné, ale nelíbí se mi to."

Lysandrova tvář neprozrazovala vůbec žádné emoce.
"Je po všem pro tuto chvíli, pane," řekl Jesus Alana a zvedl oči od svých poznámek. Stiskl klávesy. "Je tu řada nových informací, na jejichž základě mohou královská jízdní policie a milice ihned jednat. Ale ještě daleko víc informací musíme z Crosera dostat," dodal. "Madre de Dios, jsem šťastný, že jsme to z něj nemuseli vymlátit. Tomuhle byste mohli rvát nehty a neřekl by nic."
"Stejně tomu pořad nemohu uvěřit," řekl David a potřásal hlavou s pohledem upřeným na své ruce. "Všechny ty roky, byl... a bylo to v jeho nitru, jako ve stoce. Jak mohl. vždyť se setkával s lidmi, usmíval se na ně a mluvil s nimi a to všechno... Copak je šílený?"
"Ne, pane," řekla Catherine Alanova a začala skládat přístroje.
"Thibodeau snad může být, technicky řečeno, podle toho, jaký obrázek jsme si o ní učinili. Lidské bytosti mají schopnost naučit se řeči a vyvinout si svědomí. Pokud se neučí v příslušném stadiu, svědomí zakrní a dostanete kruté dítě anebo sociopata. Možná, že ona je hraniční typ sociopata. Croser je stejně tak příčetný, jako my všichni zde - a stejně tak bystrý, jeho IQ je asi sto dvaapadesát. Je však tak strašně zlý, že by se mu nemělo dovolit žít."
"Amen," řekl Alexander pochmurně. "A také bude viset, se všemi ostatními, které chytíme."
"A jeho majetek připadne na odměny loajálním měšťanům," řekl Lysander. Naklonil se dopředu, aby si mohl přečíst formulář, který jeho otec držel v rukou. Byla to vyhláška o postavení mimo zákon nesoucí královské pečeti a podpisy, popisující zločiny jednotlivých osob a končící shodným prohlášením: Budiž vyhoštěn z veškeré zákonné' ochrany, prohlášen za veřejného nepřítele lidské rasy a budiž s ním naloženo tak, jak si zaslouží vlci.
"To sedí," řekl. "Jenom doufám, že je pochytáme všechny."
"To nepochytáme," odpověděl Jesus a vytáhl některé své poznámky. "Mají plány. Spojky, únikové cesty, náhradní úkryty, na co si vzpomenete. Náš přítel Croser byl natolik mazaný, že se nenechal zasvětit do mnoha detailů. A hodně povstalců teď bude v podzemí. Nicméně smeteme řadu velkých jmen a hodně hejlů, kteří nevěděli, že NOF je spojena s povstáním."
"V jejich případě musíme být opatrní," řekl Alexander. "Nespáchali žádný zločin..."
"Rané, přinejmenším se zachovali hodně hloupě," řekl Lysander. "A přestože nemůžeme hloupost postavit mimo zákon, nemusíme ji odměňovat. Jestli tomu dobře rozumím, kapitáne, nepovažujete dnešní den za rozhodující."
"Naopak, Výsosti, jsem přesvědčen, Že se jedná o nejrozhodnější čin od začátku války. Nepochybně jsme je zasáhli velice citelně, a jestli je dokážeme udržet na útěku, možná se nám podaří tuhle válku ukončit."
"Ti vůdci," řekl Alexander. "Potřebujeme slečnu Thibodeau."
"A Murasakiho," dodal Jesus Alana. "Jeho patrně víc než kohokoliv jiného, pane."
"Musíme na každého z nich vypsat odměnu," řekl Alexander. "Jeden milion, splatný v kondominiálních kreditech, pokud si bude příjemce přát, za hlavu Skidy Thibodeau. Dva miliony, jestli bude předána živá. Půl milionu za mrtvého Murasakiho, jeden milion za živého. Půl milionu za informaci, která povede k jejich smrti nebo zajeti. Připravíme způsob, jak to informátorům ulehčit."
"To by mohlo být zajímavé," uvažoval Jesus. "Některé z těch kanálií by prodaly svoje celé rodiny za daleko méně. Předpovídám, že jejich velitelům nastanou zajímavé časy."
"Co budeš dělat teď?" zeptal se Alexander Lysandra.
"Melissa se zotavuje," řekl Lysander. "Rád bych zůstal s ní, ale právě jsi mé jmenoval vrchním velitelem ozbrojených sil, takže nepředpokládám, že bych měl volnost pohybu. Nestěžuji si, vždyť jsem o to sám žádal,"
"Buďte opatrný ve volbě svých cílů," upozornila jej jemné Catherine Alanovi
."Přesně tak. Potřebujeme vyslat jednotky proti té jejich základně jedna a tentokrát ji musíme zničit. Základnu a všechno tamější vybavení. Ale to nebude jednoduché."
"To jistě ne," přitakal Jesus Alana. "Legie vám samozřejmé pomůže, obzvláště svým dělostfelectvem, ale většinu práce musí udělat spartské síly."
"Ano. Což je, podle mne, zcela v pořádku. Ne že bych si nevážil přispění legie..."
".. .Ale je krásné, když máte svou budoucnost ve vlastních rukách," řekla Catherine. "My to chápeme, Výsosti. Možná lépe, riež si myslíte."
Partyzáni potřebují nějakou základnu. Ačkoliv tradičně žijí částečně na vrub nepřítele - díky nájezdům na zásobovací depa a konvoje - potřebují partyzáni presto nějaké místo, které pro ně představuje zajištěný zdroj zásob, jako je například určitá uzavřená oblast s prachámou. Bez takové základny jsou jejich operace zatíženy starostmi o jídlo, palivo, výstroj a munici, což drasticky omezuje jak jejich pohyblivost, tak výběr cílů pro nájezdy. Může je to štvát od jednoho přepadu k druhému v honbě za zásobami, dokud nevyčerpají své fyzické a psychické síly. Základna kromě toho představuje místo odpočinku a načerpání nových sil, bod, kam lze ustoupit. Proto musí být základna co nejlépe zabezpečena před nepřátelským útokem...
Archer Jones: Válečné umění Západu
Jedním 2 nejjistějších prostředků, jak zajistit úspěšný ústup, je seznámit důstojníky a vojáky s myšlenkou, že nepříteli je možné docela dobře vzdorovat, af již přichází z týlu, či frontálně. Jediným prostředkem k záchraně celého tělesa vojáků, napadených nepřítelem během otočného manévru, je totiž udržení formace. Tuhá disciplína je za všech okolností nejlepší záchranou dobré formace, ale obzvláště důležitá je při ústupu. Aby bylo možné disciplínu prosadit, je nutné zajistit základní životní potřeby, jinak se vojáci rozpadnou do skupinek organizovaných za účelem loupení potravy. Je velice záhodno svěřit velení zadního voje důstojníkovi značné chladnokrevnosti...
Antoine Henri, baron de Jomini: Válečné umění
XIII.
Vrtulníky přelétly nízkým letem vrcholek kopce. Dlouhý letní soumrak na severní polokouli Sparty se snášel nad údolí a

vrhal purpurové stíny na zalesněná údolí mezi pahorky. Usazující se prach proměňoval záblesky výstřelů z dlouhých hlavní v ohnivé listy. Burácející dělostřelectvo tvořilo šest samohybných houfnic o ráži 155 milimetrů. Společně s podpůrnými vozidly byly zakopány za dvoumetrovou předprsní nahrnutou buldozery. Za nimi se k jihu táhl had nákladních automobilů, přivážejících těžkou munici k nasycení železného apetitu del. Trochu stranou stálo radarové vozidlo, jehož ohromná anténa ve tvaru golfového míčku se mírně kolébala na kruhovém podstavci. Kolem tábořiště bylo vidět i další vozidla, obrněné transportéry s posádkami, spojovací tanky, nákladní auta a polní kuchyni.
Peter Owensford stál v otevřených dveřích letounu. Jakmile se lyžový podvozek vrtulníku dotkl země, seskočil a jemu v patách následovala velitelská skupina. Potom vedoucí vrtulník odletěl a přistál druhý stroj, aby rychle vysadil svůj náklad. Temné letouny rychle odletěly na jih, těsně přivinuté k šíji země. Hluboký odsekávaný zvuk jejich tlumených rotorů rychle odumřel. V trávě zašustily vojenské boty, zapadly do měkké sypké rudohnědá hlíny, vyházené lopatami a buldozery, anebo jen opadané z pneumatik a pásů. Její intenzivní vůně připomínající čerstvý chléb se mísila s těžkou sladkou
vůní rozšlapané trávy a válečným zápachem naftových motorů.
Pálí pět hlavní, uvědomil si Owensford a připomněl si, že musí pootevřít ústa, aby mu tlak vzduchu neprorazil ušní bubínky. Šestá byla asi právě na řadě s údržbou. Dělostřelecká přehradná palba ustala, zvonivé ticho bylo přerušeno sekvencí nových souřadnic, podle nichž samohybná děla měnila své cíle. Za severním obzorem bylo vidět záblesky světla a slyšet střelbu lehčích zbraní. Owensford se namanul zrovna k pra-porní ofenzívě. Přistoupil k velitelskému stolku, postavenému u zadní stěny jednoho obrněného transportéru. Sastri právě potvrzoval žádost o odvetnou palbu proti nepřátelským dělům. Na monitoru viděl záběr cíle, pořízený buď špionážní družicí, anebo dálkově ovládanou průzkumnickou kamerou. Byly to dvě baterie těžkých minometu střílející z úzké strže vyhloubené erozí ve vápníkové skále. Sastri si něco monotónně mumlal ve svém rodném indickém nářečí a skláněl se nad stolem.
Výstřely přicházely z nepřátelských 160 mm hlavní. Stůl patřil ke standardnímu legionářskému vybavení. Buďto jej přivezli s sebou na Spartu, anebo byl součástí dodávky frýd-landské vojenské elektroniky, která právě dorazila. Pohled na monitor připomínal výhled z průzkumného letadla zavěšeného nad heilótskou baterií. Ticho bylo zlověstné, člověk mimoděk očekával svištění a výbuchy nepřátelských těžkých granátů... Změna záběru vyvolávala závratě. Určitě to byla na dálku ovládaná kamera vzdálená asi jeden kilometr. Hlav-né minometu se zasunuly, hydraulika je spustila do nabíjecí pozice.
"Palebné zadání. Vysoce explozivní munice a protipěchotní stejné ráže," volal major Sastri. Dotkl se klávesnice, na obrazovce se rozsvítila mřížka a potom rudá tečka označila střed nepřátelské pozice. "Naměř a vzdálenost jsou označeny."
Ozval se další hlas, chladný a bezvýrazný. Velitel baterie hlásil: ."Přijato a zaměřeno."
Bylo slyšet klapot a rachocení nabíjených děl. "Nabit vysoce explozivní standard. Dělo jedna, zaměřovací palba. Zamířit. Pal!"
Ozval se krátký mohutný zvuk, písek a štěrk kolem děla byl rozvířen horkým nárazem plynů z dvojitých úsťových brzd. Zpětný náraz zhoupl vozidlo trochu v pásech a jeho opěrky se vzadu zaryly hlouběji do hlíny. Na severní obloze zvolna odumíral zvuk připomínající trhající se těžkou látku. Minomety na displeji zrovna střílely, když o jedenáct sekund později vybuchl nad nimi na okraji rozsedliny, v níž byly ukryty, dělostřelecký granát.
"Oprava," zvolal Sastri. Přečetl souřadnice z mapového stolu. ."Proveďte palebné zadání, baterie, palte s maximálním účinkem," řekl Sastri.
Téměř vzápětí zahájila další děla baterie paleb a střílela jeden náboj každých sedm sekund. Na monitoru úzká průrva země zmizela. Většina 155 mm granátů jí čistě prolétla a opačným směrem se vyvalila záplava bílých záblesků. Některé náboje udeřily na kraj skály po jedné či druhé straně a pronikly jím ještě před výbuchem. Odletovaly od nich do hlubiny kaňonu myriády křídově bílých úlomků. Zpátky se za strašlivého ticha valil kouř a prach. Potom začala v řetězci druhotných explozí vybuchovat minometná munice, jež zdvihla celou jednu stranu kopce a měla za následek rozeklaný sloupec kouře.
Obraz se roztřásl. Promluvil operátor:
"Robot něco zachytil. Lokalizujeme. Pokusíme se nepozorovaně přiblížit." Obraz se rychle změnil a objevil se záběr dolů do údolí. Náhle se mezi stromy ukázaly maskovací sítě, zvětšené infračervenými senzory. Owensford se naklonil kupředu v prudkém návalu zvědavosti. Potom se monitor pokryl perlově šedou jednolitou plochou.
"Baterie, palebné zadání," řekl Sastri rozvážné. "Tři dávky. Průrazná munice s nárazovými zapalovači, zaměřte... Cokoliv je pod tou sítí, zaslouží si to polechtat."
Vzhlédl a zasalutoval. "Za chvíli se vám věnuji, pane. Kapitáne Liu, převezměte velení. Tudy."
Kráčeli jižním směrem dolů po svahu, ponořeni v tichém rozhovoru. Sluchátka v přilbách odfiltrovala ohromný rachot del.
"Nemáte moc problémů?" zeptal se Owensford.
"Jistěže ne, pane. Úvodní dělostřelecký souboj probíhal podle očekávání a teď nemají nic o takovém dosahu, aby nás mohli zasáhnout, zatímco my je můžeme zasahovat po libosti. Roboti odvádějí dobrou průzkumnou práci a spartští průzkumníci se také velice osvědčují. Je to v podstatě jednostranná bitva, a dokud nám vystačí munice, zůstane to tak."
,"Přesně tak se mi to líbí," řekl Owensford. "Dobrá práce."
"Děkuji vám, pane. Aha, jsme tady." Druhý tábor byl poněkud stranou plukovní dělostřelecké baterie. Jedno vozidlo byl obytný přívěs, u něhož byl postaven stan.
Dřepli si uvnitř a zvedli stínítka přileb. Byli tu ještě čtyři muži. George Slater, velitel l. brigády, čelní jednotky kolon královské armády, směřujících na sever do údolí. Plukovník královské armády velící 2. mechanizovanému pluku...

Mor-rentes, vzpomněl si Owensford, loni byl důstojníkem bratrstva a krátce po tažení v údolí byl přeložen k polním silám. Vyšetřovatel královské armády, vysoký hubený seržant s orlím nosem a úzkou tváří s pevnýma tmavýma očima. A jeden heilót v jakémsi zubařském křesle s hlavou a rukama přikur-tovanýma. Ve tváři měl skelný výraz člověka vyšetřovaného pod vlivem drog.
Nejsou to skutečné drogy, řekl si žoldnéř pro sebe. Způsobí jedině to, že člověku je všechno jedno a žvaní a žvaní. Reakce rozdílných jedinců se samozřejmě velice liší, pokud není k dispozici čas a zařízení k namíchání dávky přizpůsobené individuální biochemické skladbě. Spartští biochemici měli k tomu potřebné znalosti, ale potřebné zařízení bylo mimo univerzitu jen vzácně k dispozici.
"Pokračujte," řekl Owensford. Zachytil seržantův pohled. "Je to důležitý zajatec?"
"Má hodnost odpovídající našemu plukovníkovi, pane," řekl vyšetřovatel. "Mám tady přepis..." Sehnul se k zajatcovu uchu. "Je to tvoje vina, Perrezi?"
"Ne," zamumlal muž a očima bloudil po stanu, aniž by vnímal tváře kolem sebe.
Na okamžik začal cosi mumlat španělsky, vlastně to byla anglošpanělština. Owensford poznal nářečí, kterým se hovořilo ve státech jižně od řeky Rio Grande, jež byly kdysi součástí Mexika. Seržantovo jemné naléhání jej opět vrátilo zpátky k něčemu srozumitelnějšímu.
"Ten skopčák von Reuther, neustoupil dost fofrem. Kdyby u toho byla Skilly, žádný esta pwblema, měšťáci by neměli páru, kde jsme. Ty malý hovna jenom šmejdily mezi stromy a špiclovaly. Skilly by je dostala. Dvoukudlička taky. Reuther nemá ani za mák cojones jako Skilly." Zachechtal se a sprostě zavtipkoval o tom, kde je asi schovává.
"Takže kde je Skilly?"
"Utekla, a Dvoukudlička taky. Jsou pryč. Foukli, kámo."
"A nechali tě tam s von Reutherem?"
"Jo."
"Proč?"
"Vona má plán, tak je to."
"Přece ti neřekla, že má plán, nebo ano? Uteče a nechá tě tam. Jak můžeš vědět, že to je plán, že si prostě jenom nezachránila kůži?"
"Ne, to by vona neudělala. To ne!"
"Co si tví vojáci myslí o jejím plánu?"
"Nevěřej na žádnej plán, myslej si to samý, co ty, že utekla, že se schovala. Hej, člověče, máš ještě trochu vody?"
"Jistě, tady je. Kam jsi říkal, že Skilly šla?"
"Neřekl jsem to. Snažíš se mě zblbnout! Ale neřekl jsem to, protože nevím, kam šla. Vypařila se, tak je to, říkala, že má plán a zmizla. S tím Japončílcem."
"Jakým Japončílcem?"
"S tím cvokem. Murasaki-san. Nic nefungovalo tak, jak čekal, aspoň teď už ne. Zmizel jako šílenej." Zajatec začal zpívat obscenity.
Seržant se zvedl a přistoupil k nim. "Dneska toho už asi bylo dost." řekl. "To svinstvo je dost rychle unaví."
"Má tenhle na svědomí nějaká zvěrstva?" zeptal se Owensford.
"Nic, o čem bych věděl," odpověděl seržant. "Ve Stoře vůbec nebyl. Chcete, abych se zaměřil na informace o těch ukrutnostech?"
"Vlastně ani ne," řekl Owensford. "Jestli opravdu nemá na svědomí žádné zločiny, za které je trest smrti, raději bych to nechal takhle. Něco vám řeknu, seržante, až usoudíte, že už z něj nic nedostanete, tak ho zabalte a pošlete doporučené ke mně na velitelství. Vezmu ho s sebou do Sparta City. Něco jako dárek pro Jeho Veličenstvo."
"Provedu, pane."
Owensford vyšel ze stanu první.
Venku se obrátil k Morrentesovi, "Takže ty jejich vůdce ne-pochytáme?"
Morrentes zavrtěl hlavou. "Tohle je nezávislé potvrzení," řekl. "Většina heilótských vyšších velitelů tu prostě není. Poslední dny je nikdo neviděl."
"To určitě jejich vojáky pořádně naštvalo," prohodil Owensford.
"Ehm, asi ano, pane. Protože když jsme postupovali, tak jsme narazili na spoustu opuštěné výstroje, dokonce jsme našli zbraně a celé čety byly ochotné se vzdát."
"Dobrá. Nepřestávejte v postupu," řekl Owensford. "A možná vás dokonce překvapíme. Příjemně."
,"Pane?"
"Zdá se, že princ Lysander umluvil Kondominium, aby zajistilo, že naše příští družice zůstanou netknuté."
"No to je ale dobrá zpráva!"
Owensford chvíli nehnutě naslouchal dělostřeleckému bombardování, K Čertu, jaký plán má Skilly tentokrát? Ať už to je cokoliv, však už dohlédneme na to, aby za to zatraceně zaplatila. "Dobrá práce, Morrentesi. Opravdu výborná. Pokračujte, a zlomte vaz."
* * *
Brigádní velitel Hans von Reuther se zvedl na všechny čtyři, potom se potácivě postavil a setřel si krev z koutku úst. Jeho velitelský štáb kolem si počínal stejně, stavěl kusy zařízení, které se skácely při zásahu, jenž explodoval prakticky přímo před jeskyni, V uších mu stále ještě zvonilo a pečlivě si jazykem čistil ústní dutinu, aby mohl vyplivnout příchuť soli a železa.
"Umístění," řekl. Tvář měl nehybnou, naprosto bez výrazu. Teď vím, jak se cítil von Paulus u Stalingradu, pomyslel si. Ale služba je služba.

Zvenčí se ozýval křik mužů a ještě horší nářek zraněných koní. Stále sílil, protože ranění se vlekli dovnitř a byli odnášeni do improvizované stanice první pomoci na druhé straně velké jeskyně, vyhloubené mezi sklovitými stalaktity, které vyrůstaly z pískové podlahy. Zdravotníci s červeným M na uniformách se mezi nimi proplétali, rozdělovali je k prvnímu ošetření a stříkali na ně tekuté anestetické obvazy. Venku se ozývaly jednotlivé výstřely, které koním a mezkům, zasaženým strepinami anebo roztrhaným výbuchy, uštědřovaly poslední milosrdenství.
"Tady, eh, tady, pane," říkal voják, který zakreslil čemý kruh na plastický kryt mapy, jakmile byl podstavec opět na svém místě.
"Hmm," zabručel von Reuther. Moc daleko. Královské postavení bylo dvacet kilometrů vzdálené a jediné jeho zbraně, kterými by je mohl zastavk, byly pod kopcem asi půl kilometru odsud rozbité na šrot.
Infiltrace? Pomyslel si. Ne, to určitě ne. Nepřítel se prostě v tomhle ohledu vylepšoval. Kromě toho mu přibývalo až moc lidí a bylo jasné, že jej chce rozmlátit na maděru, než se pustí do dalšího postupu. Určitě už vysílá družstva SAS k jeho ústupovým trasám. Žádné riskantní jemnosti ani odvážné nájezdy, prostě jen přímé drtivé údery postupující k severozápadu a potom se vějířovitě rozšiřující severovýchodně přesně směrem k základně jedna. Roajalistická kolony dobře koordinovaly svůj postup a prostor mezi trasami intenzivně pročesávaly patrolami. Většinou obcházely anebo prorážely každou clonu, kterou cestou nastražil, čelní elementy obkličovaly blokující heilótské jednotky a za nimi pochodovala pěchota, jež tyto kapsy ničila.
Tohle je přesně ten druh bitvy, po kterém království vždycky toužili. Takže teď se dočkali.
K tomu nemělo dojít. Když senát vyhlásil stanné právo, měla se heilótské armáda rozptýlit, v případě nutnosti i rozpustit. Ať si roajalisté ukořistí většinu výstroje a skladů, mělo se pobrat nenahraditelné vybavení a ustoupit do kopců a pustin a vzít s sebou ještě hůře nahraditelné kvalifikované důstojníky a poddůstojníky - neudělali jsme to včas.' Polní príma si byla jistá, že budeme mít víc času, ale čas nezbyl vůbec žádný. Legionářské oddíly SAS, potom roajalisté, všichni měli ty zatracené rakety a byli na každém místě vždy za pár hodin. Mohli jsme bojovat v jejich týlu, kdyby všechno bylo odesláno okamžitě, ale polní príma zkoušela další plán, potom ještě další, když první selhal, a teď je z toho moje porážka.
Dvojnásobná porážka, protože záchrana komanda z dolů Stora, kterému byly v patách jak síly bratrstev, tak milice, si vyžádala veškeré jeho schopnosti. Když dostal rozkaz vrátit se a bránit základnu jedna, komando bylo jako organizovaná síla odsouzeno k zániku. Kromě těch, kteří už byli staženi. Většinou se jednalo o ty nejlepší. A mnoho politických. A tady to bylo totéž, mnoho těch nejlepších bylo pryč, ještě než jsem přišel. Pryč, a já nevím, kam zmizeli.
Není pochyb o tom, že polní príma má plán a bezpochyby je to brilantní a komplexní plán, jako obvykle. Amatéři věří, že jednoduchost spočívá v tom, že pár věcí se nezdaří a plán přesto funguje. Ona nemá žádný koncept. Falkenbergovi lide vědí, že žádný bitevní plán nepřežije kontakt s nepřítelem. Polní príma o tom už také slyšela, ale nic to pro ni neznamená.
Ale je fakt, že měla úspěch na dosah ruky. Možná, že to tentokrát vyjde.
Potřebuje vyhrát jenom jednou.
Ale nic z toho už nemělo význam. Jeho úkolem teď bylo zdržet nepřítele tak dlouho, jak jen to bylo možné. Mohl použít jakoukoliv výzbroj, která tu zůstala. Zdržení bylo daleko důležitější než jeho vojáci. Samozřejmě, že o tom nesmí vědět, neboť by už dávno prostě zdrhli. Už teď se jim nelíbí, že tady polní príma není. Von Reuther si povzdechl. Neúčastnil se útoku na civilisty v dolech Stora, ale byl si naprosto jist, že by byl souzen jako válečný zločinec za svůj podíl na chemickém útoku v údolí. A dokonce i kdyby se mohl vzdát, tak by se nevzdal. Měl svou vojenskou čest, která byla důležitější.
Rozkazy jsou zdržet nepřítele. Neřekli mi proč, jenom to, že je to důležité. Nebude to snadné. Jeho vojáci se prostě nemohli pohybovat tak rychle jako roajalisté, rozhodně ne pěšky a s transportem na hřbetech zvířat. Jakmile se roajalisté vydali na pochod, bylo dokonce obtížné přerušit s nimi dotyk. Jeho těžké zbraně neměly dostatečný dosah a daly se použít jenom a pouze jednou. Potom je okamžitě zničilo najednou vynikající nepřátelské dělostřelectvo.
Zaměřují nás tak snadno. Téměř jako kdyby měli družici. Ale to určitě nemají, polní prima by mi to přece oznámila?
Ozvala se střelba ručních zbraní. Prudce zvedl hlavu a odhadoval vzdálenost.
"Evakuace," vyštěkl. "Rotní velitel Gimbowitz!" Náčelník polní ošetřovny zvedl hlavu. "Máte tu také zraněné nepřátele?"
Doktor přikývl a polkl. Věděl stejně jako velitel, co teď bude následovat.
"Nemůžeme s sebou vzít ani zajatce, ani raněné," řekl s politováním von Reuther. "Musím žádat, aby tu dobrovolníci z řad zdravotníků zůstali, dokud nedorazí nepřítel. Máte povolení navázat styk s roajalistickými veliteli, jakmile budou jejich vojáci na dohled."
To snad zabrání tomu, aby heilótští zranění byli povražděni. Jednotliví vojáci na obou stranách měli stejnou tendenci střílet od boku na osamělé nepřátelské vojáky, kteří se snažili vzdát, ale vyšší důstojníci roajalistů se víc drželi Zákona o válce. Z toho důvodu byli zranění a zdravotníci v organizovaném tábořišti poměrně v bezpečí.
Otočil se. "Rychle, prosím vás," zvolal. "Skupinový velitel Sandina! Buďte tak laskav a dohlédněte na to, aby výzbroj, kterou nemůžeme odnést, byla zničena!"
Existují dvě hlavní příčiny všeobecně ubohých výkonů západních vojsk na poli potlačování povstání. První příčinou je, že západní armády nejsou buď dostatečně velké, anebo nepovažují za dostatečné důležité vydržovat si pro boj s povstalci na plný úvazek vysoce kvalifikované kádry. Takové opatřen! by bylo nanejvýš vhodné, neboť hlavním úkolem povstaleckých organizací je získat odpovídající odezvu v případě rozvinutých forem konfliktu. V důsledku toho dochází samozřejmě k tomu, že k boji s povstalci jsou do pole někdy vysláni jen částečně kvalifikovaní nováčci, ačkoliv by bylo potřebné nasadit profesionály. Druhou příčinou pokulhávajících výsledků západní vojenské mašinérie je skutečnost, že veřejnost západních zemí nebude souhlasit s dlouhodobým nasazením svých vojáků za účelem

potlačení povstání ve vzdálených zemích, ať už jsou vojáci nasazeni bojově, anebo slouží jako poradci.
Oba tyto problémy v boji s povstalci by z větší míry vyřešila nějaká mezinárodní společnost složená z bývalých západních důstojníků a vojáků vycvičených v použití přijatelných protipovstaleckých technik... Vezmeme-li v úvahu výsledky většiny západních zemí v boji proti povstáním, takové společnosti by nedalo moc práce dosáhnout poměrně vynikajících výsledků. A komerční podpora by pravděpodobně tyto výsledky zajistila pn podstatně nižších nákladech.
Rod Paschall
KNI 2010: Speciální operace a nekonvenční válčení v příštím století (Institut pozemního válečnictví, Asociace pozemní armády USA, 1990)
Pokud se někdy v budoucnu povedou války za záchranu lidských duší, potom se sníží nutnost ovládat rozlehlá území. Dávno pryč jsou doby, kdy provincie a dokonce celé země byly považovány prostě jen za kusy nemovitého majetku, které si vládci vyměňovali mezi sebou formou dědictví, smluv anebo použitím síly. Triumf nacionalismu nastolil situaci, kdy lidé neokupují kus nějaké země jen pro její hodnotu. Naopak určitý kus území, jakkoliv vzdálený či pustý, je považován za cenný proto, že jej obývají takoví či onací lidé. Uvedme si jen dva příklady z mnoha. Nejméně od roku 1965 se Indie s Pákistánem přely o kus ledovce tak vzdálený, že jej bylo dokonce obtížné nalézt na mapě. V letech 1979 až 1988 Egypt strávil devět let diplomatického úsilí, aby získal Tabu. Taba ležící jižně od Elatnu je pruh bezcenné písečné pláže ani ne kilometr široký, o jehož existenci neměli ani Egypťané, ani Izraelci ponětí až do mírových rozhovorů v Camp Davidu. Potom se najednou stal součástí .posvátného' dědictví každé strany, takže po něm byla dokonce nazvána jedna kavárna v Káhire...
Dalším důsledkem předpokládaného vypuknutí konvenční války pravděpodobně bude větší důraz na zájmy lidí v čele organizace, na rozdíl od zájmu o samotnou organizaci... Opět získají na důležitosti sláva jednotlivce, zisk a kořist získané přímo na úkor civilního obyvatelstva, nejenom jako mimoděká odměna, ale jako legitimní cíle války. Není také nepravděpodobné, že obraz opět doplní honba za ženami a sexuálním uspokojením. Zároveň s mizením rozdílu mezi vojáky a civilisty můžeme přinejmenším očekávat, že takové věci budou daleko více tolerovány, než tomu zpravidla je v rámci přísných pravidel takzvaného civilizovaného válčení. V mnoha konfliktech s nízkou intenzitou, jež v současné době probíhají v rozvojových zemích, k tomu již došlo a docházelo k tomu ostatně vždycky.
Martin van Creveld: Proměny války, 1991
XIV.
Sněmovní místnost skýtala pestrobarevný obraz a v tuto chvíli jen hučela neformálními rozhovory. Většina míst u velkého konferenčního stolu již byla obsazena. Nápadnou výjimkou byla konsole vládního ministra na jednom konci a velké křeslo uprostřed. Válečný kabinet již zasedl ke stolu. Viceadmirál Samuel Forrest jako služebné nejstarší důstojník válečného loďstva seděl mezi generály Owensfordem a Slaterem. Tmavá modř jeho námořní uniformy kontrastovala s daleko pestřejšími služebními stejnokroji pozemního vojska. Paní Elayne Rusherová, ministryně spravedlnosti, seděla vedle generála Lawrence Deszardinse, velitele Královské spartské jízdní policie. Roland Dawson, první náměstek předsedy vlády, se bavil s lordem Henry Jamagou, ministrem vnitra a průmyslového rozvoje. S kyselým výrazem jim naslouchal Eric Respari z ministerstva financí. Každý věděl, že Respari dychtivě studoval ekonomické teorie zesnulého krále Jasona. Nyní připomínal krále z rodu Freedmanů dokonce i výrazem. Sir Alfred Nathanson, nazývaný ministr války, přestože jeho ministerstvo bylo spíše administrativním úřadem než součástí řetězce vojenského velení, zaujatě pracoval se svým příručním počítačem. Na vzdáleném konci stolu seděl osaměle doktor Caldwell Whitlock. Pozval jej princ Lysander, a pokud někdo z řádných členů válečného kabinetu jeho přítomnost špatně snášel, nikdo to nehodlal říct nahlas, obzvláště ne dnes.
Kromě předních důstojníků u konferenčního stolu zaplňovali židle kolem stěn odborníci: kapitáni legie Jesus a Cathe-rine Alanovi, náčelník milice ve Sparta City Alan Hruška, vojenští představitelé Sparty a bratrstev, legionářští důstojníci a civilní úředníci. Většina z nich měla na klíně počítače.
Místnost ztichla, když do konferenčního sálu vstoupil místopředseda válečné rady Horace Plummer a zůstal stát ve dveřích. "Vaše lordstva, dámy a pánové, Jeho Výsost korunní princ Lysander, ustanovený rozkazem králů vrchním velitelem ozbrojených sil po dobu stanného práva vyhlášeného senátem Sparty." Všichni povstali. Vojáci tak učinili podle vojenského zvyku, stejně jako někteří ostatní, ale ostatní tak reagovali na slavnostní formálnost Plummerova oznámení.
Lysander měl na sobě vojenskou uniformu důstojníka královských sil, ale bez hodnostního označení a insignií. Vypadal starší. Ve středu velkého konferenčního stolu stálo jen jedno křeslo, do kterého usedl. Původně tam stála křesla dvě a Lysander sedával naproti nim, tam, kde nyní seděl generál Owensford. Lysander každého přívětivě pozdravil kývnutím hlavy, ale posadil se mlčky. Po chvíli si ostatní sedli také.
"Program zasedání máte na svých obrazovkách," řekl Plummer.
"Jestli Jeho Výsost dovolí," řekl Roland Dawson, "program by mohl chvíli počkat. Slyšeli jsme, že z nemocnice sv. Tomáše přicházejí dobré zprávy."
Lysander se na okamžik zamračil, potom se náhle znovu usmál, jako kdyby si uvědomil, že má mít na tváři úsměv stále. "Děkuji vám. Ano, opravdu výborné zprávy. Hraběnka Melissa se zotavuje dobře."
"Dokonce natolik dobře, že včera večer mohla na chvíli navštívit palác. Její otec nás o tom informoval dnes ráno. A slyšel jsem, Výsosti, že další dobré zprávy nás čekají co nevidět," pokračoval neodbytně Dawson. První náměstek předsedy vlády byl vůdcem většinové strany v senátu a politik do morku kosti. Na tom nic nemohlo změnit ani stanné právo.
"Byl jsem informován, že královna se radila s arcibiskupem o změně data sňatku. Chápu a oceňuji, že Vaše Výsost by si přála, aby to zůstalo soukromou záležitostí, ale měšťany by oznámení sňatku nesmíme potěšilo. Žádám vás o povolení, abychom to mohli provést oficiálně."

Lysander se rozhlédl po dychtivých tvářích. Dokonce i zarputilý ministr financí se na potvrzení souhlasu s Dawsonem usmíval.
"Je na čase, abychom také oznámili nějaké dobré zprávy," poznamenala Elayne Rusherová.
"Měšťané určitě budou chtít oslavovat," dodal sir Alfred Naťhanson.
Lysander přikývl. "Asi máte pravdu. Nechám tedy podrobnosti na vás. A teď - Rolande, děkuji vám - pane Plummere, můžeme se vrátit k programu zasedání?"
"Bod číslo jedna. Zpráva vojenského polního velitele," oznámil Horace Plummer. "Generál Owensford."
"Výsosti, vaše lordstva, dámy a pánové. Viděli jste celková čísla a ostatní jsou v počítači v konferenčním sále. Dají se shrnout jedním slovem: vítězíme."
"Díky Bohu," řekl Roland Dawson. Náměstek předsedy vlády si utřel oči již vlhkým kapesníkem. "Za jak dlouho si myslíte, že to budeme mít za sebou?"
"Ne tak brzo, jak bychom si přáli, obávám se," odpověděl Peter Owensford. "Jsme hodně rozptýleni, nemáme žádné zálohy, které by stály za řeč. Téměř všechny, kterými jsme disponovali, byly vrženy do dvou akcí. K pronásledování nepřítele od dolů Stora a k likvidaci jeho hlavní základny. Vítězíme, ale není to tak jednoduché, jsou tady určité komplikace. Všechny podrobnosti jsou ve zprávách, které máte v počítačích. Naneštěstí vás musím požádat, abyste si nedělali kopie těchto souborů a neodnášeli je mimo tuto místnost. Víme, že počítače zde jsou čisté a nemají žádné fyzické spojení s jakýmkoliv jiným systémem."
"Generále?"
"Generále Deszardinsi?"
"Znamená to, že se pořád nemůžeme spolehnout na své počítačové systémy?"
"Správně," řekl Owensford. "Zajali jsme pěknou řádku heilótských techniků, kteří v základně jedna prodělávali výcvik, a hodně jsme se od nich dozvěděli. Murasakiho lidé se dostali hlouběji do naší počítačové sítě, než bychom si vůbec dokázali představit. Dozvěděli jsme se o tom většinou díky dedukci a kvalifikovanému výslechu heilótských důstojníků a techniků." Peter Owensford kývl pochvalně směrem k Alanovým. Oba se na okamžik usmáli. Oba vypadali přepracovaně, ale triumfálně.
"Naneštěstí jsme nezajali jediného živého technonindžu," pokračoval Owensford. "Ti čtyři, které jsme přece jenom dostali, byli v okamžiku zajetí mrtví, anebo zemřeli před tím, než mohli být zachráněni. Zajímavé je, že jeden z mrtvých byl umučen zjevně heilótskými experty. Zdá se, že o příčinách nikdo nic neví, ledaže by kapitán Alana zjistil něco nového od té doby, co jsem s ním naposledy mluvil. Je to tak, Jesusi?"
"Měli jsme jednoho heilótského důstojníka, který říká, že popravu osobně nařídila polní prima jako trest za neúspěch během operace u dolů Stora," řekl Jesus Alana. "Očividně to byl požadavek hlavních přeživších velitelů komanda, které přepad uskutečnilo. Byli přesvědčeni, že byli zrazeni a někdo za to musel být potrestán."
"Takže," řekl Lysander, "zmije se uštkly navzájem."
"Už to tak vypadá, Výsosti," přikývl Owensford. "Začíná nám přibývat hodně přeběhlíků z řad důstojníků. Zvláště ze skupiny komandos, kteří přepadli Storu, z níž máme jednoho plukovníka, jistého Hamiše Bešaru, krycím jménem Ben Bella. Shodou okolností velitelem jeho speciální brigády byl náš přítel Niles." Owensford zmlkl. Tvář prince Lysandera se změnila v masku nenávisti. "Ben Bella nemá nic společného s tím raketovým útokem, Jesusi?"
"Ne, můj princi. Přes nejusilovnější snahu jsme nezajali nikoho, kdo by měl sebemenší ponětí, že raketa bude použita proti civilnímu cíli. Plukovník Ben Bella se domníval, že jejím účelem je zničit geotermální elektrárnu v případě, že by selhala sabotáž." Jesus pokrčil rameny. "Jsem si jist, že dokážu najít důkazy, které by jej usvědčily ze svévolného ničení civilního majetku, ale před válečný soud Kondominia bych s tím nešel. Zvláště když se ten chlap vzdal na základě amnestie pro všechny kromě těch, kteří se podíleli na zvěrstvech. Má o zvěrstvech jinou představu než my, ale je přesvědčen, že žádné nespáchal - a že ten raketový útok zvěrstvo bylo. Trvá na tom, že kdyby to byl věděl, tak by to nedovolil. Sice pochybuji, že by kvůli tomu riskoval život, ale je jisté, že on je o tom přesvědčen."
"Což nás dovádí k otázce rozhodování," řekl Owensford, když Lysander neodpovídal. "Zajali jsme radu heilótských vojáků a v základním táboře jsme zajali další povstalce. Heilóti nemají žádnou představu o statutu nebojových složek. Všichni jejich příslušníci jsou povstalci a očekávalo se od nich, že budou bojovat. Téměř všichni jsou ozbrojeni a některé z jejich žen a dětí byly zabity se zbraněmi v rukou, když střílely na naše vojáky. Rozhodně je ale těžké uvažovat o desetiletém dítěti jako o ozbrojeném nepříteli."
"Hnidy rodí vši," poznamenal někdo.
Owensford se zamračil. "To se říkalo v každé revoluční válce v historii," poznamenal. "A není to o nic vhodnější tady, než to bylo v Palestině nebo v Kurdistánu. Vaše Výsosti, musíme mít nějakou koncepci a stanovený postup. Co máme dělat se zajatými heilótskými vojáky a s jejich nevojenskými přívrženci?"
"Nemůžeme je prostě jen tak propustit," řekl Jamaga. "Nebudou pracovat. Nepracovali před tím, než se stali heilóty, a nebudou pracovat ani teď. A teď navíc přičichli k rebelii. A mají výcvik se zbraněmi. Pusťte je a stanou se z nich kriminálníci, ani se kvůli tomu nemusí znovu dát k povstalcům."
"Musejí se naučit pracovat," řekla paní Rusherová. "Získat pracovní návyky."
"Arbeit machtfrei," doplnil generál Deszardins. "To je častokrát zneužité rčení, ale věřím, že paní Elayne uhodila hřebík na hlavičku. Musíme je přesvědčit, že práce je lepší alternativou než banditství."
"Některé z nich můžeme využít jako vojáky v expedičních silách," řekl Hal Slater. "A v legii. Ale to znamená přepravu. Nemyslím, že bychom je chtěli mít ozbrojené ve velkém počtu na Spartě, dokud nebudou alespoň pár let sekat dobrotu."
Zasmál se. "Škoda, že z nich nemůžeme udělat nedobrovolné kolonisty někde jinde. Poslat je tak na planetu Byer, ať si tam v tom pekle zkusí kriminální život."

"Tam by poznali, co jsou to tvrdé podmínky," přitakal Ja-maga. "To je opravdu škoda, že to nemůžeme udělat."
"Ale otázka zní, co s nimi uděláme teď?" řekl Owensford. "Máme ty ostrovní tábory. Výcvikový program legie fungoval docela dobře. S posledním transportem jsme odeslali přes pět set přecvičených heilótů, aby posílili Falkenberga na Novém Washingtonu. Slyšel jsem, že si tam vedou docela dobře. Samozřejmě to byli ti nejlepší z nich, kteří měli dost filipa na to, aby vydrželi."
"A vyhodit jste museli tisíc jiných, kteří do legie vstoupili dobrovolně, ale nebyli schopni dokončit výcvik," upozornil sir Alfred Nathanson. "A ti představují problém. Prozatím jsme schopni udržovat na ostrově pořádek, dokonce jsme je i přinutili, aby obdělávali půdu. Ale nemůžeme tyhle sběrné tábory udržovat navěky!"
"Pobřežní stráž s tím má dost problémů," souhlasil generál Deždardins. "Obávali jsme se, že heilóti se pokusí ty lidi zachránit. Až dosud to neudělali jenom vzhledem k fyzické izolaci, ale používáme na to prostředky, které bychom rádi vynaložili jinde. Jestli přijdeme o pár lodí, tak ti heilóti se zase vrátí k povstalcům."
"Nemůžeme je prostě jen tak postřílet." řekla Elayne Rus-herová.
"To jistě ne, paní," souhlasil ministr financí Respari. "Kdybychom to udělali - když už necháme stranou etiku -tak už by se nikdo další nevzdal. Generále, sire Alfrede, obávám se, že vaše ostrovní tábory jsou jediným řešením, jaké prozatím máme. Tábory jsou koneckonců o hodně levnější než válka."
"Existují tu vlastně dva problémy," řekl Jamaga. "Jednak jsou to samozřejmě ti váleční zajatci. A ačkoliv nemůžeme odeslat kriminálníky jako kolonisty do nějakého příjemného místa, jako je třeba peklo, Kondominium nás nedobrovolnými kolonisty nepřestává zaplavovat. Ujišťuji vás, že nejsou všichni stejní, řada z nových osadníků docela dobře zapadne, ale až příliš mnoho z nich nám způsobuje skoro stejné potíže jako povstalci." Pokrčil rameny. "A pro většinu z nich to znamená jen otázku času, než se z darmožroutů změní na nefalšované povstalce, zabíjející naše lidi. Chléb a hry, to je jediné, co chtějí."
"Každá demokracie v historii chtěla chléb a hry," poznamenal Roland Dawson. "Samozřejmě se to netýká naší strany, ale existují určitě skupiny měšťanů, které by raději zkusily chléb a hry, než pokračovat ve válce."
"To je placení výkupného," řekl Hal Slater. "Dávat výkupné není nikdy rozumné, a už vůbec ne zločincům."
"Nejde o to, co dostanou," ozval se Lysander. Mluvil potichu, ale místnost ztichla, když promluvil. "Když vybudujeme stát s tak rozsáhlým sociálním zabezpečením, zkorumpujeme vlastní lidi. Naše vláda nehodlá platit lidi, aby zůstali chudí, ani nevytvoří třídu úředníků, jejichž snahou je mít chudé a líné klienty. Generále Deždardinsi, mám za to, že vaši jízdní policisté nepovažují službu na ostrově za příjemnou."
"Nenávidí ji, Výsosti. Vy byste ji také nenáviděl."
‚Asi ano. Dovolte mi upozornit na určité výhody této situace. Nikdo si nechce postavit kariéru na tom, že bude správovat tábory, takže nikdo nestojí o to, abychom tyto tábory udržovali, jakmile jednou najdeme lepší řešení."
"Nikoho takového bych ani v královské jízdní nechtěl," odfrkl Deždardins.
"Toho se držte," řekl Lysander. "Příliš mnoho národů se zničilo tím způsobem, že umožnily potenciálně fatální změny svých institucí výměnou za vítězství ve válce anebo za uklidnění domácích krizí. Každá instituce, kterou vybudujete, bude mít zaměstnance, kteří se nebudou chtít se svým místem rozloučit. To je přirozenost vlády budovat trvalé instituce, struktury, které zůstávají dlouho poté, kdy jejich účel zanikl. Jestliže platíte lidi za pomoc chudým, získáte skupinu lidí, kteří nebudou placeni, jakmile tu žádní chudí nebudou, takže si můžete být jisti, že tu chudí budou pořád. Sparta byla vytvořena jako antiteze takového sociálně zabezpečovacího státu a dej Bůh, aby to tak zůstalo. Raději bychom prohráli válku, než změnili tento princip."
Kolem stolu se ozvalo souhlasné mručení.
"Slyšte, slyšte!" zvolal Whitlock.
"To jsme si tedy vyjasnili," pokračoval Lysander. "Nyní bych rád zdůraznil, že až vyhrajeme tuto válku, budeme mít daleko víc heilótských zajatců, z nichž řada jsou opravdoví váleční zločinci."
"Pověsíme je," ozval se Deždardins.
"Ty, které usvědčíme ze zvěrstev, tak určitě. Ale kolik jich bude?"
"Řím ukřižoval po potlačení Spartakova povstání povstalce na každém milníku od Vesuvu až k Římu," připomněla paní Rusherová. "Tohle myslíte? Nebylo jich určitě víc než tisíc a do dnešního dne na to nikdo nezapomněl. Jsem si jistá, že když to množství překročíme, máme zajištěné místo v učebnicích dějepisu, ale nejsem si jistá, jestli stojíme právě o takovéhle místo."
"Ani já ne," řekl Lysander. "Nejsem si jist, co udělat s těmi, které povstání prostě jen tak strhlo s sebou, ale existuje jisté
jednoduché řešení, co udělat s aktivními účastníky rebelie. Chtěli zkusit žít jako barbaři. Navrhuji, abychom jim to přání splnili. Nechte je na ostrově žít svobodně. Na Vlčím ostrově. Dostanou nástroje, osivo a pár hospodářských zvířat. Žádné zbraně, žádnou technologii. Jestli nebudou pracovat, zemřou hlady. Po pár letech se mohou ti, co přežijí, domluvit s námi o lepším řešení."
"To je neúprosné," řekl Roland Dawson.
"Je to lepší úděl, než oni připravovali pro nás," odpověděl Lysander. "Sire Alfrede, to bude vaše starost. Prosím, dohlédněte na to."
"Ano, Výsosti."
"Pane?"
"Admirál Forrest."
"Tohle je moje první schůze vlády. Nejsem si jist, jaké jsou zvyklosti," řekl Forrest. "Jednáme docela neformálně, admirále," řekl Lysander. "Jestli si myslíte, že máte k diskusi nějakou faktickou připomínku, kterou bychom měli znát, je docela v pořádku, když s ní vystoupíte."

, Ano, pane. Chtěl jsem upozornit na to, že zprávy z Kondominia jsou zmatené a protiřečí si. Šíří se pověsti o vzpourách v loďstvu. Lodě jsou stahovány z provozu pro nedostatek peněz na opravy a na palivo. Mluví se o soupeření a zároveň oficiální činitelé prohlašují, že se vůbec nic neobvyklého neděje. Jedna věc je jistá, transporty Migračního úřadu jsou zpožděné. Je možné, že mnoho nedobrovolných kolonistů nám sem už nepošlou."
"Což je cíl, který si všichni toužebně přejeme," řekl Hal Slater opatrně. "Slyšel jsem hodně podobného jako admirál Forrest. Kondominium začíná mít potíže s finančními prostředky na udržení všech lodí v provozu. Je pravděpodobné, že nebudeme mít tolik problémů s nedobrovolnými osadníky, jako jsme si mysleli."
"Anebo že se to všechno stane najednou, že přiletí spousta lodí současně," poznamenal Lysander "Nicméně děkuji vám
za tyto informace. Předpokládám, že všichni přítomní vědí, že admirál Forrest přiměl místního kondominiálního velitele chránit naše pozorovací a spojovací satelity. Bylo nám také řečeno, že si vzali na starost i tajné dodávky zbraní povstalcům."
"Určitě jsme admirálu Forrestovi zavázáni svými díky," řekla Elayne Rusherová.
"Samozřejmě," pokračoval Lysander, "ty rakety Fang by ještě mohly způsobit řadu problémů. S tím musíme počítat, ale množství jejich zásilek přinejmenším není nevyčerpatelné. A to se týká i ostatního náročného technologického vybavení. Admirále, všichni vám děkujeme, já osobně především. Nezapomeneme vám to."
"Děkuji vám, Výsosti," řekl Forrest. "Samozřejmě mi hodně pomohl doktor Whitlock. Dokáže být neuvěřitelně přesvědčivý."
"Dobrá, dílcy," řekl Whitlock. "Nejdůležitější je přesvědčit místní zástupce Kondominia, že je pro ně výhodné mít v nás silné a mírumilovné zázemí, které mohou nazývat svým domovem. Nejlepším argumentem v tom případě jsou admirál Forrest a kapitán Nosov."
Lysander souhlasně kývl. "Generále Owensforde, pokračujte ve své zprávě."
"Ano, Výsosti," řekl Owensford. "Jak už jsem poznamenal, vítězíme. Obrazy z obnovených družic jsou ohromně užitečné, především při pronásledování jejich severní skupiny, jednotky, kterou nazývají komando Stora. S potěšením vám mohu oznámit, že komando Stora už pro nikoho neznamená ohrožení. Nějakou dobu organizovaně a disciplinovaně ustupovali. To představovalo pro generála Bartoňa spoustu potíží, ale v okamžiku, kdy bylo vyhlášeno stanné právo, stala se z nich jenom dezorganizovaná tlupa uprchlíků.
Změna byla náhlá a dramatická. Už jsme zjistili, že většina jejich vůdců byla evakuována. Spolubojovníky nechali napospas jejich osudu, což na ně zapůsobilo nesmírně demoralizu-
jícím dojmem. Mnoho z těch, kteří se osobně neúčastnili na ukrutnostech, se poté velmi rychle vzdalo. Zbytek je dezorga-nizován, jedná se většinou o městské vagabundy, kteří se ocitli v divočině. Neúnavně je pronásledují lidé, pro které je život v přírodě potěšením. Člověk by s nimi měl málem soucit."
"Ne, to neměl," přerušil jej Lysander. "Chtěli svoje práva. Dostane se jim spravedlnosti. Kolik zločinců jste pochytali?"
"Ne tolik, kolik bych si přál, protože ti, kterým je možno dokázat, že jsou váleční zločinci, se samozřejmě nevzdávají. Na druhé straně amnestii využilo přes šest set lidí. Devíti z nich jsme snadno dokázali, že jsou váleční zločinci, u čtyřiatřiceti je to pravděpodobné a čtyři byli zrádci, přívrženci povstalců z řad měšťanů."
."Pravděpodobné," řekl Roland Dawson. "Co znamená pravděpodobné, vezmeme-íi v úvahu vaše... techniky?"
Jesus Alana pokrčil rameny. "Vyšetřit každého zajatce je nákladné a časově náročné," řekl. "A jsme si tak jisti, že chceme znát odpovědi? Pokud se dozvíme, že někdo spáchal válečný zločin, musíme se rozhodnout, co s ním uděláme."
"Co se stalo s těmi měšťany?" chtěl vědět Lysander.
"Zrádci jsou v hlavním městě ve vězení, Výsosti, a očekávají rozhodnutí Jejich Veličenstev. Nebo vaše," odpověděl Owensford. "S nimi je to něco jiného. Heilótské vojáky jsme po vyšetřování nechali odejít na ostrov, protože víme, co jsou zač, a kdykoliv je můžeme zase najít."
"Zmrzačit," řekl jeden ze zpravodajských důstojníků bratrstva. "Měli bychom jim useknout prst. Anebo palec na noze. Tak bychom je potom snadněji našli."
Lysander neodpověděl a rozhostilo se tíživé ticho. "Kolem jejich základního tábora je to prakticky stejné," konečně znovu promluvil Owensford. "Jsou lépe organizovaní, ale většina jejich vůdců se vypařila. Vojáci, které zanechali ke krytí ústupu, měli prodat své životy draho. Někteří to také udělali, ale ostatním začíná docházet, že bojují pro ztracenou a hroznou věc a pro vůdce, kteří utekli. Také tady narážíme jak na
jednotlivce, tak na organizované skupiny, které se dožadují amnestie. Ostatní se rozptýlili do pustiny, ale tentokrát nemají nic víc, než co stačí unést." Owensford pokrčil rameny. "Upřímně řečeno, kdybych já byl v jejich kůži, raději bych byl na ostrově než na útěku. Je tam lepší půda a nemusel bych se strachovat, že mi Mačcovi průzkumníci jdou po krku."
"Ale jejich vůdce jsme stejně nechytili?"
"Kromě Crosera a jeho bandy v hlavním městě ne."
"Generále, jeden každý z nich patrně věří, že Skilly má plán," řekl Lysander. "Máme ponětí, co by to mohlo být?"
"Ne, pane."
"Pořád mi přichází na mysl údolí," řekl Lysander. "Tam taky měli plán, který by asi nevyšel, ale nakonec málem vyšel, protože jsme rozhodně nečekali otravný plyn. Kapitáne Ala-no, vy jste to v některých případech vyšetřoval. Co by tak podle vás mohli plánovat?"
."Přiznám se, že o tom uvažuji každou chvíli," řekl Jesus Alana. "Avšak běda, můj princi, bezvýsledně. Ani Catherine nebyla úspěšnější."
"My vyhráváme, ale oni se nevzdávají. Ani se nesnaží vyjednávat," přemýšlivě řekl Lysander. "Z toho usuzuji, že si

pořád myslí, že mohou vyhrát."
"Jasně," řekl Hal Slater.
"Ale oni prohrávají. Prohrávají na celé čáře. Neexistuje způsob, jak by mohli vyhrát."
„J3hm," odkašlal si Owensford. "Možná. Můžeme v to dou-fat, ale v každém případě je tu jedna věc, kterou vám musím připomenout, Výsosti. Může to mít něco společného se Skilly a nemusí, ale je jasné, že každý zisk, jehož dosáhneme, může být vymazán Kondominiem. Dejte heilótům dostatečnou mimoplanetární podporu a přestaneme okamžitě vítězit."
"Admirále, je to pravděpodobné?"
"Ne," řekl Forrest. ."Pravděpodobné to není. Ale samozřejmé je to možné,'"
"Jednoho dne...," řekl Lysander, ale řekl to tak potichu, že Peter Owensford si nemyslel, že by to slyšel někdo jiný.
Croftonova encyklopedie obydlených planet (2. vydání)
Korint: Město na čele Korintského zálivu (v.t.), dlouhé (700 km) nálevkovité zátoky v severovýchodní části Zvlněného světadílu. Korint, založený osadníky z Nového Newfoundlandu v roce 2053, je především sběrnou stanicí pro okolní ranče a rybářské základny. Korintský záliv je díky svým hlubokým a na živiny bohatým vodám místem tření několika důležitých druhů velkých luskounů. Ti jsou loveni pro svou kůži, tuk a farmaceutické deriváty. Především se jedná o druhy chudobka mamutí, sítěnka a kloun. Kaviár z klouna je považován za pochoutku na mnoha planetách, neboť má exotickou vůni a je mírným stimulantem s euforickými účinky. Z mléčných žláz sítěnky se vyrábí proslulý lék proti obezitě. K průmyslovým zařízením v Korintu patří také sklady a rybí konzervárny. Počet obyvatelstva byl v roce 2091 6753 lidí, nepočítaje sezónní dělníky.
Další charakteristikou roku 2010, důvěrně známou těm, kteří přežijí poslední čtvrtinu 20. století, bude skutečnost, že většina světových konfliktů s nízkou intenzitou získá patrně charakter ozbrojených povstání. Terorismus sám o sobě je křehkou třtinou, když jde o to, způsobit politické změny. Na druhé straně ozbrojená povstání svrhla již nejednu vládu... Jeden aspekt ozbrojeného povstání, jenž se podle všeho bude v roce 2010 lišit, má spojitost s demografií. Pokračující přesun obyvatel třetího světa do měst bude s největší pravděpodobností znamenat, že městské podzemní organizace budou tvořit rostoucí procento povstaleckých hnutí...
Rod Paschall
KNI 2010: Speciální operace a nekonvenční válčení v příštím století (Institut pozemního válečnictví, Asociace pozemní armády USA, 1990)
XV.
Geoffrey Niles se probudil zvukem hlasu, ale z dlouholetého zvyku zůstal ležet tiše s očima zavřenýma, jako kdyby stále spal. Osvojil si tento návyk ve škole, aby se vyhnul týrání starších hochů, ale tentokrát jej to zachránilo od něčeho mnohem horšího. Ležel tiše a vzpomínal si, kde je.
Byli v obytném domě farmy, kterou Skilly koupila již před lety. Oficálními majiteli byl pár, který Skilly našla v brlozích Horního města. Jako obvykle ji instinkt pro výběr správných lidí ani tentokrát nezklamal. Hildy a Rose Wheelerovi se o farmu v tichosti starali, zvyšovali její hodnotu a nepřitahovali k sobě žádnou pozornost. Vypadali jako tiší farmáři bez statutu měšťanů, kteří se nestarali o politiku, podobně jako mnoho lidí v této části korintského okresu, tisíc kilometrů severovýchodně od hlavního města. Avšak když se Skilly objevila, téměř sama a na útěku, ochotně pomáhali. Geoffrey byl ohromen zařízením, které potajmu vybudovali v jeskyni vyhloubené do útesů za obytným domem. Kanceláře, sklady zbraní, obytný prostor, všechno čekalo na den, kdy to bude Skida Thibodeau potřebovat.
Mohli si tu odpočinout. Předtím ve Sparta City byli každou noc v jiném domě, v některých vítaní, bručivě přijímaní v jiných, dvakrát striktně odmítnuti a vždycky se strachem, že je zradí dokonce i ti, kteří je přijímali se zdánlivou radostí. Byla to ohromná úleva, když mohli opustit hlavní město, i když
to znamenalo cestování veřejnou železnicí v přestrojení. Skilly měla tucet převleků, dokumentů, cestovních pasů a všechny jim přišly vhod. Nyní za stanného práva nestačilo jen si koupit jízdenku a nasednout do vlaku. Člověk musel přesvědčit policii, že má oprávněný důvod cestovat a policie všechno svědomitě zapisovala a ukládala do centrálního počítače. Ale dostali se sem, poprvé za mnoho týdnů do bezpečí...
Ležel sám ve velké posteli. Skilly oblečená jenom v tričku seděla u konsole svého počítače. Hlasitost měla nastavenu na minimum a mluvila potichu, jako kdyby se snažila nevzbudit jej, ale Niles se divil, proč nepoužila sluchátka, pokud jej opravdu nechtěla vzbudit. Kromě toho ve vedlejším pokoji byla další konsole.
Zkoušíme? napadlo ho. Od té události ve Stoře by to nebylo poprvé. Ještě pořád mu úplně nevěřila. Tam to bylo o fous. Málem jsem se nechal zabít, a kvůli ničemu, nemohl jsem vůbec nic dělat, absolutně nic. Otřásl se při té vzpomínce, Skil-lyin ledový smích, když vypustila tu střelu, neosobní způsob, jakým hodnotila výsledky. Nejhorší bylo, když mu později řekla, že měl pravdu, že to koneckonců nebyl vůbec tak dobrý nápad. "Měla bych poslouchat svého Džeffiho, někdy má docela dobré instinkty." Žádné výčitky kromě toho, že to nefungovalo tak, jak plánovala. A ona si pořád myslí, že založíme dynastii. Můj Bože, musím se odsud dostat. Od přepadení dolů Stora na to myslel již mnohokrát, ale neměl kam utéct. Královští by jej s radostí pověsili, kdyby jej chytili, a všechna ostatní místa, kam se mohl před královskými ukrýt, měla pod kontrolou Skilly.
Tiše ležel a naslouchal. Skilly s někým mluvila a vůbec neměla z rozhovoru radost. "Vy jste přeci měl pracovat pro Skilly," říkala.
"Mé upřímné omluvy, ale obávám se, že mi to můj zaměstnavatel zapomněl říct." Skilly ztišila hlasitost a hlas byl velmi tichý, klidný, takže Niles jej stěží slyšel, ale byl si jist, že je to Murasaki. "Bylo mi řečeno, abych bral do úvahy vaše zajmy, stejně jako zájmy spartské primy, ale abych přitom nezanedbával svůj prvotní úkol. Samozřejmě, že teď, když spartská prima je k naší lítosti ve vězení, tak není jisté, zdali vaše zájmy a zájmy mého zaměstnavatele jsou shodné."
, J?roč to říkáte?"
"Řekněme, že můj zaměstnavatel znal spartskou primu mnoho let a díky tomu si rozuměli. Ale nikdy se nesetkal s vámi.

Běda, ačkoliv chovám velký obdiv k vašim vůdcovským schopnostem, prosté ústní líčení událostí nestačí o nich přesvědčit člověka, který vás dobře nezná. Kromě toho i když je to jistě jenom následkem smůly a osudových ran, nezdá se, že byste se v současnosti těšila příliš velkým úspěchům."
"Skilly říkala spartské prime, že je čas zmizet v podzemí," naléhala Skilly. "Ale spartská prima byla přesvědčena, že vy ji budete varovat včas. Není to vina Skilly."
"Ach ne, samozřejmě, že ne," řekl Murasaki. "Ale možná jste si měla důkladně rozvážit důsledky toho, že použijete tu průbojnou raketu? Obsazení dolů a města byl odvážně pojatý cíl, obdivuhodný ve své koncepci, a možná by byl i rozhodující, pokud by byl kombinován s vhodnou politickou strategií. Kondominium často pomáhá skutečným vládám, které mají obsazené území. Použití té rakety jako prostředku k přinucení posádky Story bojovat za podmínek pro vás výhodných byl také obdivuhodně odvážný zámět. Avšak běda, nemělo to zamýšlený účinek."
"To byla taky smůla," pokračovala Skilly. "Neřekl jste mi, že tam bude to princátko. Všechno klapalo, dokud neshro-máždil vojáky a nezmáknul je, aby se vrátili zpátky do děr a znovu se organizovali. Ten princ nám nosí pořád zatracenou smůlu. Měli jsme ho už dávno zabít. Jeho a celou tu jeho partu. Vypsal cenu na moji hlavu, já vypíšu cenu na jeho. Zabijte ho, hned teď!"
"Ach, domníval jsem se, že jste plně informována o přesunu prince Lysandera na sever. Moje chyba. Co se týče jeho odstranění, to se nedá tak snadno provést, jak by to šlo dříve,"
odpověděl Murasaki. "Královští jsou, koneckonců, na nejvyšší míru ostražití."
"Ale stejně občas schůzují," nedala se Skilly. "Podávají hlášení senátu. Vysílají rozhlasem." Ohlédla se, ale Geoffrey Niles měl oči stále přivřené, takže jí připadalo, že spí. Ztišila hlas, takže Geoffrey neslyšel všechno, co řekla potom. ".. .celé to zatracené místo, až budou uvnitř."
"Bxístuje jenom málo spolehlivých způsobů, jak to provést."
"Jeden určitě existuje."
"Měl jsem za to, že jste proti tomu jej použít."
"Skilly se to nelíbí, protože to znamená problémy do budoucna. Ale právě teď možná žádnou budoucnost nemá, pokud se nestane něco drastického."
'To je samozřejmě nanejvýš mrzuté," řekl Murasaki. "Ale mám jenom jeden kus a je tedy otázka, kde jej nejlépe použít. Samozřejmě, velice přesvědčivě jste prosazovala myšlenku, abychom to vůbec nepoužili. Rozhodně to ohromným způsobem rozvíří všechny kondominiální složky. Rozhodně není moudré provést to bez závažných důvodů."
"Jo, já to chápu," řekla Skilly. "Ale chápejte, jestli co nejdřív něco neuděláte, Skilly stojí nad šerednou propastí porážky."
"Nikdo to nechápe lépe než já," souhlasil měkký hlas. "Ale dopravili jsme vám ohromné vybavení a obávám se, že za ty obrovské výdaje se nemáme skoro čím pochlubit. Přivedli jsme legii trochu do nesnází, ale podle všeho to přežila, možná si toho dokonce ani nevšimla. Královská vládaje silnější než kdy předtím. Lituji, že to musím zdůraznit, ale zdá se, že momentálně nemáte co nabídnout. Podařilo se vám dostat pod svůj vliv politické vůdce ve Sparta City?"
"Ano."
Geoffrey se musel ovládat, aby se neotřásl. Získat kontrolu nad politickým aparátem po masových zatčeních, jež následovala vyhlášení stanného práva, byla noční můra. Musely se
zajistit spojky a provést změny ve velitelské struktuře, jinak by celý aparát padl v prvních hodinách. Jakmile byli jednou odstraněni známí vůdci, udržování kontaktů se zbývajícími bylo extrémně obtížné. Člověk musel být schopen dokázat, že je oprávněn jim velet, že je nutné pokračovat v boji, a to bylo stále obtížnější. Nilesův obdiv ke Skilly ohromně vzrosti, ale o to víc se zhrozil nad jejími metodami. Měla nevyčerpatelnou energii a vytvořila mnoho plánů pro všechny eventuality. Byla obzvláště zběhlá ve vydírání a měla dost důkazů, aby mohla nechat každého politika nejméně třikrát viset. Jeden z těch, kteří ji odmítii poskytnout přístřeší, byl příští den nalezen s varlaty vraženými do očních důlků.
Takže my máme kontrolu nad politiky. To představuje množství osobních setkání, a to se nedá snadno provést, protože Skilly trvá na tom, abychom se neustále stěhovali z místa na místo. Podle měrná obavy, že se někdo pokusí zradit ji za odměnu. Rád bych věděl, jak dlouho zůstane tady ? Je to zde bezpečné, ale nedá se tu moc dělat.
"Vyhoďte palác, až tam bude zasedat celá vláda," říkala Skilly. „J3ejte Skilly vědět týden předem, čerta starýho, šest hodin předem, a až bude po všem, Skilly palác obsadí. Žádní králové, žádný senát, žádná vláda. Jenom organizace."
"No dobrá, to je možnost, o které se dá uvažovat," souhlasil Murasaki. "Ale podle mě bychom se nejdříve měli přidržet původního plánu. Počkejme si a uvidíme, co se podaří uskutečnit, než se pokusíme provést to vaším způsobem. Když tenhle plán selže, snad tu bude jiná možnost."
"Jenom nezapomeňte upozornit Skilly dostatečně v předstihu. Ty politiky není snadné udržet na uzdě, nejsou to vycvičení vojáci. Co když to uděláme společně? Spolu s Kondominiem vyřídí vaši lidi vládu a Skilly udělá zbytek. Obsadíme hlavní město, zvítězíme - stačí nám, když vyhrajeme jenom jednou..."
Dívka byla asi dvacetiletá a byla obdařena přirozeným, ne-rafinovaným půvabem. Teď však měla vlasy uřezané bodákem, z oteklých rtů jí kapala krev a chyběl jí nejméně jeden zub. Nos měla také nateklý, pravděpodobně zlomený, jedno oko bylo černé a po těle měla plno modřin, zvláště na stehnech. Ležela s roztaženými údy na gauči a jeden z heilótských vojáků si zapínal kalhoty.
Geoffrey Niles přelétl scénu znechuceným pohledem. "Pěkně jste ji zřídili," poznamenal. Vojáci. Válečníci. Můj Bože. Nejdříve to děvče Lefkowitzová, ty fotky! Fotografie zaslané na lunární základny a každé žoldnéřské jednotce registrované u Kondominia, a přesto se nepoučili, myslí si, že vyhrají a že mohou určovat pravidla. Pravidla! A každý ví, že moje rodina je s tím spojena!
"Zřídili, brigádní veliteli? Máme ji zabít, ale nic jsme neslyšeli o tom, že bysme si s ní nejdřív nemohli trochu užít!"

Niles zavrtěl hlavou. "Máte divnou představu o zábavě. V každém případě potřebuji potvrzení některých informací, které pravděpodobně má. Ať se oblékne. Vrátím vám ji zpátky, až s ní budu hotov."
"Říkají, že neví nic. Tyhle legionářské typy toho nikdy moc nereknou, nebude vám k ničemu," řekl rotní velitel. Dopnul si kalhoty a zašklebil se. "Samo, záleží na tom, k čemu je vám dobrá, ale když uvážím, co máte doma, tak určitě nepotřebujete něco takovýho!"
Nilesův pohled jej umlčel. "Jsou určité věci, které musíme vědět. O lidech, které viděla, místa na mapách. Neměli vám ji dávat, dokud jsme s ní neskončili. Dejte jí, sakra, ty šaty. Můžeš se sama obléct?" zeptal se dívky.
"Jo." Hlas měla roztřesený.
"Tak to udělej."
Chvíli ležela nehnutě. Heilótský důstojník ji udeřil přes ústa. "Říkej mu pane a udělej, co ti poručil, děvko."
Se zjevným úsilím se jí podařilo posadit se. Niles sledoval, jak na sebe dívka natahuje kalhoty a košili. Neměla žádné spodní prádlo a Niles uvažoval, jestli padlo za oběť jejímu násilnému odstrojování. Jedinou její obuví byly vysoké boty, takže čekal, dokud si je nenatáhne. Ačkoliv se pohybovala pomalu a opatrně, zdálo se, že nemá nic zlomeného. Když skončila s botami, Niles ji rychle postavil na nohy, stáhl jí ruce za záda a nasadil želízka. "Chcete ji zpátky?" zeptal se.
"No, mohla by to bejt sranda, znovu si s ní pohrát, než ji zabijeme."
"Uvidíme. Když bude spolupracovat s námi. Dobrá... Talkinsová, je to tak? Jdeme." Strčil ji do jedné z chodeb jeskyně.
"Dejte si na ni pozor," zavolal za ním heilót. "Kouše. Aspoň kousala. Snad jsem ji to odnaučil."
Průchod vedl do sklepů farmy, ale v půlce cesty byla postranní chodba. Niles tu otevřel dveře, strčil do nich Margre-tu Talkinsovou, vešel za ní a pečlivě za sebou zavřel. "Dobrá," promluvil. "Za minutu vám sundám ty náramky, ale chci, aby vám bylo jasné, co se děje."
"A to je co?" s obtížemi se Margreta zeptala nateklými rty. Vyplivla krev.
"Bereme odsud roha," řekl Niles.
Rozšířily se jí oči. "My? Proč?"
"Podívejte, nemáme moc času," řekl Niles. "Chci se vzdát roajalistům a potřebuju mít nějaké trumfy. Vy jste jedním z nich. Teď máme tak hodinu, možná dvě, než mě Skilly začne shánět a než jí dojde, co se stalo. Tou dobou bychom měli už být zatraceně daleko odsud. Můžete utíkat?"
"Trochu. Jsem pořádně zmlácená. Kdybych věděla, že budu muset utíkat, tak bych se tolik neprala."
"Podívejte, mrzí mě to."
"Jo. Mohlo to být horší. Dobrá, pokusím se držet krok. Podívejte, nevím, co se stane, ale udělejte pro mě něco. Ať už mě příště nedostanou živou, souhlasíte? Oukej, tak padáme."
"Dobře, můžeme na pár minut zastavit," řekl Niles. "Schoval jsem si tu pod skálou nějaké oblečení a výstroj. Máte pět minut na převlečení. Mám tu také nějaké zbraně."
Klopýtla dopředu a unaveně se posadila. "Asi nejsem v tak dobré kondici, jak jsem si myslela."
"Jak vás dostali?"
"Asi mě vždycky podezřívali," řekla Margreta Talkinsová. "Přinejmenším od té doby, co hraběnka Melissa přežila ten atentát. Byli si naprosto jistí, že jsem ji mohla zabít. Od té doby mě používali jenom k předávání falešných informací legii, jsem si tím jistá. Naposled mě navedli na falešnou stopu, abych tak předala nepravdivé informace o tom, kde se skrývají. Opravdu jsem si myslela, že jsem našla Skilly a že předání té informace stojí za všechno. Asi se rozhodli, že už nejsem k ničemu, protože to byla předem prohraná věc."
Niles zdvihl plochý kámen. "Tady to máme. Začneme s polními lahvemi. Chcete vodu nebo whisky?"
"Vodu. Whisky by byla fajn, ale je to jen chvilková úleva." Zhluboka se napila. "Dejte mi trochu té whisky," řekla náhle. Niles jí podal druhou láhev. Usrkla si, zakloktala a potom doušek vyplivla. "To pomáhá. Teď kdybyste mi mohl podat ten šátek a na chvíli se otočil..." Zasmála se. "Vlastně proč byste to dělal, člověk by řekl, že už žádný stud nemůžu mít."
Geoffrey lovil v jámě pod kamenem a dával si pozor, aby se na ni nedíval.
"Au- To pálí," řekla. "Vy asi nemáte nějakou mírnější des-infekci?"
"Ne. Ale mám nějaké další oblečení. Včetně spodního prádla. Jsou tu spodky, asi vám budou trochu velké, ale lepší než nic." Podal jí oblečení stále otočen zády a cítil, jak si je vzala. "A čisté kalhoty s košilí. Připravil jsem to, když jsem se dozvěděl, že přivedou legionářského zajatce, ale nevěděl jsem, že se jedná o dívku."
"Dívku," opakovala Margreta.
"Bože, člověče, jestli tohle ze mě neudělalo ženu, tak už nic. Ale stejně jsem vám vděčná. Pořád jste mi ale nevysvětlil, o co vlastně jde."
"Ale vysvětlil. Chci pryč. Pryč od toho všeho. Chci amnestii a lístek na cestu ze Sparty."
"Podívejte, oba víme, že tak velkou cenu nemám, rozhodně ne, jestli jste zapleten do něčeho vážného."
"Nejsem. Alespoň nemám nic společného s vraždou Lefko-witzové ani s tím případem ve Stoře. Byl jsem v údolí, otravné plyny, technicky vzato to bylo porušení Zákona o válce, ale tam se jednalo o vojenské cíle."
"A co ten antrax?"
"Jaký antrax?" zeptal se Geoffrey. "Ne, o tom jsem nevěděl."
"Použili ho. Zničili celé farmářské údolí. Podívejte, pořád nevím, jak do toho zapadám já."
"Můžete s nimi promluvit. Vím něco, co je určitě bude zajímat," řekl Geoffrey. "Ale jestli mě zastřelí před tím, než jim to řeknu, tak z toho nebude mít nikdo prospěch. Vás vyslechnou a předpokládám, že máte nějaký způsob, jak se spojit s legií. Možná vám dokonce zajistí i přepravu."
"Jistě, jestli mě nechají zatelefonovat. Dobrá, už se můžete otočit. A dílcy, že jste se otočil."

Vypadala teď lépe, ale pořád ještě na ni byl hrozný pohled. Našel šátek, namočil jej a potom přidal trochu whisky."Drž-te, vyčistím vám tvář. A tady máte hřeben."
"Nemáte náhodou zrcátko?"
"Mám, ale nejdřív vám trochu očistím tvář."
"Ach, to je to tak hrozné?"
Pokusila se o zasmání, ale v očích měla slzy. Umyl jí z tváře nejhorší stopy krve a semene. Bylo těžké udělat to bezbolestně a zatínal zuby stejně jako ona, když se dotýkal škrábanců.
"Byli čtyři," řekla. "Jednomu se to podařilo dvakrát."
"Slečno Talkinsová..."
"Myslím, že vzhledem k okolnostem, brigádní veliteli Nile-si, byste mi mohl říkat Margreto," řekla slavnostně.
"Margreto. Ježíši Kriste, strašně mě to mrzí, Margreto. Ehm... a mně říkej samozřejmě Geoffrey nebo Džeffe."
"Ne Džeffi?"
"Proboha, jen to ne, už nikdy více. Když už o tom mluví-jne." Podal jí minisamopal. "Okamžik pravdy. Dám ti teď tohle. Jestli mě chceš zastřelit odplatou za to, co ti udělali, prosím tě, udělej to rychle. Zasloužím si to. Margreto, moc mě to mrzí, co ti udělali, a kdybych tomu mohl zabránit, tak bych to udělal, ale nemohl jsem nic dělat. Čert aby to vzal! Bylo to jako ve Stoře, nic jsem nemohl dělat! Mohl jsem se nechat jedině zabít, ale to by stejně nic nezměnilo! Zastřelila by mě a tu raketu by odpálila podle plánu, a totéž bylo s tebou, dokud Skilly neodešla, nemohl jsem zasáhnout... Odpusť. Zraněná jsi ty a já tu kvůli tomu kňučím."
Neříkala nic. Za okamžik jí Geoffrey podal pistoli. Stál a pozoroval, jak kontroluje náboje. "Nejsou slepé," řekl. "Klidně to do mě můžeš napálit, ale mohlo by to přilákat nevítanou pozornost."
"Já tě nehodlám nezasťřelit," řekla. "Tam v jeskyni bych to asi udělala, tebe, je a potom sebe, ale... Džeffe, opravdu se z toho můžeme dostat?"
"Doufám najisto, že ano. Kolik toho můžeš nést? Pořád ještě závodíme s časem. A doufám, že si tě lidé z legie váží natolik, aby si pro tebe dojeli."
"To já taky. Tak dobře, najdi mi ten telefon."
"Ach, to není problém. Mám tu komunikátor," řekl Geoffrey. "Musíme jedině najít nějaké místo, kde ho můžeme bez rizika použít."
"Tak potom jdeme," řekla. Vypadala velice unavená a zranitelná a Geoffrey Niles nikdy tak nenáviděl válku jako v tu chvíli. Napřáhl k ní ruku, aby ji vedl, a po chvíli mu ji podala.
Croftonova encyklopedie současné historie a sociálních aspektů (3. vydání)
Zákaz: Výdobytkem, na nějž může být kondominiální éra nejvíce pyšná, byla téměř naprostá absence použití jaderných zbraní v období, kdy jich byla velká převaha. Jedním z činitelů, které sjednocovaly válečné loďstvo od nejnižšího brance námořní pěchoty až po velkoadmirála, byto trvání na tom, že válečné loďstvo a nikdo jiný má právo vlastnit jaderné zbraně a jedině válečné loďstvo by je mohlo použít.
A smělo by je použít jedině pod hrozbou atomového útoku. Dokonce ani Velký senát nebyl oprávněn nařídit jaderné bombardování.
Jaderné zbraně zůstávaly teoreticky posledním prostředkem v rukách válečného loďstva bez ohledu na opozici, ale byly použity jedině jako odplata za jejich první použití jinými. V takových případech byla pomsta kondominiálního válečného loďstva strašlivá...
Výhoda, kterou velitel domněle získává nepřetržitou osobní intervencí, je převážně iluzorní. Pokud tak činí, osobuje si úkol, který ve skutečnosti náleží jiným, jejichž výkonnost tak poškozuje. Pndělává také sám sobě práci do té míry, že už ji nedokáže beze zbytku plnit.
Helmuth von Moltke
XVI.
Královský posel měl pochmurný výraz. "Generále Owensforde, princ Lysander se nechá poroučet a žádá vás, abyste se okamžitě dostavil do válečného sálu."
"Jistě," řekl Peter. Něco v poslově tónu jej přimělo poslat pro náčelníka štábu.
Byl téměř hotov s oblékáním, když Andy Lahr dorazil. "Potíže v pevnosti Plataje. Dobré ráno, pane."
"Potíže?"
"U brány je družstvo kondominiálních vojáků s oficiálním rozkazem, že nikdo nesmí do pevnosti ani vstoupit, ani ji opustit bez kondominiálního povolení."
"Ježíši Kriste. Co kapitán Alana udělal?"
"Nic," řekl Lahr. "Není to potvrzeno, rozkazy létají tam a sem, ale řekl každému, aby zůstal uvnitř a uvedl pevnost do stavu bojové pohotovosti."
"To zní dobře. Řekněte mu, ať se drží, dokud se nedozvím, co se děje,"
"Už jsem mu to řekl. Máte nějaké vysvětlení, o co jde?"
"Ne, ale předpokládám, že se to co nevidět dozvím."
Oba králové a princ Lysander už byli ve válečném sále.
"Dobré ráno," uklonil se Peter. "Vypadá to vážně."
"Je to vážné," řekl Alexander. Podal mu listinu. "Tohle vypadá autenticky," řekl. "Je to rozkaz od velitelství kondominiálního sektoru vydaný jménem viceadmirála Townsenda,
ale ve skutečnosti podepsaný generálem Ngujenem. Nařizuje Spartě, aby se všechny jednotky Falkenbergovy námezdní legie vzdaly Kondominiu a nechaly se odtransportovat ze Sparty na nějakou neutrální planetu, na níž se dohodnou, až budou legionářské jednotky odzbrojeny a naloděny."

"Chápu. To je směšné," řekl Peter. "Je to neplatné už na první pohled. Viceadmirál Townsend nemá žádnou takovou pravomoc a už určitě ne nějaký generál námořní pěchoty, jednající admirálovým jménem! Co se toho týče, ani Kondominium nemá právo nařídit takovou věc, dokonce i kdyby to bylo schváleno Velkým senátem."
"Možná, že nemají pravomoc," poznamenal král Alexander, "ale mají moc. Přistáli tu s bitevním křižníkem a vylodili tu celý pluk řadových námořních pěšáků. Pěšáci mají být provokativně umístěni na Spartě, aby prý bránili naši nezávislost proti cizím vetřelcům - což máte být vy. Vy máte být odvezeni transportní lodí, která přivezla pěšáky."
"Co na to říká Clay Newell? Anebo komodore Guildford, když už jsme u toho? Je to takový profesionální neutrál. Jestli tenhle rozkaz splní, tak to znamená, že je bezvýhradně oddán Bronsonovi, a on to ví. Nechce se mi věřit, že by chtěl tohle."
"Nevíme," řekl Alexander. "Poslali jsme pro admirála For-resta. A také celý válečný kabinet a tajnou radu. Ale faktem je, že nejsme schopni dohovořit se s nikým z kondominiálního velitelství kromě toho nováčka, plukovníka Ciottiho, který se tu na chvíli zastavil, aby předložil ty požadavky. Jeho pluk se právě vylodil. Nepožádali o povolení, poslali nám jen zdvořilé oznámení, a to ještě potom, co vylodili hlavní slož-ky."
"Je toho ještě víc," vmísil se Lysander. "Máme také nařízeno skončit veškeré kontakty s kondominiálními vojáky a propustit z našich služeb všechny kondominiální důstojníky, kteří nejsou na penzi déle než pět let. To jsou nějaká nová nařízení. OdtedTca mají být všechny rozhovory s kondomini-
álními vojáky vedeny prostřednictvím oficiálních kanálů a žádné neformální kontakty nejsou povoleny. Na Spartu je uvalen stoprocentní interdikt, dokud...," našel příslušnou pasáž v listině a četl: "...neprokážeme dobrou vůli uposlechnout nařízení v odstavci dvě, to jest odzbrojit a příslušným kondominiálním činitelům předat všechen personál v současné době začleněný či zaměstnaný organizací známou jako Falkenbergova námezdná legie, někdy také nazývanou dvaa-čtyřicátý pluk, a v odstavci tři, jenž se vztahuje ke kontaktům a zaměstnávaní penzionovaných kondominiálních činitelů. Všechny kondominiální jednotky námořní pěchoty na Spartě mají nařízeno spolupracovat při prosazování těchto rozkazů."
"To nemůže dlouho vydržet," řekl Peter. "Až o tom Lermontov uslyší, tak to anuluje."
"Jenomže v té době už bude ze Sparty bojiště," pronesl král David. "Já ani nevím, jak bychom mohli velkoadmirálu Ler-montovovi poslat zprávu. Vypadá to, že zablokovali veškeré spojení. Nikdo neodpovídá."
"Co naše družice, pořád ještě pracuje?" zeptal se Peter.
"To je zajímavá otázka," poznamenal Lysander. Zvedl telefonní sluchátko, krátce hovořil a potom se opřel do křesla s udiveným výrazem. "Ano. Což musí něco znamenat, ale ať mě vezme čert, jestli vím co."
"Možná, že Forrest bude mít nějaké vysvětlení," řekl Peter Owensford. "Teď mě ale omluvte, musím informovat Campbella, velitele pevnosti Plataje."
"To je zvláštní, že jste dali pevnosti tohle jméno," poznamenal Lysander.
"Ano, pane." Plataje bylo místem velkého spartského vítězství nad Peršany, místem, kde byly pomstěny Thermopyly, ale bylo to také město: jeden ze spojenců Athén a pod athénskou ochranou. A bylo zničeno, když Athéňané odmítli přijít městu na pomoc. Kolik z té historie Lysander asi věděl? "Tenkrát nám to připadalo jako dobrý nápad. A nyní mě omluvte."
"Pane, mám své rozkazy," řekl Marco Ciotti,
Plukovník 77. pluku kondominiální námořní pěchoty byl utahaný čtyřicátník s prosvítajícím vousem na bradě a orlím nosem. Oči měl tak tmavé, že panenky skoro nebylo vidět. Měl bledou pleť člověka žijícího na planetě se slábnoucím slunečním svitem a spartská přitažlivost mu zjevně nezpůsobovala nepohodlí. Nepohodlně se však rozhodně cítil na téhle improvizované konferenci v audienčním sále paláce, z něhož bylo vidět na Vládní náměstí. Stál na jednom konci sálu tváří v tvář králům a jejich poradcům. "Dokonce s vámi ani nesmím mluvit, dokud ve svých ozbrojených silách zaměstnáváte vojáky Kondominia." Ukázal na admirála Forresta a kapitána Nosová. "To může být záležitost mého úsudku, ale nemám na vybranou, co se týče legie. Falkenbergova legie složí zbraně a vzdá se, žádné jiné alternativy neexistují."
David Freedman vrhl na kondominiálního plukovníka opovržlivý pohled. "Vy nemáte žádné jiné alternativy," řekl král David. "Když nějaký pitomec dělá něco, o čem ví, že je to špatné, tak se vždycky vymlouvá na rozkazy."
"Možná, že vás překvapí, že také čtu Shawa, králi Davide," řekl plukovník Ciotti. "Ale to na mých rozkazech nic nemění."
"Jsou to značně neobvyklé rozkazy," řekl Alexander.
Venku za okny se Sparta City prostíralo uprostřed mírumilovného letního rána, dopravní ruch byl sotva hlasitější než zpěv ptáků v parcích pod nimi a svěží vzduch voněl růžemi a teplým prachem. To je neuvěřitelné, říkal si Alexander. Tohle všechno může být v jednom okamžiku zničeno. Jakoby na potvrzení jeho myšlenek se ozval dvojitý třesk přilétajícího nadzvukového transportního raketoplánu. Nebyl to komerční let. Ty všechny skončily, jakmile byl uvalen interdikt. To bude patrně poslední transport, přivážející kondominiální vojáky. Byl jich celý pluk a bývalí kondominiální důstojníci tvrdili, že velice dobrý.
Další třesk transportního letadla se ozval překvapivě blízko. Dva z reprezentantů bratrstev, bankéř a majitel řetězu oděv-
nich obchodů, na sebe pohlédli s popelavými tvářemi. Stáli vedle dalších vůdců fraternit, muže středního věku a několika žen. Všechno to byli vážení lidé. Na Spartě taková funkce znamenala velkou čest. Většina z nich měla děti na frontě, v královské armádě anebo v mobilizovaných milicích a všichni měli zde ve Sparta City rodiny a domy.
"Rozkazy jsou neobvyklé. To s vámi souhlasím," řekl plukovník Ciotti, v hlase lítostivou rozhodnost. "Ale nejsem oprávněn diskutovat o jejich platnosti."
"Nejste?" zeptal se Lysander. "Zapečetěné rozkazy, vydané jménem viceadmirála, ale podepsané nějakým generálem

námořní pěchoty z velitelství sektoru. Na veškeré spojení stejně jako na obchod je uvalen interdikt. Plukovníku, vy víte stejně dobře jako my, že tohle je politický tah velkosenátora Bronsona a tyto rozkazy budou anulovány okamžitě, jakmile se o nich velkoadmirál Lermontov doví!"
"O politice nic nevím," řekl Ciotti.
"Že ne, Marco?" zeptal se Samuel Forrest jemně. "Potom jsi toho hodně zapomněl od tažení v Horním Kitaji. Tehdy jsi nebýval ničí poskok."
"Moje rozkazy mi zakazují s tebou mluvit," řekl Ciotti. "A taky nebudu."
"Tohle je porušení smlouvy o nezávislosti," řekl David. "Vměšování do vnitřních věcí dualistické monarchie."
"To je zase politika," konstatoval Ciotti. "A já se do politiky nenechám zatáhnout. Podívejte se, Vaše Výsosti - majore Owensforde -já jsem o to nestál, aby mě sem poslali. Vykonával jsem se svými vojáky obtížnou práci na planetě Haven, a byla to mimochodem nezbytná práce. Mám silné podezření..., čert aby to vzal - vím, že jsme využíváni k uskutečnění soukromé msty nějakého velkosenátora, a myslím si, že bych toho senátora dokázal pojmenovat. Rozhodně to není poprvé, kdy válečné loďstvo je k něčemu podobnému použito. Takové věci se dějí a tohle může být docela dobře jedna z nich. Ale to všechno je irelevantní. Sedmasedmdesátý pluk má platné
rozkazy a přesně v osmnáct nula nula budou vojáci Falkenbergovy legie jednat v rozporu s rozkazy Kondominia. Jestli k tomu dojde, přistoupíme k nezbytné akci. Prosím vás, nedělejte to horší, než to musí být. Jděte mému pluku z cesty, protože každý, kdo to neudělá, tak jednoduše zemře. Veličenstva, pánové, dámy, dobrý den." Vstal, srazil podpatky, uklonil se králům a opustil místnost s pobočníkem v patách.
Na okamžik se rozhostilo ticho, potom se jeden snažil mluvit přes druhého. Peter Owensford chvíli poslouchal a potom zupáckým hlasem zavolal: "Pozor!" Místnost okamžitě ztichla.
"Takže co to všechno má znamenat?" zeptal se Lysander. Otočil se k admirálu Forrestovi. "Co se děje?"
"Já nevím. Nedává to vůbec smysl," odpověděl Forrest. "Přerušili naše spojení s Karantovem a Newellem. Dokonce se nemůžu spojit ani s komodorem Guildfordem! Něco z toho je však zcela zřejmé. Ngujenovy motivy jsou jasné. Odjakživa se bratříčkoval s Bronsonovou frakcí a Bronson dokáže být pěkně štědrý. Imunita, prominutí hříchů nebo dokonce nová identita a spousta peněz na kterékoliv planetě, kde se mu zlíbí."
"A která planeta ho po tomhle bude ochotna přijmout?" zeptal se král Alexander
"Veličenstvo, existují místa, kde si Bronson stojí vysoko," odpověděl Anatolij Nosov. Pokrčil rameny. "Ostatně neexistuje moc míst, kde by Ngujena rádi viděli tak jako tak, ale o to tu nejde. Souhlasím s admirálem Forrestem, že hlavní problém je pochopit, proč to Čiotti dělá. Můj názor je ten, že podle něj admirál Lermontov nemůže ten rozkaz anulovat."
"Ale...," král Alexander vytřeštil oči.
"Asi se mi to nebude líbit, ale můžete to laskavě vysvětlit?" požádal Lysander.
"Jestli je velkoadmirál Lermontov naživu a stále ještě má velení, tak ten rozkaz anulovat bude. To Čiotti ví. Logický závěr je nasnadě."
"Souhlasím," řekl admirál Forrest.
,"Vy říkáte, že Lermontov je mrtev?" ujistil se král David.
"Mrtev, anebo odstraněn, Veličenstvo," odpověděl Nosov. "Obávám se."
"Což vyvolává další otázky," pokračoval Forrest. "Co všechno Ciotti ví a jak se to dozvěděl?" pokrčil rameny. "Ale pro nás je teď důležité rozhodnout, co budeme dělat?"
"Co bychom měli dělat?" řekl David prostě. "Bojovat, nebo poslechnout? V takových záležitostech králové obvykle musejí svolat radu. Avšak vzhledem ke stannému právu předpokládám, že nic takového nemusíme, a pravděpodobně je to tak lepší."
Mezi poradci a pozorovateli se ozvalo mručení.
"Možná, že máte na vybranou," řekl Peter Owensford. "My nemáme. Jakmile jednou složíme zbraně, tak jsme bezmocní, a ačkoliv pochybuji, že by Ciotti souhlasil s naším vyvražděním, určitě nás klidně pošle někam k čertu, k někomu, kdo tak ohleduplný nebude. Jestli dokážou udělat něco tak bezohledného, tak Bůh ví, že se před ničím nezastaví - a určitě ne Bronson."
"Takže budete bojovat," konstatoval Alexander. "Bude bojovat legie?"
"Pokusíme se. Naše bojové složky podporují spartské operace u základny jedna a u dolů Stora. Ciotti to ví a jistě se bude snažit našim vojákům návrat domů znemožnit. My tady máme k ruce jen vysloužilé vojáky, štábní důstojníky, pár vojenských policistů a civilní zaměstnance proti pluku řadové námořní pěchoty. Dřív než se nám podaří stáhnout z fronty jakékoliv síly, tak budou před branami pevnosti Plataje požadovat kapitulaci. Jakmile budou mít naši základnu a naše civilisty, tak pro ně bude snazší vypořádat se s ostatními. Už kolem pevnosti rozestavili své hlídky. Nepustí nikoho ven, rozhodně ne po dobrém." Owensford pokrčil rameny. "Dokonce nemůžeme ani utéct. Rozhodně ne naši lidé z pevnosti. Předpokládám, že některé naše jednotky v poli by se mohly
rozptýlit a skrýt, ale Ciotti určitě vyvine značný tlak na vaše lidi, aby mu pomohli nás uštvat, a rozhodně nikdo z nás nehodlá nechat naše civilisty Ciottimu napospas."
"Ale co se tedy stane?" zeptal se někdo.
Owensford místo odpovědi ukázal na hlavní obrazovku. Byli na ní vidět námořní pěšáci vyloďující se v docích v kondominiální enklávě z raketoplánu. Doprovázely je tankové a obrněné transportéry, dělostřelectvo a další technika. Za ní pochodovali muži v bojových uniformách ze syntetické kůže oblečených přes zbroje. Zpěv hrubých mužských hlasů se odrážel od domů lemujících opuštěné ulice:
Cedili jsme krev na spoustě planet
a stavěli silnice na tuctu dalších světů

a všechen žold, co nám ta fuška hodila,
laciná kurva ze jednu noc prohýřila.
Senát nařizuje, velkoadmirál poroučí,
rozkazy shora na hlavy nám jen prší.
Zní: Plnou polní! a Nástup do lodě!
Posíláme vás tam, kde chcípnout můžete v pohodě!
"Samozřejmě by bylo snazší zastavit to vyloďování," řekl Owensford konverzačním tónem. "Jakmile jsou jednou na pevnině a rozdělí se do svých jednotek, tak jsou daleko silnější."
"Až na to, že nemáme žádnou kontrolu nad tím, kdo na Spartě přistává," řekl Lysander.
Dobytou zemi senát rád vrací
častěji, než bys řekl švec,
ale čím víc nás chcípne, tím míň se o kořist dělí,
a my už stejně víckrát nevkročíme na tenhle svět.
"A co kdybychom proti nim bojovali?" zeptal se Alexander.
Srdce vašich manželek a dcer snadno dobydem. A možná vás návdavkem k tomu klidně zibijem, a pak řadový mariňáři prapory rozvinou a s nima nad hlavou i do pekel potáhnou.
"Co by se stalo? Pravděpodobně bychom prohráli," odpověděl Peter Owensford. "Ciotti se do toho nevloží zplna srdce - nikdy by s tím nezačal, kdyby si pomyslel, že se postavíme na odpor - ale bude bojovat, protože to dělal celý svůj život a neumí si představit, že by dělal něco jiného.
My známe dabla, jeho pýchu a jeho dílo, Ach, já! My známe to vše víc, než je nám mílo. Když si člověk odkroutil s mariňaky túru, může senát poslat k čertu, ať i on pozná tu stvůru!
"Bronsonovi lidé samozřejmě počítají s tím, že dostanou Spartu na kolena, jakmile přijdeme o vaši pomoc," řekl Lysander.
"To očekávám," přisvědčil Owensford. "Vlastně je na to trochu pozdě. Vyučili jste se dobře. Ale přesto, bude to pro vás znamenat ztráty. Murasakiho technonindžové budou mít vaše spojení jako na dlani, jakmile seženou dohromady bývalé kondominiální techniky. Máte tu dobré univerzity, ale ty nemohly být připraveny na to, co tu Murasaki dělá. Na to je připravena jen málokterá univerzita. Ale stejně jsme odvedli velký kus práce s heilóty, se základním táborem jedna a s tou operací komandos u dolů Stora. Kdyby se o podobný kaska-dérský kousek pokusili o pár měsíců dřív, kdo ví, možná že by tu válku přece jen vyhráli. Teď..." Pokrčil rameny. "Máte lepší šanci než my. Uchovejte si svou sílu, užívejte ji pomalu a opatrně a já si myslím, že nakonec budete v pořádku."
Pak kámošům na zdraví připijem, Každej svou tomu rád odhodí,
Deset let z kanape se nezvedném.
Pak zas to známé: Plnou polní! a Nástup do lodě!
Je čas postavit silnici do pekla, proklatě!
"Generále Owensforde," řekl Lysander. "Mám dojem, že se namáháte v důsledku nedorozumění."
"Výsosti?"
Lysander upíral oči na monitor. Jedna řada námořních pěšáků za druhou nastupovala do tvarů. Tempo písně se změnilo, teď ji vystřídalo víření bubnů a zvuky dud.
Válečné loďstvo je naše vlast a spíme s puškou v náručí,
Žádný chlap jí však ještě neudělal dítě.
Platí nám ginem, a když hřešíme, tak prokletím.
Nám se nikdo nevyrovná, leda když ležíme namol v žitě.
Zastřelí nás, když prohrajeme, a zapudí, když vítězíme,
Ale své padlé kamarády vždycky sami pohřbíme,
A všechny nepřátele bez milosti porazíme,
i když nám nakonec nezbude vůbec nic!
"Vy se podle všeho domníváte, že vás opustíme?" řekl Lysander.
"Je to jediné rozumné řešení," řekl Owensford.
"Ne, proboha," promluvil Alexander. "To o nás smýšlíte tak nízce, Petře Owensforde? Co jsme udělali, že tak uvažujete?"
"Pane..." Peter Owensford nebyl z nějakého důvodu schopen promluvit.
Král David zvedl hlavu z dlaní. "My tady v tomto sále nemáme na vybranou," řekl. "Ale... vy všichni víte, co tu máme. Tělesnou stráž, pár vycvičených jednotek a téměř nic víc. Všechny prvořadové jednotky bratrstev jsou na severu. Nezůstalo nám tu nic víc než druhořadé miliční jednotky. Staří muži, chlapci a ženy. To stačí na potlačení pouličních bouří či na pár teroristů, ale copak po nich můžeme chtít, aby bojovali proti těmhle?" Ukázal na monitor. "Generále Owensforde,
Freedmanova tělesná stráž je vám k dispozici a já s nimi, ale nemůžu nařídit milici, aby se postavila řadovým námořních pěšákům."
"Není nutné nic nařizovat," řekl Lysander. Obrátil se k zástupcům bratrstev. "Měšťané a bratři. Králové povedou své gardy na obranu spojenců Sparty. Připojí se bratrstva k nám?"
"Ano, Výsosti." Allan Hyson, bankéř, byl vystrašený, ale hlas měl pevný. "Jak bychom to mohli odmítnout?"
Při zkoumání individuálních vojenských zásluh dochází k následujícímu paradoxu: lidé mají všeobecně za to, že vnitřní síla vojáků pramení z jejich vzájemné závislosti na kamarádství, na jistotě, že nebudou ponecháni v boji osamoceni. To je z povrchního hlediska snad pravda, ale jedině v tom smyslu, že sila vzájemné závislosti je sama o sobě konečným

produktem. Ze vzájemné podpory uvnitř skupiny samých nul lze odvodit zase jen nulu. Příslušník jednotky, který ve svém nitru nemá žádnou pozitivní hodnotu, je v nejlepším případě prázdnou stránkou. Sila jednotky je vybudována z individuální síly pozitivní kvantity, jakkoliv malé. Ocenění od kamarádů ve zbrani je pro vojáka největší odměna jeho života. Nikdy ji nezíská tím, že se v záležitosti vlastního přežití zcela spolehne na úsilí ostatních. Když voják v bitvě nejedná reflexivně a najde si okamžik na zkoumání svého nitra, je pocit osamělosti nejpalčivější. Sílu pro přežití nesmí voják hledat vpravo, vlevo či za svými zády, ale uvnitř sebe samého. Pokud uvnitř nenajde nic než prázdnotu, je ztracen.
Joseph Maxwell Cameron: Anatomie vojenských ctností
XVII.
"Naléhavá zpráva, pane," řekl Andy Lahr. "Od kapitánky Catherine Alanové."
"Je ten okruh bezpečný?"
,yAno, pane, je to přímá linka z paláce do pevnosti Plataje. Tedy s tím Murasakim si nemůžeme být ničím jisti, ale na tuhle linku bych přísahal."
"To mi bude muset stačit. Oukej, Andy, hoď ji na monitor." Catherine byla oblečena v bojové uniformě se zbrojí, na hlavě měla přilbu. "Nové zpravodajské hlášení," řekla. "Ohlásila se kornet Talkinsová. Zařídili jsme její vyzvednutí, ale posílám ji raději do paláce. Kondominium by ji sem dovnitř nemuselo pustit, ale stejně bychom jí neprokázali žádné dobrodiní, kdybychom ji po tom, co všechno prožila, strčili rovnou doprostřed bitvy. Chovali se k ní dost surově. No nic, řekla jsem jí, aby se ptala po vás, kód Jehova."
"Dobrá, zařídím, aby ji sem někdo dopravil. Můžeme ji poslat do nemocnice svatého Tomáše. Je nějaký důvod, proč bych s ní měl mluvit osobně? Je tady Andy Bielskis."
"Ví, kde je Skilly."
"Ježíši. Rychle mi to řekněte."
"Naneštěstí se jedná o místo, kde Skilly byla. Je to farma nedaleko Korintu. Stojí to za přepad, ale nedostanete nikoho důležitého. Talkinsová vlastně neunikla, generále, byla zachráněna."
"Kým?"
"Pane, asi se vám to nebude líbit. Byl to Geoffrey Niles. Je s ní a brzy budou oba dopraveni do paláce."
"Niles. Vztahuje se na něj nějaká amnestie?"
"Průvodní list," odpověděla Cať herine. "Neměli jsme moc času, heilóti je hledali, a tak to byla taková jakoby plichta, musela jsem je vzít oba."
"Udělám, co budu moci. Ty věci kolem Story se týkají hlavně prince Lysandra. Jestli prokážeme, že Niles s tím měl něco společného, tak ho Lysander nechá pověsit a nebudu mít šanci v tom nic udělat. Co se toho týče, ani o to nestojím."
"Ano, pane. Nicméně řekla jsem Nilesovi, že má přece jenom určitou šanci. Koneckonců, generále, zachránil Margre-tu Talkinsovou."
"Jo. Dobrá, řekl jsem, že udělám, co bude v mých silách."
"Je toho ještě víc. Důvod, proč Skilly není na té farmě, je ten, že je ve Sparta City, přesněji řečeno v Horním Městě, a organizuje tu heilótské povstání, které by mělo převzít moc, až kondominiální mariňáci pozabíjejí spartskou vládu. Až na nás mariňáci vypochodují, zahájí všeobecné povstání."
"Jak ušlechtilé," řekl Owensford. "Musím čelit sedmase-dmdesátému pluku řadových námořních pěšáků a přitom mám všechny síly na severu, tady nemám nic než druhořadou milici, a teď se ještě musím připravit na všeobecné povstání. Popravdě řečeno, něco takového jsem čekal. Jsem rád, že jsem se netěšil nadarmo. Máte nějakou představu, jak je asi silná?"
"Ne, pane, a nevěřím, že ji má ona. Stanné právo je zastihlo nepřipravené a spousta jejich politiků tu jejich ‚věc' opustila, protože to začalo být nebezpečné. Jestli to ovšem bude vypadat, že se vítězství kloní na její stranu, tak se vrátí. Generále, ale to ještě není to nejhorší."
"Kapitánko, co ještě může být horšího?"
"Murasaki. Má atomovou bombu."
."Propána! Víme, jaké s ní má plány?"
"Ne, pane. Niles o tom možná bude něco vědět. Zatím si to nechává pro sebe, snaží se z toho pro sebe něco získat. Samozřejmě se může mýlit, ale vsadila bych se, že si je docela jist tím, že Murasaki má bombu a Skilly vymyslela plán, jak ji použít ve svůj prospěch. Možná, že budete schopen zjistit víc, až se tam u vás objeví."
"Pokusím se. Rád bych vás tu měl taky."
"Použijte Andyho. Je lepší než já, skoro stejně dobrý jako Jesus," řekla Catherine. "Oukej, pane, musím se vrátit k obráncům."
"Jo. Jakou tam máte morálku?"
"Nic moc, ale co byste chtěl?"
"Správně. Vyřiďte jim, ať se drží. Ciotti se možná bude držet svých rozkazů, ale rozhodně nechce, aby se jeho skvělý a napulírovaný pluk moc zakrvácel. Doufám, že až začne jít opravdu do tuhého, tak si to ještě jednou rozmyslí."
"Ano, pane. Takže já se radši vrátím do práce. Alanova konec." Catherine očividně příliš nevěřila tomu, že si to Ciotti znovu rozmyslí, což bylo v pořádku, protože Owensford tomu nevěřil také.
* * *
Brána kondominiální enklávy se otevřela. Téměř neslyšně z ní vyjely dva tanky Suslov, jejich čidla pilně prohledávala okolí a dělové věže se 135 mm kanóny se otáčely sem a tam. Průzkumníci se přešplhali pres zdi už dříve. Za tanky postupovala pěchota, rozvíjející se do rojnice.
Lysander cítil, jak se mu začínají potit dlaně, když scénu sledoval průzorem z transportéru nedaleko vedoucího tanku.

Bože, jak rád bych tam byl. Pekelně rád.
Měli v plánu udržet kondominiální námořní pěchotu v zastavěných čtvrtích a nedovolit jim plně rozvinout síly. Vynasnažit se, aby nevyhráli moc rychle. Každá hodina zdržení znamenala rostoucí naději, že Lermontov pošle odvolávací
rozkaz. Anebo něco. Krucifix, třeba toho koně ještě naučím zpívat.
Tanky vyrazily kupředu. Díky Bohu, že tam nejsem. Tohle byly lepší stroje, než měli k dispozici jeho lidé, a posádky tvořili vojáci, které každý považoval za nejlepší ve vesmíru.
Umístil na Spartě vyrobené tanky do první pozice a hrstku moderních tanků legie spolu s obrněnými transportéry do týlu, aby zachytily průnik. První z tanků námořní pěchoty se právě pustil dolů třídou vedoucí k jihu a před ním postupoval vějíř pěchoty, stínové figury vrhající se z jednoho krytu do druhého.
"Teď!" zavelel.
Monitor ve vozidle se otřásl a detonační nálože zavalily ulici troskami budov z obou stran. Hromada zdiva zahradila chodníky a zvedla se oblaka prachu, který ztěžoval průhled noktovizory. Nad hlavami se ozvalo dunění přilétajících dělostřeleckých nábojů, připomínající rachot nákladního vlaku, a na hlavy mariňáků se sneslo hromobití střepin granátů vybuchujících ve vzduchu. Propukla střelba z automatických ručních zbraní a dobře ukrytí střelci dole na ulici přibili na místě námořní pěšáky, kteří měli první mrtvé.
Monitor se znovu otřásl, tentokrát pod výstřely 76 mm děla katafraktu, který nasázel pět granátů do měkkého podbřišku středního tanku. Záblesky byly jasné. Těžší vozidlo se otočilo kolem své osy, pak zastavilo. O chvíli později explodovalo a z jeho průzorů a průlezů vyrazily s ohlušujícím rámusem žlutooranžové plameny.
"Dostali jsme ho, dostali jsme ho!" křičel velitel katafraktu. "Dostali jsme..,"' Spojení bylo přerušeno.
"Přepněte na druhý," řekl Lysander.
"Zde kapitán Porter."
"Zde Collins."
"Výsosti, povstalci útočí koordinovaně s postupem námořní pěchoty. Přívod elektřiny je přerušen, fungují jedině nouzové generátory." To znamenalo, že celé město bylo ponořeno do
tmy, bez pouličního osvětlení a pravděpodobně bez vody. "Městské telekomunikační linky mají výpadky, jsou rušené stejně jako vojenské spojení. Z ulic se ozývá střelba, slyšíme střelbu odevšad, kde máme ještě fungující senzory. Zdá se, že se boje soustřeďují v Horním Městě."
Lysander zamračeně přikývl. K zadržování mariňáků bylo zapotřebí každého vojáka a milicionáře stejně jako policie. Povstalce v Horním Městě budou muset zadržet neorganizovaní příslušníci bratrstev. To bude nejspíš dost obtížné. Žilo tam šedesát tisíc nových přistěhovalců, z nichž mnozí byli hladoví. Nezbyl čas na to vykořenit všechny povstalce.
"Bude to muset zvládnout třetí linie," řekl. To je všechno, co nám zbývá, pomyslel si. Obyčejní lidé.
Další světlo zablikalo. "Pane! Zde major Donald. Námořní pěšáci jsou..."
* * *
"Kam si myslíš, že jdeš?"
Thomas McTiernan zatáhl břicho a podařilo se mu zapnout zbroj. Po deseti letech hostinského řemesla byl o hodně objemnější než v době, kdy na sobě měl naposled miliční zbroj své fraternity. Za ním bylo otevřeným oknem vidět ztemnělou ulici, osvětlenou tříčtvrtečním srpkem Kythéry a temně rudou plápolavou září budov hořících o něco dále na sever. Chudinská čtvrť byla v plamenech od jednoho konce na druhý. Od okamžiku, kdy povstalečtí odstřelovači zabili první amatérské hasiče, kteří se rozjeli k požárům, nebylo už slyšet žádné poplachové sirény. Bylo také vidět záblesky granátů explodujících nedaleko kondominiální enklávy a ozvěnu staccata střelby ručních palných zbraní. Výstřelů přibývalo a právě v tuto chvíli námořní pěchota zahájila dělostřeleckou palbu zevnitř kondominiální enklávy. Děla střílela na jih proti postavení královského dělostřelectva nedaleko Vládního náměstí.
"Cožpak jsi neslyšela krále?" zeptal se a otočil se k ni. Stáli v prostě zařízené ložnici. Byl tu hologram vážně vyhlížejícího mladíka v uniformě královské armády a další obrázek ještě mladšího syna. Ten měl na prsou jednoduchou hvězdici Thermopylského řádu. "Jdu pomáhat zastavit ty povstalce, mariňáky, dostat ty parchanty, co málem zabili Julia..."
Potom si všiml, že je oblečena do loveckého úboru a v rukou pevně třímá brokovnici.
"Ne beze mne, to tedy ne, Thomasi McTiernane," řekla. "A nic neříkej. Všichni mladí, silní jsou s armádou, jako Mike...," oba pohlédli na obraz svého syna v uniformě, "...takže zbýváme už jenom my."
Chvíli na ni mlčky upíral zraky, potom si odfrkl. "Připomínám si, proč jsem si tě vzal, Marie," řekl.
Skříňka na zbraně byla v komůrce za ložnicí. Stála tam puška Peltast, masivní zbraň svou ošklivostí zvláštním způsobem půvabná. Lesknoucí se kovové části svědčily o pečlivé údržbě. Přehodil si přes rameno bandalír a s heknutím protáhl hlavu závěsným řemenem pušky. Tyhle krasavice jsou těžké', pomyslel si. V koleni mu varovně zapraskalo, byla to památka na jakýsi dávný fotbalový zápas. Doufám, že nebudu muset moc sprintovat.
U schodů čekala jeho dcera, vytáhlá třináctiletá holčina s vystouplými zoubky a chomáčem zrzavých vlasů. K pihám na tváři se jí právě začaly přidávat uhry. Měla na sobě hnědou plátěnou uniformu včetně skautského šátku kolem krku a třímala pušku ráže dvaadvacet milimetrů s teleskopem, s kterou královští spartští skauti cvičili. Její otec otevřel překvapením ústa.
Potom zavrčel: "Nebudeš zbytečně vystrkovat hlavu a neuděláš žádnou kravinu, rozumíš?"
"Ano, tati," odpověděla.
Vypadá zatraceně dospělejší než posledně, pomyslel si a navlhčil si rty. Kristepane, kdyby mi tak mohlo být znovu dvacet.
Žádný mladík nevěří, že by mohl umřít. Žádný mladík nemá zodpovědnost... A žádný mladík neviděl ve vlastním domě

svého syna potom, když tělem zakryl vybuchující granát.
Vyšli na dvorek, upravený jako zahrádka jejich hostince. Od stěny se s výkřikem odlepila nějaká postava.
"Ježíši, Thorne!"
"Ach, Eddie," řekl McTiernan, poznávající souseda, který měl za rohem opravárenskou dílničku. "Promiň."
Vyšli společně na ulici. Shromáždil se tu už dav lidí. Většinu z nich poznával, ale bylo zvláštní vidět známé, s kterými se člověk denně potkával, se zbraněmi v rukou.
"Thorne, na konci ulice stavíme barikádu. Vadilo by ti, kdybychom použili tvou dodávku?"
Překvapením zamžikal. Auto představovalo tři roky škudle-ní a šetření - potom přikývl a hodil muži klíčky.
"Hej, skvrně, skoč si pro kolo," ozval se mladší hlas. "Pan Kennedy říká, že máme dělat kurýry a rozvážet po sousedství zprávy."
Dcera vlepila mládenci letmý polibek na tvář a potom odběhla. Ze dveří vyšla Marie McTiernanová. Brokovnici měla pověšenou ústím dolů přes záda a v rukou třímala dva velké proutěné koše.
"Obložené chleby," odpověděla na jeho nevyslovenou otázku. "Na barikádách budou potřebovat nějaké posilnění."
"Eddie," řekl, neboť ho právě něco napadlo. Nadzvedl pušku a opřel si ji botkou pažby o hýždi.
"No?"
, J3ej mi pár lidí, můžeš?" Ukázal volnou rukou na knihovnu na konci ulice. Byla to budova v novokalifornském stylu se čtverhrannou čtyřpatrovou věží na nároží. "Když mě bude někdo krýt, tak bych odtamtud mohl s touhle sbíječkou něco dokázat!"
"Jo! Hej, Forchsene, paní Brustová, pojďte sem!" Na kole se přihnal nějaký mládenec a sotva dechu popadaje křičel na pokraji sil.
"Hej, jsem z Jeffersonovy ulice! Táta mě posílá, abych vám vyřídil, že Horňáci postupují nahoru Painovou ulicí, musejí jich být tisíce, mají molotovovy koktejly, pušky a vůbec a taky mají pár nákladňáků oplátovaných železem. Jdou v patách mariňákům a rabujou!"
Ze zástupu domácích, mechaniků, obchodníků a úředníků se ozvalo zuřivé zavrčení. Dav se pohnul k barikádě a do palebných pozic v horních patrech okolních budov. McTiernan slyšel třesk oken rozbíjených pažbami. Těžce se plahočil směrem ke knihovně a s hekáním děkoval učitelce paní Brustové, která mu na rameni nadlehčovala těžkou pušku. Do nohou jej s každým krokem bouchal její samopal, pokaždé následován omluvným: "Promiňte."
Na Burke Avenue, kde byly stovky takových jako on, začala bitva o Sparta City.
* * *
"Skupinový veliteli Derexi, podejte hlášení!" řekl Kendžiro Murasaki a ukázal na mapový stůl. Velitel heilótských vojáků, kteří pronikli do Sparta City, vypadal vyčerpaně. Zbroj měl zčernalou kouřem a sazemi.
"Není to moc dobré, pane," řekl. "Tady." Na mapě bylo Horní Město vyznačeno jako solidní skvrna rudé barvy, označující heilóty, s dlouhými zašmodrchanými chapadly sahajícími přes celé město. Na druhé straně Posvátné stezky byla menší skvrna a fleky podobné uhrům se táhly skoro až k Vládnímu náměstí. Od kondominiální enklávy se přímo na jih táhla jednotlivá široká rovná čára, přesahujíc jednotky heilótú.
"Problém je v tom, že ti Horňáci nepostupujou tak rychle, jak bysme potřebovali," řekl heilót lítostivě. "No, není to žádné překvapení. To, že jsme jim dali pušky, z nich ještě nedělá vojska, pane. Je tam až moc barikád a měšťanosti jsou vozbrojený. Nejedná se o milici - milice bojuje s mariňáky -
jsou to jen měšťani, ale střílet teda umějí. U Boha, málem mě dostali, je tam snajprů jak nasráno. Mají taky peltasky a proti těm si naše obrněný auta ani neškrtnou, čert aby je vzal, vo-šousty." Vynucený respekt protáhl heilótovu tvář ještě víc než obvykle.
"Ksakru, a když se ti Horňáci konečně pohnou a ňákej ten flek od měšťanostů vyčistěj, tak se prostě zastavěj, začnou rabovat, znásilňovat, pálit a vychlastají všechno, na co přijdou, včetně kyseliny z akumulátorů! Potom tam vletí přepadová skvadra policajtů, udeří na ně a vyžene je. Naše úsilí tak je na draka, protože vlastně blokujou náš vlastní postup. Kolem okrajů Horního Města se jich plete strašně moc."
."Přepadové oddíly?" ujišťoval se Murasaki přemýšlivě. "Jak se můžou koordinovat, když jsme jim zničili spojení?"
Hodně vysílaček královské armády pořád ještě fungovalo, ale běžné městské telekomunikace byly vyřazeny z provozu.
Heilótský důstojník se hýkavě rozesmál. Murasaki se zamračil, což vysokého muže přimělo zaměnit řehot za pouhý úsměšek.
"Žádný telefony nepotřebujou, pane, používaj skauty."
"Jak to, skauty?" řekl nechápavě Mejdžijan.
"Ty malý zkurvysyni jsou všude po střechách, ve vikýřích a po celým městě, kde bydlej měšťani, a blikaj na sebe bater-kama. Morseovkou." Tentokrát byl mužův obdiv nezastřený. "Taky rozvážejí zprávy na bicyklech."
"Zbavte se jich,"
"Jak, pane? Já mám jen jednu grupu, jen sedm set chlapů, když počítám každýho maroda a flákače. To je práce pro vaše snajpry, ne pro mne."
Murasaki přemýšlivě pokýval hlavou. To je překvapující, říkal si. Analýzy naznačovaly, že blokáda a kondominiální intervence populaci vystraší do té míry, že nevystrčí hlavy.
"Máte nějaká doporučení?"
"Jistě, pane. Ty Horňáci nemají vůbec žádnou disciplínu, nedokážou porazit ani ty civilisty, ale přitom je jich víc než dost a taky jsme jim dali fůru zbraní. Vaši vedoucí buněk," trhl palcem směrem k mužům a ženám za velitelem, v civilních šatech, ale se zbraněmi a s náramenními páskami s odznakem rovnítka, "se snaží vést je tak, že jsou na čele. To je jako kdybyste se snažil ucpat plivátko hrstí broků, prostě jenom plýtváte lidma, který jsou ochotný bojovat. Postavte družstva s automatickejma zbraněma za tu lůzu. Střílejte na každýho, kdo chce utýct. Zapalte centrum Horního Města,

ale pořádně. Jestli budou mít hrůzu z toho, co máj za zádama, tak určitě na ty barikády zaútočí."
Technonindža přikývl.
"Udělejte to. Hned teď. A taky přidělte dvě roty k finálnímu útoku na pevnost Plataje."
Heilót zaváhal. "Pane..,'"
"Je to nezbytně nutné."
Začaly padat rozkazy.
* * *
"To jsem rád, že vás vidím, kornete Talkinsová," řekl Owensford. "Výsosti, dovolte mi představit vám korneta Mar-gretu Talkinsovou. Je důstojníkem jak legie, tak královského zpravodajského sboru. Talkinsová, tohle je korunní princ Lysander."
"Jsem hrdá, že se s vámi mohu seznámit. Výsosti," řekla Margreta. V rozpacích sklopila zrak ke své špatně padnoucí uniformě. "Neřekli mi, že se s vámi setkám..."
Lysander ji vzal za ruku a políbil jí špičky prstů. "Jsem moc rád, že vás poznávám. Můžeme představení zopakovat při nějaké příjemnější příležitosti," řekl. Otočil se k jejímu společníkovi. "Nemohu říct, že by mě těšilo seznámit se s vámi, Ni-lesi. Popravdě řečeno raději bych mluvil s plazem."
"Rád bych řekl, že se mi to nelíbí," odpověděl Geoffrey Niles. , Ale naneštěstí vás až moc dobře chápu."
"Byl jste ve Stoře?" vypálil otázku Lysander.
,"Ve Stoře ano, Výsosti. Ale nemám nic společného s útokem na arzenál. Kdybych mohl, byl bych tomu zabránil."
"Věděl jste, že k tomu dojde?"
"Věděl jsem, že tu raketu máme. Nevěděl jsem, proti jakému cíli se má použít, zjistil jsem to až pět minut před vypuštěním. Protestoval jsem proti určenému cíli, ale byl jsem varován, že jestli nepřestanu, tak budu zastřelen. Nenařídil jsem ten cíl, ani jsem nevydával žádné rozkazy, týkající se té rakety."
"Seržante Bielskisi?" zeptal se Owensford.
"Žádné váhání, žádné pochybnosti," řekl Andy Bielskis. "Jestli to hraje, tak je nejlepší, jakého jsme tu kdy měli. Já bych řekl, že je to nepředstírána, pane."
"Jestli chcete, podrobím se výslechu na každém detektoru, který tu máte," řekl Niles. "Jediné porušení Zákona o válce, které mám na svědomí či jsem nad ním oko přimhouřil, byl ten plynový útok v údolí, a to bylo pouze proti vojenským cílům. V té oblasti ani žádní civilista vůbec nebyli."
"Dobře, budeme to zatím suspendovat," řekl Owensford. "Kometě, co bylo panu Nilesovi slíbeno?"
"Volný průchod ven, jestli nás nedokáže přesvědčit o něčem výhodnějším, a rozumný náskok, než začneme pronásledování."
"Talkinsová, vy jste vyčerpaná. Myslím si, že během výslechu synovce velkosenátora Bronsona vás tu budeme potřebovat, ale jakmile s tím skončíme, tak se necháte hospitalizovat v nemocnici svatého Tomáše," řekl Owensford.
„J3ěkuji pane, ale počítám, že pořád ještě mohu bojovat."
"To není třeba," řekl Lysander.
"Je potřeba každého," řekla Margreta. "Výsosti, mám v úmyslu zasloužit si měšťanství co nejdřív po propuštění z legie. Tohle je můj domov a rozhodně se tu budu cítit líp, až tu svoloč odsud dostaneme." Dotkla se svých modřin a oteklého oka. "Kromě toho myslím, že mám k tomu také pár osobních důvodů."
"No dobrá, proti tomu se nedá moc namítat," přikývl Owensford. "Dobrá, Nilesi, naznačil jste, že pro nás máte lepší nabídku než bezchybné chování tam venku. Co chcete a za co to vyměníte?"
"Chci, abych byl zahrnut do všeobecné amnestie," řekl Niles.
"Ne jízdenku z planety?"
"Jestli to bude podmínka, tak to vezmu, ale raději bych si zasloužil právo zůstat tady," řekl Geoffrey. "Chtěl bych tu zůstat, abych pomohl s přestavbou. Abych pomohl zmírnit některé škody, které jsem způsobil." Podíval se významně na Margretu. "Chtěl bych se oženit a ucházet o měšťanství."
"Proč ta změna stran?"
"Vysvětlování by zabralo moc času a ten nemáme," řekl Geoffrey. "Člověk se o společnosti, proti které bojuje, hodně doví. A o jejích vůdcích. A také jsem se naučil obdivovat vaše lidi."
"A co máte na výměnu?" naléhal Owensford.
"Informaci. Dám vám ji a vy rozhodnete, za kolik stojí. Přijmu vaši cenu."
Lysander si jej chvíli chladně měřil. "Dobrá. Vyklopte to."
Geoffrey jim řekl o rozhovoru mezi Skilly a Murasakim, který vyslechl. "Neslyšel jsem přímo slovo »atomová«," řekl, "ale nevím, co jiného by to mohlo být. Murasaki má jednu, ale jenom jednu atomovou zbraň a je rozhodnut ji použít buď ke zničení paláce, nebo legionářského velitelství v pevnosti Plataje. Kdyby to bylo na Skilly, tak by to byl palác, ale můj názor je, že Murasaki dává přednost Platajím."
"Ale vy nevíte, jestli je to atomovka?" konstatoval Lysander. "Ať tak či onak, stejně nevíte, kde je. Kde je teď anebo kam ji umístili. Kdo by to mohl vědět?"
"Skilly a Murasaki," řekl Geoffrey. "A možná ani Skilly ne. Murasaki je šílený. Prastrýc mu zjevně dal za úkol zničit Spartu a druhý, ale téměř stejně důležitý úkol - potrestat Falkenbergovu legii."
"To zní trochu divně," poznamenal Owensford. "Legie je na Novém Washingtonu. My tady jsme jenom takové zbytky."
"Máte tu rodinné příslušníky,"' řekl Niles. "Murasaki by měl potěšení z duševních muk, která by Falkenbergovi a jeho lidem na Novém Washingtonu způsobila zpráva, že jejich rodiny byly zabity. Anebo zajaty Bronsonovými lidmi."
"To předpokládá opravdovou nenávist," řekl Owensford. "Copak je Bronson takový šílenec?"

Niles pomalu zavrtěl hlavou. "Generále, já nevím. Dřív jsem si myslel, že je potrhlý jako liška. Pořád to ještě může být ten správný tip."
"Dobře," řekl Lysander. "Generále, jak oceňujete informaci? Má tu cenu, kterou za ni žádá?"
"No, skoro. Talkinsová, chcete něco dodat ve prospěch toho člověka?" zeptal se Owensford.
"Zachránil mi život," řekla. "A... choval se velice jako gentleman."
"Inu, koruna vám dluží hodně velkou laskavost," řekl Lysander.
"Ach. Dobrá, jestli to stačí na jeho omilostnění, tak o ni žádám," řekla Margreta.
Lysander přikývl. "Ať je po vašem. Geoffrey Nilesi, uděluji vám všeobecnou amnestii za činy, které jste spáchal od svého příjezdu na Spartu až dosud. Kornete Talkinsová, pořád ještě jsme vám zavázáni, tímhle jste si vybrala sotva polovinu dluhu, o kterém jsem mluvil."
"Takže," řekl Owensford. "Seržante, vezměte pana Nilese do konferenčního sálu a vytáhněte z něj všechno, na co si ještě dokáže vzpomenout. Obzvláště co se týče toho, kde má dojít k tomu soumraku bohů."
Lysander vstal. "S tím už vám asi moc nepomůžu. Kornete Talkinsová, buďte tak laskavá a odeberte se do nemocnice svatého Tomáše. Nebude to tam žádný piknik. Bojím se, že nemocnice skončí jako poslední část našeho obranného systému."
"Příští výpad jejich tanků už patrně prorazí," řekl bez obalu Lysander důstojníkům, kteří jej obklopovali. "Vysává to jejich pěchotu, nás i .měšťany, ale potřebovali bychom mít víc protitankových družstev tam venku..."
Od začátku útoku uplynulo teprve pět hodin. Pět hodin. Bože. Slyšel svá vlastní slova, kterými informoval své muže, ale někde za nimi uháněl proud vzpomínek, rozbombardovaných budov a lidí v agónii uprostřed planoucího kovu. Jenom pět hodin a už jsme zase zpátky na Vládním náměstí. Nemocnice svatého Tomáše bude jediná budova vhodná jako citadela.
"Pane, povstalci jsou v hlavním vzduchovodu ve čtvrtém patře!"
Lysander trhl hlavou skloněnou nad mapou. "Krucinál fagot! Padáme... ne vy, jenom střelci."
Kulometčílc u okna přikývl a vystřelil další dobře mířenou dávku na stínové figury přeskakující dole od jednoho hořícího auta ke druhému. Cen aby to spral. Kondominiální mari-ňáci nepostupovali s heilóty nijak koordinovaně, ale efekt byl stejný.
Lysander vyběhl z velitelské kanceláře, ze které si vytvořili taktické velitelství, v čele skupiny ženoucí se dunivým poklusem. Ranění a nemocní, evakuován! z nižších pater, se k němu ohlíželi, když kličkoval protínajícími se chodbami se střeleckým družstvem v patách. Tohle bylo čtvrté patro, jeho citadela. A Melissin pokoj byl docela blízko místa, kde se hlavní větrací šachta oddělovala od inženýrských sítí.
"Támhle!" zakřičel.
Naproti jejím dveřím se za mřížovaným příklopem něco pohnulo. V běhu vypálil od boku a podle dopadu střel na zeď vedl palbu na mříž o rozměru jednoho čtverečního metru. Další pohyb, trhnutí. Záblesk bílého světla a najednou se opíral o dveře, dveře se otevřely a hleděla na něj Melissa. Usmívala se. Potom hrůzou vytřeštila oči a snažila se vstát z postele. Měla v ruce pistoli a v druhé knihu. Jakási vzdálená část jeho mozku si uvědomila, že je to modlitební kniha spartské církve.
"Ne, zůstaň zde, drahoušku, prosíml"
"Parchanti," zasyčel a otočil se, aby viděl do chodby. Dveře se za ním zabouchly. Byly tenké a nepředstavovaly žádnou ochranu.
Bolestivé píchání v žebrech jej přinutilo zakašlat. To byla chyba, protože zpod víček vystřelilo bílé světlo, svět se zatočil a zvracení by bylo opravdovou chybou, jestli měl žebra v takovém stavu, jak se domníval. V nemocnici už jsem, takže nic jiného nemůžu dělat.
"Parchanti," zavrčel znovu a s pomocí pušky se snažil vyhrabat na kolena. "Parchanti!" Muži z jeho doprovodu leželi nyní na zemi, někteří se ještě hýbali, ale všichni byli na zemi. Z černé díry blízko stropu, kde byla mříž, se kývala paže, roztrhaná na cáry a krvácející, a ramena s hlavou cenící příliš mnoho zubů na místě, kde výbuch stáhl z lebky kůži a svaly jako rukavici. Tělo se zmítalo a třáslo. Nebylo živé. Pohybovalo se. Ve vzduchovodu byli další.
Lysander se zhroutil podél stěny a ignoroval rezavou bolest v hrudi. Zbroj jej ještě chvíli udrží pohromadě. Přitiskl pažbu rukou k boku a zvedl chvějící se ústí.
"Parchanti!"
Bang a ping, jak kulka prorazila tenké laťkoví a ještě tenčí kovový plát za ním, vlastní hliníkový vzduchovod. Hluché dunění, jak se něco velkého zmítalo ve stísněném prostoru, a z díry začala na šedobílou omítku špitální zdi stékat rudá tekutina.
"Parchanti!"
Další výstřel, další, zpětný ráz pušky jej tloukl do boku, jak ostřeloval skrytou trubici po celé délce chodby. Někdo se postavil za něj, další střelec střílel společně s ním pomalu a cíleně. Potom se ozval rachot hromu. Kolem těla mu prolétla střela a zalétla do otvoru jako zátka do láhve. Z vyboulené kovové trubice pršela omítka. Přiběhl k němu Harv v poklusu nabíjející svůj granátomet a přes rameno křičící na nosiče raněných.
Lysander mžoural na jeho společníka. "Jářku, kornete Talkinsová. Mám dojem, že vám dlužíme další laskavost. Ale teď udělejte jednu pro mne, buďte tak hodná. Zůstaňte s Melissou."
"Aye, aye, pane!"
Harv dovedl zdravotníky. "Dámo, fakt vám děkuju," řekl. "S princem jsem měl být já, ale...," mávl rukou směrem k zdravotníkům.
"Můžu stát," procedil zuby Lysander. "Nemůžu sprintovat, ale můžu velet. Zvedněte mě. Zpátky do kanceláře. Okamžitě."

* * *
Odstředivá síla udržovala přitažlivost ve vnějším prstenci orbitální stanice na nula celá devět gé, což bylo ve srovnání se Spartou docela pohodlné. Každý věděl, že vyšší přitažlivost byla dobrá pro zdraví, lidé na planetách s větší přitažlivostí žili déle, protože vynakládali více svalové námahy, ale nula celá devět gé bylo přesto pohodlné. Seržant Wallace a kapitán sedmasedmdesátého pluku, jehož jméno si Boris Karantov nemohl vybavit, to tvrdili. Rádi by mluvili o čemkoliv, jen aby byli společenští a odvrátili Karantovovy myšlenky od skutečnosti, že je vězněm ve vlastní kanceláři.
Po chvíli zapnuli televizní obrazovky. Ukazovaly jednotlivá bojiště ve Sparta City z pohledu námořní pěchoty 77. pluku. Bitva neprobíhala hladce. Za pět hodin část města zničili, ale odpor obyvatelstva nezlomili ani v nejmenším. A teď se objevily další scény, povstalci útočící na měšťany, ačkoliv se pečlivě vyhýbali jakýmkoliv bojům sedmasedmdesátých. Boris Karantov zděšeně sledoval bitvu. Zachovával mrazivé mlčení, dokud poručík neopustil místnost. Potom zdvořile promluvil na seržanta řadové námořní pěchoty. "Seržante Wallaci, tam dole jsou zabíjeni dobří chlapi. Vaši soudruzi, legionáři, Sparťané. A vy tady ilegálně zadržujete legitimní kondominiální představitele, kteří by to šílenství mohli zarazit."
Seržantovi se vůbec nelíbilo, v jaké situaci se nalézá. "Pane, kapitán mi řekl..."
"Seržante, chcete popřít, že jsem v téhle hvězdné soustavě nejvyšším důstojníkem kondominiální námořní pěchoty?"
"Ne, pane."
"Tak potom zapomeňte na svého kapitána. Nařizuji vám: pomozte mi získat vládu nad touhle stanicí."
"Plukovníku, to nemohu udělat..."
"Seržante, to uděláte. Anebo mě rovnou zastřelte. Jestli neuposlechnete tenhle rozkaz a já budu naživu, až bude po všem, seržante Wallaci, nechám vás pověsit v nízké gravitaci a poslední věc, kterou uvidíte, budou tyhle nahrávky." Ukázal na obrazovky. "Anebo mi chcete říct. že jste vstoupil k námořní pěchotě proto, abyste dokázal tohle?"
"Ježíši, plukovníku, já jenom vím, že mi nařídili..." Ztišil hlas. "Plukovníku, říká se, že vy všichni jste Lermontovovi lidé a že Lermontova odstranili. Je ve vězení. Teď tu velí admirál Townsend."
"A vy věříte tomu, že válečné loďstvo se přidá k Townsen-dovi, což znamená k Bronsonovi?"
"Zatraceně, plukovníku, my nevíme o politice ani hovno, já jenom vím, že mám svoje rozkazy."
"Které tímto ruším," ozval se za ním hlas. "Seržante, jestli sáhnete po té zbrani, s radostí vám podříznu krk. Plukovníku, vezměte mu laskavě pistoli..., tak. Děkuji vám."
"Rotmistr Hiram Laramie, SAS, Falkenbergova legie, k vašim službám, plukovníku. Když jsme nemohli navázat spojení, tak nás plukovník Falkenberg poslal, abychom zjistili, co se vlastně děje."
"Jak jste se sem, kurva, dostal?" vztekal se seržant Wallace.
"To by zajímalo i mne," přidal se Karantov.
"Pomohlo nám námořnictvo," řekl Laramie. "Začali si dělat starosti, že se nemůžou spojit s kapitánem Newellem ani s žádným ze svých dalších oficírů, pane, takže byli rádi, že to omrkneme, když nám pomůžou. Poručík Deighion má teď na starosti kapitána Newella, pane."
"Co jste udělali s ostatními ze sedmasedmdesátého?"
"Dali jsme jim náramky venku," řekl Laramie. "Seržante Wallaci, dejte laskavě ruce dozadu... opatrně, tak, nikomu nechceme ublížit. Dílcy. Plukovníku, generál Owensford by s vámi hrozně rád mluvil. Mám vás spojit?"
"Buďte tak laskav, rotmistře. A zjistěte laskavě, jak je na tom kapitán Newell, jestli můžete..,'"
* * *
Kapitán námořní pěchoty Saunders Laubenťhal sklouzl za parapet a vyhlédl na ulici venku. Byla posetá mrtvolami z posledního spartského protiútoku. Mnozí padli za oběť jeho mužům, kteří místo museli vyčistit granáty.
Dobyli jsme ulici, pomyslel si hořce. A teď nás čeká krvavý boj o další zatracenou ulici.
"To je ironie," zamumlal si pro sebe.
,"Řílcal jste něco, pane?" zeptal se Sandeli.
Černoch byl teď služebně nejstarším poddůstojníkem a zástupcem velitele roty, neboť poručíka Cernkova nechali odnést do kondominiální enklávy a tam jej rovnou uložili do regeneračních stimulátorů. V nočních bojích přišla jednotka o dvacet procent svých lidí.
"Plánoval jsem, že se tu usadím na penzi," řekl nepřítomně Laubenthai, "Bohové, jestli tohle je milice, proti komu bojujeme, tak nechci vidět jejich nejlepší jednotky. Oni se prostě nevzdávají."
Z jiného okna vystřelila směrem ke spartským pozicím puška odstřelovače. Z balkonu se naklonilo tělo a přepadlo dolů na chodník o dvě patra níže. Vedle něj udeřila puška.
"Pěkně jsme je tady zmáčkli, pane," řekl Sandeli.
To byla pobídka. "Dobrá, řekněte první četě, ať..."
Přerušil jej nějaký zvuk. Na cestě za nimi se ozval uši drásající jekot. Potom se objevil dav utíkajících postav. Tlačily před sebou káru, ke které byl drátem přivázán uniformovaný Sparťan, a za károu se valil houstnoucí dav. Uniforma hořela
a dav se vrhl na zraněné Sparťany ležící na ulici podél jejich pozic s palicemi, nářadím a bodáky. Ozval se další řev a rozvášněný dav zaplavil poslední budovu, kterou ještě drželi ro-ajalisté. Námořní pěšáci vykonali svůj rozkaz zastavit palbu až příliš dobře.
"Kaak," zamumlal Sandeli ve svém rodném jazyce: do prdele.
Kapitán Laubenthal se postavil a dotkl se spínače v přilbě. "Tak to byla poslední kurevská kapka," zamumlal. "Čert ať mě vezme, jestli nechám vraždit dobré vojáky."
."Prosím, pane?"

"Vypadá to, že nemáme spojení s velitelstvím, seržante," řekl. "Vůbec nic neslyším. Roto! Zahajte palbu, mířenými jednotlivými ranami. Vyžeňte ty hyeny a zachraňte Sparťany."
"Cože, pane?"
"Slyšel jste mě, vojáku!"
"Zatraceně dobrej rozkaz, pane! Carruthersi! Nové cíle. Vyčistěte ten barák!" Potom se otočil ke kapitánovi. "Pane, doufám, že ta zkurvená vysílačka už porouchaná zůstane."
* * *
"Zde Owensford,"
"Zde Deighton, pane. Mám s sebou kapitána Newella a plukovníka Karantova."
"Díky Bohu. Borisi, co se to tam děje?"
"Ciottiho lidé na nás uvalili domácí vězení," řekl Karantov.
"Myslel jsem si, že se jedná o něco podobného. Na Guild-forda také?"
"Pane, toho odvedli někam jinam, patrně na palubu bitevního křižníku Patton," řekl poručík Deighton.
"Děkuji vám. Ale vy jste znovu vrátili vládu nad orbitální stanicí do rukou náčelníka Newella a plukovníka Karantova?"
"Ted už to zvládnu, pane. Kapitáne, plukovníku, můžete se na moje vojáky spolehnout., kdykoliv to bude zapotřebí."
"Dohlédnu na to," řekl Boris Karantov. "Také bych rád, abyste připravili můj přistávací modul. Petře Stefanoviči, moje díky. Později si ještě promluvíme."
"Generále Slatere, vám patří moje díky také," řekl Newell. "Domácí vězení se mi ani trochu nezamlouvalo."
"Jistěže ne, pane. Kapitáne, jestli se můžu zeptat, co se to k čertu vůbec děje? Copak Ciotti zešílel?"
"Ne tak docela," řekl Newell. "Podle seržanta, který věznil plukovníka Karantova, dostal Ciotti zároveň s rozkazy přiletět sem a zatknout vás zprávu v tom smyslu, že Lermontov byl odstraněn. Nezdá se, že by to byl oficiální rozkaz podepsaný Velkým senátem, ale zpráva od někoho z velitelství válečného loďstva. Kromě toho tam byla další od Velkého senátu, možná od senátního výboru."
"Anebo od nějakého konkrétního velkosenátora?"
"Možná. Protože Ciotti je jediný člověk, o kterém víme, že ji četl, neznám podrobnosti. Vím jedině o vzkazu, že Ciotti přilétá se speciálními rozkazy a okamžitě, jak se sem dostal, ujal se se svými vojáky řízení stanice. Neměli jsme vůbec žádné podezření. Neměl jsem ponětí, proč tak pospíchá, ale nedlouho potom, co to tady Ciotti obsadil, dostali spojaři dlouhou kódovanou zprávu z velitelství válečného loďstva. Ciotti-ho lidé ji rozšifrovali a moji lidé říkají, že se jim to nepodařilo, ale mohla to být historka pro Čiottiho. Právě teď se snažím zjistit, jak to opravdu bylo."
"Z velitelství válečného loďstva, ale spojařští důstojníci loďstva ji nedokážou rozšifrovat...," pokýval hlavou Owensford. "Kapitáne, kdyby všechno ostatní selhalo, tak by ji snad mohl rozšifrovat plukovník Karantov. Anebo král Alexander."
"Hmmm. Chápu," řekl Newell. "Dobrá, pošlu vám sem jednu kopii. Jestli ji budete umět přečíst, tak budu muset."
"Co zamýšlíte mezitím dělat?" zeptal se Owensford. "Vzhledem k tomu, že s Guildfordem nemáme spojení, jste nejvyšším představitelem loďstva v této hvězdné soustavě."
"Dokud se Guildford znovu neobjeví," řekl Newell. "Anebo dokud nedostaneme autentické rozkazy z velitelství loďstva."
"A co když byl Lermontov svržen Bronsonovým komplo-tem?" zeptal se Owensford.
"Zamyslím se nad tím. Ale teď mě omluvte, generále, děkuji vám za záchranu, ale je tu řada důležitých věcí, které musím začít řešit. Chci se dostat na palubu své lodi!"
"Jistě. Až vyřídíte ty nejdůležitější věci, admirál Forrest a kapitán Nosov by si s vámi rádi promluvili."
Newell se zašklebil. "Já jen čekám... Promiňte, mám naléhavý hovor, chce se s námi spojit plukovník Karantov. Okamžik. Borisi?"
"Dá. Pjotr Stěpanovič?"
, Ano, to jsem já, Borisi."
"Nevzdávej se. Odlétám z planety," řekl. "Zlom vaz, příteli!"
* * *
"Paní Fullerova, my tu umřeme?" zeptalo se děvčátko.
Juanita Fullerova se v bombovzdorném bunkru rozhlédla po moři tváří. Bylo tu padesát dětí a na ní spočívala veškerá odpovědnost. Tucet krytů jako je tento... Tazatelka byla příliš mladá, aby nahoře pomáhala obráncům v poslední linii zákopů, bylo jí teprve jedenáct. Tvář za ochrannou přilbou měla vážnou, ale některé z dětí polykaly slzy.
Marku! Naříkalo něco v jejím nitru. Ale kornet Mark Fuller byl s leteckou jednotkou legie na Novém Washingtonu. Ted už je vlastně poručík. Jestli je vůbec ještě naživu. Neměli jsme moc času! Pár měsíců, jen tolik, abychom se vylízali z toho strašného zajetí mezi uprchlými trestanci na Tanithu. Teď se od ní očekávalo, že bude čelit nebezpečí jako důstojnická dáma. .. Vždyť jsem jenom obyčejné děvče, je mi teprve devatenáct!
"Samozřejmě, že neumřeme, Roberto," odpověděla a snažila se dodat hlasu škádlivý tón. "Ty prostě jenom chceš jít na-horu, aby sis mohla zasťřílet!" Na boku ji tížil zavěšený samopal, lva střelnici jsem si vedla docela dobře. Dokázala bych vystřelit proti člověku?
"Děcka, pojďte si zazpívat!" řekla. "Protože dneska nemáme žádnou školu...
Utíká zajíček nebojsa, honí ho liščička od lesa,"
Roberta začala zpívat a potom se přidaly ostatní děti:
" Chytla ho liščička na lukách, pěknému kožíšek pocuchá!"
"Jodie! Okamžitě přestaň Aničku čuchat!"
* * *

"Nějaká legrace, kterou jsem nepochopil, Kinnie?" zeptal se kapitán Jesus Alana. Pohybové senzory říkaly, že ohněm a kouřem se pod pláštíkem noci blíží rota útočníků. Legie se stáhla do svých původních opevnění a ohromné hospodářské budovy královské armády, které tvořily většinu staveb základny, prošpikovala zápalnými látkami.
Velitel základny, pomyslel si. Velitel základny střelecké čety. Každého dospělého a schopného muže z pevnosti Plataje bylo třeba v první linii.
Hassan aFDžinnah se znovu zachechtal. "Jenom mi to připomíná staré zlaté časy, pane," řekl a pohladil pažbu svého kulometu. "Ach, tady je máme." Berber byl starým mazákem už v době, když legie ještě byla dvaačtyřicátým plukem kondominiální námořní pěchoty a John Christian Falkenberg Úl. teprve podporučíkem. Posledních pětadvacet let byl náčelníkem důstojnického klubu. ,"Pripomíná mi to Kennicott, pane."
Byl to vynikající náčelník klubu, protože byl oddaným muslimem a nikdy se nedotkl alkoholu. Nabíjecí mechanismus jeho zbraně cvaknul, když jej natáhl dozadu a vsunul do pušky zásobník.
Jesus Alana napínal oči k nezřetelné scéně. Temnota ustupovala stříbrnému jasu, jakému nebylo rovno. Ohromné prostranství se skladišti v západním prostoru základny stálo v plamenech, na jejichž pozadí bylo vidět postupující heilóty. Vpředu byly dva lehké tanky, za nimi následovala rojnice pěšáků. Pustili se do opatrného klusu, kryli se za každou budovou a pohybovali se kupředu po družstvech a poločetách.
"Jsou dobře vycvičení," řekl a stiskl spínač. Země vybuchla v záblesku oranžového ohně. Zamžikal; když opět otevřel oči, stála vedle něj jeho žena a nasávala vzduch mezi zuby.
Kathy to dělá, jenom když je pořádně nervózní, uvědomil si a sundal si z ramene pušku. Její granátomet vychrlil rychle za sebou pět náloží.
Když zvedl svou zbraň, nebyly před nimi žádné živé cíle. "Pochybuji, že se o to pokusí znovu," řekl přemýšlivě. "Ale tohle nemohl být jejich jediný záměr."
Hlásila se jednotlivá stanoviště kromě jednoho. "Trojka?" říkal. "Stanoviště tři!"
Nad hlavou mu zahvízdaly minometné náboje. Že by přerušili telefonní kabel? Je to možné, ale neměl volného nikoho, koho by poslal na kontrolu.
"Vrátí se. Určitě alespoň jednou," řekl.
"Dvakrát," prohlásil al'Džinnah. "Chcete se vsadit, pane? O flašku Cavaret Zinfandelu?" "
"Proti čemu?"
"Půl libry kávy Modrá hora, pane."
*) Zinfandel je víno z červených hroznů, pěstovaných především v Kalifornii. Je vysoce ceněno, ačkoliv pro evropské jazýčky je poněkud zemité, ostré a drsné, pokud není opravdu dobře vyrobené a dozrálé. Jeho původ je předmětem sporů. Někteří předpokládají, že se jedná o domorodé hrozny, jiní prohlašují, že je do Kalifornie přivezl vinařský průkopník maďarského původu jménem Harászthy. Dokonce jsou i tací, kteří tvrdí, že odrůda pochází z Itálie. Pro svůj drsný charakter a přírodní původ je Zinfandel velmi ceněno mezi důstojníky všech námezdných jednotek, kteří tradičně dávají přednost červenému vínu před bílým - i tato zdánlivá maličkost ukazuje na přežívání tradic francouzské cizinecké legie. (Pozn. překl.)
"Platí. Ačkoliv vyhrajete v každém případě, náčelníku." * * *
Podplukovník Scott Farley studoval mapový stůl. potom pohlédl na plukovníka Marca Ciottiho. "Šest rot se nehlásí, plukovníku."
"Spojení tady je mizerné," řekl Ciotti. "Ale tohle je divné. Pošlete posly s novými vysílačkami a nařiďte, ať se okamžitě hlásí."
"Provedu, pane!" Cožpak to opravdu neví, anebo to nechce vědět? Šest rot se nehlásí. Víme, že dvě přešly k nepříteli! Je možné, že by přešlo všech šest? Šest rot řadových námořních pěšáků přešlo k nepříteli! Nic takového se nestalo nejméně třicet let. Samozřejmě nezběhli docela, jenom pomáhají Spar-ťanům potlačit rebelii těch Horňaků a podle mě dělají zatraceně správnou věc. Cožpak to Ciotti opravdu neví?
"Útok na pevnost Plataje byl odražen," konstatoval Ciotti.
"Ano, pane."
"Nařiďte jim, ať se znovu zorganizují a čekají na pomoc. Seržante Kramere, spojte mě s kapitánem Donovicem na Pat-tonu."
"Provedu, pane. Musím to hnát přes orbitální stanici, pane."
"To je v pořádku."
"Ano, pane. Bude to za minutku."
Scott Farley pozoroval mapový displej, ale pozornost věnoval plukovníkovi. Bylo mu naprosto jasné, co Ciotti zamýšlí a vůbec se mu to nelíbilo.
"Zde kapitán Donovic, pane."
"Zde Ciotti. Kapitáne, ztrácím v téhle operaci příliš mnoho mužů. Potřebuji vaši pomoc. Prosím vás, zaměřte bombardování na následující cíle ve vládní budově a v oblasti pevnosti Plataje."
"Jste si opravdu jist, že je to nezbytné?" zeptal se Donovic. "Guildfordovi se to nebude líbit."
"Nevidím důvod, proč bychom měli Guildforda informovat dřív, než bude po boji," řekl Ciotti. "Nevidím také důvod, proč bych měl dále trpět ztráty způsobované těmi lidmi. Dostali veškerou příležitost k čestné kapitulaci, ale je jasné, že hodlají bojovat dále, i když výsledek je nevyhnutelný. Proč bych měl nechat vraždit námořní pěšáky v téhle nesmyslné akci?"
Nesmyslné. Taky že je nesmyslná, říkal si v duchu podplu-kovník Farley. Ale ne v tom smyslu, jak ty to chápeš! Do hajzlu, do hajzlu, do...
"Plukovníku, nejsem si jist, že by to bylo moudré," nedal se kapitán Donovic.

"Není moudré jedině to, že to takhle protahujeme!" vyštěkl Ciotti. "Vy víte, co je tady v sázce, a čas není na naší straně. A teď prosím připravte zbraně k bombardování kinetickou energií. Určím vám cíle. Nebude to dlouho trvat a vyřídíme odpor, jak v pevnosti Plataje, tak v samotném městě. Potom můžeme pokračovat v plnění našich plánů."
"Dobrá," řekl Donovic. "Nelíbí se mi to, ale prohra by se mi líbila ještě méně, a jak říkáte, čas není zrovna náš přítel. Pohotovost pro všechna stanoviště! Bojová stanoviště! Připravte se na planetární bombardování,"' V pozadí bylo slyšet vřeštění poplachových klaksonů.
"Kapitáne Donovici!"
To byl cizí hlas. Každý u mapového stolu překvapeně vzhlédl.
"K čertu, kdo to je?" rozčiloval se Donovic.
"Zde náčelník zásobování válečného lodstva Samuel Newell. Jsem očividně nejvyšší přítomný kondominiální důstojník. Kapitáne Donovici, zakazuji vám účastnit se s vaší lodí této bitvy. Odvolejte laskavě poplach bitevním stanovištím a osobně se hlaste u mě. Najdete mě na palubě lodi Veracruz."
"Jak u čerta...," hlesl Ciotti.
"Nejste velitelem v této soustavě," řekl Donovic.
"Ne, jestli jsem dobře informován, kapitáne Donovici, tak komodor Guildford je hostem na palubě vaší lodi," řekl Newell. "Doufám, že je se svým postavením lépe spokojen, než jsem byl já ve své vlastní kanceláři na palubě orbitální stanice. Neslyšel jsem váš rozkaz zajistit bojová stanoviště, kapitáne, a pořád ještě čekám."
"Ať mě vezmou rohatí, jestli budu přijímat rozkazy od vás."
"Jak chcete," řekl Newell. "Fregatní kapitáne Taylore, vyhlašte bojový poplach. Všichni na bojová stanoviště. Jednotlivá oddělení nahlásí připravenost k boji."
"Veracruz je křižník," řekl Donovic. "Tohle je bitevní křižník. Vy blufujete."
"Že by? Taylore, zpráva pro celou eskadru. Pokračujte v předchozím nástupu do stanovišť. Bitevní stanoviště, připravte se k akci celého loďstva proti bitevnímu křižníku Patton. Všechny jednotky, hlaste připravenost k boji."
"Volha na místě a připravena k boji, pane!"
"Kirov připraven k akci, budeme na stanovišti do pěti minut, pane!"
"Newelle, vy jste se zbláznil! Copak na mě hodláte střílet? Potřebujeme ve válečném loďstvu jednotu, ne tohle!"
"Přesně tak, kapitáne Donovici," řekl Newell. "A vy chcete dosáhnout jednoty bombardováním nezávislé planety proti přímým rozkazům velitele téhle hvězdné soustavy? Pomyslil jste vůbec na to, že tam dole na Spartě jsou naše rodiny, když jste začal tuhle Bohem prokletou válku?"
"Aegir připraven k boji. Na stanovišti do dvaceti minut."
"Nejste fregatní kapitán Clarkson!" křičel Donovic.
"Ne, pane, tady je korvetní kapitán Nielsen."
"Kde je Clarkson?"
"Není k zastižení, pane," řekl Nielsen. "Pokračujeme v nástupu na bojová stanoviště, kapitáne Newelle."
"Děkuji vám. Kapitáne Donovici, pořád ještě čekám."
Nastala dlouhá odmlka.
Potom: "Podívejte, k podobné akci nikdy nedošlo, čtyři menší lodi proti bitevnímu křižníku. Myslím si, že to můžeme risknout. Newelle."
"Zapomínáte na orbitální stanici. Všechny jednotky, připravte se ke společné akci."
"Ale asi bychom to pěkně schytali. Krucifix, možná ani nemáme šanci vyhrát. Robbie, zrušte bojový poplach. Kapitáne Newelle, jistě pochopíte, když odmítnu pozvání na palubu va-Ší lodi, ale souhlasím, že v tomhle rozhovoru bychom měli pokračovat, a to bez tolika svědků.
Plukovníku Ciotti, lituji, že vaše žádost o palebnou podporu byla anulována úřadujícím velitelem soustavy. Obávám se, že si budete muset pomoct sám. Hodně štěstí."
Reproduktor se odmlčel. Ciotti potichu klel. "No tak dobrá. Tak to uděláme po svém." Podíval se na mapový stůl. "Možná nebudeme muset dobývat palác. Zdá se, že to rebelové udělají za nás."
* * *
"KUPŘEDU!" Skupinový velitel Derex řval jako šílený. "KUPŘEDU! KUPŘEDU! KUPŘEDU!"
Heilóti se hrnuli k palácovému schodišti. Jedna skupina se přihnala k vlajkovému stožáru a stáhla zástavu dualistické monarchie s korunovanou horou. Jejich vůdce začal uvolňovat karabinky, když z paláce vyběhla skupina lidí.
Deset tělesných gardistů v parádních uniformách vedl starý muž. Nevypadali vůbec ceremoniálně, když se rozptýlili po ohromném schodišti a snažili se krýt za dórskými sloupy a velkými sochami lvů.
Někdo čtyřikrát vystřelil. Obstarožní velitel gardy udělal ještě jeden krok dopředu, zakolísal a padl. Na okamžik nastalo v boji mrtvolné ticho. Nějaká žena vyběhla z paláce, přiběhla k padlému a shýbla se nad ním. Na chvíli znehybněla, potom se vztyčila.
"Sparťané! Zabili krále! Heilóti nám zabili krále!"
Ještě chvíli trvalo strašidelné ticho. Potom se ozval řev. Z paláce, z budov kolem náměstí, z tunelů, zdánlivě ze samotné oblohy se nesl opakovaný řev: "Sparťané! Heilóti nám zabili krále!"
A potom se ozval jiný řev, beze slov, výraz zvířecí zuřivosti. Tělesní strážci vyrazili dopředu, stříleli chladně, účinně a rychle. Doběhli ke skupině kolem vlajkové žerdi a jediný dosud stojící heilót byl sražen na zem. Jeden z gardistů skočil na heilótského partyzána a tloukl jej pažbou pušky.
A z náměstí se valili milicionáři, zranění vojáci, starci a ženy, děti stěží staré na to, aby unesly zbraně padlých. Vybíhali z domů rozhodnuti zabíjet.
Derex sledoval, jak se vojáci, které měl na povel, v davu ztrácejí, mizí ani ne tak ubiti jako zničeni. Muži zahazovali

zbraně a dávali se na útěk, ale ani to jim nepomohlo. Teď už byli nepřátelé všude, na otevřeném prostranství, kde jedině mohli přijít o život, ale oni neumírali, byli to jeho lidé, kteří byli vražděni, střileni, ubodáni k smrti, uškrceni, utlučeni baseballovými pálkami. Nějaká žena seděla jednomu partyzánovi na prsou a tloukla jej do hlavy železnou pánví.
Derex byl dosud na nohou a snažil se své muže shromáždit, když vtom vedle něj přistál granát. Uskočil stranou a vrhl se na zem, ale svět se náhle zpomalil, nedokázal padat dost rychle a zvuk granátu byl hlasitější než cokoliv, co kdy slyšel.
* * *
Obrazovka najela na detail ulice, kde početně slabší spartská milice utloukala heilótský dav. Záběr byl z takové vzdálenosti, že nesnímal všechny podrobnosti, ale stačilo to.
Farley se rozhlédl po ostatních v místnosti. Plukovník Čiot-ti vypadal minutu od minuty nešťastnější, jako člověk sedící na větvi, ze které nemůže slézt. Major Bannister, který zíral na mapový stůl, měl slzy v očích a nebyl schopen se na plukovníka podívat. Seržant-major Immanuel Kramer nevypadal o mnoho lépe. Poručík Beeson třeštil oči na monitor, jako kdyby doufal, že všichni odejdou.
Jsme na špatné straně barikády, pomyslel si Farley. A já jsem tu hodnostně nejvyšší, s výjimkou plukovníka. Měl bych něco udělat. Ale..
Z reproduktoru se ozval řev: "Sparťané! Zabili nám krále!"
Ciotti zvedl hlavu od map. "Je mi líto, že se to stalo."
"Je vám to líto," opakoval podplukovnflc Farley. Něco mu explodovalo v hlavě. "Vám je to líto! Vy toho snad ještě litujete!"
"Ovládejte se, Scotte," řekl Ciotti.
Scott Farley na chvíli ztuhl. Rozhlédl se po ostatních v místnosti. Nikdo se nehýbal. Položil dlaň na pistoli. Ciotti na něj nevěřícně zíral. Nikdo se pořád ještě nepohnul.
"Plukovníku," zachraptěl Farley. "Jsme tady na špatné straně."
"Jak se odvažujete.
"Odvažuji se, protože mám pravdu," řekl Farley. "A vy to víte, plukovníku. Já nevím, co bylo v té zatracené kódované zprávě, dokonce ani nevím, co vám Bronson slíbil, ale plukovníku, pravděpodobně to nestálo za tohle!"
"Sparťané! Zabili nám krále! Heilóti nám zabili krále!"
"Díky Bohu!" řekl poručík Beeson.
"Beesone?" hlesl Ciotti.
"Ze jsme to nebyli my, ale ti heilóti," vysvětli Beeson. "Podplukovník Farley má pravdu, pane, stojíme na špatné straně."
,"Parley, já to přehlédnu.
"Ne, pane, vy to nepřehlédnete, protože já to nevezmu zpátky!" burácel Farley. "Plukovníku, tohle si nemůžu vzít na svědomí. Zbavuji vás velení. Bannistře, generální rozkaz pro všechny jednotky. Ukončete bojovou činnost proti Sparťanům a pomozte Sparťanům v boji proti těm barbarům."
Bannister ztuhl.
"Udělejte to a já vás strčím do cely s tímhle vzbouřencem," řekl Ciotti. "Seržant-majore!"
"Pane?"
"Prosím, odveďte plukovníka Farleye k náčelníkovi policie, ať jej dá zavřít. Bannistře, vyhlašte rozkaz zaútočit znovu na pevnost Plataje."
Bannister se nehýbal.
Nehýbal se ani seržant-major Kramer.
"Sparťané! Zabili nám krále!"
Ciotti se divoce rozhlédl kolem sebe. Pistoli měl pečlivě pověšenou na saku uniformy, které viselo v šatně.
"Seržant-majore...!"
Kramer se otřásl, jako by se chtěl probudit. "Ne, pane."
"Seržante, stál jste při mně dvacet let!"
"Jsem pořád s vámi, plukovníku. Vždycky budu stát při vás. Ale... jsme na špatné straně, plukovníku, do prdele, je to zatraceně špatná strana, a vy to víte, pane, vy to přece musíte vědět!"
Farley pomalu přikývl. "Seržant-majore, mám dojem, že plukovník utrpěl lehký infarkt. Potřebuje odpočinek. Odveďte ho laskavě do ubytovacích prostor a postarejte se o něj. Majore Bannistře, odvysílejte laskavě ten rozkaz."
Bannister zvolna přikývl. Zvedl mikrofon. "Všem jednotkám," řekl. "Pozor! Následují rozkazy."
Když o deset minut později dorazil plukovník Karantov a jeho tělesná stráž, zjistili, že 77. pluk dokonale spolupracuje se spartskými vojenskými silami. Bitva o Sparta City končila.
Dobře střežené tajemství principátu bylo odhaleno: bylo docela dobře možné, aby císař byl vybrán mimo ním.
Tacitus: Letopisy, l, 4
Když historik zkoumá tento rozhodující rok 1941, který znamená počátek sestupu lidstva do nynější krizové situace, nemůže nežasnout nad rozhodující úlohou jednotlivcovy vůle. Hitler a Stalin hráli s lidmi ošklivou hru. Právě pocit vlastní nedostatečnosti a nejistoty a chorobný strach z Německa přiměly Stalina podepsat fatální pakt a jedině jeho osobní nenasytnost a iluze udržovaly pakt v platnosti, takže pod pláštěm lživé bezpečnosti mohl Hitler připravovat své vražedné jaro. A právě jen Hitler, nikdo jiný, rozhodl o vyhlazovací válce proti Rusku a pak ji - s naprostou libovůlí - zrušil, odložil a nakonec znovu prosadil jako klíčový prvek své strategie. Ani Stalin, ani Hitler nepředstavovali nějaké mohutné nebo dokonce nepřekonatelné síly dějin. Ani jeden, ani druhý se v žádné fázi své samo-vlády neradili s národem, ba dokonce ani nemluvili za nějaké samozvané oligar-chrcké kolektivy. Oba rozhodovali sami a bez rádců a

jejich osudné kroky se řídily pouze osobními nejprimitivnějšími předsudky a scestnými představami. Jejich generálové je poslouchali slepě nebo v apatické hrůze a obrovské národy, kterým vládli, neměly zřejmě jinou volbu než klopýtat v jejich šlépějích k vzájemnému zničení. Jde tu o pravý opak historického determinismu - o apoteózu, zbožném' jediného samovládce. Tak to dopadne, když se odstraní morální zábrany náboženství a tradice, hierarchie hodnot a dějinných napomenutí: potom moc zabránit katastrofálním událostem nebo je rozpoutat už nezávisí na neosobní blahovůli mas, nýbrž upadne do rukou lidí, kteří jsou osamoceni svou zlou, od základu zkaženou povahou.
Paul Johnson: Dějiny 20. Století, 1991 (Překlad Jan Culík)
Existuje tu nebezpečí, že pokud soudní dvůr nezmímí jeho doktrínami logiku troškou praktické moudrosti, změní se Prohlášení práv v sebevražedný pakt.
Soudce Robert Houghwout Jackson Terminiello versus Chicago 337 US 1, 37 (1949)
Stejně jako v případě každé komplexní události, v přeměně Sparty z národa založeného univerzitními profesory, snažícími se vybudovat spravedlivou společnost, v jádro entity, jež je formálně zvána Spartská hegemonie a jež je snad jen s výjimkou svého názvu prvním mezihvězdným impériem, hrálo důležitou roli mnoho faktorů. Nicméně analytici se navzájem shodují v závěru, že za většinu změn lze vděčit vůli a záměru jediného člověka, Lysandra I. Collinse, krále Sparty. Zbývá nám ještě zjistit, jak Lysander, původně se do značné míry shodující se záměry spartských Otců zakladatelů, že nejlepší politikou pro Spartu bude ozbrojená neutralita podle švýcarského vzoru, přišel na myšlenku, že bude nezbytné vytvoření impéria.
Musíme si také uvědomit, že ačkoliv Lysander skutečně přijal nezbytnost impéria sjednocujícího řadu planet, nedošel k tomuto záměru dobrovolně. Ba naopak, byl na něj uvalen navýsost překvapivým způsobem...
2 předmluvy ke knize Od Utopie k Impériu:
Historie Sparty od Alexandra I. k nástupnictví Lysandra
Autor PhDr. Caldwell C. Whitlock
Vydalo Nakladatelství Spartské university v roce 2220
XVIII.
Sál, kde se scházel válečný kabinet, byl téměř prázdný. Harv seděl nehnutě na jednom konci, Lysander uprostřed, hlavu skloněnou nad displeji, ačkoliv nebylo jisté, zdali mu poskytují dostatek informací. Dva pobočníci a spojovací technici byli stále ještě ve službě. Světla pohasla, potom se zase rozsvítila, když vstoupil Peter.
"Pane."
Lysander na něj upřel zrak.
"Vítězství, Vaše Veličenstvo. Kondominiální síly změnily strany a heilóti jsou poraženi. Víc než poraženi. Většina z nich je zničena."
"Díky," Lysander se snažil povstat, ale nohy jej odmítly nést. Zaklel. "Další hodina... Jestli je po boji, měl bych jít za matkou."
"Je pod sedativy v nemocnici svatého Tomáše, pane," řekl Peter. "A protože je po boji, tak nás čeká spousta důležitých věcí. Evakuací paláce počínaje. Přišel jsem, abych vás odsud eskortoval."
"Vy opravdu věříte v tu atomovou bombu?" zaútočil Lysander.
"Mám pochybnosti," řekl Peter. "Nařídil jsem také evakuaci Platají. Pro všechny případy."
"Dobrý nápad. Kdyby byla bomba tady, tak zničí Vládní náměstí. A nemocnici svatého Tomáše..."
, Ano, pane. Na tom také pracujeme. Nemáme však dost dopravních prostředků. Nebude to snadné. Královna matka a hraběnka Melissa se odtamtud dostanou do pěti minut. Evakuace ostatních skončí do pár hodin."
"Asi to tak bude nejlepší. Dobrá, generále, kam mne máte odvést?"
"S vaším dovolením, pane, neřeknu vám to, dokud nebudeme na cestě. Sice jsme tuhle místnost kontrolovali mockrát, ale přesto..."
Lysander škubl rameny. "Cožpak se nikdy nezbavíme toho hmyzu? Generále, nemáte ponětí, jak už mě unavuje žít tímhle způsobem, bát se dokonce i zdí... No nic, tak půjdeme. Doufám, že tam, kam mne berete, máte dobré spojení a obrazovou kontrolu o situaci."
Owensford jej vyvedl z paláce. Chodby byly většinou opuštěné. Peter se snažil navádět Lysandra k zadnímu východu, ale o tom nemohlo být ani řeči. Lysander se mu vytrhl a šel k hlavnímu vchodu. "Kde?" chtěl vědět.
Peter Owensford vzdychl a vedl jej na místo, kde padl král Alexander. Na mramorových schodech stále ležela pokrývka.
"Bylo to tady, pane. Heilóti chtěli vztyčit svou vlajku, ale král přivedl svoji gardu a zabránil tomu."
Lysander poklekl a zvedl pokrývku, zahalující zakrvácený mramor. Zahleděl se přes náměstí k vlajkové žerdi, na níž hrdě vlála zástava s korunovanou horou. "Zaměřte na tu vlajku světlomety," nařídil. "Chci, aby tu vlála do té doby, než tu vztyčíme pomník. V pořádku, generále, můžeme jít."
* * *
Velitelský karavan byl zaparkován deset kilometrů od paláce. Uvnitř byla většina legionářských a spartských štábních důstojníků. Admirál Forrest netrpělivě čekal, až se Lysander dobelhá dovnitř. Princ se ztěžka opíral o hůl a posadil se s pomocí dvou pobočníků.
"Výsosti..., ach, promiňte mi. Pane. Generále Owensforde," začal dychtivě.
."Předpokládám, že Ciotti mluvil," řekl Owensford.
"Ach, jistě. Bylo to takhle. Ciotti dostal rozkaz zatknout celou legli a vyslovit nad Spartou interdikt. Vypadalo to dost legálně, dokonce i když to bylo podepsáno Ngujenem v Town-sendově jméně. Podezřele vypadaly až ty další zprávy, které dostal. Ta první zpráva byla o kolapsu Kondominia. Velký senát je rozpuštěn, ale na Zemi není dost stability, aby mohlo dojít k dalším volbám, a většina volebních obvodů není ani dost stabilních na to, aby mohly zvolit senátory."
"Proboha!" řekl Owensford.

"Je toho víc. Senát je rozpuštěn, ale malá skupina senátorů se očividně znovu sešla v senátní komoře a vyhlásila rozpuštění za neplatné, na základě nějakých technických nedostatků. To znamená, že tenhle neúplný sněm vlastně ve skutečnosti představuje zákonný senát, anebo tak alespoň může vystupovat. Vydal také řadu rezolucí a jednou z nich byl rozkaz zatknout všechny žoldnéře na Spartě. Další nařízení, - odstranit velkoadmirála Lermontova a nařídit jeho zatčení.
Potom tu byla další zpráva, zjevně od samotného Bronsona jako nového předsedy výboru pro záležitosti válečného námořnictva. Slibovala Ciottimu povýšení na generálplukovní-ka a velitele v této hvězdné soustavě za předpokladu, že to tu dostane pod kontrolu."
"Takže ta svině neposlouchala jenom rozkazy," řekl Lysander.
"Inu, pane, mohl by tvrdit, že ano," podotkl Forrest. "On opravdu měl rozkazy. Já sám bych o nich pochyboval, ale on může tvrdit, že je považoval za platné."
"Takže jaký je teď jeho statut?"
"Karantov jej poslal pod stráží na orbitální stanici. Podplu-kovník Farley byl potvrzen jako velící důstojník sedmasedm-desátého pluku. Můj tip je, že Ciotti bude odeslán na palubu Pattona."
Lysander se otočil k Owensfordovi. "Generále, chci, abyste požádal Karantova o jeho vydání, abychom jej mohli soudit."
Peter zavrtěl hlavou. "Sire, obávám se, že to není dobrý nápad. Nevěřím tomu, že by to Karantov udělal. Nenechá kondominiálního velitele pluku předstoupit před žoldnéřský válečný soud, a kdyby předal Ciottiho vám, co by zabránilo Spartě žádat hlavy všech kondominiálních důstojníků, kteří vám kdy ublížili? Jak říká admirál Forrest, Ciotti může tvrdit, že měl platné rozkazy. Pane, jestli tu žádost opravdu chcete podat, bude lepší, když to udělá vaše vláda a ne já. Moje rada je, abyste to vůbec nedělal."
"Budu o té radě uvažovat," řekl Lysander.
"Ztratil svůj pluk kvůli tomu, čeho se dopustil," poznamenal Peter Owensford.
"Asi ano. Ale vyvázl snadno. Generále, jak to vypadá s tou atomovou bombou?"
"Hledáme ji," řekl Owensford. "Samozřejmě nevíme, jestli vůbec existuje."
"Ale dřív jste si myslel, že existuje."
"Můj názor je, že nesmíme riskovat, Veličenstvo. Teď tu máme další problém. Znáte heslo k počítačovému systému vašeho zesnulého otce? Především kde měl ukryté kódy?"
"Snad," řekl Lysander. "Když začaly boje, dal mi nějaký disk."
"Máme tu dlouhou zprávu z velitelství válečného loďstva, kterou nikdo podle všeho nedokáže rozšifrovat," řekl Owensford. „Předpokládáme, že je od velkoadmirála Lermontova, a v takovém případě byl váš otec pravděpodobně jediným člověkem v celé hvězdné soustavě, který měl šifru."
"Vyji nemáte?"
"Ne, pane, ani ji nemá Karantov. Whitlock možná nějakou má. Nebo Slater. Snažíme se je teď najít."
"Cožpak jsou nezvěstní?"
"Naneštěstí ano," přitakal Owensford. "Když byli naposled viděni, odrážel generál Slater se svými kadety a instruktory dav z Horního Města z univerzitní půdy a domníváme se, že Whitlock byl s nimi."
"Myslíte si, že jsou v pořádku?"
, Ano, pane," řekl Peter. "Hal Slater prošel více bitvami než kdokoliv jiný zde na planetě. Kromě toho neměli proti sobě opozici, kterou byste nazval prvotřídní."
"A on má šifry, které vy nemáte?"
"Je to možné," přikývl Owensford. "Lermontov znal Slate-ra téměř tak dlouho jako Falkenberga. Ale naší největší šancí je, že najdete otcovy šifry."
"Dobře. Předpokládám, že nejjednodušší bude začít s tím
diskem. Kde máte dešifrovací přístroj?" Lysander vstal a
ztěžka se opřel o hůl. "Harve, co kdybys mi trochu pomohl?
Pojďte, generále.":
* * *
"Generále, máte tu nějaký hovor. Mohla by to být velitelka povstalců."
Lysander vzhlédl od dešifrovacího stroje. "Asi byste s ní měl promluvit. Pusťte to do reproduktoru, prosím."
"Ano, pane. Tak dobře, přepojte mi ji." Zdvihl sluchátko. "Zde Owensford."
"Hájó, Peťko. Ty si určitě pamatuješ Skilly."
"Pamatuji."
"Peťko, proč ten chladný tón? Jako kdybys mě neměl rád!"
Owensford zuřivě gestikuloval rukama. Technici přikyvovali. Jen ji nechte mluvit. ."Předpokládám, že pro mě máte nějakou zprávu?"
"Jasan, chci vědět, jestli vezmeš ten džob, co jsem ti nabídla? Anebo chceš ty najmout mě? Tohle jsi přece udělal s Bartoňem, když jsi ho porazil, ne? Takže možná bys mohl najmout i mě."
"No, mohli bychom si o tom promluvit," řekl Owensford.
Ozval se dlouhý tvrdý smích. "Ale no tak, Pefko, ty se mě snažíš podfouknout! A taky mi lžeš! Ale já nebudu mluvit tak
dlouho, abys mohl zjistit, kde jsem, Peťko, takže možná bysme měli začít mluvit vážně. Počítám, že ti Geoffreyi vykecal to Murasakiho velké překvapení?"
"Co by to mělo být?"

"Ale no ták, neblbni," řekla Skilly. Její smích byl tak hlasitý, že byl slyšet i ze sluchátka. "Vím, že jsi s ním mluvil, protože jsme ho viděli vcházet do paláce, jeho i tu špionskou kočičku, kterou jste na nás poslali. Takže ti řekl o té Murasakiho bombě, což je důvod, proč ve vládní budově i v pevnosti všichni lítají jako šílení. Napadlo tě vůbec někdy, že s tím počítám, že ty lidi budeš evakuovat? Co když dokonce vím, kde jsi ted"? A jestli to nevím, tak to brzy zjistím, a nemůžeš nám pořád unikat. Nemůžeš vládnout státu, kde nemáš dost času ani na to, aby sis došel na nočník.
Ty si možná myslíš, že tu bombu najdeš a že najdeš i Skilly a možná, že máš docela pravdu. Možná. Skilly je teď odkázaná už jenom na triarie*', už jí moc lidí nezbývá. Kdoví, možná, že někdo z nich usoudí, že stojí za všechny ty prachy."
"Takže co chcete?" zeptal se Owensford.
"Skilly chce to, co jste dali Nilesovi, jízdenku pryč z tyhle planety," odpověděla. „JDejte mi lístek, já vám dám bombu. A taky Murasakiho, jestli budete dost rychlí, abyste ho chytli, ale Murasakiho neslibuju. Je chytrej a rychlej. Ale dostaneš tu bombu."
"Žádáte toho příliš," řekl Owensford. "Vy a Niles nejste stejný případ."
"Nojó, von je ta bílá prdel, gentleman jeden," odsekla. "Ale předpokládám, že to je kvůli té záležitosti ve Stoře. Skilly toho lituje. To byla blbost, ale jestli to ukončilo válku, tak to byla vlastně laskavost. Myslela jsem, že to bude fungovat, že se Severní údolí vzdá, ale vaši lidé jsou tvrdší, než jsme předpokládali. A taky tam bylo princáťko, které dalo vojska zase do
*) Slova "došlo na triarie" se stala příslovím už za římského dějepisce Uvia. Triarii byli zkušení vojáci, kteří tvořili třetí řadu těžké římské pěchoty. Došlo-li v boji až na ně, znamenalo to, že je zle. Skilly zde překvapivě projevuje střípky klasického vzdělaní. (Pozn. překl.)
kupy. No nic, to je pláč nad rozlitým mlíkem. Otázka teď stojí tak: možná Skilly chytíte a možná ji nechytíte, ale zatím přijdete o spoustu měšťanů a ještě větší kus města, protože Skilly se nebude mít o co handrkovat."
"My ani nevíme, jakým způsobem bychom vás mohli dostat pryč z planety," řekl Owensford. "Právě v současné chvíli je mezihvězdná doprava pod kontrolou lidí z kondominiálního válečného loďstva a vůbec není jisté, ke komu jsou vlastně loajální. Někteří z nich jsou na naší straně, ale vás dost nenávidí, a pochybuji, že je dokážeme umluvit, aby vás nechali opustit Spartu, i kdybychom my vás pustili."
"Podívej, Peťko, ty bys mi přece nelhal, že ne? Zatraceně, kdybych tak měla jednu z těch tvých oblíbených hračiček, ale vsadím se, že máš na telefonu kódovač, kterej odfiltruje všechny ty emotivní podtóny, že je to tak? No nic, udělám ti poslední nabídku. Zrušíte odměnu za Skillyinu hlavu a přestanete Skilly hledat. Skilly bude zase psanec, dobrá. Skilly se o sebe postará. Každej polda na obchůzce může Skilly zastře-lit, beru to, to se stává. Ale nemusíte posílat policajty po my stopě. Ani legionáře. Skilly lituje toho neštěstí v dolech Stora, ale už s tím nemůže nic dělat."
"Zrušíme odměnu na vaši hlavu a nebudete oficiálně na seznamu hledaných lidí, ale zůstanete psancem, kterého čeká úděl vlků."
"Správně. Bez té odměny lidi za chvíli unaví Skilly hledat. Nenávidí Skilly, ale zapomenou na to, budou mít svoje všední starosti, když nebudou mít naději na odměnu. Skilly by stála o lepší dohodu, ale času nám ubývá. Beru to."
"A na oplátku?"
"Dám vám tu bombu a řeknu vám poslední místo, o kterém vím, že se tam skrýval Murasaki. Tím si budeme kvit."
"Musím to oznámit Jeho Výsosti."
"Jo. A Peťko, řekni Jeho Výsosti, že Skilly nikomu nenaří-dila, aby zabil jeho otce. To už je válka. Zubatá ho možná chtěla, ale nebyl to ničí úmysl."
"Dobře. Vrátím se za pár minut."
"Moc se nezdržuj," řekla Skilly. "A nesnaž se to protahovat, nemysli si, že tenhle hovor vás přivede na moji stopu. Uvidíš, že ta první relace je falešná a budete muset čenichat dál. Skilly může mluvit tak dlouho, dokud ta bomba nevybuchne, tímhle způsobem ji nenajdete, ale ztratíte většinu města."
"Dobře. Hned jsem zpátky." Otočil se k Lysanderovi. "Sire, slyšel jste to."
"Ano. Předpokládám, že to myslí vážně."
"No, rozhodně bych nevsadil většinu hlavního města na to, že je to bluf," přikývl Owensford. "A to je přesně to, co byste mohl udělat."
"Je mi z duše protivné, že by z toho takhle vyklouzla," řekl Lysander.
"Možná, že nevyklouzne."
"To je jedno. Dobře. Příčí se mi to, ale nevidím jinou možnost. Řekněte jí, že vydám prohlášení rušící tu odměnu a oba vydáme rozkazy svým vojskům, aby skončilo oficiální pátrání. Samozřejmě teprve potom, až najdeme tu bombu."
"Dobře." Owensford zapnul telefonní přístroj.
"Máte to," řekl. "Odměnu zrušíme a také oficiální pátráni,"
"Včetně legie," připomenula Skilly. "Tvoje slovo na to."
"Včetně legie. Naše slovo, moje a Jeho Veličenstva. Tedy okamžitě potom, jak najdeme bombu."
"Nojó, to je mi jasný, že to uděláte takhle. Dobrá. Když se vydáte z jižního rohu Vládního náměstí na jihovýchod, dojdete k hotelu U krále lásóna. Možná tě to hodně překvapí, ale ten hotel patří mně. No tedy, na papírech je jméno někoho jinýho, ale já z něj platím. Je tam restaurace U královského znaku, v suterénu, a tam je velká komora na maso. Zadní sténá tyhle komory se dá otevřít a za ní je další místnost. Tam najdete bombu, a měli byste si pospíšit, pochybuju, že vám Murasaki nechal dost času. To je taky poslední místo, o kterým vím, že tam byl, ale pochybuju, že ho tam najdete."
Owensford stiskl mikrofon. "Deightone! Pošlete do hotelu lásón likvidační četu a taky přepadovou jednotku, je to jihovýchodní roh Vládního náměstí. Je tam ta atomovka, podrobnosti až vyrazíte. Byl tam naposledy viděn Murasaki,

ale pochybuji, že ho chytíte."
"Atomovka. Hotel U krále lásóna. Už jsme na cestě, náčelníku."
"Proč myslíte, že nechytíme Murasakiho?" zeptal se Lysander.
"Bude mít nějakou únikovou cestu z planety. Bronson tu má své agenty, už budou určitě na cestě. Zajímavá podrobnost je, že s sebou nevzali Skilly. Myslím, že se jim moc nezamlouvala." Znovu stiskl mikrofon. "Dobrá, likvidační četa je na cestě."
"Au, Pefko, myslela jsem, že půjdeš taky. Kdyby totiž město vyletělo do povětří, tak bych věděla, že jsi u toho. No nic, Peťko, Skilly by byla radši, kdyby tohle nikdy nezačala. Mrzí mě, že nebudu u toho, až budete věšet Crosera, ale asi to uvidím v televizi."
"Slečno Thibodeau."
"Kdo je to? To je král Lysander?"
"Ano."
"Inu, Výsosti, musíte mě omluvit, ale nemůžu dlouho mluvit. Zrušíte tu odměnu, jak jste slíbil, slyšíte?"
"Splním svůj slib," řekl Lysander.
"Ale nevíte, proč jste chtěl se mnou mluvit, že? To je v pořádku, Veličenstvo, to je normální, že člověk je zvědavý na lidi, jako jsem já. Chtěl jste jen nahlédnout do té hluboké, hluboké propasti, a teď tam hledíte a propast zírá na vás, Vaše Výsosti. Něco vám řeknu, Skilly to myslela vážně, když říkala, že ji mrzí, že to začala. Mrzí ji, že neposlechla Džeffiho stran té záležitosti s raketou. Ale teď Skilly odchází."
"Signál se ztratil," řekl technik. "Nosná vlna se ztratila."
„J3obře, generále," řekl Lysander. "Pohlédl jsem do propasti a nehodlám se stát něčím takovým. Dali jsme slib. Za předpokladu, že vaši lidé najdou a zneškodní tu bombu, dodržíme své slovo."
"Samozřejmě, pane. Žádná odměna, žádné oficiální pronásledování."
"Tak proč potom máte ten spokojený výraz?" řekl Lysander útočně.
"Ehm, pane, možná, že si vzpomenete na seržanta Tarase Miscowskyho, setkal jste se s ním při tom incidentu na Hal-leckově farmě?"
"Samozřejmě. Pamatuji se i na jiné věci. Jsem spolehlivě informován, že tu senátorovu vnučku na ranči dost pravidelně navštěvujete."
, Ano, pane. Ale zpátky k méně příjemnějšímu tématu. Seržant Miscowsky má už za sebou dost dlouhou službu v poli. Za tu dobu našetřil spoustu dovolené. Sloužil s Jerrym Lef-kowitzem, pane, a nepotřebuje motivovat žádnou odměnou, aby ji stopoval tak dlouho, dokud nepřinese Lefkowitzovi její hlavu. Poslal jsem pro něj. Od okamžiku, kdy přistane, bude úředně na dovolené. Je to naprosto neoficiální. Také rozhodnutí důstojníků složit se na Miscowskyho, aby si dovolené po zásluze užil, je zcela neoficiální."
"Pane, čeká mě taky nějaká dovolená," ozval se seržant Andy Bielskis ode dveří. ."Promiňte, plukovníku, neposlouchal jsem vás úmyslně, ale kdyby vám to nevadilo... Vycházíme s Tarasem docela dobře a počítám, že bysme si mohli užít dovolenou společně."
"Vy jste byl ve Stoře, že ano?" zeptal se Owensford.
"Ano, pane, byl jsem tam."
"Možná, že vás budeme potřebovat..."
"Určitě nám to s Tarasem nebude trvat moc dlouho," řekl Andy Bielskis. "Vůbec to nebude dlouhé."
* * *
"Kde jste, ksakru, byl takovou dobu?" naléhal Owensford. Hal Slater se nevinně usmál. "Ehm..,'"
"Pořádal štvanici na povstalce," řekl Caldwell Whitlock. "Mimochodem je v tom docela dobrý. Na takového starého vyřízeného papriku, který musí chodit o holi, má docela parádní mušku."
"No tak, profesore," řekl Hal. Kriticky si měřil Whitlocko-vo vystouplé bříško. "Doktor Whitlock se zjevně rozhodl, že své nepřátele pozře. No nic, Petře, podařilo se ti už dešifrovat Lermontovovu zprávu?"
"Ne, vypadá to, že to nedokážeme."
"To asi ne. Šifru měl král Alexander."
"Uvažovali jsme o tom, myslíme si, že jeho šifry máme, ale obávám se, že Lysander nedokáže přijít na to, jak je používat."
"Já mu to ukážu," řekl Slater. "Měli bychom mu to říct co nejdříve, ale bude nejlepší, když ještě předtím probereme situaci."
"Dobře. Kávu?"
"Ano, díky, kafe mi přijde vhod."
"Udělám ji sám." Owensford zavřel dveře na závoru. "Caldwelle, dáš si také kávu?"
"Jo, jistě. Petře, dostali jsme se všichni do pěkné kaše a smrt krále Alexandra to ještě zhoršuje."
"Posaď se a řekni mi o tom." Owensford nasypal kávová zrnka do mlýnku. "Není to ani Sumatra Lintong, ani Jamaica. Mrzí mě to, ale je to jen místní sorta."
"Zrovna teď by mi bodlo cokoliv," řekl Hal. "Petře, ani nevím, kde začít."
.Začněte s..."
"Začněte, pokračujte k závěru a potom skončete. Jo, jo," pokýval Whitlock moudře hlavou. "Začátek. Lermontov byl opravdu odstaven. Buďto je ve vězení, nebo mrtev, a já tipuji, že je mrtev. Zprávu nahrál, zašifroval a zařídil, aby byla odeslána v případě, že se s ním něco stane. Je doplněná na poslední chvíli nějakými novinkami. Ach. Mimochodem, Falkenberg zvítězil. Tažení na Novém Washingtonu je u konce,
Franklin se vzdal a nově zvolená vláda na planetě Nový Washington prohlásila Johna Christiana Falkenberga

protektorem.
Owensford hvízdl. "Takže zvítězil, a to s veškerou parádou. Počkejte minutku. Protektor. Víte něco o té političce, o té dívce... Glenda Ruth Hortonová, jestli se nepletu?"
"Jó, myslím, že se tak jmenuje, ale Falkenbergovy zprávy jsme dosud nerozšifrovali. Jsou zahrnuty v té zprávě od Lermontova, aby je nikdo nemohl zneužít."
"Vy si myslíte, že si ji plukovník vezme?" zeptal se Hal Slater.
"Vy ho znáte lépe než já."
"No, možné to jistě je," řekl Slater "Což zajímavě komplikuje situaci, protože my jsme usazeni zde. Kathryn se nebude znovu stěhovat."
"Miriam Ann také ne," řekl Whitlock. "Chvíli jí trvalo, než si zvykla na tu přitažlivost a kratší dny, ale zamlouvá se jí společnost. Teď by dalo ohromnou práci ji odsud dostat. Já se samozřejmě také nechci stěhovat."
"Nikdy jsem se tě nezeptal, kde ses vlastně nakonec usadil," řekl Owensford. "Promiň, měl jsem moc práce."
"To je v pořádku. Koupil jsem pozemek nedaleko Halová nového sídla, u té parkové plochy, kterou občas využívá válečná akademie. Zajímavé sousedství. Po té naší schůzce u Hala se začal kapitán Newell rozhlížet kolem. Ještě nic nekoupil, ale my ano, že jó, Hale? V té oblasti se usadil možná tucet kondominiálních důstojníků s rodinami. Vypadá to na fajnovou společnost. Slyšel jsem, že ty to myslíš dost vážně. Zůstaneš také na Spartě?"
"Ano. Lydie má ráda to vnitrozemí. A já taky. Pořídíme si ranč v údolí, ale zatím mám spoustu práce tady. Hledáme něco v okolí hlavního města."
"Přiveď ji, ať se seznámí s Miriam Ann," řekl Whitlock. "Myslím si, že Miriam Ann a Kathryn jí určitě pomůžou najít místo, které se jí bude zamlouvat. Ale měli byste se roz-
hodnout rychle, slyšel jsem, že se tam v okolí rozhlíží po půdě řada dalších lidí z námořnictva. Budete potřebovat koupit tak čtyřicet padesát arů, než budou ceny moc vysoké."
"Uděláme to. Díky." Peter nalil další kávu. "Dobře. Ale vraťme se k práci. Takže Lermontov je definitivně mimo hru?"
"A tohle jsou jeho poslední rozkazy," řekl Hal Slater.
"Můžeme tomu říkat jeho poslední vůle," řekl Whitlock. "Odkaz velkoadmirála Sergeje Michajloviče Lermontova válečnému loďstvu."
"Je mi z duše protivné se s tím smířit," řekl Owensford. "Tak zatraceně správný chlap. Dobrá, dobrá. Tak jaké jsou velkoadmirálovy poslední rozkazy?"
"Spousta z toho je určena loďstvu, o loajalitě a o tom, jaký účel válečné loďstvo má," řekl Whitlock. "Je to zatraceně dobře formulováno. Političtí vědci z toho mohou těžit ještě jedno století. Ale jádro je tohle. Kondominium existovalo proto, aby udržovalo mír. Teď se rozpadlo, je pryč, a ti, kteří je rozložili, mír nechtějí. Pohrnou se ze všech stran a budou požadovat loajalitu loďstva, ale nezaslouží si ji. Jednotlivé frakce se budou snažit loďstvo zneužít, ale jedině proto, aby zahájily války ve svém soukromém zájmu."
"Kristepane, to je dost prorocké," poznamenal Owensford.
"Správně. Mimochodem je v tom obsaženo další poselství, je zašifrované autentickou Lermontovovou šifrou, kterou používal pro zprávy určené loďstvu, a samozřejmě je adresováno loďstvu. Poslal jsem to Borisovi," dodal Hal.
"Nemyslíte si, že bude naštvaný, že vy jste měl šifru a on ne?" zeptal se Owensford.
"Nevím," odpověděl Hal.
"Asi ano, ale snad ne moc," poznamenal Whitlock. "Hodně jsme zdůrazňovali, že Hal byl jedním z Lermontovových nejstarších přátel..."
"To byl Boris taky," řekl Hal.
"Ale Hal byl také jedním z nejstarších Falkenbergových přátel, a to je opravdu závažné," dodal Whitlock. "Vidíte, jak-
mile vyslovil varování loďstvu, že by lodě i vojáky mohli ovládnout zlí lidé, vydal své poslední rozkazy. Nařídil všem podřízeným, aby poslouchali jeho nástupce stejně jako jeho. Ale nevěděl, kdo ten nástupce bude. Já vám přečtu úryvek:
'Bratři a sestry ve zbrani, teď ještě nedokážeme pojmenovat mého skutečného nástupce. Můžeme si být jisti, že pohrobkové Velkého senátu se o to pokusí. Můžeme si být jisti, že takoví nástupci se ustanoví sami. Jak mezi nimi máme volit? Nevěřím, že to dokážeme, ale my - vy, protože až toto budete číst, nebudu již s vámi - vy musíte zůstat pospolu. Musíte být jednotní. Za tím účelem si můžete zvolit výbor kapitánů, který by radil novému veliteli, a já vás vyzývám, abyste to udělali. Avšak nevěřím, že nějaký výbor kapitánů může dlouho vládnout, dokonce ani nemůže jmenovat vašeho velitele.
Já sám také nemůžu ustanovit vašeho velitele.
Mohu však ustanovit skupinu, kterou můžete s čistým svědomím poslouchat. Bude se skládat z lidí, které znáte. Dva jsou mladí, ale pochopíte, proč jsem je jmenoval. Třetí je starší a tuto volbu jistě pochopíte také. Čtvrtého budou někteří z vás znát a někteří ne. Moji bratři a sestry ve zbrani, nařizuji vám: dokud oni sami neurčí mého nástupce, budete přijímat rozkazy od Johna Granta, Carletona Blaina, Johna Christiana Falkenberga a krále Alexandra Spartského. Ne vždy spolu souhlasí, a to je dobře, protože budou schopni pracovat společně a dokážou to. Když jsou spolu, tak dokážou rozhodovat moudře. Pokud budou rozhodovat společně, musíte je poslouchat, stejně jako jste poslouchali mne.
Sbohem. Udělali jsme, co bylo v našich silách, pro civilizaci, pro lidské plémě. Dostáli jsme svým závazkům se ctí. Ti, kterým jsme byli povinováni poslušností, nás zklamali. Ne-vzbouřili jsme se proti zákonné autoritě. Avšak autorita zmizela. Teď už žádná zákonná moc neexistuje.
John Grant. Carleton Elaine. John Christian Falkenberg. Král Alexander Spartský. To jsou mí dědicové a oni vám určí cestu, po které můžete se ctí kráčet. Zůstaňte pospolu. Jednejte čestně.

Sbohem a zlomte vaz.
Sergej Michajlovič Lermontov, velkoadmirál.' "
"Můj Bože," pronesl Owensford. "To je nefalšovaný Lermontov, rozhodně." Utřel si něco z oka. "Bojím se, že starý pán je opravdu pryč. Ale Alexander je mrtvý. Co budeme dělat?"
"Nezbývá nám mnoho prostoru pro manévrování," řekl Whitlock. "Čtyři byl stejně nepraktický počet. Teď tu jsou tři lidé. Nějaký Grant, nějaký Elaine a Christian Johnny. Myslím si, že by se to loďstvu mohlo líbit."
"Takže si myslíte, že loďstvo ten rozkaz poslechne?" zeptal se Hal Slater.
"Někteří určitě," odpověděl Whitlock. "Vezměte si tady naši hvězdnou soustavu. Karantov poslechne. Newell o tom bude chvíli přemýšlet. Má v rukách veškerou sílu válečného loďstva, vidí jeho potenciál a je velice chytrý. Chápe, že může planetu rozsekat, ale nemůže ji obsadit, rozhodně ne se čtyřmi kosmickými loděmi. Život založený na vydírání za moc nestojí. Kromě toho někde hluboko uvnitř je to dobrý chlap. Odletí a přivede s sebou ostatní, kteří za ním stoji, Donovic, no tak ten to nepřijme. Vyrazí zpátky na Zem. Je ten typ, který bude chtít zkusit, jestli ještě nemůže obrat něco z kostí vlastní mámy. Takže si to spočítejte, jeden z pěti zde přítomných Lermontovovy nástupce nepřijme. Řekněme, že průměr bude dva z pěti, ale neprásknou všichni do bot stejným směrem. Někteří budou své služby prodávat za nejvyšší nabídku. K čertu, takhle to tu asi dopadne, akorát že jsme dostali tip včas."
"Jenomže právě teď dochází k lámání chleba," řekl Hal Slater přemýšlivě.
"Takže možná jeden z pěti zběhne k Bronsonovi?" zeptal se Owensford.
"To je stejně dobrý odhad jako každý jiný," řekl Whitlock. "A dva z pěti budou držet s námi. Předpokládám, že jde o nás? Jsme v tomhle všichni zajedno?"
"Jeden za všechny," řekl Hal Slater.
"A všichni za jednoho," dodal Owensford. "Ale řekněte mi, jak do toho zapadá on?" Ukázal prstem směrem ke dveřím. Whitlock pohlédl na každého ze svých společníků.
* * *
Spartské vlajky visely na půl žerdi. Všechny až na jednu. Před schody paláce vlála hrdě na stožáru vlajka s korunovanou horou. V noci ji osvětloval tucet světlometů.
Většina vraků byla z vládního náměstí již odklizena. Hodně fasád bude nést stopy střelby ještě za desetiletí, ale odpadky byly pryč. Dopravní ruch byl slabý, ale obchod se za dva týdny, které uplynuly od bojů, opět rozběhl. Sparta pohrbila krále a měla ještě korunovat jeho syna, ale Lysander byl pořád vrchním velitelem ozbrojených sil a měl víc práce než jindy.
,"Princi!"
Lysander zvedl hlavu od stolu. Bylo tu tisíc maličkostí, které musel vyřídit. Během bojů vydával rozkazy vojákům a děla se spousta věcí. Teď viděl vojáky jen zřídkakdy. Ted" dával rozkazy civilistům a k něčemu dojít mohlo, ale nemuselo.
"Ach, kruci, promiňte mi. Králi," řekl Harv. "Člověk by řekl, že už si na to zvyknu."
"Možná, že vydám speciální edikt," řekl Lysander s úsměvem, "kterým ti povolím používat jakýkoliv titul, jaký se ti zamane. Zasloužil by sis to."
"Ale, o tom nic nevím. Nerad vás vyrušuji, ale je tu tlupa nějakých vojenských hodnostářů, kteří vás chtějí vidět. Důstojníci, ale přivedli také nějaké poddůstojníky, seržanty a tak. Je jich asi padesát. Říkají, že by se s vámi rádi setkali v audienčním sále hned, jak se vám to bude hodit, a že počkají."
Lysander se zamračil. "No dobrá..."
"Myslím, že s sebou vezmu pár tělesných gardistů, než se s tou partou sejdeme," řekl Harv.
"Proč?"
"Princi... Ehm, Výsosti, mně se to prostě nelíbí. Všichni ti lampasáci z armády a námořnictva, většina má na sobě kondominiální uniformy, generál Owensford je tu v uniformě plukovníka legie, generál Slater má na sobě uniformu královské armády, stejně jako admirál Forrest, a všichni mají s sebou poddůstojníky a roťáky, a kromě toho jsou všichni ozbrojeni. Já jsem je pozoroval, minulý týden se scházeli potajmu jako zloději, Veličenstvo. Jednali s kdekým, ale ne s vámi."
"Jářku, Harve, jestli ti všichni jsou tady, aby požadovali moje odstoupení, tak tucet tělesných strážců na tom nic nezmění. Oni společně mají tolik prostředků, že by tuhle planetu mohli spálit na škvarek. Vyřiď jim, že je s potěšením přijmu v audienčním sále za deset minut, a tělesnou gardu pusť z hlavy."
"No, dobrá, když to říkáte, princi.
"Jak jsem řekl, Harve."
."Provedu, pane."
Lysander našel Melissu a královnu Adrianu v rodinném křídle paláce. "Vypadá to, že mám domluvenou audienci," začal. "Tedy vlastně není to domluvená, ale spíš vyžádaná audience. Hned teď. Jsou tu všichni vojenští hodnostáři z celé hvězdné soustavy. Pane jo, staré Kondominium, legie..."
"Legie je určitě na naší straně," řekla Melissa.
"To jsem si také myslel," odpověděl Lysander.
"Vypadáš ustaraně," konstatovala královna Adriana.
"Matko, já nevím. Harv si dělá starosti. Nemám důvod mu věřit, ale nikdy se ještě nestalo, aby vojáci požadovali audienci takhle všichni najednou. V každém případě si nemyslím, že bych je měl nechat čekat. Melisso, odvez matku na venkovské sídlo. Harv čeká s řidičem..."
"Nic takového neudělám," prohlásila Melissa. "Jdu s tebou."
Královna Adriana se zasmála. "Mám dojem, chlapce, že jsi zbytečně poplašený. Asi prostě jen něco chtějí, tituly, odměny, povýšení. Vojáci takové věci milují. Ale něco ti řeknu, ať už chtějí cokoliv, když mě nevyhnali z paláci ti...

heilóti, tak jistě neuteču před našimi vlastními vojáky. Takže se pojďme přesvědčU, co chtějí. Ale nejdřív si obleč svoji nejlepší uniformu a vezmi si všechna vyznamenání. Jestli máš být sesazen, tak ať jsi na to patřičně oblečen!"
* * *
Zmocněnci vstupovali do síně jeden za druhým. Bylo jich nejméně padesát a jak Harv řekl, měli na sobě nejrozličnější uniformy. Hal Slater byl oblečen v uniformě legie, ale měl ro-ajalistické nárameníky. Zdálo se, že všechny vede. Za ním šli kapitán Newell a plukovník Karantov za Kondominium. Následoval viceadmirál Forrest. Potom plukovník Farley, velitel 77. pluku. Kapitán a kapitánka Alanovi. Seržant legie Gui-terrez a další důstojníci legie. Jako poslední, za poddůstojníky, v oblečení daleko barvitějším než jakákoliv uniforma, se nesl doktor Whitlock, který třímal aktovku.
Lysander je přijal vsedě, s královnou vdovou a Melissou sedícími po stranách trůnu. Když všichni naplnili sál, Lysander povstal. "Lituji, že král David není ve městě," řekl poté, co opětoval jejich pozdravy.
"Sire, přišli jsme za vámi," řekl Hal Slater. Uklonil se, potom se znovu uklonil ke královně Adrianě. "Paní. Hraběnko Melisso."
"Generále, jsme rádi, že vás vidíme, ale je to trochu neočekávané."
"Ano, pane, víme," řekl Slater. "Budeme tak struční, jak jen to půjde, ale záležitost je trochu komplikovaná.
Pane, každý zde byl seznámen s dlouhými zprávami, které tvoří poslední vůli admirála Lermontova, a vy jste samozřejmě četl kopii, adresovanou vašemu zesnulému otci."
"Ano, generále."
"V této vůli admirál ustanovil výbor čtyř osob, které jej měly nahradit. Vzhledem k úmrtí krále Alexandra zůstávají tři. Účelem tohoto výboru je udržet válečné loďstvo pohromadě, dokud nebude možné vytvořit nějakou novou velitelskou strukturu, která bude dohlížet na udržení míru." Hal Slater vyslovoval pečlivě, jako kdyby nemluvil ke svému králi, ale přednášel na válečné akademii.
"To nás staví před jeden problém," pokračoval Slater. "Vlastně před dva problémy. Prvním je skutečnost, že výbor, jehož členové jsou rozptýleni po vesmíru na vzdálenost světelných lei, nemůže velet. Bude zapotřebí různých rozhodnutí. Zrovna v této hvězdné soustavě nemáme jednotné velení. Já jsem důstojníkem královské armády a jako takový jsem odpovědný dualistické monarchii, na základě stanného práva Vašemu Veličenstvu osobně. Avšak zastávám také další úřad. S generálem Owensfordem a doktorem Whitlockem jsme mluvčími plukovníka Falkenberga, zatímco on sám se stal protektorem planety Nový Washington a zároveň členem výboru, ustaveného velkoadmirálem. Náčelník zásobování loďstva Newell by měl poslouchat rozkazy výboru, jenž se nikdy nesešel. Jeden z jeho členů je mrtev a žádný další z členů výboru není v této soustavě přítomen, avšak právě v této soustavě leží veškeré jeho zájmy. Owensford, Whitlock a já víme, že tato soustava byla pro Lermontova důležitá, stejně tak jako pro Falkenberga. Víme také, že Carleton Elaine jako guvernér Tanithu nabídl Spartě spojenectví. Jsme si jisti, že kapitán Newell a jeho eskadra zůstanou zde a ochrání Spartu. Ale kdo vydá rozkazy, kterými se budou řídit?"
Lysander zavrtěl v úžasu hlavou. "Žádáte o to mne, generále Owensforde?"
"Promiňte, pane," vmísil se doktor Whitlock. Vystoupil dopředu. "V určitém smyslu sem nepatřím, ale možná budu schopen vysvětlit něco lépe. Králi Lysandře, jestli nás histo-
rie vůbec o něčem poučuje, tak je to skutečnost, že nejhorší vládou, jaká může být, je výbor vojáků. Jeden voják snad může vládnout - možná, že ani to ne - ale uvalit nejvyšší moc na výbor důstojníků je asi ta nejhorší věc, jaká se může přihodit. Lermontov to věděl. Vytvořil výbor dvou důstojníků a dvou politiků v naději, že síly budou vyvážené, ale všimněte si laskavě, že jim nařídil, aby zvolili někoho, kdo bude vládnout, co možná nejdříve. To, co nenapsal do oné poslední vůle, určené ke zveřejnění, napsal do soukromé zprávy určené mně a Halu Slaterovi. Už jsme ji zde přítomným důstojníkům ukázali. Nařídil nám, abychom sami zvážili, zdali nabídneme velení králi Alexandrovi. Víme také, že plukovník Falkenberg schválil provolání krále Alexandra velitelem v případě nastalé nutnosti."
Než na to mohl Lysander zareagovat, začal hovořit Hal Slater. "Po Kondominiu je veta. Něco musí zaujmout jeho místo a my nemáme čas to něco budovat. Není tu mnoho lidí, které bychom si mohli postavit do čela. Falkenberg dával vždycky jasně najevo, že nepřijme žádné vrchní velení. Takže jsme o tom rokovali, sjednotili jsme se na svém názoru a přišli jsme vám oznámit svou dohodu."
Hal Slater se dobelhal kupředu. Připojil se k němu Peter Owensford a kapitán Newell. Boris Karantov a plukovník Farley. Admirál Forrest. Stáli ve vyrovnané radě.
"Počínáme si trochu neohrabaně," řekl Hal. "Za posledních tisíc let jsme trochu pozapomněli patřičný ceremoniál. Ale myslíme vážně každé svoje slovo." Zvedl ruku, nevzpažil oním nacistickým pozdravem, ale zvedl vysoko otevřenou dlaň. "Buď pozdraven! Ave! Ave, Lysander, imperator!"
Vyslovil pozdrav velmi zřetelně, nejprve poněkud rozpačitě, podruhé již s větším nadšením. "Ave Lysander, Imperator!"
Ostatní v sále pozdrav opakovali - důstojníci a poddůstojníci, rotmistři, zástupci válečného loďstva - a hlasy se slévaly do jednoho mohutného volání, které burácelo palácem
a ozvěnou se neslo mimo zdi audienčního sálu. Slova jej zaplavovala a Lysander stál, na tváři nečitelný výraz.
"AVE, LYSANDER.
AVE, LYSANDER, IMPERÁTOR,'"
"Sjednoť nás!" volal Caldwell Whitlock svým slabým, téměř neslyšitelným hlasem, a potom palácem znovu zaburácelo:
"AVE. AVE LYSANDER, MPERÁTOR!"